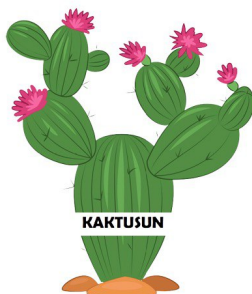

ELİF YAĞMUR
URFALIOĞLU

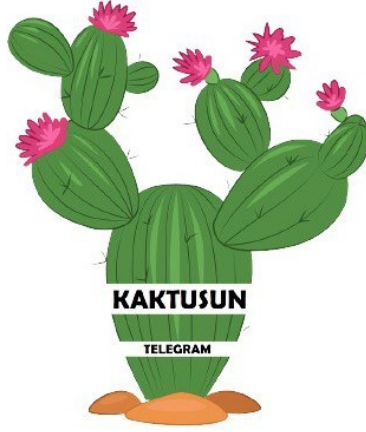
Ya Habibi

 GFTALYA

YA HABİBİ!

Elif Yağmur Urfalıoğlu

YA HABİBİ
Elif Yağmur Urfalıoğlu

© 2016, Eftalya Kitap
Bu kitabın her türlü basım hakkı, anlaşmalı olarak
Yediveren Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilip alıntı yapılabilir.
İzinsiz hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Eftalya kitap
Tür: Roman

Yayın Yönetmeni
Akif Bayrak

Yayın Koordinatörü
Gülseren Bayrak

Editör
Nergis Bilgi

Kapak Tasarım
Leyla Çelik

İç Tasarım
Gonca Özdemir

ISBN
978-605-9288-35-4

Baskı
Şubat 2017
Yayınevi Sertifika No: 29485
Tic. Sicil No: 893116

Matbaa
Çalış Ofset
Maltepe mh. Davutpaşa cd.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8
Topkapı/ Zeytinburnu/istanbul
Tel: 02124821104
Sertifika no: 12107

Eftalya Kitap, Yediveren Yayınları'nın tescilli markasıdır.

İzzettin Çalışlar Cad. Şair Orhan Veli Sk No:4 D:4 Bahçelievler / İSTANBUL
Tel: +90 212 506 13 84 / +90 212 506 13 85 / Faks: +90 212 506 13 86
www.yediverenyayinlari.com / info@yediverenyayinlari.com

Tüm Ya Habibi Ailesine İthafen

1. Bölüm

Uzun zamandır yaşadığım üzücü olayları artık geride bırakmıştım. Bugün aynanın karşısına geçip ilk ve son defa kendime bir söz verdim. Bundan sonra başıma gelenler için kendimi üzmeyecek, yıkılmayacaktım ve kişiliğimden asla taviz vermeyecektim.

Ben, iş dünyasına babasının vefatıyla atılmak zorunda kalan, magazin bizzat yakından takip ettiği Asya Akhan'dım. Acemiydim ve hayatım, beklentilerim birkaç ay içerisinde değişmişti. İç mimar olup kendi ofisimi açmak gibi hayallerim olsa da bu hayallerimi bir kenara bırakıp Akhan şirketinin başına geçtim. Bir anda kendimi iş dünyasında ve ağızlarını açtıklarında konuşmalarından bir gram anlamadığım, o takım elbiseli adamların arasında buluvermiştim. Bugün de o adamlardan biriyle toplantım vardı ve ben yine anlaşma metnini son gece okumuştum. Okuduğundan bir şey anladın mı? diye sorarsanız, babamın işi çok zormuştan başka bir şey anlamadım, derim. Gerçekten bu adamlar sınava çalışır gibi günlerce bunlara mı çalışıyordu acaba?

Bir elimde içinde her kadının olmazsa olmazlarıyla dolu çantam vardı. Diğer elimle ise Şoförümüz Niyazi amcanın bir koşu alıp geldiği, soğumaya yüz tutmuş kahvemi tutuyordum.

Niyazi amcanın açtığı araba kapısından çıkmaya çalışıyordum. Ona bey demeye uzun bir süre alışamayacak gibiydim çünkü kendisi senelerdir babamın şoförlüğünü yapıyordu ve ben ne zaman evden kaçsam veya eve geç gelsem, Niyazi amcanın beni gezdirdiği yalanını

söylüyordum. O benim olmayan amcam ve aynı zamanda gizli kahramanımdı.

“Asya Hanım, yardım etmemi ister misiniz?” diye sordu. Çıkamayacağımı anlamış olacak ki bana acır gibi tepeden bakıyordu. “Sen şu kahveyi tut Niyazi amca, ben çıkıyorum şimdi.” Elimdeki kahveyi ona uzattım ve topuklu ayakkabılarımla kapıyı biraz daha araladıktan sonra hafifçe doğrulup arabadan çıkıyordum ki kafamı sert bir şekilde çarpıp acıyla inledim. Kafamı elimle tutarak sonunda arabadan inebildim. “Of... Acıdı.”

“Dikkat edin Asya Hanım, siz bize lazımsınız,” diye takıldı Niyazi amca. Onun da hanım derken ne kadar zorlandığını görebiliyordum. Sonunda dayanamayarak “Hanım deme Niyazi amca, ben senin kızın sayılırım elinde büyüdüm. Ben alışabileceğimi zannetmiyorum.” Ben de onun kızı sayılırdım sonuçta.

Bana hak vermiş olacak ki mahcupca baktıktan sonra “Eeeh, peki öyle olsun Asya kızım.” dedi.

Ben kafamı ovuştururken ikimiz de birbirimize baktık ve gülmeye başladık. Benim bu halim acaba daha ne kadar sürecekti? Her gün farklı bir aksilik, farklı bir olay...

Gülmemiz bittiğinde bana uzattığı kahvemi alıp teşekkür ettikten sonra elimde kahvem, kolumda ağırlığından ezildiğim çantamla yürümeye başladım. İş kadını sıfatına bürünmek için hafifçe öksürdüm. Artık savaşa hazırdım. Ta ki, döner kapıdan içeri girene kadar...

İçeri girdiğimde adeta küçük bir çocuk oluvermiştim. Az ilerideki danışmada bekleyen iki sarışın kız gözüme çarpan ilk şey oldu. Beni gördükleri anda konuşmayı kesip, “Günaydın Asya Hanım,” diye şakıldılar. Herkesin bana bakıp selam vermesine yüzümde oluşan kocaman tebessümle başımı sallayarak karşılık veriyordum ve ben küçükken başımı okşayıp yanağımdan makas alan amcalar birazdan beni babama götürecekmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Kendine gel Asya! Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim ve asansörün önüne gelene kadarki selamlara hafifçe başımı eğip tebessüm ederek karşılık verdim. Tanıdık birkaç yüz görmek bir yandan yabancılık çekmemi sağlarken diğer yandan içimdeki buruktu.

Asansörün düğmesine benden önce bekleyen birkaç kişi basmış olsa da, alışkanlıktan dolayı ben de bastım ve beklemeye başladım. Yanımdaki bayan “Günaydın Asya Hanım,” diyerek bana gülümsedi. Tebessüm edip başımı sallayarak cevap verdim. Buna karşılık hafif dekolteli, lila rengi elbisemi süzerek “Bugün çok şıksınız,” diye iltifat etti. “Teşekkür ederim, beğenmenize sevindim.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra asansörün geldiğini belli eden o sevimli sesi-artık nasıl beklediysem bana sevimli gelmişti- duyduğum anda rahat bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. “Sizi de sıktım. Kusura bakmayın,” dedi kadın ve önce benim girmem için biraz geride durdu. Asansörün kapısı açıldığı için içeri doğru bir adım atmıştım ki, asansörün aynasındaki yansımanın yanında birini daha gördüm. Benimle birlikte asansöre binmeye çalışıyordu.

Bu tarz durumları saygısızlık olarak görmesem de, sınıf sistemine karşı olsam da adamın yaptığı resmen saygısızlıktı. Ben patrondan önce bir kadındım. Hani kadınlara verilen öncelik?

“Pardon, izin verseydiniz de önce ben geçseydim,” diye tersledim adamın aynadaki yansımasınabakarak. Adamın başı eğikti ve ben konuşana kadar muhtemelen beni görmemişti. Aslında ufak tefek de değildim. Boyum 1,70 cm den fazlaydı ama adamın beni görmemesi muhtemelen dalgın olmasındandı.

“Geçin,” diye mırıldandı bana bakmayarak. Hafif sitemkâr bir edayla “Sağ olun,” dedim. Sanki o elini uzatıp geçmeme izin vermeseydi geçemeyecektim.

Ben asansörün arka köşesindeyken o ön köşesindeydi. Sadece gömleğinin yakasını süpüren koyu kahverengi saçlarını görebiliyordum. Birkaç kişi daha bindikten sonra kapı kapandı.

Bir adım mesafemde duran insanlara baktım. Sanki ben hastalıklıydım da o yüzden bana yaklaşıyor gibiydiler. Aslında saygıdan olduğunu biliyordum. “On sekizinci kata basar mısınız?” diye rica ettim yanımdakilerin duyabileceği şekilde ve başımı hafifçe sağa eğip numaraların yazılı olduğu köşeye baktım. On sekize zaten basılmıştı.

Her katta birkaç kişi inip birkaç kişi bindikten sonra adam ve ben son kata çıkarken baş başa kalmıştık. On yedinci katta asansör durdu, kapı açıldı fakat kimse binmeyince geri kapandı. Adam sabırsızca sağ ayağını sallıyor ve arada bir gömleğinin kolunu sıyrıp kol saatinden saati kontrol ediyordu.

Son katta kapılar açıldığında adam inmek için hareket etmedi. Yavaş adımlarla kapıya yaklaştım ve sonunda benim önce inmem için nezakette bulunduğunu gördüğümde asansörden yavaş adımlarla çıktım.

Sekreterim Rana’nın masasını birkaç adım sonra görmüştüm ki, telefonum o tatlı Fransız melodisiyle çalmaya başladı. Elimdeki kahve bardağını kolumun altına sıkıştırarak çantamın arka gözünü güç bela açtım ve melodi bitmeden telefonu cevapladım. “Günaydın! Asya’nın, Avrupa’nın ve hatta dünyanın en güzel iş kadını!” Aslı’nın o yalaka sesini duyduğum anda bir aksilik olduğunu anladım. “Ya Aslı, geç kalamazsın!” diye sitem ettim ve odama doğru ilerlerken. Beni gören Rana telaşla gözlerinin üzerine düşen kahküllerini düzelterek ayağa kalktı ama bana bakmıyordu, arkamda bir yere odaklanmıştı. Tam ağzını açmıştı ki onu susturup Aslı’ya konsantre oldum. Bana bir sürü bahane sıralıyordu; Ankara’nın olmayan saat on trafiği, olmayan yol çalışmaları...

“Aslı ben nasıl anlaşıcağım elin Arap’ıyla? Ben Arapça bilmem, adam Türkçe bilmez. Ay çat pat İngilizcem var. Zaten şirketin tercümanını da ukalalığı yüzünden geçen kovmak zorunda kaldım ve tek güvendiğim kişi sensin biliyorsun. Bu işi almamız lazım. Ali’yle iddiaya girdim unuttun mu?” Ali en büyük kuzenim olacak öküzdü. Öküz diyorum çünkü benimle dalga geçmekten başka bir şey bildiği yoktu. Şimdi uğraşacak ve laf yetiştirecekti. Artık evli olduğu için bana daha az bulaşır olsa da her türlü iddiaya girecek kadar

yakındık hâlâ. Ve aynı zamanda şirketteki itibarım için de bu lazımdı.

“Benim yüzümden kaybetmezsin merak etme,” diye ekledi Aslı. Zaten şu iş kaybetmelerim bir kez olsun gündemden düşmüyordu ki. Hiçbir şey bilmediğim bir konuda benden patronluk yapmamı isteyen babamdı. Ben daha elimdekileri muhafaza edemezken, yeni ortaklıkları da kaybedip duruyordum. “Bana laf sokma! Senin burada olman lazım. Aslı ya uçarak gelirsın ya da kaçarak. Nasıl gelirsın gel, en fazla on beş dakika içerisinde odamdasın!”

“Sen iyi alıştın valla bu emir verme işlerine.”

“Önemli iş diyorum sana, birkaç ay içerisinde kaybettiğim bilmem kaçınıcı iş olacak bu. Ayrıca bu adamla ortaklığımız, anlaşmadan anladığım kadarıyla, kârlı bir iş olacak. Yani anladığımdan şüpheliyim ama Araplar sonuçta.” Odanın içinde ilerlerken çantamı sandalyeme bıraktım ve omzumu sallayarak pencerenin önüne geçtim. “Tamam, sen adamı oyala ben en fazla yarım saatte oradayım.”

“Ne yapıp da adamı oyalamamı tavsiye edersin?” diye sordum. Elimi belime koydum ve yukarıdan karınca gibi oradan oraya koşuşturan, yürüyen insanlara bakmayı sürdürdüm. “Raks et bebeğim, raks et! Ne biliyim, oyalarsın sen.” Nasıl bir imada bulunduğunu anladığımda ağzımı açtım ve gözlerimi kıstım. “Çok ayıp Aslı! Ben senin büyüğünüm.”

“Aaa ne dedim ben be, Hürrem de Sülümanı öyle tavlamaştı.”

“Kızım ben adamı tavlamayacağım sadece adamı oyalayacağım, aynı şu an senin beni oyaladığın gibi. Her neyse işlerim var, kapatıyorum sen de yarım saatte burada oluyorsun.”

“Emredersiniz komutanım!” dedikten sonra telefonu suratıma kapattı. Elimdeki telefona yarım ağız bir gülüşle bakarken arkamı döndüm. Rana neredeyse hazır ola geçmiş beni bekliyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi büyüttüm. “Rana, konuşup moralimi bozacaksan lütfen konuşma. Bugün yoğunum, biliyorum. Şu adam geldi mi? Neydi adı?”

“Amer Affan Al-Rajhi. Sanırım az önce bir koruması geldi. Kendisi genelde önce korumasını yollayıp etrafı kontrol ettiriyormuş sonra kendisi geliyormuş.”

“Ay haspam! Nesi varmış da kontrol ettiriyormuş şirketi? Bir şüphesi mi varmış acaba?” dediğimde Rana suratıma boş boş bakıyordu. Sanırım gereksiz sitemimi Rana’ya yapmam saçma olmuştu. “Kusura bakma, sadece Aslı sinirimi bozdu. Daha erken gelmesini beklerdim. Aslı’ya güvenende kabahat. Senin İngilizcen nasıl?”

“Lisede fena değildi. Üniversitede bir yıl hazırlık okudum ama...” başını sağa sola salladı. Eğitim sistemimiz ortada olduğuna göre onun da derdini anlatacak kadar İngilizcesinin olmadığı aşikârdı. Elimi belime koydum ve önüme gelen kahverengi uzun dalgaları geriye attım. “Adam gelmiş midir?”

“Ben bakarım,” dedi ve arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Yok, bir de ben bakacaktım, demek istesem de sustum. Ben panik

yaptığımda genelde o da panik yapıyordu. Odadan bir ajan gibi temkinli adımlarla çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapattıktan sonra belindeki olmayan silahına davranmamasına dua ederek gözlerimi devirdim. Saniyeler geçmeden kapım çalındı ve benim cevap vermeme izin vermeden Rana parmak uçlarında içeri daldı. “Gelmişşşş!” diye tısladı. Öyle bir içten söylemişti ki kaşlarımı çattım. Sanki Matt Bomer gelmiş gibi söylemişti ki, bu beni hem kuşkulandırdı hem de korkuttu. “Kızım alsana adamı içeriye,” dedim. “Ha... Şey... Ne diyeceğim ki?”

“Of Rana of!” diyerek uzun adımlarla kapının önüne geldim ve elbisemin eteklerini düzelterip saçlarımı geriye doğru attım. Hafifçe öksürdüm ve elbisemin iki omzundan da olmayan tozları süpürdüm. Bu işi kaybetmek yok kızım. Ölmek var dönmek yok. Benim hazırlığım karşısında Rana da gaza gelip benim için yavaş yavaş, adeta bir kapı kulu edasıyla kapıyı açtı. Odadan yavaş adımlarla çıktım ve Rana’nın masasının yanında eli cebinde bekleyen adamı gördüm. Yanında ondan biraz kısa iki adam vardı ama onlar geride kaldığı için o adeta bir çikolata şelalesi gibi parlıyordu simsiyah, omuzlarını süpüren saçları... Bana doğru döndüğünde göz göze geldik. Manzaranın devamı kirli sakalı, esmer teni ve kopkoyu boncuk gözleriydi. Bekletildiği için sinirli olsa gerek gözleri parlıyordu. Ona doğru yürürken çekinmeden beni uzun uzun süzdü. Bu bakışmamız ve beni süzmesi yanına gelene kadar sürdü. O bana bakarken kafamdaki her şey uçup gitmişti. “Wellcome Mr. Al-Rajhi.”

Adam bana baktı, ben adama. Gözlerindeki öfkeyi söndürmüştüm ama dudakları hala düz bir çizgiydi. Acaba İngilizce bilmiyor muydu? Koskoca Arap iş adamı İngilizce biliyordur elbet. Keşke internetten adamın bildiği dillere baksaydım. Fransızca biliyor muydu acaba? Çat pat Fransızcam vardı. İngilizce öğrenmek yerine Fransızca bilmem de ayrı bir ironiydi fakat Fransızcayı her zaman kibar ve asil bulmuşumdur. Sonuçta herkes İngilizce konuşuyordu.

Adamın yüzüne bakmayı sürdürdüm. Ağzını açtığında gözlerim dolgun dudaklarına kaydı. “Hoş bulduğum pek söylenemez,” dedi ve durdu. O dudakların arasından çıkan sözcükleri ben nasıl bu kadar rahat anlamıştım acaba? Aksanında bir gariplik vardı gerçi. Kafamı hafifçe kaldırdım ve tekrar bana dikilmiş kara gözlere baktım. “Anlamadım?” diye kekeledim. “Türkçe bilmiyor musunuz?” diye sordu. Kabaca olduğunu bildiğim halde tüm nezaket kurallarını ihlal ederek. “Ha?” diye bir ses çıkarttım. “Patronun nerede? Onunla görüşeceğim.” O zamana kadar yanımda olduğunu fark etmediğim Rana bu klişe soruyu cevapladı. “Burada, karşınızda duruyor.” İkimiz de aynı anda yanımda duran Rana’ya baktık. Rana iki eliyle beni takdim ediyordu. “Bir saniye,” dedi adam hafifçe genizden gelen ses tonuyla. Kelimeleri genelde boğazından çıkartarak, bastırarak ve yavaş söylese de ne dediği anlaşılıyordu ve konuşması kendisine daha gizemli bir hava katıyordu. “Burada bir yanlış anlaşılma var sanırım.”

“Nasıl bir yanlış anlaşılma?” diye sordum elimi belime koyup ve ona döndüm. “Ben aylardır Sadi Akhan’ı bekliyorum. Bu kadın da

kim?" Bana bakmadan Rana'ya sormuştu. "Kadın derken? Benim bir adım var, Asya. Tanışmadık ama Şey Bey." O an sinirden adamın adını unutmuştum. Rana'dan çektiği bakışlarını bana çevirerek "Amer veya Affan," dedi sanki çok büyük bir günah işlemişim gibi bakıyordu bana. Dünya üzerinde ismini unutan bir tek benmişim gibi.

Elimi salladım. "Aman takılmayalım böyle şeylere. İsminizi dünya üzerinde unutan bir tek ben miyim? Daha adınızı söylemeden hôt hôt konuşmalara başladınız." Kendi kendime konuşmaya dalmıştım ki karşımdaki adamın bağırışıyla irkildim. "Bir sus kadın!" Bana yine kadın mı demişti bu adam? Burun deliklerimi genişletecek bir soluk aldım ve "Ne zaman susacağıma ben karar veririm adam! Benimle düzgün konuş," diye bağırdım. Rana'ya dönerek "Bu adamla daha fazla işimiz yok," diye ekledim. "Asya Hanım, ortaklık? Görüşme? Anlaşma?" Rana panikle yapacağımız işleri bana hatırlatıyordu.

"Ben zaten kadınlarla iş yapmam, sırf bu yüzden."

"Ben de zaten sığ düşünceli ve kaba insanlarla iş yapmam, sırf bu yüzden!" İşaret parmağımı karşımdaki herife doğru sallıyordum.

Amer Bey arkasındaki adamlara işaret yaptı. "Gidiyoruz," dedi. Tam arkasını dönüp gideceği sırada Rana araya girdi. "Amer Bey, Sadi Bey birkaç ay önce vefat etti. Kusura bakmayın görüşme de o yüzden bu kadar aksadı. Asya Hanım, Sadi Bey'in kızı. Şirketimizin bundan sonraki sahibi..." Rana'nın açıklaması karşısında ağzım açık kaldı. Bu adama neden hâlâ açıklama yapıyorduk ki? Bırakalım gitsindi.

Amer Bey hazretleri durduğunda, Rana bana baktı. "Bu işi de kaybedemeyiz," dedi dudaklarını oynatarak. Bu işi de... Çok ağır olmamış mıydı? Daha önce hangi işi kaybetmiştik ki, diye şöyle bir düşündüğümde babamın vefatından sonraki neredeyse tüm işleri elime yüzüme bulaştırmıştım. Bir de üzerine Ali ile iddiamız... Geçen gün Ali'nin dediklerini hatırladım: "Kızım sana o şirket verilir mi? Eniştem hangi akla hizmet vasiyetinde imza yetkisinin sana verilmesini yazmış ki. İki güne batırırsın sen şirketi." Sonra iddia öncesi söylediği o sözleri aklıma geldi: "Sen bu Arap'ı ayarla, dile benden ne dilerse! Zaten ayarlayamazsın ama belki gaza gelirsin de şirketin batmasını geciktiririz bu sayede." Bu işi de kaybedersem devamında geleceklere düşünmek bile istemiyordum. Bu şirket ben başında olduğum sürece batmayacaktı. Babam olduğunda nasılsa ben olduğum da öyle olacaktı.

Amer Bey arkasını dönmüş, gitmek için birkaç adım atmıştı ki onu dururdum. "Amer Bey?" Adam beni umursamadan biraz daha ilerlemişti ki birkaç uzun adımda yanına gidip hafifçe koluna dokundum. "Amer Bey, kötü bir başlangıç yaptık. Bence bu konuyu odamda konuşup halledebiliriz." Önce omzunun üzerinden kolunu tutan parmaklarına baktı ardından bakışlarını yüzüme doğru kaldırdı. Bakışlarının sertliğiyle parmaklarımı ateşe dokunmuş gibi hemen çektim. "Neyi konuşacağız? Siz benimle anlaşamazsınız, ben kadınlarla anlaşmam. Sadi Bey'e Allah rahmet eylesin, başınız sağ olsun."

“Teşekkür ederim ama bakın ben... Ben halledeceğim. Bu ortaklığı yine babamla yapmış olacaksınız. Anlaşmayı imzaladığımız andan sonra sadece imzalarımız yan yana duracak.” Son söylediğimle artık gururumu ayaklar altına almama rağmen geri adım atmadım. Adam bana onca şey söylemişti ama ben hâlâ ortaklık için yalvarıyordum resmen. Omzunun üstünden bir kez daha bana baktığında uzun kirpiklerimi kırıştırıp ona baktım. Babamdan ne zaman bir şey istesem de bu bakışımı yapardım. Kirli sakalını sıvazlayıp arkasını döndü ve bekleyen adamlarına baktı.

Sinirle içine kahve koyduğum kahve makinesine iki fincan suyu doldurup makinenin içine döktüm. Amer Bey nasıl olduysa şu an odamda, masamın karşısındaki karşılıklı duran deri koltukların sağ tarafta olanında, sanki babasının şark köşesiymiş gibi yayılarak oturuyordu. Utanmasa uzanacaktı, o derece gevşekti.

Makineyi çalıştırmamdan sadece dakikalar sonra kaynamaya başlayan kahveye odaklanmıştım. Kafamda birçok cümle uçuşuyordu. Nereden başlayacağım belli değildi ve kahve de düşünmem için harika bir bahaneydi. Bu işi kaybetmeyecektim.

Kahveleri fincanlara dökerken içimdeki şeytana kulak asmamaya çalışıyordum. Öyle ya da böyle hem işi alacaktım hem de kapının girişinde bana dediği lafı ona yedirecektim. Adımı beynine kazıyacaktı ki, bir daha bana kadın demeyecekti.

Kahveleri tepsiye yerleştirirken gözüm küçük kavanozlara takıldı. Babamın bazen gece geç saatlere kadar çalıştığı olurdu onun için koca odasında kendisine mutfak malzemelerinin bulunduğu ufak bir köşe yaptırmıştı. Geniş ama benim asla sığamayacağım bir odaydı burası. Mutfak dediysem de kahve, çay veya baharatların bulunduğu ufak bir köşeydi. Fakat aklıma giren solumdaki şeytana uymaktan son anda geri durdum. Şeytan, ne kadar baharat, tuz varsa boşalt kahvesine diyordu. Fakat bu çok ağır olurdu, ben de başka bir şey denedim.

Gül lokumlarını ve suları da tepsiye koyduktan sonra Amer Bey'in yanına geçtim. Gözleri masamın karşısındaki kapının yanındaki küçük kitaplığa odaklanmıştı. Daha çok kitapları incelemek yerine zihnindeki düşüncelere dalmış gibiydi. Hafifçe öksürerek önüne doğru eğilip kahve tepsisini uzattım. “Hah,” dedi sanki bir şey bulmuş gibi, sonra toparlandı ve kendisine yakın olan taraftaki kahve fincanını aldı. Yüzümdeki şeytani gülümsemenin yayılmasına engel olarak ona baktım. Yüzüme bakmadan suyunu alıp geri çekildi. “Kadın dediğin anca bu işlere yarar,” dediğinde arkamı dönmüştüm. Az kalsın söylediği şey üzerine önümdeki sehpa takılıp düşüyordum. Kolum boşluğa düşer gibi oldu ve hemen toparlanmak için tepsiyi masanın kenarına bırakıp Amer Bey'e döndüm. “Amer Bey, haddinizi bilin. Bir kadının sosyal konumuna siz karar veremezsiniz.”

“Ben düşüncemi belirttim. Bu ülkede düşünce özgürlüğü yok mu?” dediğinde Var ama senin gibi bir sığır için yok, demek istesem de söyleyeceklerimi seslice yuttum ve elimi belime koyup gözlerimi kıstım. “Var ama bu sizin sığ düşüncelerinizi odamda özgürce söyleyebileceğiniz anlamına gelmiyor.” Resmen adamı parçalamak istiyordum. Bakışlarım üzerinde dolaştı. Her güzelin bir kusura var derler ya Amer Bey de o hesaptı. Allah var, hoş adamdı ama boş adamdı görünüşe göre.

Bakışlarımı üzerinden çekip yerime oturduğum sırada kahve fincanını masanın üzerine koydu. “Düşüncemin sığ olup olmadığına siz karar vermezsiniz. Sonuçta bir kadının yeri erkeğinin yanındır,” dediğinde gülmemek için kendimi zor tutum. Bu konuya nereden gelmiştik yahu! “Hangi çağda yaşıyoruz? Yontma taş veya cilalı taş mı? Erkeğinin yanı nasıl bir tabirdir? Esprisine hiçbir zaman gülünmeyecek kaba bir komedyen gibisiniz Amer Bey,” dedikten sonra bu konudaki sessiz duruşuna baktım. Kahvesine dokunmadığını fark ettim. “Merak etmeyin, zehir koymadım,” diye belirttim kendimce sevimli bir şekilde ve masanın öbür ucundaki çantamdan çıkarttığım pembe dosyayı önüme aldım ve kalemlğimden fosforlu kalemlerimi çıkarttım. Dosyayı açıp dün gece okuduğum ve post-itlere işaretlediğin yerleri açtım. En üst çekmecedan parıltılı taşlarla kaplı gözlük kabımı çıkarttım. İçindeki siyah çerçeveli gözlüğü yüzüme yerleştirdim. Başımı kaldırdığımda Amer Bey bana deli görmüş gibi bakıyordu. “Şimdi, eğer kahvenizi bitirmeyecekseniz başlayabiliriz.”

“Soğuk seviyorum,” dedi ve eliyle kahveyi biraz ileriye itirdi.

Önce anlaşma maddelerinin bana karmaşık gelen ve biraz daha açılması gereken kısımları konuştuk. Toy tarafım Amer Bey’in söylediklerini anlamakta güçlük çekse de çaktırmamaya çalıştım. En azından konumuzun otel yönetim sistemleri ve yazılımı olduğunu biliyordum. Bazen öyle terimler seçiyordu ki, bilerek yaptığını düşünüyordum. Bilerek benim ona salak salak bakmamı istiyordu ve içimdeki Asya zaten öyle baksa da dıştan omuzlarım dik, sözde senelerin tecrübesine sahip bir Asya görünümündeydim.

“Bir de, belki yanlış bir tespitte bulunuyorum ama montaj üssünün Katar’da bulunması biraz mantıksız değil mi? Yazılımın açık pazara yani batıya daha yakın olması gerekmez mi?”

“Elektronik hammaddelerin yedek parçaların Uzakdoğu’da kontrolü Katar’dan daha kolay yönetilir. Bu ülkeleri biliyorsunuzdur umarım” dedi sorar gibi. Her sorusunda bir açığı yakalamak ister gibiydi. Kendimi boks maçında gibi hissediyordum. Zayıf noktayı gösterdiğim anda darbe alacaktım. Darbe üzerine bir zayıf nokta daha ve bir darbe daha sonrası nakavt... Düşünmeden cevapladım. “Evet, evet elbette.” Bir yanda elimdeki fosforlu kalemin kapağını açıp kapatıyordum. “Ayrıca Ortadoğu da kaç otelin buna ihtiyaç duyduğunun farkındasınızdır umarım.” dedi haftalardır görüşmeyi ertelememe gönderme yaparak. “Bundan sonraki amacımız daha kolay kullanımlı ve daha güvenli bu yazılımı Doğu’ya satmak.”

Sorularımın geri kalanını büyük bir soğukkanlılıkla cevapladı.

Toplantının sonunda önümdeki kâğıtları ona uzattım ve bir de kalemligimden tükenmez kalem koydum kâğıdın üzerine. Daha önce avukatlarımız sözleşmeyi gözden geçirdiği için bize imza dışında bir şey kalmıyordu.

“Kendi kalemim var,” dedikten sonra ceketinin iç cebinden altın bir dolma kalem çıkarttı. Gözlüğü rutin bir hareketmiş gibi burnumun üzerine itirdim ve bu uzaklıktan bile üzerinde kendi adının yazılı olduğu görünen kaleme baktım. Kalemi çıkartmıştı ama daha kapağını açmamıştı ki kahvesine uzandı. O, kahve fincanını uzun kalın parmaklarıyla kavrayıp havaya kaldırdığı sırada biri kapımı kıracakmış gibi vurdu ve cevabımı beklemeden içeriye daldı. Amer Bey’in kahvesine daldığım için kapının sesiyle olduğum yerde irkildim ve başımı kaldırdım.

Aslı’nın görüntüsünden önce tiz sesi duyuldu. “Ay çok geç kalmadım, öyle değil mi? Çok özür dilerim kuzum. Ne yaptın raks ettin mi Sülümanına?” dediğinde Amer Bey’le birbirimize baktık. Suratındaki ifade hiç hoşuma gitmemişti ama birazdan benim suratımdaki ifade de Aslı’nın hoşuna gitmeyecekti.

“Yok, geç kalmadın kuzum. Biz de imzaları atacaktık,” dedim büyük bir soğukkanlılıkla ve Amer Bey’in kahvesini dudaklarına götürüp büyük bir yudum almasını izledim. Kahve fincanını dudaklarından çektikten sonra hiçbir şey olmamış gibi fincanı tabağın üzerine koydu ve dolgun dudaklarını yalayıp kalemını eline aldı. Hevesim kursağımda kalmıştı. Kendi fincanıma uzandım acaba benimkine mi koymuştum altı kaşık şekeri? Kendi fincanımdan bir yudum aldığımda ağzımda sadece soğuk, sade kahvenin tadı vardı. Bu adam tatlı manyağı falan mıydı acaba?

Aslı kahverengi, dalgalı saçlarını savurup boynundaki fularını düzeltti. “Hadi ya! E, nasıl anlaştınız ki senin şu hiç var olamayan İngilizcenle? Bu odada çevirmen de yok,” dedi etrafına bakarak bizim saf. “Aslıcığım hiç düşündün mü?”

“Neyi?” dedi saflığını sürdürürken. “Amer Bey’in Türkçe bileceğini.”

“Ay siz bizim dilimizi mi biliyorsunuz?” diye haykırdı resmen adamın suratına. Amer Bey hayattan hatta kadınlardan bezmiş bir tavırla “Artık imzaları atacak mıyız?” diye sordu. Tekrardan sinirlenmeye başlamıştı zaten görünüşe göre. Siniri sönmeyen bir volkan gibiydi, lavlarını her an etrafa saçmaya hazırdı.

“Aslı sen çık canım. Seninle işimizi hallettikten sonra konuşuruz.” Kararsız kalmış, öylece ayakta bir süre dikildikten sonra “Ben gidiyim o zaman,” dedi. Sanki ben git dememişim gibi. Kolunun altındaki çantasını düzeltti ve odadan çıkacağı sırada durdu. “Şey,” Amer’le aynı anda ona baktık. Amer Bey’e dönüp “Siz benim içeri girerken söylediğimi duydunuz mu?” diye sordu. Amer Bey’e baktım, ilk defa ciddi suratı gülmeye yaklaşmıştı ama gülmedi. Ciddiyetini korusa da ağzını açtığı anda gelecek laf sokmasını en aza indirmeye çalışmak adına araya girdim. “Kuzum, Amer Bey’le iletişim kurduğuma göre hem dilimizi biliyor hem de sağır değil. Hadi sen çık artık,” dedim dişlerimin arasından sabırsızca. Aslı son tepkim

üzerine koşarak odadan çıktı. “Artık şu imzaları atalım.”

“Ben vazgeçtim,” dedi Amer Bey bir anda ve kaleminin kapağını kapatıp tekrar cebine soktu. Şaşkınlıkla açtım ağzımı yumdum gözümü. “Çocuk oynucağımı mı bu? Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?” dedim ses tonumu yükselterek. Allah’ım sen bana sabır ver! Konuşmuştuk o kadar aklına yatmış gibi duruyordu ne olmuştu ki bu adama birden böyle! “Buraya girmeden önce kadınlarla anlaşmadığımı belirtmiştim zaten. Bu kadar yeter, aklıma yatmadı ve anlaşmayı imzalamıyorum,” diyerek ayağa kalktı. Ağzım bir karış açık kalmıştı. Bir anlaşmaya baktım, bir Amer Bey’e ve ben de ayağa kalktım. Ya ortağımsın ya kara toprağın diyemeyeceğime göre başka bir şey bulmalıydım. Bir şey... Adam kahveyi içmesine rağmen kabul edecekti ama birden... Of Aslı, of! Gelecek zamanı buldun. Adam raksı, Sülümanı duyunca kimbilir hakkımızda neler düşünmüştü.

Amer Bey kapıya yöneldiğinde arkasından hızlı ve uzun adımlarla ilerleyip önüne geçtim. “Durun!” dedim kollarımı iki yana açıp. “Sebep?”

Ya benim ortağımsın ya da toprağın... “Ne?” dedi sanki zihnimden geçenleri okumuş gibi. Gözlerimi kırıştırdım. Yavru kedi bakışlarım buraya girerken işe yaramıştı ama...

“Bu işe yaramaz,” dedi bakışlarımı ima ederek. “En azından benim üzerimde.” Bir tek onun üzerinde yaramıyor da denebilir. “Ama içeri girerken?”

“Olmayacağını biliyordum sadece konuştukça batışınızı izlemek eğlenceliydi,” dedi ve elini savuşturdu kenara çekilmem için. “Çok mu komikti!” diye bağırdım yanımdan geçerken. “Komik olsa da pek gülen bir insan değilim ama eğlenceliydi. Eğlendirdiniz beni.”

Ben seni bir eğlendireceğim şimdi! Eğlenmişmiş...

“Amer Bey, o anlaşmayı imzalamak zorundasınız,” dedim dudaklarımı büzüp arkasından bakarken. “Değilim. Başka bir üretici firma bulmam en fazla iki saatimi alır. Ben sadece Sadi Bey’e güvendiğim için buraya gelmiştim.” Hırlamaya benzer bir homurtu çıkarttığımda kapıyı açmıştı bile. Adam gidiyordu ve ben bir anlaşmayı daha kaybediyordum. Yapacak başka hiçbir şeyim yoktu, iyi günler dilemekten başka.

Kapıyı arkasından kapattığımda elimi yumruk yaptım ve sessiz bir çığlık koparttım. Beceriksizin tekiydim. Beceriksiz olduğum kadar aptaldım. Masanın yanına gittiğimde elime ne geçerse kapının arkasına fırlattım. Önce gözlüğüm sonra kalemlik sonra dosyalar sonra kahve fincanları... Hepsi, hepsi beceriksizliğimin birer deliliydi.

O adama konuşmayı teklif etmekle hata etmiştim. Hep Rana yüzündendi. Tek Rana değil, benim aptal kuzenim Ali ve onun aptal iddiası yüzündendi de. Bir de benim kendimi ispatlama isteğim var tabii.

Etrafa saçılan kalemlere ve beyaz halının üzerinde leke yapmış kahve döküntülerine baktım. O sinirle çantamı kapığım gibi odadan çıktım. Odanın kapısını gürültüyle kapattığım anda Rana ve Aslı

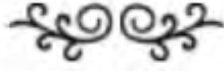

koşarak yanıma geldi.

“Asya?”- “Asya Hanım iyi misiniz?”

“Değilim!” diye ikisine de bağırdım. “Beceriksizin tekiyim ben babam hangi akla hizmet beni buraya dikti acaba!” diyerek sinirden dolan gözyaşlarıma engel olamadım. Aslı bana sarıldığında ağlamaya başladım. Gözyaşlarımdan benden izinsiz oluk oluk yanaklarımdan süzülüyordu. “Ben beceriksizin tekiyim...” diye Aslı’nın kollarında ağlamaya başladım.

“Aman boş ver bir iş gelir bir gider.” diye Aslı kendi çapında beni avutsa da gerçekte kaç iş gelirse gelsin hepsi elimden geldiği gibi gidiyordu.

Ağlamam dindiğinde “Ben gidiyorum biraz hava alacağım.” dedim.

“Benim de gelmemi ister misin?” diye öneri de bulundu Aslı ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Şu an en büyük öfkem kendime, sonra da babama bana burayı bıraktığı için ve sebepsiz kaybedişimi bir kez daha yüzüme vuran Amer denen adamaydı!

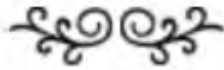
“Gerek yok. Biraz yalnız kalsam iyi olacak hem Niyazi amca yanımda olur. Sen de buraya kadar geldin kısacık tatilinde kusura bakma.” dedikten sonra ayağa kalktım. Sözde akmayan maskaram her yerime bulaşmıştı.

“Ayy yok senin için her zaman gelirim de keşke bir yardım dokunabilseydi.”

“Yok kuzum gelmen yeterli baksana ayrıca gelsen de gelmesen de bir şeyin değişeceği yok adam sığ görüştü öküzün teki!”

“Vallahi yakışıklı öküz ama...” dedi Rana düşüncelere dalmış. Bu kızdan benden dayak istiyordu. Elimdeki çantayı havaya kaldırdım zaten ağırdı.

“Rana şimdi şuradan şunu kafana bir atarım olmayan beyninle, o adamı düşleyen hayal dünyanı yerinden oynatırım. Ben çıkıyorum git tüm toplantılarımı iptal et ve uygun tarife yerleştir.” dediğimden hemen oturduğu yerden kalkıp üzerini düzeltti. Konuşmam bittiğinde “Peki Asya Hanım.” dedi ve koş a koş işinin başına döndü.

Asansörden aşağı inene kadar iş saati başladığı için kimseyi görmemiştim başım eğik önümdeki çantam süt dökmüş kedi gibiydim. Arada bir gözlerim sulanıyor sonra geçiyordu. Asansörden indiğimden kimsenin beni bu halimle görmemesi için hızlı adımlarla dışarıya yöneldim ve beni beklerken arabanın camlarını silen Niyazi amcaya baktım. Kapıya yaklaştığımı gördüğünde şaşırdı. “Hayırdır Asya, kızım bir sorun mu var?”

O sorduğunda daha fazla dudaklarım titremeye başladı ama saçlarımla yüzümü kapattığımda sadece çatallı sesim beni ele

veriyordu.

“Eve gitmek istiyorum, bir an yorgun hissettim kendimi.” dedim ve kendi kapımı kendim açarak arabaya bindim. Niyazi amcanın aklında çok fazla soru olduğunu biliyordum ama beni sıkmamak için hiçbirini sormadı. İstanbul’da değildim ki boğaza sığınayım, derdimi anlatıyım, Ankara da yuvam tek sığınağımdı.

Kısa yollardan eve geldiğimizde geniş bahçeli kocama evime baktım. Babamın vefatından sonra annem İstanbul’a gitmişti eskiden gözüme boş görünün ev daha da boş gelmeye başlamıştı. Bahçeden içeriye arabayla girdik ve Niyazi amca evin girişine arabayı park ettikten sonra o kapımı açmaya gelmeden önce ben kapımı açıp arabadan indim.

Eve yürürken omuzlarım düşmüştü.

“Asya Hanım bir şeye ihtiyacınız olursa ben buradayım!” diye arkamdan seslense de dönüp cevap veremedim. Kapıyı açmak için anahtarı aramak için kolumdaki çantamı duvara dayanmışım ki kapı açıldı. Günlük temizliğe gelen Dilber Teyze ile kızı Derin evde olmalıydı. Başımı kaldırdığımda Derin’i gördüm. Beni bu saatte karşında görmeyi beklemediği için şaşırmıştı, yüzümü gördüğünde şaşkınlığı iki katına çıktı.

“Asya Hanım iyi misiniz?”

“İyiyim Derin ben odamda olacağım, biri gelirse ya da biri bana ulaşamayıp ararsa şu an müsait değil der misin?” dedim 14-15 yaşlarında benim boylarımdaki kıza.

“Peki Asya Hanım.” dedi çantamı almak için davransa da ona engel olup odama çıktım.

Akşama kadar üzerimde pijamalarla odanın içinde dolanıp durdum nerede hata yaptığımı düşündüm, neyi eksik yaptığımı, neden bir türlü şu işleri almayı beceremediğimi düşündüm. Fazla mı küçük duruyordum ya da fazla saf veya toy. Sorumun cevabını bir türlü bulamıyordum. Şu Amer Bey sinirimi bozmuştu ve her düşündüğümde kan beynime sıcıyordu. Neydi bu adam neyin nesiydi. Kimdi, kime güveniyordu, korumaları, sığ düşünceleri...Bir anda çantamdan çıkarttığım bilgisayarı yanıma alıp çift kişilik yatağıma oturdum. İnternet bağlanana kadar adamın soyadını düşünüyordum. Amer Affan... yazdım ve kaldı. Devamı gösteren liste kutucuğu açıldığında Amer Affan Al-Rajhi ve Haremi konu başlıkla bir arama çıktı. Soyadı bu olabilir miydi diye düşünerek tıkladım.

Arama sonuçlarının hemen üzerinde resmi çıktı. Bu oydu. Resimlerde hep tek başınaydı ve poz vermiyordu. Boydan fotoğrafı yoktu ve haberim yokmuş gibi çek modundaydı. Görsellere tıkladım ve aralarında koca bir sarayın bulduğu resme baktım. Yanında haber başlığı gibi duran bir yazı vardı. Adam sarayına harem mi yaptırmıştı yoksa ben mi yazıyı yanlış görüyordum. Çantamdaki gözlüğümü çıkartıp tekrar bakacaktım ki geçen gün çekmece de unuttuğumu ve bugün de yere attığımı hatırladım. Ama gerçekten öyle yazıyordu. Harem...Bildiğim haremden bahsetmiyorlardı herhalde bu adam hayatı çağın gerisinden takip ediyor olmalıydı.

Birbiri ardına gelen haberi okumaya o kadar dalmışım gibi kapının

açıldığını duymamla yüreğim ağzıma geldi neredeyse. Korkuyla çarpan kalbimin üzerine elimi koydum.

“Özür dilerim Asya Hanım korkutmak istememiştim. Annem siz yemeğe inmeyince, bir şeyler hazırlamıştı da onları başucunuza bırakıp çıkacaktım.” dedi Derin masum masum bana bakarken. Elindeki tepside portakal suyuyla, tavuklu Sezar salatam duruyordu.

“Sorun değil dalmışım...” dedikten sonra onun odaya girmesini bekledim. Odaya yavaş adımlarla girdi ve yanıma gelerek komodinin üzerine tepsiyi bıraktı. Ben ekrana döndüğümde sessizce “Oha...” dediğini duydum. Hafifçe yana baktığımda ekrana baktığını gördüm.

“Sen bu adamı tanıyor musun Derin?” diye sordum bakışlarımı tekrardan ekrana çevirerek. Derin yakalanmış olduğun verdiği telaşla başını sallasa da yanakları kızarmıştı. Tanıdığı en azından bir haberleri gördüğü belliydi.

“Derin soruma dürüstçe yanıt verebilirsin.”

“Şey...geçen annemle magazini izlerken görmüştük. Bu evinde harem olan Arap iş adamı değil mi? Ben...bir an görünce şaşırdım.” dedi utana sıkıla.

“Bu adam çok mu ünlü?” dedim ekrana bakarak.

“Genelde televizyonda konuşulan bir adam...Baya zenginmiş adam dedesinden miras kalmış, dedesi Arap şeyhi tarzı bir şeymiş tam hatırlamıyorum yalan olmasın. Birkaç sene önce dedesi ölünce tüm mirası bu adama kalmış.”

“Yani onunki emeksiz kazanç.” dedim sanki benimki öyle değilmiş gibi.

“Yooook...” dedi birden adamın avukatı kesilir gibi. “Kendisi de bu yaşına kadar dedesinin yanından hiç ayrılmamış her işine o koşmuş. Bildiğim kadarıyla küçük yaştan beri de şirketlerinin idaresini yakından takip etmiş. Dediklerine göre baya aksi, inatçı, mükemmeliyetçi bir adammış. Bu evinin yapımını bile sözde 30 mimara yaptırmış hangisininkini daha çok beğendiyse onunla anlaşmış.” dediğinde ağzım açık onu dinliyordum. Benimkini hayat zannederken ne hayatlar varmış. Biz senelerdir aynı evde oturuyorduk. Başka yerlerde de evimiz vardı ama bu kadar abartının gereksizliğini kavrayamamıştım.

“Hadi ya...” dedim bir an ağzım açık ve ekrana baktım. Amer Bey’in ekrandaki yüzü somurtuk karşıda bir yere odaklanmış bakıyordu.

“Kaç kadın varmış şu harem denen yerde?”

“Bilmem. Bu konuyu kimse bilmiyor aslında adam her soruyu cevapsız bırakan bir adam...Magazine malzeme vermiyor demek daha doğru olur ama bunlar yine de adamın her şeyini anlatıp yorum yapıyorlar.” dedi. Derin’e bakarken elimizde çekirdeğimiz olsa tam apartmanın önündeki dedikoducu kadınlara döneceğimizi fark ettim ve hemen ağzımı kapayıp Derin’e teşekkür ettim. O da halimizi anlayınca utanarak iyi akşamlar dileyerek odadan çıktı. Ben haberleri okurken aklıma bir soru takıldı. “Babam bu adamı nereden tanıyordu?” adam belli ki burnundan kıl aldırmayan bir tipti ve özgüveni tavandı ama buna rağmen babama karşı güveni tamdı.

Bilgisayar ekranını kapatacağım sırada son bir gelişme olan 5 saat önceki habere baktım.

Haber de geçtiğimiz günün akşamı Amer Bey'in MTC Otele giriş yaptığı yazıyordu. Sacit Macit'in yani babamın eski dostlarından birinin otelinde kalıyordu. Emre ve Erkan'ı senelerdir tanırdım ve ikisi de şimdilerde babalarından çok uzaktaydı. İlk resti çeken Emre olmuştu, küçük olan sonrasında Erkan. Sacit Bey'in epey karanlık bir tarafının olduğunu duymuştum, kadın pazarlama, uyuşturucu, kaçak içki ve sigara... Bunları öğrenmek iki kardeşe de ağır gelmişti ve evden gitmişlerdi. Babam da bunları öğrendiğinden beri Sacit Bey'den uzak durmuştu. O kadar insanın bunu bilmesine rağmen o otel zincirini tercih etmesi garipti.

MTC Otelde özel süitinde kaldığı yazıyordu. Kaldığı katın alt katını kapattırılmış ve güvenlik önlemi aldırılmıştı. Bu adam bir şey saklıyordu ya da birinden korkuyordu. Bu kadar korumalı gezmesinin başka açıklaması olamazdı. Oturduğum yerden sabırsızca kalktım bu kadar bilgi bana enerji vermişti sanki. Aklımda biriken sorular ve öğrendiğim yeni bilgiler birbirine girmişti. Odanın içinde dönüp durmaya başladım. Bir yandan aklım dağıttım ofisime gidiyordu diğer yandan Ali, beceriksizliklerim... Amer Bey'le sağladığımız ortaklık, şirketin bundan sonra başka bir ortaklığa ihtiyaç duymaması demekti. Aklıma gelen o kadar değişik fikirler vardı ki hepsini bir kenara bırakmak elde değildi. Bir anda yatağın üzerindeki telefonu uzandım ve son aramalara girdim. Bugünkü son aramamın üzerine dokundum.

Birkaç çalıştı hemen açtı telefonu Aslı, sesi endişeli geliyordu.

"Asya iyi misin canım?"

"Bombayım bomba...." dedim olmaması gereken bir neşeyle.

"Hayırdır insanı çatlatma da söyle zaten evde tek başıma canım sıkılıyor."

"Telefonda olmaz. Hazırlan, üzerine hoş bir şeyler giy ve senin bebekle beni almaya gel. Çok eğleneceğiz bu akşam..."

"Ayy ama ben çatlarım söyle, lütfen. Ne giyeyim, geçen gün seninle seçtiğimiz siyah elbise olur mu?"

"Olur kuzum olur. Ben şimdi hazırlıyorum gelince anlatacağım...Çabuk..."

"Ben bu merakla uçarak gelirim, uçarak!" dedikten sonra heyecanla kıkırdayarak telefonu kapattı. Ben de hazırlanmalıydım. Hayatta tesadüf diye bir şey yoktur. İnsanlar kendi tesadüflerini kendi yaratırlardı. Ve ben de Amer Bey'le tesadüfümüzü bu akşam yaratacaktım.

Evden çıkıp arabaya yürüdüğüm sırada üzerimdeki mor elbisenin eteğini çekiştirdim. Amacım dikkat çekmek değildi sadece biraz kadınlığımı kullanmaktı. Hoş bunun içinbu elbiselere ihtiyacım yoktu ama o Arap katırı olacak adam anca bununla belki neler

kaçırdığını fark edebilirdi. Aman canım beni değil, işi kaçırды yoksa benim ne işim olur o harem ağasıyla. İç sesim, Aslı gelene kadar görsellerde resmini inceleyen de amcamdı, diyerek gerçekleri suratıma vursa da onu susturdum ve yüzümde şeytani bir gülümsemeyle arabanın kapısını açtım. Elimde sabahkinin aksine ufak boy bir çantayla arabaya bindim.

Ben ön koltuğa kendimi yerleştirene kadar Aslı soru yağmuruna başlamıştı bile. Doğal bıraktığım dalgalı saçlarımı dikiz aynasından düzelttim ve sabır çekerek Aslı'ya döndüm.

"MCT otele gidiyoruz veee...." dedim merakını arttırmak için uzata uzata.

"Veee?" dedi gözlerini kısarak merakla.

"O adama neler kaçırıldığını gösteriyoruz." dedikten sonra çantamın yarı açık fermuarının daha çok açtıktan sonra içinden Aslı gelmeden önce çıktısını aldığım sözleşmeyi çıkartıp arabanın ön kısmına havalı bir şekilde bıraktım. Havalı...Benim her hareketim havalıydı. Ben Asya Akhan'dım.

Arkama yaslandığım da Aslı hala bana bakıyordu. Arabayı çalıştırması için kaş göz işareti yaptığımda söylediklerimi kabul etmiyormuş gibi ağzı açık bana bakıyordu. Suratının aldığı şekilde hoşuma gitmemişti ve sanırım benim söylediklerimde onun hoşuna gitmemişti.

"Bu mu yani? Sabah bizimle dalga geçen adamın ayağına mı gideceğiz?"

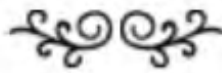
"Aslı! Farkında mısın bilmiyorum ama bu benim için önemli. Bu işi kaçırsam sence başka bir ortak bulmak ne kadar zamanımı alır, işleri toparlamam ve kendimi kanıtlamam ne kadar sürer? Her şeyi geçtim bundan sonra babamın iş yaptığı ve güvenebileceğimiz kaç ortak bulabilirim ki?"

"O kadar hazırlanmıştım ben de, eski günlerdeki gibi bir yerlere gideceğiz falan zannetmiştim." dedi elbisesine bakarak. Siyah elbisesinin içinde hoş görünüyordu, makyajı abartılı değildi. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış ve daha çok anneme benzeyen güzel yüzünü ortaya çıkartmıştı.

"Bak bu işi çabucak halledersek gecenin ilerleyen saatlerinde şahane bir kutlama yapabiliriz." diye onu ikna edecek bir öneri de bulundum. Babamı kaybettikten sonra hiç eski günlerdeki gibi bir eğlence mekanlarına gitmemiştim. Babamdan sonra eskide yaptıklarımın çoğunu eskide bırakmıştım. Derin düşüncelere dalmışken Aslı'nın suratıma bakarak arabayı çalıştırdığını duydum.

"O zaman söz verdin. Şu işi halledeceğiz ve eski günlerdeki gibi..."

"Eski günlerdeki gibi..." göz kırptım ve hafif tebessüm ettim.

Otelin önünde arabayı durduğunda karşıdan gelen valeyi gördüm. Buradaki çoğu kişi Aslı'yı tanımasa da beni tanıyabilirdi. Bende artık iş dünyasıydım ve burası iş dünyasının gözde otellerinden

biriydi. Burada kalanların çoğunun da babamı tanıdığına eminimdim. Sıradan insanların tercih edeceği bir otel değildi burası. Cenazede bile kaç kişiyle tanışmıştım. Küçük çantamın içinden iki güneş gözlüğü çıkarttım. Aklıma gizlenmek için başka bir yol gelmemiştii. Kahverengi, leopar desenli olanı Aslı'ya uzattım ve kalın çerçeveli dev camlı açık pembe gözlüğü de kendime taktım. Yüzümü pek kapatmıyordu ama adeta maske görevini görüyordu.

“Bu ne, hava karardı zaten?” dedi Aslı elimdeki gözlüğe, ilk defa gözlük görüyormuş gibi bakarken.

“Gerçekten mi? Ben kimim ve biz kimin otelindeyiz farkında mısın?”

“Tamam sen tak ben niye takıyorum ya? Ayrıca bu çok çirkin, modası geçmedi mi bunun?” gözlüğüme ettiği hakaretle gözlerimi kıstım bu sırada vale hala arabadan inmediğimiz için kapıyı tıklattı.

“Tak şunu. Biri bile bizi tanırsa açıklama görevini sana veririm.” dedikten sonra gözlüğümü taktım. Yüzümün yarısından çoğu camla kaplıydı artık. Arabadan aynı anda indik. Aslı anahtarı valeye uzattı ve otele doğru yürümeye başladık. Geniş bahçesi ve geniş giriş salonunu geçtikten sonra resepsiyona ulaşabildik. Buraya en son geldiğimde daha küçüktü sanki ve bu kadar siyah değildi. Siyah ve parlak gri. Her yer de MCT amblemi vardı. Etrafa göz gezdikten sonra İtalyan bir çiftin oda kartlarını almasını bekledik. Aslı benden daha meraklı etrafa bakıyordu. Ben kafam da o Arap katırı adamlarla ne konuşacağımı düşünüyordum. Bir de haremi, o haremi unutmak ne mümkün?

“Buyurun hanımefendi?” dedi resepsiyondaki platin sarısı saçlı kadın. Boyu fazla uzun değildi o yüzden olabildiğince dik durmaya çalışıyordu. Bir de gözleri sürekli gözümdeki gözlüğün etrafında dolanıyordu. Ben de garip durduğunun farkındaydım ama bu garip bakışları atmak fazla görgüsüzce bir hareketti.

Bir kızla aramızdaki siyah camdan bakışırken Aslı araya girdi. “Biz...Amer Bey’in odasını öğrenecektik.”

“Amer Bey?”

“Evet şu Arap olan. İsminden belli değil mi canım?” dedi Aslı kadını küçümser gibi. Kadın tüm ciddiyetiyle “Konuklarımızın oda numarasını vermemiz kurallarımız gereği yasak, efendim.” dedi.

“Ama... Benim onunla görüşmem lazım. Kendisi beni tanıyor zaten.”

“Efendim, isterseniz geldiğinizi haber verebilirim ama Amer Bey’in oda numarasını size veremem, üzgünüm.” dedi tek seferde. İnsan alıştıra alıştıra söylerdi. Ama ben bu tepkiyi az çok tahmin ettiğimden hazırlıklı gelmişim. Her zamanki klişe repliklerden birini konuşturdum. Elimi aramızdaki gri siyah mermerinin üzerine koydum ve gözlüğü hafifçe aşağı indirdim. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Hayır efendim, fakat siz buraya günde ortalama sizin gibi kaç kişinin geldiğini biliyor musunuz?”

“Orası beni ilgilendirmez.” çantamı araladım içinden cüzdanımı çıkartacağım sırada yanımdaki kişinin hafifçe öksürmesiyle

gözlüğümü düzeltip, doğruldum.

Yanımda çelimsiz, şapkalı genç bir adam duruyordu. Elinde bir sürü siyah askı vardı. Elindekiler tutmakta zorlanıyor gibiydi. Bir kısmını ben kenara çekilince mermerinin üzerine bıraktı. Ben kuru temizlemeciye izlerken o sanki az önce bizim konuştuğumuzu duymamış gibi. "Ceren Hanım, şunları yukarı çıkartmam lazım. Bir iş adamınınmış, acılmış..." dedikten sonra cebinden bir kağıt çıkarttı. "Amer Affan Al-Rajhi'ye." dediğinde gözlerim parladı.

"Amer Affan Al-Rajhi mi?" dedim çenemi tutamayarak. Önce kadın sonra çocuk bana ters bir bakış attı. "Hanımefendi size oda numarası veremem, üzgünüm." dedikten başını çocuğun olduğu tarafa çevirdi. Ona dil çıkartmamak için kendimi zor tuttum. Beklemeyi sürdürdüm nasıl olsa bu adama söylemek zorundaydım.

Ben öyle beklerken kadın gitmem için suratıma bakıyordu. Ben de Aslı'ya baktım beklemekte kararlı olduğumu anlamış o da benim gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bekliyordu. İkimizde bakışlarımızı kadına çevirdik. Son gülen iyi güler, diyecektim birazdan ama bunun yerine kadın telefonu havaya kaldırdı ve bir numarayı tuşladıktan sonra kulağına götürdü. Tekrar Aslı'ya baktım ve o da bana bakıyordu. Daha fazla inat ederdim ama bugünkü rezillikten sonra bir de o adam yüzünden yaka paça dışarı atılmak istemiyordum. Uzaklaşmaya karar verdim. Ama otelden çıkmayacaktım. İçeriye koltuklara doğru yöneldim. Aslı da benimle beraber koltuklara geldi. Birkaç takım elbiseli adam girişteki siyah deri koltuklarda dergi karıştırıyordu. Başını kaldırıp bize bakan birine başımla selam verdim ve ikili koltuğun ucuna oturdum.

"Adını söyleseydin bu kadar küçümsemezdi kadın bizi."

"Ya o zamanda Amer Bey'e iznin olup olup olmadığını sorardı."

Aslı beni haklı bulmuş gibi başını salladı ve öne eğdi. Başka bir yolu olmalıydı. Bu gözlükleri taşımak yeterince burnumu ve gözümü ağrıttığı için hafifçe öne ittim. Aslında adımı söyleyebilirdim ama Amer Bey olacak Arap katırı beni istemezse o zaman adımla rezil olmuş olacaktım. Tam gözümünden gözlüğü çıkartacağım sırada Aslı'nın kolumdan sertçe tutup beni kaldırmasıyla afalladım. Ayağındaki topukları aldırmadan beni çekerek koşturmaya başladı. Ben de aynı şekilde peşinden düşmemeye dikkat ederek koşturdum. Mermer, üzerinde kırmızı halı olan merdivenlerin başına geldiğimizde Aslı durdu ve ben de ona çarparak durdum. Az zararlar durmuştuk. Aslı biraz sarsıldı ama bunu aldırmamış gibi önümüzdeki kuru temizlemeci adama yöneldi.

"Baksana, sen boşuna uğraşma biz onları arkadaşımınla yukarı çıkartalım, arkadaşım Amer Bey'in asistanı olur." dedi Aslı en şirin sesiyle. Amer Bey'in asistanı mı? O adamın yanında kalmaya tahmül edemezken bir de emirlerini ve soğuk konuşmasına katlanacak olmamın düşüncesi bile içimin ürpermesine neden oluyordu ki o an bakışlarımı Aslı'ya diktim. O durumu önemsemiyormuş gibi omuz silkmekle yetindi. Tabii kendisi Amer Bey'le görüşme yapmak zorunda kalmadığı için bilmiyordu.

Adam askıların arasından bize baktı. Bakışları yaşına göre fazla

ciddiydi. “Olmaz. Bu konuda başkasına güvenemem ayrıca asistananın alacağı da söylenmedi, odasına teslim edilmesi gerektiği yazıyor burada.” dedi.

Aslı ile aynı anda birbirimize baktık ve Aslı büyük bir kıvraklıkla yalanını sürdürmeye devam etti. “Son anda karar değişikliği işte, Amer Bey söylemeyi unutmuş olmalı. Hay aksi...” dedi bir de kendisi rolüne fazla kaptıracak mimikler ortaya dökerek.

Adam bir bize bir elindeki kağıda baktı. “Ödemesi de yapılmamış.” dedi.

Hemen atıldım. “Ne kadar tuttu ki?” diye sordum.

Adam sanki ödeyebileceksiniz, gibisinden baktıktan sonra. “Hanımefendi zaten zor tutuyorum şunları, bir çekilin. Buradan sonra daha birkaç teslimim daha var zaten, burada bir dakika gecikmenin bile ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun?”

Adamın haline üzüldüm ve kolundan sarkanların bir kısmını zorla da olsa aldım. Adam belini düzeltti. “Ödeyeceğiniz tutarı söylersen.” dedim ben ısrarla. Elimdekiler 3-4 askı olmasına rağmen ağırdı. Cebinden tekrar bir kağıt çıkarttı ve ödememize ihtimal vermiyormuş gibi rakamı söyledi. “554 Lira 80 kuruş.”

Elimizdekilere baktım sonra adamın kollarında kalana baktım, bir de tutan rakama, ödemem sorun değildi ama bu kadar tutacak ne vardı ki? Adamı Arap diye kazıklıyor muydu bunlar? “Ne var ki bunların içinde bu kadar tutacak?”

“Birçoğu özel kumaş...” dedi adam bize laf anlatmaktan sıkılmış bir halde.

Aslı’ya çantamı uzattım ve adamın kolundakilerin hepsini almaya çalıştım. Genç adam vermemekte kararlıydı. “Ne yapıyorsunuz siz, beni işimden mi edeceksiniz, sizin yüzünüzden geç kalacağım?”

“Aslı!” dedim dişlerimin arasından. Aslı hemen harekete geçmiş çocuğu kenara çekip konuşmaya başlamıştı. Ben elimdekilerle duvara yaslandığım sırada ödemeyi yapıyordu ve hatta üzerine fazlasıyla bahşış bile vermişti üzerinde o kadar olmadığı için hepsini karttan çektirerek. Adam hemen rahatlamış ve oda numarasını da dökülmüştü. Özel süitte kaldığını biliyordum ama en üst katta ona özel bir tane olduğunu bilmiyordum. Okuduğum haberi hatırladım, alt katıda beyefendiye özel kapatılmıştı.

Ben teşekkür etmeden asansöre yöneldim yoksa birazdan kollarımdan kopacaktık ve askılarla beraber yere düşecekti. Aslı’nın arkamdan, otoparkta beni bekleceğini duyduğumda göremeyeceğini bilsem de yine başımı sallamakla yetindim. Asansörün düşmesine zorlukla bastıktan sonra beklemeye başladım. Birkaç tane takım elbiseli adam ve yanlarında eşleriyle benim gibi bekliyordu. Asansör açılır açılmaz hiçbirini umursamadan içeriye daldım ve köşeye bekleye elimdekileri yaslayarak beklemeye başladım. Rahat bir nefes aldım. Özel kumaşmış...Beyefendinin her şeyi özel, her şeyi şahsına münhasır zaten. Adam cins, elbiseleri ondan da cins... Arap katırı, acaba beni karşında gördüğünde ne yapacaksın bakalım? Yüzüme tekrardan bir gülümseme yayıldı ve alt dudacağımı dişledim. Bu sırada askılardan biri yere düştü. Asansördeki tüm başlar bana

döndüğünde çekinerek yere eğildim. Yerdeki askıyı aldıktan sonra biçimsizce doğruldum.

Asansörde herkes inmiş bir tek ben kalmıştım. Amer Bey için özel kapatılmış olan katta asansör durduğunda askıları sıkı sıkı tutarak asansörden çıktım. Arkamdan hafif bir esinti geliyordu ama şu anlık sebebini anlayamamıştım. Zorlukla birkaç adım attım ki biri beni durdurdu. Başımı kaldırdım. Kulağında cihaz olan iri yarı, esmer takım elbiseli bir adam bilmediğim dilde beni durdurdu. Kaşlarımı çattım. Kendi dilinde konuşmayı kesip, İngilizce konuşmaya başladı.

“Bunlar Amer Bey’in, götürmek zorundayım!” dedim sesimi hafifçe yükselterek. Elimdekileri almaya kalktığında daha çok göğsüme bastırdım. Gözümdeki gözlüğe baktı sonra da bakışlarının askının arkasında kalan narin bedenimde gezdirdi. Anlayamıyormuş gibi başını salladı ve tekrar elimdekilere saldırdı. Geri geri gittim ve başımı salladım. Alamayacağını anladığında birini aradı. Karşı tarafa kendi dilinde bir şeyler söyledi. Genizden, kaba ve hızlı konuşuyordu. Konuşması bittiğinde eliyle onu takip etmemi işaret etti, başımı salladım. Biraz sonra o hoş suratının alacağı şekli zevkle izleyecektim. Keşke gözlüğümü çıkartma fırsatım olsaydı. Adamı takip etmekte zorlanıyordum çünkü çok hızlı yürüyordu ve gözümdeki gözlükle her şey loştu. Ayrıca burası soğuk mu oldu ne bacaklarım ve baldırlarım üşüyordu.

Sağa döndük ve merdivenleri çıkmaya başladık birkaç adım basamak çıkmıştık ve durduk başımı kaldırdığımda koca siyah tahta kapıları gördüm. Adam benden birkaç basamak öndeydi. Kapıyı iki kere tıklattı ve önünü ilikleyerek geri çekildi. Kapı başka biri tarafından açıldı ve adam tekrar elimdeki almaya kalktı. Görmediği halde kaşlarımı çattım ve kolumu çevirerek açık kapıya yöneldim. Zaten kol kası yapmıştım bu kadar kıyafeti taşıırken. Ne gerek vardı bu kadar ağır kıyafetlere. Bir de kadınların dolabında daha fazla eşya var derler. Açık kapıdan içeriye adım atmıştım ki arkamdaki kapı kapandı. “Şuraya bırak!” dedi. Onun sesiydi ama uzaktan geliyordu. Gösterdiği yeri göremediğim için birkaç adım attım ve elimdekileri yere bıraktım. Gözümdeki gözlüğü de kabaca çıkarttım ve üzerlerine attım. Bakışlarım odanın içinde fazla dolaşmadan onu buldu. Gözlerinden önce çıplak sırtıyla buluştu bakışlarım ve çıplak sırt kasları, çıplak kalçaları...Bana döndüğünde elimle gözlerimi kapadım. “Ne yapıyorsun sen?”

“Esas sen ne yapıyorsun be! Tanımadığım insanın karşısında çırılçıplak!” diye haykırdım. Bu sırada arkamdaki kapı hızla çalındı. Amer bilmediğim dilde kükredi. Sonra da ana dilimde bana kükredi. “Manyak mısın kadın, ben senin geldiğini nereden bileyim!” dedi.

“Haa...ben olmasam başkası olsa hiçbir sorun yok yani!” ne saçmalıyordum ben böyle? Bana ne canım kimin karşısında soyunursa soyunsun.

“Niye geldin buraya?” dedi aksanlı sesiyle.

“Giyinirsen bu konuyu yüz yüze konuşmak istiyorum.” dedim ellerimle hala gözlerimde.

Bir süre sessizlik oldu. Kısa sessizliğin ardından sesin duydum.

Önce nefesini dışarı verdi sonra da, “Tamam aç gözlerini.” dedi bıkkın bir ses tonuyla. Elimi yavaşça gözlerimden çektim ve etrafa bakındım. Tam karşımda duruyordu ve bu seferde esmer gövdesi çıplaktı. Elim tekrar gözlerime gitti.

“Ya hala çıplaksın! Şaka mısın sen adam!”

“Fazla uzatma da konuya gel. Toplantım var, umarım getirdiklerinin arasında eksik yoktur.” dedi, dediklerimi umursamamış gibi. Gözlerimi devirdim ve gözlerimin üzerindeki elimi çektim ama ona bakmayarak konuştum. “Tabii usta iyi kontrol etti.”

“Usta?”

“Seninle ortaklık tutmayınca kuru temizleme işine girdim de.” gayet ciddi söylediğim söz üzerine Amer’ın bakışlarını üzerimde hissettim. Yerdeki askıları topluyordu. Gözlerimiz buluştu

Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibiydi. “Ne?”

“Ne?” dedim ters ters.

Bakışmamız sonlandığında doğruldum. Bakışlarım gayri ihtiyari başka taraflara kaydıığında rahat bir soluk verdim. Altında havlu vardı. Yine de bu bakışlarım gittiği yoldaki gördüğüm şeyler pek...doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordum. Sıcak çarptı beni sanırım bir de taşıdıklarımın ağırlığı. Konunun karnında gördüğüm güzel memleketimiz Antep’in şerbetli tatlısıyla hiçbir alakası yok. Üzerimdeki elbisenin boyun kısmını çekiştirdim. Allah’ım ne günah işledim de bu sahneyle kalakaldım.

“Bugün konuşacaksınız inşallah!” dedi Amer Bey eli belinde yüzüme bakıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatmakta yarar vardı yoksa ben adama odaklanamıyordum. Nerede yapmıştı acaba bu kadar kası? Haremdeki kadınlarının hepsi bu...bu...şerbetli tatlı manzarasına şahit olmuş muydu acaba? Konuşacaktım ama ne konuşacaktım, niye gelmişim ki ben buraya? Ben çıksam mı? Elim birkaç adım ötedeki kapı koluna uzanmaya çalıştı, başarısız olunca da yana düştü.

“Ben...” dedim ve gözlerimi kara gözlerine sabitledim. Aşağısı şerbetli tatlılar yukarısı sütlü, bitterli çikolata. Benim reglime az kalmış olabilir mi?

“Ben...anlaşma için gelmişim.” dedim ve olmayan çantamı aradı gözlerim. Sözleşme çantamda kalmıştı ve çantam da Aslı’daydı. Elimi alnıma hafifçe vurdum. “Amer Bey...Bu anlaşma benim için önemli...gerçekten önemli. Bu anlaşma imzalandıktan sonra söz veriyorum bir daha beni görmeyeceksiniz.”

“Buraya bana yalvarmaya mı geldiniz?” dediğinde kaşlarımı çattım ve bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Halimle alay eder gibi bir ifade vardı yüzünde ama gülmüyordu. Bunu düşünecek kadar sığ kafalı bir Arap katırıyla ne diye anlayacaktım ki? Çünkü artık üzerimdeki beceriksiz damgasını atmak için.

“Yalvarmak mı? Yalvarmak...” dedim kendi kendime tekrar ederek. Tam olarak yaptığımı yalvarmak olarak görüyordu. Sakin oluyoruz, derin bir nefes alıyoruz. Adamın suratına yumruk atmak yok. O iş adamı, senin ileride anlayacağın bir iş adamı, ortağın.

Derin bir nefes aldım. “Sadece yardım istedim sizden. Ama anladım ki böyle kas kafalı bir insanla çalışacağıma, alın terimle iflas ederim daha iyi.” dedikten sonra hışımın arkamı döndüm. Hala burnumdan nefes alıyordum. Gözlerim sulanmıştı. Yine başaramamıştım. Bir yanda gururum bir yer de onurum. Dişlerimi sıktım ve kapıya doğru birkaç adım atmıştım ki kalçamın üzerinde hissettiğim parmakla kalakaldım. Parmakları sadece birkaç saniye gezindi ve sonra geri çekildi. Gözlerim kocaman olmuştu. Adam giderayak ne götürürsem mi yapmıştı az önce.

Bu zamana kadar bir şey yapmamış olabilirdim ama bu az önceki giderayak tacizinde bir şey yapmayacağım anlamına gelmiyordu. Gözüm dönmüştü. Arkamı döndüm ve tam parmağımı sallayacağım sırada burun buruna geldik. Bir nefes uzağımda duruyordu ve uzaktan siyah gözüken aslında koyu kahverengi gözleri maviliklerime çok derinden bakıyordu. Havadaki yoğun erkeksi kokuyu soluduktan sonra konuştum.

“Az önce beni taciz ettiniz! Sizi dava edeceğim! Siz nasıl bir adamsınız ki odanıza gelmiş, sizinle anlaşmak isteyen bir kadına tacizde bulunuyorsunuz!”

İthamım karşısında sinirlenmişti. Dişlerini sıktı. “Taciz etmedim, eteğiniz kalkmıştı onu düzelttim.”

“Sana ne benim eteğimden...dokundun...ve bu yaptığın tacize girer.” ortadaki sizli bizli konuşma çoktan kalkmıştı.

“O zaman senin suçlarından başlayalım mı? Gizlice odama girmen de özel mülkiyet hakkı.” dedikleri sinirden daha bir sert ve daha bir genizden çıkıyordu. “Ayrıca madem bu kadar meraklısın pembe donunu göstermeye, tekrar kaldırırsın eteğini.”

Homurdandım. Yeterince utanmıştım zaten eminim suratımda donumla aynı tondadır. Bir de pembe donunun gözükmemesine meraklıysan diyor, evet ben hobi olarak insanlara iç çamaşırlarımı gösteriyordum. “Bilmiyordum eteğimin kalktığını, teşekkür etmemi falan bekleme.”

“Beklemiyorum zaten.” dedi ve benden bir anda uzaklaştı. Odanın uzak bir noktasına doğru yürüyordu ki telefonu çalmaya başladı o sırada ben de elbisemde başka bir sorun var mı diye kontrol ediyordum. Elimi al al olduğunu düşündüğüm yanaklarıma götürdüm ve kapıya yöneldim. Bu sırada telefon görüşmesi yapıyordu ben kapıyı açacağım sırada bir anda bağırdı ve olduğum yerde kalakaldım. Elim kapı kolunda, bakışlarım ister istemez ona kaydı.

“Bekle!” dedi bana ve sonra bilmediğim dilde karşı tarafa cevap verdi. Onun emirlerine uyacak değildim. İnadına kapıyı açtım ve kapıdan çıkacağım sırada bu sefer de hızlı adımlarla yanıma geldiğini duydum birkaç basamak aşağı inmiştim ki beni odaya çekti.

“Ne yapıyorsun sen ya? Hoşuna gitti herhalde bana dokunmak. Geçen sefer eteğim kalkmış olabilir ama bu sefer bahanen yok.” diye söylendiğim sırada koca avucunu ağzıma dayadı ve telefonunu kapattı. “Bir sus kadın, bir sus.” ağzımın üzerinde koca avucu da olsa konuşmaya çalıştım. Salyalarım gelmeye başladığında yüzünü

buruşturarak elini çekti ve elini belindeki havluya sildi. Üzerime yaslandığı için sıcaklığını hissediyordum ve gövdesi hala çıplaktı. Bakışlarımı aşağı indirmemek için yutkundum ve dokunmamaya çalışarak “Çekil şuradan da gideyim.”

“Gidemezsin!” dedi daha çok üzerime gelerek bir elimi kolumu sımsıkı tutmuştu. Konuşmama izin vermeden devam etti. “Yatağa geç!”

“Oha! Sen beni ne zannediyorsun! Ben senin haremindeki kızlara benzemem!” dediğinde dilimi ısırđım. Yine de kolumu bırakması için çırpınmaya başladım. Al sana anlaşma diyordu kaderim, al sana gurur, al sana onur. Yan taraflarımız boştu ve alt kat da yani beni öldürse veya bana başka bir şey yapsa kimsenin ruhu duymazdı. Çaresizce çırpınmayı sürdürdüm. Yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı. Dudakları havaya kalktı ve kolumu bıraktı.

Kapıya koştım. “Asya! Çıkamazsın birazdan görüşeceğim adamlar gelecek ve bu adamlar tehlikeli. Anlıyor musun tehlikeli! Muhtemelen kameradan odama girip çıkanları takip ediyorlardır ve senin benim için değerli olduğunu düşüneceklerdir.”

Tehlikeli mi? Hah bir bu eksikti. Adam hakkında o kadar yazı okumuştım ama akıllanmamıştım işte. Bahaneye bak. Adamlar gelecek, diye beni yatağa atacakmış. Oradan bakınca o kadar aptal mı duruyorum acaba?

“Bu ucuz bahaneleri yiyecek göz var mı ben de? Senin karşında Akhan şirketin yönetim kurulu başkanı Asya Akhan var Amer Bey!” dedim burnum havada adamın, yüzüne alaysı bir gülümseme yayıldı ama saniyelik sürdü.

“O zaman Asya Hanım. Bu otelin sahibi Sacit Bey’i duymuşsundur ve onun daha üstü olan Fırat Bey’i. İkisi de aynı yolun boku ve ikisinin de amacı aynı. Birkaç dakika sonra ikisi de odamda olacak. Bana güzel mallar sunacaklarmış. Mallar dedikleri senin anladığın tabirle ne hap ne de toz. Onların malları, kadın!” dediğinde irkildim. Sacit Bey’i duymuş ve ne kadar pislik bir adam olduğunu biliyordum ve maalesef Fırat Bey’in de. Harem’i için kadın mı alacaktı? Kafam karışmıştı.

Kapının kenarında öyle kalakalmıştım. Ama ben Asya...Asya Akhan’dım ne hakla bana böyle bir şey yapabilirlerdi ki. “Senin batmak üzere şirketinin yanında bu adamların ciddi işleri, ortaklıkları var.”

“Sana neden güveneyim ki? Kendi ayağımla yatağına girmemi istiyorsun.”

“Güvenmek veya güvenmemek sana kalmış ama ben insanlara yalan söylemem.” dedi kendinden emin bir tavırla. Artık Türkçe konuşmak onun için zor geliyormuş gibi derin bir nefes aldı. Başka bir dilde konuşmak zor olmalıydı. “Tuvalete girsem olmaz mı?” dedim gözüm içinden hala dumanlar çıkan aralık kapıya kaydı.

Cevap vermedi. Yerdekileri toplamaya devam etti ve sonra da başka bir odaya girdi. Oradan çıkana kadar odanın yarısını kaplayan, üzerinde altın işlemeli simsiyah yatak örtüsüne baktım. Yastığı sert gözüküyordu ve simsiyahtı. Tek bir yastık uzundu ve hiç

kullanmamış gibi duruyordu. Biraz sonra odadan çıktı. Sabahki takım elbisesinin yerine siyah geleneksel kıyafetiyle çıktı. Şaşırsam mı, gülsem mi, hayran mı kalsam bilememiştim çünkü onu bu kıyafetin içinde hayal etsem muhtemelen kahkahalarla gülerdim ama şu an sabahki halinden daha...mükemmel duruyordu. Başına örttüğü beyaz örtü yüzünün esmerliğini ve yüz hatlarının sertliğini daha çok ortaya çıkartmıştı. Yüzünde tek bir mimik bile yoktu odanın içine girdiği sırada kapı çaldı. İki kere.

“Geldiler.” dedi Amer bana bakmadan. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yatak örtüsünü kaldırdım ve bir kapıya baktım bir de yatağa. Bu çok saçmaydı, bana ne yapabilirdi ki, diyen iç sesime Sacit Macit’in hakkında okuduğum haberler canlanıyordu gözümde. Her suçlamada ismi ve parası sayesinde sıyrılan bir adamdı ve onun üstü Fırat Bey’i düşünemiyordum bile. Geniş odanın içinde dolandı bakışlarım. Sanki Amer’ın evinden bir parça gibiydi hiç otel odası gibi durmuyordu. Kapı bir kez daha çaldı. İki kere. Bu adam kimdi böyle ve bu tehlikeli insanlarla ne işi vardı? Ayağımdaki topukluları çıkarttıktan sonra sessizce yatağın üzerine tırmandım ve çarşafın altına girdim. Başımı sert görünen yastığın üzerine koydum. Amer’ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Gözlerimi kapadım ve onun duyabileceği bir sessizlikte mırıldandım. “Senden nefret etmem için bir sebep daha Amer Affan,” ve ekledim. “Bey!”

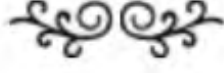
“Sizin adınıza çok üzüldüm Asya Hanım!” dedi kapıyı açmadan önce. Kapıyı açtığında anda bahsettiği o iki şerefsizin sesini duydum. Dişlerimi sıktım. Odanın ışığı kısılmıştı bir anda, gözlerim kapalı da olsa bunu hissetmişim.

Adamlarla İngilizce konuşmaya başladı. Türkçe bildiği halde neden İngilizce konuşuyordu ki hiçbir şey anlamamıştım. Konuşmalarını başka bir yere doğru ilerlerken duydum sonrası bir uğultuydu. Acaba bu hafif loşluktan faydalanıp odadan çıksa mıydım? Sert yastık boyumu acıtmaya başlamıştı hemen, fazla geçmeden boynum tutulurdu. Bir de adamları hemen gönderecekti. Bu hararetli konuşma nereden geliyordu. Birinin odaya geldiğini duyduğumda tekrar uyuyormuş gibi düzenli nefes almaya başladım. Adamın sesi tanıdık gelmiyordu.

Kendi kendine konuşmadığına göre telefonla konuşuyordu. “Yatakta bir kadın var ama yüzü gözükmüyor belli ki boş kalmamış. Biz arayana kadar gönderme. Ben haber vereceğim. Bu adamı Ankara’dan gitmeden önce ikna edeceğiz.” dedi karşı tarafı dinledi. “Bunun gibilerini çok gördüm ben. Piçliğine uzatıyor. Sen kızları hazırla, birini özellikle seçtim onu en başa koy. Onunla güzel işlerimiz olacak.” dedikten sonra telefon konuşmasını sonlandırdı. Az önceki mide bulandırıcı konuşmadan sonra yatağa kusmadığıma şükretmeliydim. Böyle iğrenç insanların hayatta olduğunu bilmek ve hemcinslerimin onun elinde olduğunu bilmek ne acı şeydi. Konuşmadan anladığım kadarıyla amaçları sadece Amer’e kız satmak değildi. O kızların üzerinden yapacakları vardı. Yatağa doğru gelen ayak seslerini duyduğumda gerildim. O yaklaştıkça ben kafasına ne geçirsem diye düşünüyordum, diye düşünüyordum ki Amer’ın sesini

duydum. İngilizce konuşuyordu. Aralarından zorla birkaç kelime seçtim ama dediğini tam olarak anlamamıştım. Adam hızlı adımlarla yataktan uzaklaştı. Rahat bir soluk verdim.

Adamlar odadan çıkar çıkmaz rahat bir nefes verdim az daha uyuyakalacaktım ama sağ olsun o yastık tüm uykumu kaçırmıştı bir de yaşadığım adrenalin. Kapının kapanma sesini duyar duymaz yataktan çıktım. Önce üzerimi sonra da saçlarımı düzelttim. Dağılan saçlarımı önce önüme attım sonra da geriye. Amer kapının arkasında durmuş bana bakıyordu.

“Artık gidebilir miyim? Bu gece de bu kadar adrenalin bana yeter!” dedim ve ayağıma topuklu ayakkabılarımı geçirdim.

“Adamlarım seni evine kadar bıraksın.”

“İstemiyorum. Bence bugünlük yeterice Amer, Amer’ın tehlikesi, Amer’ın gizemi, Amer’ın adamları ve Amer’ın düşmanları aldım.” dedikten sonra kapıya doğru yürümeye başladım. Bundan sonra bu adamdan uzak duracaktım. Yeterince akıllanmıştım. Gerekirse Ali beni küçümse, şirket batsın umurumda değildi. Kapının yanına geldiğim sırada başındaki beyaz örtü gibi şeyi çıkarttı ve eline aldı. “Sana kadınlarla çalışmadığımı söylemiştim.”

“Size. Size...Ben hala Asya Hanım’ım ve sen...siz Amer Bey’sin. Bundan sonra buraya kadar, pes ediyorum.” dedikten sonra kapıyı açtım ve odadan kaçır gibi çıktım. Merdivenlerden ineceğim sırada son kez omzumun üzerinden Amer Bey’e baktım. Adamın konuşmalarına şahit olduğumdan dolayı kendimi onu uyarma konusunda sorumlu hissediyordum. “Bu arada bu adamların sizinle farklı planları var.”

“Biliyorum.” dedi ne demek istediğimi anlamış gibi.

“Görüşmemek üzere...” diye kendi kendime mırıldandıktan sonra merdivenlerden indim. Gelirken beni buraya kadar çıkartan adamlarla karşılaştım asansöre kadar bana eşlik etti. Benimle aşağı ineceği sırada “Kendim inerim gerek yok.” dedim ve adamı istemediğimi belli ettim. Yüzüme baktı ve dediklerimi anlamasa da, işaretlerimden anlamış olacak ki asansörden fazla ısrar etmeden indi. O iner inmez dik tutmaya çalıştığım omuzlarım bir balon gibi söndü. Yine ve yine becerememiştim. Ama akıllanmıştım bu adamdan uzak duracaktım. Otelden çıkar çıkmaz Aslı’ya pes ettiğimi söyleyecektim ve Ali’yi de bu halimi kutlaması için karısı Peri’yle beraber davet edecektim. Muhtemelen birkaç kez alay etse de başıma gelenleri anlattığımda oteli basmaya kalkacaktı ve bana hak verecekti. Babam olmadan ben bir hiçtim ve şu an hayat bunu yüzüme bir tokat gibi vuruluyordu. Asansör aşağı inene kadar her katta durdu. Birkaç kişi bindi, birkaç kişi indi ve ben zemin kata inene kadar umutsuz vakaydım.

Zemin katta asansör durduğunda önümdeki takım elbiseli adamlar bir sürü halinde dağıldı en son tam bir umutsuz vaka olan ben,

omuzlarım çökük bir şekilde çıktım. Elbisemin eteğinin tekrar sıyrılmasına karşı elimle kontrol ettim ve lobiye doğru ilerledim. Saat ilerlemişti ve Aslı ortalıklarda yoktu. Kuru temizlemeci çocuğu kenara sıkıştırdığımız yerde de yoktu, resepsiyonun orada da, çantam olmadığı için telefonla da arayamıyordum. Otelden çıktım ve valeyeye doğru yürümeye başladım. Arabanın plakasını hatırlamıyordum. Valeden vazgeçip açık otoparka doğru yürümeye başladım. Hava biraz olsun esmeye başlamıştı. Otelin ışıklandırmasının fazla oluşu etrafı aydınlık yapmıştı ve otelin girişinin tam ortasında -çoğu otelde olduğu gibi- büyük bir fıskiye havuzun ışıklanması sayesinde etrafı çok net görebiliyordum. Tek kolumla bedenimi sararak yürümeye başladım. Kendimi fazla yorgun hissediyordum. Belki de tükenmişlik sendromu dedikleri sendroma girmek üzereydim. Otoparka yürürken yeşillikler içindeki taş yola yöneldim. Burası otelin girişine göre biraz karanlıktı. Yolda yürürken iç sesimle şiddetli bir çatışma içerisine girdim. Böyle olmamalıydı, bu kadar beceriksiz olmamalıydım ve o Arap katırı bu kadar inatçı olmamalıydı. Kaşlarımı çattım. Onu hatırlamak sinirimi bozmuştu, dişlerimi gıcırdattım. Bugün onu neredeyse çıplak görmüştüm hatta neredeseden biraz daha fazla çıplaktı. Bir de utanmadan öyle karşıma çıkmıştı. Kendi düşüncelerimin arasında boğulurken bir an izleniliyormuş gibi bir hisse kapıldım ve başımı kaldırıp etrafa bakındım. Bir şey göremeyince sinirle adımlarımı hızlandırmıştım ki ayağım taşa takıldı ve kolumda hissettiğim baskıyla cılız bir çığlık attım. Sonrası karanlıktı.

2. Bölüm

Daha önce üç defa daha kaçırılmışımdım yani az çok bu konuda tecrübem vardı. Bu insanların ikisi beni babamın parası için kaçırmıştı bir tanesi de sadece takıntılı, beni seven, aşırı derece de psikopat bir tipti yani şu ana kadar hem paragöze hem de psikopatına rastlamıştım. Bu hangisiydi acaba? Artık babamdan da para isteyemeyeceklerine göre direkt muhatabı karşılırlarına almışlardı. Annem para işlerinden hiç anlamazdı, Ali adamlara zırnık koklatmadan magmanın sıcaklığını hissettirene kadar gömerdi onları ve Aslı da panik yapar polise haber verirdi. Bu durumda tek çare gözlerimi açıp adamlarla tanışmamdı. O adamın laneti bir saniye olsun üzerimden ayrılmıyordu ve bu da duruma üçüncü bir ihtimal daha katıyordu. Benim o adam için değerli olduğumu düşünüp, beni kaçırmış olabilirlerdi. Oldukça sakın bir ruh halinde olduğuma bakmayın hala narkozun veya beni bayılmak için kullandıkları ilacın etkisinde olmalıydım. Göz kapaklarımı yavaşça araladım ama bu etrafın aydınlanması için yeterli olmadı. Bir de kafamı örtmüşlerdi. Hareket etmediğimize göre bir yere sabitlenmişim. Bileklerimi oynatmayı denedim ama onun yerine eski usul- artık biraz kendilerini yenilemenin zamanı gelmişti- halatların keskin iplerini bileklerimde hissettim. Aynı şekilde ayak bileklerimde sabitlenmişti ama ağzım açıktı. Şu kafamdaki örtü olmasa daha net konuşabilirdim. Adamlara ne diye sesleneceğimden emin değildim. Ştt...Alo...Beni kaçıran beyefendiler...Hey

kaçakçılar...Bir türlü karar veremediğim için sustum ve sessizliği dinledim. İçerisi normal oda sıcaklığındaydı ve hava da pis bir koku da yoktu. Kimi kaçırdıklarının farkındaydılar sanırım.

Biraz sonra odanın kapısının açıldığını duydum. Olduğum yerde kıpırdanmadan kapıdan gelecek gürültü veya konuşmaya kulak kesildim.

Ayak sesleri duyuldu. Ve tok, gür bir erkek sesi, ses tanıdık değildi.

“Hala uyanmadı mı?”

Arkasından çekingen, ince bir erkek ses duyuldu. “Şey efendim...sonuçta kafası kapalı, uyanıp uyanamadığını bilemeyiz öyle değil mi?” Şöyle ensesi kalın adamların yanındaki salakları anlamış değilimdir. Acaba ucuz işçilikten mi faydalanıyorlardı? Madem o kadar paran var tut bir akli selim birini.

“O zaman başında bekle. Hareket ederse veya uyanırsa haber ver. Biz gelmeden de yüzünü açma!” dedikten sonra adam uzaklaştı. Diğer salakla baş başa kalacaktım anlaşılan. Onunla konuşup ikna etmem, diğerlerinden daha kolay olurdu. Ayrıca böyleleri korkakta olurdu. Tecrübe konuşuyordu burada.

Adamın çıktığından ve kapının kapandığından emin olduktan sonra kıpırdandım. “Hey!”

Adam efendisine haber vermek için hareketlendiğinde onu durdurmak için konuşmaya başladım. “Siz kimi kaçırdığınızı biliyor musunuz?”

Adam cevap vermedi. “Kimin umurunda benim Sa...Ay isim söylememem lazımdı. Ben işime bakarım.” dedi. Anlaşılmıştı Sacit denen herif kaçırmıştı beni. Az daha zorlarsam her şeyi öterdi.

“Peki niye kaçırdınız beni?”

“Benim haber vermem lazım.” dedi ısrarla, o işe programlanmış gibi.

“Dur iki dakika konuşuyoruz burada ne güzel, ayrıca kaçmıyorum ya.” dedi kendi iğrenç esprime gülererek. Cidden bana ne koklatmışlardı böyle sağlam kafa yapmıştı belli ki.

“Bak kimsin, nesin, ne için kaçırıldın bilmiyorum ama işime mani olma. Ayrıca salak değilim. Beni oyalamaya çalıştığının farkındayım.” dedi sanki alınmış gibi. Başımı salladım ve bir yalan bulmaya çalıştım. Şu başımdakinden kurtulmalıydım ki konuşmamızı yüz yüze yapmalıydım. Adamın odadan çıkmak üzere olduğunu duydum.

“Nefes alamıyorum!” diye bağırdım bir anda.

“İmkansız o örtünün altında nefes alınıyor.”

Sen burada harcanıyorsun.

“Benim...benim astımım var...” nefesimi tuttum ve bıraktım. Bu hareketi birkaç defa tekrarladım ve sonunda nefes nefese kaldım. “Nefes alamıyorum!” diye bağırdım. Daha önce hiç astım krizine giren birini görmemiştim ama ilkokul arkadaşım Barış’ın astımının olduğunu biliyordum, ilacını yanında ayırmazdı ve bana belli etmemeye dikkat ederek ilacını düzenli olarak kullanırdı.

“Şu an ölebilirim!” diye haykırdım. Sonunda adam halime acımış olacak ki kafamdaki örtüyü kaldırdı. Rahat bir nefes aldım. Etraf

fazla aydınlıktı ve ampulden yayılan ışık gözümü almıştı. Burası sırada bir çalışma odasıydı. Karşımdaki ortaya yaşlı, cılız, saçlı sakalı birbirine girmiş ama alık alık bakan adama döndüm. “İlaç...İlacıma ihtiyacım var. Çantam nerede?”

“Olmaz.”

“Ölmememi mi istiyorsun?” dedim zorlukla nefes alıyormuş gibi yaparak. Bence şu iflas sonrası yapacağım işleri tekrar düşünmeye başlasam iyi olurdu. Oyuncu olabilirdim mesela. Şu anlık performansım bile bence Oscar’lıktı. Gerçi bunca yıl Leonardo’ma vermediler bana mı verecekler?^[1]

“İlaç nerede?”

“Çantamda.”

“Çantan yok ki.” dedi etrafa bakınarak. Harbi benim çantam yoktu ki, Aslı’da kalmıştı.

“O zaman bana ilaç bul!” diye yüzüne haykırdım. Panikle etrafa bakındıktan sonra kapıya koşmuştu ki onu durdum. “Bu saatte ilaç bulamazsın, biraz temiz hava alsam da yeter.” dedim sonuçta amacım onunla yalnız konuşmaktı. O Sacit denen şerefsiz gelirse ikna etmem daha zor olurdu. Acaba beni tanıyacak mıydı hiç yüz yüze görüşmemiştik ama babamın eski dostlarından biriydi. Normal nefes aldığım sırada adam pencereyi açmakla meşguldü benim soluklarım yavaş yavaş normale döndüğünde bana baktı tekrar soluklarımı hazırladım ve gözlerimi büyüttüm. Cam en az 10-15 adım ötedeydi ve ben ağır tahta bir sandalyeye bağlıydim. Adam camı açtıktan sonra “İyi misin?” diye sordu. Başımı olumsuz anlamda sağa sola salladım.

“Cam çok uzak!”

“Seni çözemem.” dedi.

“Ama...ama..nefes alamıyorum.” dedim ve bakışlarımı yavru köpek bakışlarına çevirdim. Maviliklerime gözlerine öyle bir dikmişim ki saniyeler sonra yanıma geldi. Adam ne yapacağını düşünürken, “Beni kaçırmakla hata ettiniz.” diye konuya girdim.

“Ben seni neden kaçırdıklarını bilmiyorum bile.”

“Ben biliyorum. Ama benim Amer denen herifle hiçbir bağlantım yok siz bunu bilmiyorsunuz.” dediğim sırada kapı açıldı. İçeriye iri yarı bir adam girdi ve yanında iki tane daha iri yarı, uzun boylu adam vardı. Öndeki adam epey yaşlı duruyordu ve yine de yıllara rağmen elinde bastonuyla dimdik ayaktaydı. Arkasındaki adamlar ellerini iki yana koymuş hazır ol da bekliyordular. Öndeki adam bağırdı. “Sana kız uyandığında bana haber ver demiştim.” dedi sinirle. Bu yaşta bu sinirle fazla yaşamazdı bu adam.

“Ama efendim...kız...hasta...astımı varmış.” dedi arkamda ipleri çözmeyi kesen adam. Benden uzaklaşmıştı. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. “Salak! Astım olan birisi şu an böyle sakin durur mu? Alın şunu!” dedi arkasındaki adamlardan birine. Sonra da bana doğru yürümeye başladı.

“Artık yüzümü de gördü.” dedi yüzümü incelerken. Suratımı buruşturdum ve her an yüzüne tükürmek için kendimi hazırladım.

Bana bakışları hoşuma gitmemişti, midemi bulandırıyor. Bakışları yüzümün dışına çıktı, tüm vücudumda dolandı ve dizimin üzerine sıyrılmış elbisemin eteğinde uzun bir süre durdu. Bu daha çok midemi bulandırmıştı. Buruşuk suratına kusmak istedim. Bakışları uzun bacaklarım dolaştı ve tekrar yüzüme çıktı.

“Kafan o kadar dağınık olmalı ki çantasız çıkmışsın. Parayı nerene sokuşturdun acaba? Adın ne?”

Yaptığı çirkin ima karşısında dişlerimi sıktım. “Sandığınız gibi biri değilim.” diye tısladım.

“Belli. Akşam vakti, bir kadın, Arap bir iş adamının yanına bu kılıkla ancak iş görüşmesi için gider zaten.”

“Evet, iş için gittim.”

Adam pis pis güldü ve adamlarından biri salak adamı götürdüğünden başımızda kalan diğerine baktı. Adam da zoraki bu pis imadan dolayı güldü. “Ben de onu diyorum güzelim, iş!”

“Bana bak tekerleme isimli adam, senin karşında Asya Akhan var! Dediklerine de, imalarına da dikkat et hele o buruş buruş olmuş yüzünün altındaki fıldır fıldır dolanan gözlerine de hakim ol!” dedim sonunda bir cesaretle. Korkmuyordum. Karşımdaki yaşlı adamdan korkmuyordum. Daha kötü ne gelebilirdi ki başıma artık. Kendim çizmiştim bu akşam kaderimi. Adam bir süre durdu. Duruşunu bastonundan destek alarak dikleştirdi. Adamı soyadımı yaşlı zihninde arıyor gibiydi.

“Bizi yalnız bırak!” dedi adamına bakmadan. Yüzündeki gülümsemesi düşüren adam tereddüt etti sonra da ikiletmemek için, “Peki efendim.” diyerek odadan çıktı.

“Sen Sadi’nin nesi oluyorsun ki?” diye sordu beni şaşkın yaşlı gözleriyle süzerken.

“KIZIYIM!” dedim bağırarak. Bu sefer adamın şaşkınlığı iki katına artsa da duruşunu düzelterek hafifçe öksürdü. “Demek sen Sadi’nin kızıydın.” dedi bunamış zihninde babama dair bir hatıra bulmuş gibi.

“Evet.” dedim burnum dimdik havada.

“Peki bu adamla ne işin var, gerçekten onun sadece yatağını mı süslüyorsun?”

Sinirle soludum hala ima da bulunuyordu. “Ne işim olduğunu sizi ilgilendirmez! Fakat bana saygınız yoksa bile babama saygınız olsun! Bu nasıl bir itham böyle!” diye bağırdım.

“Bunu bize Amer Bey söyledi. Ben...açıkçası hala senin Sadi’nin kızı olduğuna inanmıyorum. Ayrıca öyleysen o yatakta ne işin vardı? Belli ki seni tek gecelik görmüş.” dedi sanki günlük bir konuşma içerisindeymişiz gibi. Bunu Amer Bey mi söylemişti? Ben mi yatağını süslüyordum? Ve şimdi de o adamın tek geceliği olmuştum. Harika. Bir şey olmadığım kalmıştı, o adam sayesinde artık o da olmuştum. Kendimi ispatlamak için bu adama dil dökmek istemiyordum ama onların gözünde, onların pazarladıkları bir mal gibi de gözükmek istemiyordum.

“Neden inanmayacakmışsınız? Belki babam öldükten sonra cenazeye gelseydiniz görürdünüz.” babamın cenazesine gelmeye tenezzül bile etmemişlerdi.

“Babanla dostluğumuz kötü bitti. Cenazesine gelmemi istemezdi.”

“Ama sonuçta o ölü, nereden bilecekti ki?” sonra da ekledim bu adamın nasıl biri olduğunu unutmalıyım. “Neyse. Dostluğunuzun bitmesi çok yerinde olmuş. Sizin gibi bir adamla babam gibi düzgün ve şerefli bir adamın iş yapması olmazdı zaten.” diye ekledim. Güldü hem de bu gülüşü önceki pis gülüşündendi.

“Rahmetli hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Sen babanı kahraman olarak bilmeye devam et.” dedi sesinde bir dolu imayla.

“Babam zaten öyle biriydi!” dedim üsteleyerek. Bu sırada kapı açıldı içeriye bir adam daha girdi. Bu adamda yaşlıydı ama karşımdaki Sacit denen herif kadar değildi. Şişman ve kısaydı. Kafası içeri girdiği anda parlamaya başladı ve kafası ne kadar boşsa yüzündeki kıllarda o kadar fazlaydı.

“Konuşmanız fazla uzamadı mı? Kızı ne yapıyoruz? Satacak mıyız yoksa o adama karşı kullanacak mıyız?” dedi bana bakmadan doğruca Sacit’e bakarak. İkisi de bana döndü. Sacit konuşmadan adam atladı. “Vayyy...Güzel malmış...”

“Mal senin...” diye bağırdım oturduğum yerden kafamı uzatarak.

Adam suratını buruşturdu.

“Kafasını açtığına göre başka planların var.” dedi benden bakışlarını çekmeden. Sacit-Bey kelimesini hak etmiyordu- biraz düşündükten sonra bana döndü. Gözlerimi kısmış sinirle ikisine bakıyordum. “Bizimle iş yapmayı kabul ederse kullanırız. Yok bize karşı gelirse...bildiğim çok iyi alıcılar var.”

Basit... Önümde iki seçenek vardı. Ya Amer’ın haremine sızacak ve bu pezevenklere Amer’ın hareketini anlatacaktım ya da beni başka bir herife satacaklardı. Ki o Amer denen adamın yüzünü şeytan görsün. Değil o adamın yatağına veya haremine girmek, onunla aynı havayı soluyacağım bir odaya bile girmezdim bundan sonra. Onu düşündüğüm anda kaşlarım çatıldı, saf bir nefret dolandı damarlarımda. Günler sonrasında açılan bileklerimle uyuşan vücudumu hareketlendirmiş, tıklandığım çalışma odasının için volta atıyordum. Hapishanede gibiydim tek eksik şey elimde tespihim ve birkaç döşü kılı psikopat herif. Pencerenin önüne ve kapının girişine konulmuş kapının neredeyse iki katı genişlikte ve uzunlukta adamlar vardı etrafımda. Bugün kararımı açıklayacaktım ve ona göre onlarda beni satacakları-buna nasıl cüret ederlerdi hala anlamış değilim- herife götüreceklerdi. Odanın etrafında bir kez daha çalışma masasından duvardaki kitaplığa kadar yürüdüm ve geri döndüm. Elbisem, günler öncesinde o herifi biraz olsun kadınlığımı kullanarak ikna etmek için seçtiğim elbiseydi ve saçlarım omuzlarımdan dalga dalga dökülürken bakımsızlıktan yıkılıyorlardı. Elimi saçlarıma saldırdım ve kalın bir yağ tabakası parmaklarımdan aralarından geçmesine engel oldu. Gürültülü bir soluk verdim

dışarıya. Etraftaki iri yarı heriflere baktım hepsi tepkisiz, gözleri yerde öylece tüm gün dikiliyorlardı. Birini bile yere sermeme imkan yoktu. Çıplak ayaklarımı ahşap zeminde bir kez daha sürüdüm ve bir kez daha nefesimi gürültülü bir biçimde verdim. Beynimden akıp, ağzıma dolan bütün küfürleri yuttum. Zaten bunu daha önce denemiştım, O kadar şey söylememe rağmen nafileydi. Ya sağırlandı ya da bunları yapamayacağını biliyorlardı.

“Biliyor musunuz? Çok sıkıcısınız.” dedim hepsine bir göz atarak. Şu an hüngür hüngür ağlayıp, bir karar vermem gerekirken oturmuş elin heriflerinin sıkıcılığını konuşuyordum.

“Sizin başka işiniz yok mu? Gidin başkasının başında bekleyin, hem bir taneniz yetmiyormuş gibi 6 tane dikilmişsiniz. Sanki bir tanenizi ezip geçebilecek güç varmış gibi ben de.” gevezeliğimin sonucu derin bir sessizlik. Nefes alışverişlerini bile duymuyordum.

“Gerçekten size acıyorum.” dedim bir kez daha gevezelik etmeye başlayacakken kapı açıldı. Kapının önündeki iri yarı adam kenara çekildi ve günler içerisinde daha çok nefretimi kazanan tekerleme isimli adam girdi içeriye. Yaşlı bedeni dimdikti. Ve yüzünde koca bir gülümseme vardı. O yüzüne tükürmek için neler vermezdim, aslında bunu yapabilirdim. Yakınıma gelirse okkalı ve bol tükürük bezi içeren bir ağız dolusu sıvıyı suratına fırlatacaktım.

“Bu gün de keyfin yerinde bakıyorum, çok hoş görünüyorsun, tatlım.” dedi bana. Cevap vermeden yürümeye devam ettim.

“Kararını verdin sanırım ve şu an kararını gözden geçirme aşamasındasın da olduğunda tahmin ediyorum. Bence hiç şüphen olmasın, doğru kararı verdiğine eminim.” dedi sanki neyi seçtiğimden adı gibi emindi.

Tekrar sessiz kaldım ama bu sefer yürümüyordum da. Önüme gelen yağlı saçlarımın arasından nefret dolu bakışlarla ona bakıyordum. Babamın bu adamla olan dostluğunu sorgulamayı bırakalı uzun zaman olmuştu. Muhtemelen bu adam babamı zorla etrafında tutmuştu. Yoksa babamın böyle biriyle ne işi olabilirdi ki?

“Hangisini seçtiğimi nereden biliyorsun?” dedim buz gibi bir ses tonuyla. Her an üzerine atlayıp masadaki kalemligi başına geçirecekmiş gibi bakıyordum ama sadece bakıyordum. Bunu yapamayacağını ikimizde biliyorduk.

“Çünkü ikinci seçeneği tercih edecek kadar aptal olamazsın.” dedi buruşuk yüzüne kişiliğini tamamen yansıtan şerefsiz bir gülüş yerleşti.

“Aslında bakarsan ikincisini seçiyorum.” dedim kendimden emin bir tavırla neyime güvendiğimi bilmiyordum bile. Adama derdiğimi anlatacağımı düşünüyordum sanırım veya bu odadan çıktıktan sonra bir başka kaçış yolu bulmayı. Ama ilkinin tercih edersem kağıt üzerinde bu heriflere sorumlu olacağımı biliyordum.

“İkinci...” dedi şaşırmış gibiydi ama yüzündeki gülümseme silinmedi. “Senin için zor bir seçim olmalı.”

“Olmadı.” diye kestirip attım.

“Neden ilki değil?” diye sordu. İlkinin seçememem onu üzmüş olmalıydı.

“Çünkü...” neden bu herife açıklama yapıyordum ki. Yavaş adımlarla sanki bir şey düşünüyormuş gibi yanına yaklaştım. O da açıklamamı bekliyormuş gibi bastonuna yaslanarak beni izlemeyi sürdürdü. Yaklaştım, ona çok yaklaştım. Buruşuk suratını, pahalı parfümüyle karışık iğrenç ter kokusunu duyacak kadar yaklaştım ona ve kafamı kaldırdım. Suratına tükürmekten daha fazlası kusmak istiyordum. Yüzüme düşen saçlarımın çoğunu kenara çektim ve yanına yürürkenki geçen sürede ağzımda biriktirdiğim tükürüğümü tek seferde suratına fırlattım. Öyle sağlam ve iğrenç bir ses duyulmuştu ki kendimden iğrendim. Ve hemen ondan uzaklaştım. Gözleri kapalı olduğu için beni yakalayamamıştı.

“Tutun şunu!” diye bağırdı adamlarına. Altı adam aynı anda üzerime geldi ikisi ben direnirken kollarımdan tutup beni zorla yere çökterttiler. Kollarım geriye gitmekten kırılacak gibiydi. Acıyla suratımı buruşturdum ve sesimi çıkartmamak için direndim. Bu adamlar çocukluğumdaki para avcıları değildi veya beni delicesine sevip de bana dokunmaya kıyamayıp kendini ekmek bıçağıyla kesmeye kalkan liseli bir psikopat da değildi. Bu adamlar bana zarar vermekten bir saniye olsun çekinmeyecek kadar ciddiydiler. Tek bir hareket, tek bir emir. Başımı yere eğdim. O herifin ne yaptığını göremiyordum. Dişlerimi sıktım bu sırada parlak ayakkabısını gördüm ve çenemin altına dayadı. İğrenç kokuyordu ve pisti.

“Başını kaldır!” dedi hala sinirliydi. Onu dinlemedim. Zorla ayağının ucuyla çenemi kaldırmaya kalktı ama direndim.

“Şunun başını kaldırın.” dedi adamlarından birini. Biri saçımdan tutup beni geriye doğru çekti. Bunu öyle sert yapmıştı ki acı bir feryat çıktı boğazımdan ve boynumdan sağlam bir kütleme sesi çıktı. Saç diplerim yanıyordu ve gözlerim aniden dolmuştu. Kendimi şu zamana kadar hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Senden nefret ediyorum Sacit denen şerefsiz ve başıma ne geldiyse sorumlusu olan Amer...

Buğulu gözlerle ona baktım. Elinde beyaz bir mendil vardı ve muhtemelen az önce onunla yüzünü silmişti. “Hah şöyle güzel yüzünü benden saklama gerek yok.” dedi yüzümdeki acıyla görmesiyle eski neşesi yerine gelmişti.

“Şimdi sana son kez soruyorum, tercihini...İlki mi, ikinci mi?” tercihleri açıklama gereğinde bulunmayarak. Boynum şiddetle ağrımaya başlamıştı ve gözyaşlarım benden habersiz çoktan fırrar etmişti. Gözlerimi yumdum ve “İkincisi...”dedim fısıltıdan farksız bir ses tonuyla.

“Duyamadım güzelim.” dedi ısrarla. Acizliğimden keyif alıyordu.

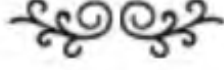
Cevap vermedim. Biri saçımı sanki mümkünmüş gibi daha çok asıldığında “İkincisi!” diye bağırdım. Canım acıyordu...Çok canım acıyordu...Ve bunların hepsini bu şerefsizlere bir gün ödetecektim.

Parmaklarını geriye doğru bükülmüş boynumda hissettiğimde irkildim. Gözlerimi açamadım. Açmaya korkuyordum. Burada istediklerini yapabilirlerdi ve kimsenin ruhu duymazdı. Parmaklarını boynumdan yukarı çıkarttı. Nasırlı parmağını tenimde hissetmek ve iğrenç kokan nefesini yüzümde hissetmek midemi

ayaklandırmıştı.Parmağını yanağımda gezdirdi ve şakaklarımda, göz kapaklarımda...."Seninle çok eğleneceğiz." dedi intikam kokan bir ses tonuyla ve bir anda benden uzaklaştı. Nefes almayı unuttuğumu o anda fark ettim. Derin derin soluklar aldım. Benden uzaklaşıp odanın dışına yönelen ayak seslerini dinledim bir süre.

O ayak sesleri kesildiğinde, tek bir kelime duydum. Sonrasını saniyeler içinde karanlık. "Bayıldın."

Önce bilmediğim dilde konuşmalar sonrasında duyulan hayvansı gülme sesleri sonra yine bilmediğim dilde konuşmalar ve ayak sesleri. Gözlerimi aralamayacak kadar yorgundum ve başım yerinden oynayamayacak kadar ağrıyordu. Saç diplerimi söylemek bile istemiyordum. Birkaç telden fazlasının adamın elinde kaldığına emindim. Kıpırdamayacak haldeydim ve sanırım yine bağlanmıştım. Parmaklarımı oynattım ve ayak parmaklarımı...sıra bileklerime geldi. Yoo...Hayır bağlı değildim. Ayağımı havaya kaldırdım ve indirdim. Konuşmalar yarı İngilizce ve yarı Amer'ın adamlarıyla konuşmasından anladığım kadarıyla Arapça'ydı. Başımı kaldırmadan gözlerimi araladım. İlk gördüğüm gözler, benimle alay ediyordu. Yüzüne tükürmem yetmemiş gibi beni tekrar yüzüne tükürmeye davet ediyor gibiydi. Bakışlarımı ondan kaçırıp yanındaki iki adama çevirdim. Biri geleneksel kıyafetleri içinde bana arkası dönüp iri ama orta boylu bir adamdı diğer adamsa bu iki adamın arasında iletişimi sağlayan takım elbiseli daha önce görmediğim bir adamdı.

Sacit denen herif bana bakıp gülümseyince yanındaki iki adamda aynı anda bakışlarını bana çevirdi. İlk gözüme çarpan geleneksel kıyafetleri içerisinde bana bakan esmer adam oldu. Amer'e benzemekten çok uzakta hatta onun kenarından bile geçmezdi. Aynı özelliklere sahip olsa bile koyu kahverengi gözleri, esmer teni ve ondan farklı dudaklarının üzerinde siyah ince bir bıyık vardı. Bana gülümseyerek bakıyordu. Daha çok, nasıl aldım seni,der gibi ve bakışlarını çekinmeden üzerimde gezdirdi. Eminim ki ayağı kalktığımda ondan uzundum. Amer'ın benden uzun olduğu gibi...O lanet herifle neden bu lanet herifi kıyaslıyordum ki.

Adam bakışlarını -nihayet- benden çekebildiğinde diğer iki adamı kovar gibi tokalaşmak için elini uzattı. Elindeki kalın boncuklu, siyah tespihinin şıkırtısının yanında oldukça neşeli bir ses tonuyla, kendi dilinde bir şeyler söyledi. Sesi fazla hevesli çıkıyordu. Tüm vücudum gerildi.

İki adamda bulunduğumuz odadan çıkmadan önce bana baktı. "Bol şanslar güzelim." dedi Sacit odadan çıkmadan önce dudaklarını oynatarak sessizce. Dişlerimi sıktım. Ne bok yemeğe böyle bir karara varmıştım ki. Onlar çıkar çıkmaz adam bana yöneldi. Ne ben Arapça biliyordum ne de o Türkçe biliyordu muhtemelen.

Bilmediğim dil de bir şeyler söyledi. Suratına bön bön baktım.

Neşesine ortak olamayacak kadar, gergin, sinirli ve satılmıştım. Resmen bir mal gibi satılmıştım ve bu fazla uzun sürmemişti. Adam yanıma yaklaştığında hareket etmem gerektiğini anladım ve oturduğum yerden ayağa kalktım panik içerisinde o üzerime yürürken ben geri geri gidiyordum ama yorgun ve gergin bedenim arkamdaki bir şeye takılınca geriye doğru savruldu. Ahşap zemine büyük bir gürültüyle düştüm ve canım acıdı. Adam bana yardım etmek için elini uzattığında onu reddettim ve kendi imkanlarımla kalkmaya çalıştım. Eteğim sıyrılmıştı önce üzerimi düzelttim sonra da uyuşmuş bacaklarımın üzerinde durmayı denedim. Anlaşabileceğimi zannetmiyordum ama o sürekli bana bir şey söylüyordu. Sürekli konuşuyordu. Dilim tutulmuş sadece ona bakıyor ve korkuyordum. Ciddi anlamda korkuyordum. Hayata her zaman alayla yaklaşan ben, alayın kelime anlamını unuttur hale gelmiştim. Şu anki durumun bir kabus olmadığını inandırmaya çalışıyordum kendimi. Her şey bir kabus değildi gerçektir. Adam üzerime geldikçe ben kaçtım, o geldikçe ben kaçtım ve sonunda duvar kenara sığındım. Adam ona cevap veremeyeceğimi kabullendiğinde geri çekildi. Odanın içinde bir süre yürüdükten sonra bir şey ararmış gibi etrafa bakındı. Bu sırada bakışlarım odadan içinde dolaştı. Burası müstakil bir eve benziyordu. Nerede olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu sadece kalın perdelerle camları örtülmüş geniş ve zengin bir salonda durduğumu biliyordum. Sindiyim yerden yavaş adımlarla perdeye doğru yürüdüm. Kalın siyah perdeyi araladığımda yeşilliği gördüm. Ve koca otelin bir kısmını. Uzakta değildim hala otelin geniş bahçesi içerisinde bir yerdeydim. Cama vurduğumda sağlam tok tok sesi dışında bir şey duyulmadı. Birinin kolunu bileğimde hissettiğimde irkildim. Bir kol beni perdenin arkasından çıkarttı.

Bana dokunmasıyla bileğimi salladım ve ondan uzaklaştım. Kulağında telefon birini arıyordu. Her kimse açar açmaz ona bağırdı. Çok hızlı ve yüksek seste konuşuyordu. Konuşması bittiğinde burnundan soluyordu ve telefonu bana uzatmadan hoparlörü açtı.

O adamın sesini duydum. Telefona uzanmak için hamle yaptım ama bana dokunacağını anladığımda geri çekildim.

“Ne bok yiyorsun sen, adamı sinirlendirme de yanında dur. Kaçmaya kalkma! Zaten kaçabileceğin bir yer de yok. Eğer onu memnun edersen seni yarın ülkesine götürecektir. Bu geceyi deneme süreci olarak düşün.” dediğinde midem kasıldı.

“Siktiri git!” diye bağırdım zorlukla sesimi bulmuştum aklıma gelen ilk küfrü savurdum.

“Bu eylemin kimin üzerinde gerçekleşeceği çok açık, şimdi o akşam ki gibi kendini Arap’ın kollarına at!” bana emir verdikten sonra telefonu kapattı. Adam hala bana bakıyordu ve ben bakışlarımı evin içinde gezdirdim. Bulduğum yerde kafasına atabileceğim hiçbir şey yoktu. O bakışlarını benden kaçırıp telefona kaydıracağı anda odanın içine kaçtım. Odada fazla hiçbir eşya yoktu. Olan eşyaların hepsi ağırdı. Koltuk yakımı, televizyon sehpası, vitrin...Kapıya baktım şu an görünürde tek çıkış yolu o büyük camlar gibi

duruyordu. Ama nasıl veya ne tarafa açıldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Odadan çıkmadan beni tuttu ve kendine çekti. Benden kısa olabilirdi ama benden güçlü ve iriydi.

“Bırak!” diye bağırdım var gücümle. Dilimizi bilmemesi üzerine bağırmanın bir işe yaramadı ama en azından dilimin tutukluğu kalkmıştı. Bileklerimden tuttu ve beni sıkıca kendine çekti. Ona direndim var gücümle direndim, olacakları düşündükçe gücüm arttı ama hala yeterli değildi. Bağırdım, avaz avaz bağırdım ama kimsenin beni duymayacağını biliyordum. Ellerinden biri ellerimi bıraktı ve belimden tutup beni kendine daha çok yasladı. Acı ve korku gözümü kör etmişti. Onu daha çok itirmeye çalıştım. Pençelerinden kurtulmak için direndim delicesine çarpan kalbimin tuzu biberi gözyaşları oldu. Ağlamasam ve önümü görsem daha iyi olurdu ama göz pınarlarım bu konu da bana hiç yardımcı olmuyordu. Ben onları akıttıkça yenileri doluyordu. Karşımdaki adamla boğuşmak beni yormuştu ama direnmeyi bir saniye olsun bırakmadım. Hem bağırdım hem de elinden kurtulmak için elimden geleni yaptım. Ayağımla ona tekmeler atarken sonunda doğru bir noktaya vurduğumu anladığımda parmakları saniyelikte olsa gevşedi ve cama doğru koştum. Kalın perdeyi zorlukla, nefes nefes açtım. Diğer noktada dışarıya açılan bir kapı kolu vardı. O noktaya var gücümle koştum. Ben kapı koluna asılana kadar beni kapının önünden çekmiş ve yere itmişti. Gözlerindeki nefreti görebiliyordum, siniri...Canını acıttığım için daha çok canımı acıtmak istiyordu. Hava hala aydınlıktı ama bahçede kimse yoktu. Oturduğum yerden buğulu gözlerle camdan dışarıya baktım. Ben ayağa kalkana kadar çoktan kollarımdan tutmuş ve beni yere sabitlemişti. Bir ayağını bacaklarımdan üzerine bastırdı. Acıyla inledim. Kollarımı kurtarmaya çalıştım. Başını eğip beni öpmeye çalıştığında başımı kaldırdım ve hayatımda ilk defa birine kafa attım. Korku, çaresizlik ve bunların arkasından gelen güç. Adam altığı darbeye sendeledi ve yine boş anında beni bıraktı. Çok yaklaşmıştım sadece o kapıyı açacak ve kurtulacaktım. Hiçbir şeyi umursamadan kapı kolunu aşağı indirdim ama kapı açılmadı. Bir kez daha yukarı kaldırdım ve aşağı indirdim.

Olmuyordu.

Bir kez daha denedim.

Kapı kolunu aşağı yukarı denemek yerine kenara ittim ve kapını hafifçe sağa kaydı. Temiz ve hafif serin havayı bacaklarımda hissettim. Çıkana kadar adam kolumdan tuttu ve beni tekrar içeri çekti. Bir savaşın ortasındaydık ve ikimizde yenilmemeye kararlıydık. Yüzüme attığı tokatla yere düştüm. Bir kez daha vurdu bana. Suratıma bir tokat daha attı ve artık ağzımda metalik bir tat vardı. Başım attığı tokatın geldiği yönüne göre değişiyordu ama ağlamıyordum artık. Aldığım darbeler sersemleticiydi ama beni kendime getirmişti. Bağırdım hatta histerik bir çığlık attım. Bahçeye doğru bitmek bilemeyen uzun çığlıkla bağırdım. Yardım dilendim. Darbeleri bitmediği sürece ben de susmadım. Boğazım acıyla dolana kadar susmadım. Acısa da direndim. Beni itti, dışarıya doğru itti ve susmam için eliyle ağzımı kapattı. Başımı yeşilliklere düştüğünde

takım elbiseli iki adamın buraya doğru koştuğunu gördüm. Sadece buraya geliyorlardı. Bir şeyler diyorlardı. Duyuyordum, görüyordum ve hissediyordum ama anlamıyordum. Bomboş bakıyordum. Sonrası hissizlik. Ardından gelen yorgunluk... stres...korku...çaresizlik.

[1] Yazarın kişisel notu: Bu kısım Wattpad'de yayınlandıktan bir sene sonra Leonardo Di Caprio'ya nihayet Oskar ödülü verildi. Bu cümlemin uğuruna inandığım için değişiklik yapmadan aynen kullandım.

3. Bölüm

Yanağımda hissettiğim sızı, hissettiklerimin yanında sinek ısırığından farksızdı. Farklı duygular denizine boğuluyordum. Takım elbiseli adamlar beni bir odaya getirmişlerdi. Onun odasına, onun...Amer'in. Günler öncesinde geldiğim odaya. Beni kurtaran iki adamda başımda duruyordu ama bana bakmıyordular. Yatağın bir ucunda oturmuş sessizce odanın kapısına bakıyordum. Ağlamıyordum, ağlayamıyordum ve birçok hissin içinde kaybolmuşken hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece nefes alıyordum ve veriyordum. Ne halde olduğum umurumda değildi. O adama ne yaptıkları umurumda değildi. Umurumda olan tek bir şey vardı o da bu odaya neden geldiğimdi. Bir kere gelmişim ve sonrasında başıma gelmeyen kalmamıştı. Şu an ki durumum tam olarak denize düşen yılanı sarılır. Ama ben bu adama sarılmayacaktım. Oturduğum yerden kalkmak için avucumu yatağa bastırdığım sırada kapı açıldı ve gürültüyle arkasındaki duvara çarptı. Ortamdaki sessizliği bölen bu ani ve gürültülü sesle irkildim. Başımı kaldırdığımda onu gördüm. Gözlerini...Direkt olarak bana bakıyordu. Hemen başımı çevirdim ve saçlarımın önüme düşmesine izin verdim. Yüzümün yarısını kapatan yağlı saçlarımın...

Yanıma geldi. O geldikçe yatağın içine daha çok kaçtım. Sanırım bu iç güdüseldi. Başım hala eğikti. Yatağa oturduğunda o bir uçta ben bir uçtaydım.

Derin bir soluk verdi. Sanırım ne diyeceğini bilmiyordu. Bana

acıyor olmalıydı, bu hoşuma gitmedi. Onun bana acımasını istemiyordum, onun benim için üzülmelerini istemiyordum, halim hoşuna gidiyor olmalıydı.

“Yaran var mı?” dedi sonunda sesi içindeki öfke patlamasını bastırmak için olabildiğine tok ve gergindi. Sakin değildi ama sabırlı olmaya çalışıyordu. Dudaklarımı büzdüm ve cevap vermedim.

“Yüzündekiler...” ve dern bir nefes aldı. Öyle gürültülü nefes alıyordu ki beni korkutuyordu. Saatler öncesinde verdiğim savaştan dolayı yorgun ve ürkektim. Hiç olmadığım kadar. “Doktor.” diye birine seslendi aksanlı gür ses tonuyla. Birinin ayak sesleri duydum bana doğru geliyordu benden izin istedi. Cevap vermedim. Ağzımı açabileceğimden şüpheliyim. Ağzımı açsam da konuşabilecek gücüm yoktu.

Bir kez daha tekrarladı. “Asya Hanım, yaralarınıza bakabilir miyim?”

Bıkmadan bir kez daha tekrarladığında başımı olumsuz anlamda salladım. Bu durum Amer’ın hoşuna gitmemiş gibiydi. “Tamam doktor sen çık.” dedi sonra da adamlarına kendi dilinde talimat verdi. Herkes odadan çıkana kadar bekledi.

Kapı kapandıktan sonra bir kez daha nefesini verdi. Benden daha sıkıntılı bir halde gibiydi. Başımı hafifçe çevirdim. Elini yumruk yapmış ve sımsıkı çarşafı tutuyordu. Parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Onun gibi öfkeli bir adamın bu zamana kadar sinirlenmemesi bundan olsa gerekti. Sinirini fazlasıyla çarşaftan çıkartıyordu.

“Konuş benimle,” duyduğum en yumuşak sesiyle buyurdu. Benden cevap gelmediğinde konuşmayı kendi sürdürmeye devam etti. “O gün biraz abarttım, onlar gelmeden önce gözünü korkutmak istedim. Biraz da senin korkunla eğlendim. Yapacaklarına ihtimal vermedim ama yaptılar...” ardından sağlam bir küfür savurdu. “....keşke seni evine ben bıraksaydım.” ‘eğlendim’ kelimesi üzerine dişlerimi sıktım.

Devamı umurumda değildi.

“Ben.ben.kaçırıldıktan sonra da eğlendin mi?” dedim öfkeyle. Başımı hafifçe kaldırdım ve gözlerimi ona diktim. Konuşmamı beklemiyormuş gibi baktı bana ve sorum karşısında afallamıştı. “Hayır...hayır!” dedi birden kaşlarını çatarak ve bana yaklaştı.

“Korktum.” dedi dürüst bir şekilde. Bu dürüstlüğü beklemiyordum ama ona baktığımda daha çok nefretime geliyordu aklıma. O Sacit denen herif geliyordu aklıma...Sonra o elinden zor kaçtığım Arap adam geliyordu aklıma...Elimi yumruk yaptım ve işaret parmağı ona savurdum.

“Bana yaklaşma...Sakın...Her şey senin yüzünden oldu. Senin! Ah aptalın tekiyim ve sana güvendim. Ben yalan söylememmişler...Ben değerliyim, benim yatağımdaki değersiz havaları...Senin o adamlardan ne farkın var ki. Sen de onlar gibi midemi bulandırırıyorsun...” dediklerim onu öyle çıldırmış olmalı ki bileğimi tuttu. Tuttuğu tüm sinirini koluma hissettirdi. Ona vurmak istedim. Tokat atmak ve yüzüne tükürmek isteğiyle doldum. “Senden nefret

ediyorum. Her şey...her şey senin yüzünden...senin yüzünden az kalsın..." dedim ne zamandır tuttuğumu fark etmediğim gözyaşlarımı serbest bıraktım. Korku tekrar bedenimi sardı ona vurmak için elimi kaldırdım ama yapamadım. Yumruğum yatağa düştü ve birkaç defa yatağı yumrukladım. Başımı öne eğip, hıçkırmaya başladığımda bileğimi bıraktı. Elini sırtımda hissettim ama sonra hemen geri çekti. Bir süre sonra başımı çektim ve başımı sert gövdesine yasladı sonra elini çekti. Bana dokunmuyordu, teknik olarak ben ona dokunuyordum ve hıçkırıklarla karışık nefretimi sayıklayan ağzıma inat, sümük dolu burnum onun kokusunu ciğerlerime taşıyordu.

Ağlamam durana kadar ikimizde hareket etmedik. Hayatımda gördüğüm en rahatsız pozisyondaydık ama ben başımı kaldıramıyordum. Başım ağlamaktan ağırıyordu ve yavaş yavaş ağırlaşmıştı. Başımı çekemediğim için yumruğumu gevşettim ve avucumu sert gövdesine yasladıktan sonra onu ittirdim.

"Asya!" diye bana sertçe karşı çıktı sanki başım oraya aitmiş gibi.

"Uzak dur benden, anlamıyor musun?" dedim ağlamaktan çatallaşmış ses tonumla. "Senden nefret ediyorum...nefret..." dedim bunu söylemekten bıkmış gibi.

Sonunda anlamış olacak ki yataktan çıktı. Artık gitmem gerekiyordu ama berbat haldeydim. Utanmadan gürültülü bir şekilde burnumu çektim ve doğrulmaya çalıştım saçlarımı kulağımın arkasına tikiştirdim ve yataktan indim. Amer'in nereye gittiğini görememiştim ama bir süre sonra su sesi duydum. Gözlerim yerde ayakkabılarımı aradı ama onu en son çalışma odasında çıkarttığımı hatırladım. Çıplak ayak bu halde nasıl gidecektim acaba?

"Ailene haber verdim. Herkes panik halindeydi. Yarım saat bir saat sonra burada olacaklarını söylediler. Bu halde karşılarna çıkman onları daha da perişan eder ve ben kendimi daha da suçlu hissederim. Küveti hazırladım ve..." lafı geveleyip duruyordu. İlk defa bu kadar kendinden emin değil gibiydi. Kendini suçlu hissediyormuş beyefendi, zaten suçluydu.

"İstemiyorum." dedim. "Gitmek istiyorum hem de bir daha yüzünü görmeyecek kadar uzağa gitmek istiyorum." dedim ona olan nefretimi bir kez daha hatırlatarak.

"Banyo yap. Berbat haldesin ve iğrenç kokuyorsun." sabrı kalmamış gibi. Haklıydı. Bunu istemeyerek söylüyorum ama haklıydı. Berbat haldeydim ve iğrenç kokuyordum. Ona doğru yürümeye başladım. Banyo yapacağımı anlamış olacak ki onu takip etmem için önden ilerledi. Burası bir ev kadar genişti. Bir koridoru geçtik ve koridorun sonundaki kapı açıldığında geniş bir banyo açıldı. Küvet banyonun yarısını kaplıyordu. Ve yarısı köpüklerle dolmuştu bile.

"Bir şeye ihtiyacın olursa kapının önündeyim."

"Sana ihtiyacım yok." dedim ona bakmadan ve küvete yaklaşip elimi hafifçe suya soktum. Çok sıcaktı hemen geri çektim ve kaşlarımı çattım. Bu adam beni haşlamak mı istiyordu?

Sıcaklığından rahatsız olduğumu anladığı gibi muslukları düzeltti

ve biraz daha orta seviyeye ayarladı. Çıkmadan önce de tekrar kapının önünde olduğunu hatırlattı. Koca banyoda tek başıma kaldığımda küvete yaslandım. Hala gücüm yoktu sadece onun karşısında güçlü durmaya çalışıyordum. Elbisemin fermuarını güç bela açtım ve askılarımı indirdim. Kollarım bir süre bağlı kalmaktan ve sonrasında hareketsizlikten ağrıyordu. Bileklerim kırmızı izler vardı. Omuzlarımı ovuşturdum. İç çamaşırlarıyla kaldığımda çıkartıp çıkartmamak konusunda kararsızdım. Kapıya baktım ve sonrasında kapalı olduğundan emin olsam da orada olduğunu bildiğim için çıkartmadan artık yavaş yavaş ılıklaşmış olan suyun içine girdim. Su beni rahatlattı. Girdiğim anda üzerimdeki yükün kalktığını hissettim. Küvet taşmadan muslukları kapattım ve kendimi suyun içine bıraktım. Sadece sabun vardı. Kullanılmamış birkaç farklı renkte olan doğal sabunlara baktım ve kırmızı renkte olanı elime aldım.

Saçlarımı yıkadım ve vücudumu aklayıp pakladıktan sonra kapının çaldığını duydum. Su bana bir süre onu unutturmuştu ama yine tekrar hatırladığımda tüylerim diken diken oldu.

“Havlu sağ tarafında.” diye artık çıkmam gerektiğini hatırlatan bir uyarıda bulundu. Su soğumaya başlamıştı. Elimi suyun üzerinde gezdirdim, köpüklerin arasında ve sessizce durdum. Suyun altında her şeyi geride bırakmışım sanki ama kapı bir kez daha sabırsızca tıklandığında ayağa kalktım. İç çamaşırlarım vücuduma tamamen yapışmıştı ve bana hala kirli olduğumu hatırlatıyorlardı. Tarif ettiği yere küvetten çıkmadan uzanmaya çalıştım ve küvetin kenarına basarken ayağım kaydı. Ağzımdan tiz bir çığlık kaçtı ama düşmeden önce bir bacağım küvetin içinde bir bacağım dışarı da eğilmiş bir vaziyette yere tutundum. Ben dengemi sağlayana kadar kapı gürültüyle açılmıştı bile. İçeriye daldığında ayağımı küvetten çıkarttım ve doğruldum. Sert zemine çarpmamama rağmen kalbim deli gibi çarpıyordu. Doğrudum ve hemen burnumun dibindeki adama baktım. Bakışları üzerimde dolanıyordu ama daha çok bir yerime bir şey oldu mu diye bakıyor gibiydi. Üzerimde ıslak iç çamaşırlarımın olduğunu hatırladığımda utançla elimle vücudumu sardım ve ona baktım. Bakışlarımız buluştuğunda “İyi misin?” diye sordu. Bakışları fazla endişeli ve korumacıydı.

“Hala tek parçayım.” dedim. Elimi duvarda gezdirip havluyu ararken. Çoktan gözlerini benden ayırmadan havluyu eline almıştı. Havluyu arkamdan açtı ve sarınmam için arkamda tuttu. “Gerek yok kendim hallederim.” dedim hafifçe öksürerek. Gözlerine bakarken hislerimi unutmuştum ve bu öksürük kendime gelmem içindi. Kafamı öne eğdim ve havluya uzandım o bana engel oldu ve havluyu bedenime kendi sardı. “En son bana ihtiyacın yoktu ama az kalsın mermer zeminde beynini patlatıyordun.”

“Çok kibarsın!” dedim ona bakmadan. Bakmasam da uzamış kirli sakallarını, düz bir çizgi halindeki dolgun dudaklarını, geniş kanatlı burnunu ve gecedен kara gözlerini gözümün önünde canlandırabiliyordum.

Havluyu bedenime sardıktan sonra bıraktı. Ona bakmadan

önümdeki ıslak saçlarımı geriye attım ve önümden çıkması için ona dik dik baktım. Küvetle arasında sıkışıp kalmıştım.

O çekilmek yerine bakışlarını yüzümde gezdirdi. Hala aynaya bakmamıştım. Su değdiğinde canım acımişti ama ne halde olduğunu bilmiyordum. Uzandı ve çenemin kenarını hafifçe tuttu. Tutuşu varla yok arasındaydı. Kendimi çektim ve başımı çevirdim.

“Bunu onlara ödeteceğim.” dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

“Kendim hallederim, artık seni...” lafımı yarıda kesti.

“Kendin halledemezsin!”

“Bana bağırma!” diye tısladım. Sonunda eski Amer geri gelmişti.

“Bana bırak. Sadece bana...”

“Ne oldu kendine yeni eğlenceler mi arıyorsun? Yoksa bu seni o kadar eğlendirmedir mi?” dedim bir anda tekrar kan beynime sıçramıştı. Onu ittirip bu odadan çıkmak istiyordum. Bu kadar yakınımıdayken ne mantıklı cümle kurabiliyordum ne konuşabiliyordum ne de öfkeme hakim olabiliyordum. Sinirle soldum. Soluduğum hava onun nefesiydi çünkü birbirimize çok yakındık. Ve daha çok üzerime geliyordu.

“Yaklaşma. Yeter!” dedim başımı kaldırarak. Hala bana bakıyordu. Bir saniye olsun gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

O yaklaştıkça bende küvetine kenarlarına tutundum ve geriye yaslandım. Bakışlarından korkmuyordum sadece...”Eğlenmedim.” dedi tek nefeste. “Hem de hiç.”

“Korktum diyorum sana ve ben...” elini küvetin kenarlarını sıkıca tuttuğum elimin yanına koydu. “Ve ben hayatımda ikinci kez bir kadın için bu kadar çok endişelendim. Kendimi suçlu hissettim. O yüzden bana bırak. Sadece bana bırak intikamını bana bırak...” bir şey ekleyecekken serçe parmağını parmağımın serçe parmağımın üzerine gezdirdi.

“Kendini de...Çünkü bundan sonra sadece bunlar için burada olacağım.”

Elindekilerin kıymetini kaybetmeden bilemiyormuş insan. Birkaç günlüğüne de olsa ailemi, çekirdek ailemi kaybetmişim ve şimdi hepsini kucaklarken değerlerinin farkına daha iyi varıyordum. Annem... Babamın vefatından beri görüşmediğimiz için ayrı bir özlemle sarılmıştık birbirimize. Onun içinde ikinci bir kaybetme korkusu vardı, hissedebiliyordum. Koruyamadığını düşünerek sarıp sarmalamıştı beni. Sonrasında beni yaşlı gözlerle izleyen Aslı, her ne kadar zekası konusunda birçok aşağılamada bulunsam da kuzenimdi, kardeşimdi o benim. Belli ki o da çok korkmuştu. Gözleri kıpkırmızıydı ve yüzü ilk defa bu kadar beyazdı. Belki de makyaj yapmadığıındandı. Bir de onun arkasında hem öfkeli-bu öfke bana değil arkamdaki adama- hem de sahiplenici bakışlarını üzerime dikmiş Ali. O da benim kuzenimdi ama kuzenden öte ağabeyimdi. Benim ailem bu kadardı işte. Ah bir de biricik yengeciğim Peri. Ama

onu şu an göremiyordum. Annemle uzun soluklu ve ağlamaklı sarılmamız bittiğinde diğerklerine de sarıldım. Bir süre herkes sessiz kaldı ve sadece beraber sağ salım bir arada olmamıza sessizce şükrettik. Birçok şeyi merak ettiklerini tahmin edebiliyordum. Öncelikle yüzümün halinden başlayarak, ıslak ve küçük bir havluya sarılı iç çamaşırılı halimi de merak ediyor olmalılardı. Bir de arkamdaki adamı merak ediyorlardır muhtemelen. Ama Ali dışında kimse onu umursamıyor gibiydi.

“Ah kızım...ah Asya'm...” dedi annem ve bir kez daha sıcak kucağına çekti beni. Sanırım önümüzdeki birkaç hafta sevgi yumağı olacaktık. Benim açımdan bir sıkıntı yoktu çünkü şu an en çok istediğim şey sığınacak bir liman, yaşadıklarımı unutturacak aile sıcaklığıydı. Artık o adamı düşünmek istemiyordum, o adamın parmaklarının tenimde gezindiğini hissetmek istemiyordum. Onu bir an önce kafamdan atmak istiyordum. İstesem de bunun çabuk olmayacağını biliyordum ayrıca bu yaptıklarını unutup da yanına bırakmaya hiç niyetim yoktu. Öfke bedenimi sarmadan önce derin bir soluk aldım.

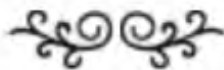
Annemden ayrıldığımda Aslı'ya baktım gözyaşları yanaklarından sessizce dökölüyordu. Ortamdaki sessizliği bozmak ister gibi elindeki küçük poşeti havaya kaldırdı ve buruk bir gülüşle, “Sana temiz kıyafetler getirdik!” dedi.

“Süpersiiiiizz...” dedim uzatarak neşeli gözükmeye çalışarak. Ama sesim neşeli gözükmekten çok uzak ağlamaktan çatallaşmış ve kalındı.

“Hadi giyin de gidelim.” dedi Ali elini sırtıma koyarak. Yüzüme bakmamıştı. Yine de ona hafifçe tebessüm ettim ve kurumaya başlayan hafif nemli saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Aslı'nın elindeki poşeti aldım.

“Ben...içeride giyineyim o halde...” dedim hepsine bakarak sonra da arkamı döndüm. O sırada birkaç dakikalığına da olsa varlığını unuttuğum adamla burun buruna geldim. Banyodaki söyledikleriyle tüylerimi diken diken eden sonra da hiçbir şey söylememiş gibi kapıyı çarpıp çıkan adamla. Benimle dalga mı geçiyordu bu adam. Eli cebinde bizi izliyordu. Benim giyinecek bir oda aradığımı fark ettiğinde.

“Banyoda giyinebilirsin.” dedi kibarlığı karşısında beni şaşırtarak. Tek kaşımı kaldırdıktan sonra başımı salladım ve banyoya doğru yürümeye başladım. “Dikkat et, yerler ıslaktık.” diye arkamdan da uyarıda bulundu. Gözlerimi devirdim.

Aslı'nın getirdiğı kırmızı gömleğı ve yeşil kot eteğı baktığımda ağlamaktan ne kadar helak olduğunu fark ettim. Renk uyumunu görmeyecek kadar ağlamış olmalıydı. Yapacak bir şey yoktu. Giyindikten sonra nihayet aynanın karşısına geçtim. Tahmin ettiğimden...çok daha kötü bir haldeydim. Sol elmacık kemiğimin

üstü kıpkırmızıydı ve ayrıca az önce ağladığım için burnumda. Sağ yanağımın üzerinde beş parmak izi ile kızarmıştı, alt dudağımın bir kenarı şişmişti. Suratımı buruşturdum. Bu hala nasıl gelmişim? Bir şerefsizin sırf altına yatmadığım için suratım mı dağılmıştı? Ya kurtulamasaydım? Tabi bu görüntü kurtulmuş halimse...Benim gibi olan binlerce kadını düşündüm. Her gün haberlerle dinlediğimiz, sosyal medyada paylaştığımız kadınları, kızları düşündüm. Benim kadar şanslı olamayanları düşündüm. Tabi benimki de şanssa...Yüreğimin üzerinde hissettiğim ağırlıkla yavaş yavaş derin bir soluk aldım.

Banyodan çıkıp koridoru geçip odaya girmeden annemin Amer'le konuşmasına şahit oldum. Bulunduğum açıdan ikisi de görebiliyordum. Aslı ve Ali etrafta yoktu.

"Amer Bey size ne kadar teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bu adamların kızımın ne istediğini, kızımın ne alıp vermediklerinin olduğunu anlamış değilim. Özellikle de Sacit Bey'in. O kocamın eski dostlarındandır siz de bilirsiniz ki." dedi sanki Amer, babamı çok yakından tanırması gibi başını salladı. "Kızımı yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim, benim...ilişkinizden haberim yoktu." dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Ne...ne bir saniye ilişki mi?

"Ne...ne bir saniye ilişki mi?" diye odaya daldım.

"Asya sakın ol." dedi Amer uyarıcı bakışlarını üzerime dikerek.

"Seninle konuşmuyorum." diyerek parmağımı sallayarak onu uyardım. Ve anneme döndüm tam ağzımı açacağım sırada Amer beni durdurdu. "Size söylediğim gibi henüz her şey yeni, Asya ve ben birbirimizi tanıma sürecindeydik ki böyle bir aksilikle karşılaştık. Ona sahip çıkmalıydım, bunun için bana teşekkür etmemeli...belki de bana kızmalısınız. Kızınıza o gece sahip çıkmalıydım." dedi Amer tüm suçlu kabullenerek. Ben banyodayken ıslak yerlere dikkat etmemiş ve kayıp düşmüş, ciddi bir beyin hasarı almış olabilir miydim? Bakışlarım bir kez daha şaşkınlıkla kaydıığında ağzım o şeklini almıştı. Dudağımdaki sızı umurumda değildi. Şok geçiriyordum şu an. Amer, bakışlarımı yakaladığında belli belirsiz gülümsedi. Belki de bunu bile ben uydurmuş olabilirim.

"Senin elinden geleni yaptığına eminim." dedi annem. Amer'e sonsuz bir güvenle bakarken.

"Anne..." dedim uyarıcı bir ses tonuyla ama annem beni umursamıyordu bile. Bu adama güveniyordu. Ne zamandan beri onu tanıyordu da bu kadar güveniyordu. "Amer...konuşmamız lazım." dedim sonra da Amer'ın kolunu sımsıkı tutarak onu otel odasında bilmediğim ama kimsenin olmadığı bir yere doğru sürüklemeye başladım. Burası çok genişti. Sonunda başka koridora döndüğümüzde balkona çıktık.

Elimi belime koydum ve ona hitap etmek için doğru kelimeyi ararken birkaç kere ağzımı kapatıp açtım. Hava kararmıştı ve otel

ışıklarının altındaki karanlık yüzündeki bir çift gece karası göz dudaklarımın çıkacak sözü bekliyordu. Değil beynimin cümle kurması, kelime seçmesi bile zor olurdu elbet.

“İlişki? Aradığın kelime bu sanırım.” dedi. Bana karşı neden bu kadar kibardı. Kaşlarımı çattım ve daha önce duymadığım yumuşak sesinin tadını çıkartmadan kaşlarımı çattım. “Evet, aynen o. Ne demek ilişkimiz...ilişki kelimesine gelen bizi temsil eden -miz eki. Bu da nereden çıktı?”

“En mantıklısı buydu.” dedi düşünmeden cevaplayarak ciddi bir tonla.

“Eminim en mantıklı olan budur.” dedim alayla sonra da ekledim. “İnsanları kandırmak senin için en eğlenceli ve en mantıklı yol öyle değil mi? Annemin suratına bunu söylerken eğlendin mi bari?”

Kolumu tuttu. Sakinliği bir anda uçup gitmişti. Beni koca balkonda duvara kadar sıkıştırdı ve gözlerini gözlerime dikti. Bunu neden yaptığını anlamamıştım. “Kes şunu! Eğlenmedim. O gece sen odamdan çıktıktan sonra hiçbir şekilde eğlenmedim!” dedi çok keskin bir ses tonuyla. Beni buna inandırmak ister gibi. “Şimdi hemen bu otelden gidiyoruz.” dedi ve kolumdan tutup beni balkon kapısına doğru sürükledi. Ben ne olduğunu anlamadan anneme seslendi.

“Yaren Hanım gitmemiz gerekiyor.”

“Tamam ben Aslı ve Ali’ye haber veriyorum. Asya...” dedi yanına gitmemi bekler gibi. Bu adamla duracağıma annemle giderdim ama annemin yanına gitmek için birkaç adım atmıştım ki Amer beni sesiyle durdurdu. “O benimle aşağıya inecek, sizin için de sorun olmazsa.” dedi sanki küçücük bir çocuktum ve annemden onay alması yeterliymiş gibi.

Neyse ki annem benim reşit olma yaşını çoktan geçtiğimin farkındaydı.

“Asya nasıl isterse.” dedi annem. Bu da topu bana attığını ifade eden sözde soru cümlesiydi.

“Ben annemle ineceğim.” dedim anneme doğru yürürken.

Amer’ın arkamdan “İnat!” diye tısladığını duydum ama onu duymazdan gerek annemle beraber odadan çıktık. Annemle telefonla konuşurken etrafıma bakındım. Eminim ondan uzak kalmam hem beynime kavuşması gereken oksijenin gitmesini sağlayacak hem de mantıklı düşünmemi sağlayacaktı. Asansöre doğru ilerlerken çevremizdeki takım elbiseli adamlara baktım. Bir zamanlar babamın da peşimize koruma taktığını biliyordum ama sadece biliyordum, bu korumaları hiçbir zaman görememiştik. Ama bu adam resmen korumaları gözümüze sokuyordu. Annem bu duruma alışık gibi telefonu kapattıktan sonra benimle yürümeye devam etti.

“Aliler aşağıya inmiş.” dedi ve koluma girdi. Hep beraber asansöre bindiğimizde rahatsızca etrafıma bakındım. Ortamdaki rahatsız edici sessizliği bozmak için anneme döndüm. “Ne zaman Ankara’ya geldin?” diye sordum. Ben buraya geldiğimde annem İstanbul’daki evde kalmaya kararlıydı.

“Senin haberini aldıktan hemen sonra...Seni yalnız bırakmakla

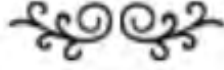

büyük hata etmişim.” dedi büyük bir kederle.

“Sorun değil. Beni yalnız bırakmadın, yani kendimi hiçbir zaman yalnız hissetmedim. Bu senin suçun değil.” dedim sonunda gevelemeden çünkü onun suçu değildi. Bu yaşadığım şeyde onu suçlayamazdım.

“O gün en son Amer Bey’in yanındaymışsın. Bu konu da en çok kendini suçlayan Amer Bey.” dedi annem. Benimle dalga mı geçiyor diye bakmak için kafamı hafifçe ona çevirdim. Gayet ciddi asansör kapısına bakıyordu. “Seni evine bırakmadığı için çok pişman.”

Aynı Amer’den mi bahsediyoruz, diye sormak geldi içimden ama demedim. Sustum. Sadece günler öncesinde tanıştığım adamla bahsettiğimiz adamın aynı kişi olup olmadığını düşündüm.

Asansör durduğunda annem asansörden indi ve korumlar da ama ben inmekle inmemek arasında kararsız kalmıştım. Hala o adamın otelindeydik ve her an çıkabilirdi. Bunu nasıl unuttuğumu hala anlamış değildim. Burada nasıl bu kadar rahat dolaşabiliyordum. Annem beklenti dolu gözlerle beni beklerken asansörden inmek için adım attım. Annem yürümemiz için koluma girmişti ki onu durdurdum. O adamı tek başıma görmeye hazır değildim. “Amer’i bekleyemiydik?” diye sordum bir anda.

“Korkma kızım, sana hiçbir şey yapamazlar.” dedi annem beni teselli eder gibi, sonrada eliyle saçlarımı okşadı. “Korkmuyorum.” diye parladım. “Sadece...o adamı...o adamı tek başıma görmeye hazır değilim.”

“O burada değil diyebiliyorum.”

Tanıdık otel girişine doğru gözlerimi atarken karşıımızdaki asansörün kapıları açıldı ve içeriden elinde iş çantası, üzerinde lacivert takım elbisesiyle Amer indi. Sanki onu beklediğimi biliyormuş gibi doğruca yanıma geldi. Varlığı rahatsızlık verse de yokluğu kafamı karıştıran bir adamdı. Yanıma geldiğinde huzursuzca hareketlendim.

“Beni mi bekliyordunuz?” dedi Amer elini belime yaslariken. Dokunuşu varla yok arasındaydı yine de beni harekete geçirdi. “Ne münasebet? Biz...sadece...Ali ve Aslı nerede?” dedim anneme beni kurtarması için. Harbi onlar nereye kaçmışlardı hemen.

“Arabanın oradalar. Bir ordu basından kaçmak kolay olmadı hala birileri var mı diye etrafa bakıyorlardı?”

“Basın.” diye geveledim ve yürümeye başladım. Kolumda annem yanımda Amer ikisinin arasında ve koruma çemberinin tam ortasındaydım. Otel girişine doğru yürürken birkaç kişinin bize doğru baktığını gördüm. Bizden çok bana ve yüzüme...İnsanların bana acırmış gibi baktığını görebiliyordum. Başım dimdik yürümeye devam ettim. Yüzümü saklamadım.

Otelden çıkıp otoparka doğru yürürken o gecede buradan geçtiğimi hatırlayarak irkildim. İrkilmemi ilk fark eden annem oldu.

Sakinleşmem için kolumu okşadı. Amer yanımdaydı etrafa bakıyordu. Gözleri sürekli bir şeyler arıyor gibiydi.

Amer, “Asya benim arabamla gelsin.” dedi bana bakmadan. Bu bir soru değildi veya öneri. Direkt olarak istek ve emirdi.

“İstemiyorum.” dedim.

Annem aramızdaki bu zıtlaşmayla muhatap olmuyordu.

“Asya benimle geliyorsun.” dedi Amer uysal gözüken altında yatan katı bir ses tonuyla. Ve elini bir kez daha belime yasladı. Dokunuşu tüy gibi hafifçe, sırtım gerilmişti. Kendimi ondan kaçır gibi uzaklaştırdım. “İstemiyorum Amer. Ailemle güvendeyim.”

Bana doğru eğildi. Anneme ufak bir bakış attıktan sonra biraz daha kulağıma sokuldu. “Ben, benim yanımda güvende olmanı istiyorum.”

“Ben istemiyorum.” dedim bir kez daha inatla.

“Tam bir keşisin!” dedi sonunda sabrını zorlamamdan dolayı sert ve yüksek bir ses tonuyla.

Bu tavrı beraberinde aklıma takılan bir soruyu getirdi. “Hayatındaki birinci keçi miyim yoksa ikinci keçi mi?” diye sordum annemin duyamayacağı bir ses tonuyla. Haremindeki kadınlardan birini hakkında konuşmak hoşuma gitmese de suratının aldığı şekli görmek hoşuma gitmişti. Bir şey söylemeden dişlerini sıktı.

“Ben annemlerle gidiyorum.” dedim yollarımız ayrılmadan önce. O özel otoparka girmişti ve ben de başında Ali ve Aslı’nın olduğu arabaya yönelmiştim.

4. Bölüm

Etraf karanlıktı ve yavaş yavaş üzerime çöken ağırlığa karşı direnmeye çalıştım. Önce kollarımı ve omzumu esir alan baskı boynuma çıktı. Bir şey boğazımı tuttuğunda gözlerimi açmaya çalıştım. Hareket etmeye çalıştım. Ses çıkartmaya çalıştım ama hiçbirini becermedim. O karanlık beni esir aldı ve boğazımı sıkmaya başladı. Beni yatağın ucuna doğru sarkıttı ve tam düşeceğim anda gözlerimi açtım. Rüya...Rüyadan daha fazla kabus ve karabasan. Kısa ve sık soluklar alırken etrafa bakındım. Korkuyla kollarımı oynatmaya çalıştım. Özgürdüm. Kalbim deli gibi çarparken yatağın içinde doğruldum ve etrafıma bakındım. Etraf fazla karanlıktı. Elimi yatağımın içinde gezdirdim. Kendi yatağımdaydım ve tek başıma. Elimi bu sefer kalbimin üzerine koydum. Hala normale dönmemişti. Küçükken genelde sınav öncesi ya da izlediğim korku filmlerinden sonra alıştığım bir şeydi ama uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Elimi boynuma götürdükten sonra yataktan çıktım. Etrafa bakınarak odadan çıktım.

Koridorun ışığı açıktı. Ve merdivenlerden inerken gördüğüm kadarıyla salonun ışığı da açıktı. Merdivenlerden hızlıca inerken etrafa bakındım. Evde neden bu kadar çok ışık açıktı. Annem üst katta yatıyor olmalıydı onun odasını yatmadan önce göstermişim ayrıca Aslı ve Ali de evlerine gitmişti. Merdivenlerin son basmağı da indikten sonra önce su içmek için mutfığa yöneldim. Sonrasında ışıkları kapatmak için salona giderdim. Belki de bu korkuyla bir süre

uyuyamayacağım için televizyon falan izlerdim. Gereksiz bir genişliğe sahip ve içinde hiçbir zaman yemek yapmadığım mutfığıma girdiğimde buzdolabının yanına gitmek için epey bir yürüdükten sonra çift kanatlı kapağını açtım ve içindeki su şişesini aradım. Pembe cam su şişesini aldıktan sonra yanındaki çikolataları aldım ve onları almışken diyet kolamı almazsam, ona yapılacak hakareti düşündüğümünden onu da elime aldım. Bir de yanındaki nutella kavanozu bana öyle melül melül bakmıştı ki kıyamadım onu da aldım. Dolapta başka bana göz kırpan veya gülümseyen bir şey olmadığından kucağımdakileri düşürmemeye dikkat ederek dolabın kapağını kapatmaya çalışırken bir anda ışığın kapanmasıyla panikle elimdekilerin hepsini yere düşürdüm. Öyle bir gürültü çıkmıştı ki korkuyla geri çekildim. Bu sırada ışık tekrar yandı. Arkamı döndüğümde, ışığı kapatan kişiyle dişlerimi gıcırdattım.

“Yaptığını beğendin mi?” diye sordum elim belimde bir yanda ayağıma değen buz gibi suya kenara çekildim. Su şişesi kırılmıştı ve gördüğüm kadarıyla geri kalan her şey sağlamdı.

“Sadece ses gelince bakmak istemiştım ama senin gibi bir mutfak faresini görmemişim.”

“Mutfak faresi mi? Ben sadece kabus gördüm ve...susadım. Su içecektim.” diyerek gereksiz bir açıklamada bulundum. Bu adamın hala evimde ne işi vardı ve işin kötü yanı da üzerinde hiçbir şey olmadan neden benim mutfığımdaydı. Bari başka bir odada veya göremeyeceğim bir şekilde bu halde olsaydı. Benden uzakta bir yere baklava sergisini kursaydı. Ona daha fazla bakmamak için yere eğildim ve cam kırıklarını toplamaya başladım.

“Yardım etmemi ister misin?” diye sorduğunda şaşırsam da “İstemem!” diye tersledim.

“Elbette istemezsin ama her zaman yardıma ihtiyacın vardır.”

“Yardıma ihtiyacımın olduğuna da kim söyledi? Özellikle de her zaman.” dedim son kelimenin üzerine basarak. Cam parçalarını dikkatlice elimde toplarken elimde fazla biriktirmeden çöpe atmaya gittim. Geri döndüğümde Amer de dikkatle daha küçük parçaları topluyordu. Büyük parçalar hemen dibinde olsa bile almadı. Ben ona öyle tepeden bakarken o dikkatle cam kırıklarını topluyordu.

Benim başında dikildiğimi fark ettiğinde bakışlarını ayak bileklerimden itibaren yavaş yavaş yukarı çıkarttı. O öyle bakarken altımdaki şortu huzursuzca bacaklarıma doğru çekiştirdim. Nihayet bakışlarını yavaşça yavaş yukarıya, gözlerime kaldırdığında “Orada hava güzel sanırım.” dedi kinayeyle.

“Fena sayılmaz.”

“Eminim.” dedikten sonra büyük parçayı da avucuna koyup ayağa kalktı. Yerdeki ıslaklıkta kaymamaya dikkat ederek elindeki çöp kutusuna attı. Geri döndüğünde ben de yerde dökülen kolamı ve çikolatalarımı topladım. Doğrulduğumda bir kez daha göz göze geldik. Nihayet sormam gereken soruyu sormamın zamanı gelmişti.

“Sen niye evimdesin?”

Sorun karşısında afallamış gibiydi. Sorum kulağa fazla kaba geliyordu, farkındayım. “Bir süre yeni bir otel bulana kadar veya ev

alana kadar kalmamın bir sorun olmayacağını söylemişti annen.”

“Ama ev annemin değil benim.” dedim elimdekileri tekrar kucağıma yaslarken.

“Yani?” diye sordu bir kez daha şaşırmıştı. Ve şaşırdığında daha da bozulan Türkçesi kulağa fazla sevimli geliyordu. Sevimli mi? Hayır buradaki tek sevimli şey yere düşmesine rağmen kırılmayan nutella kavanozuydu. Amer değil. Onun sesi veya gülüşü değil. Onun baklavaları değil. Onun dolgun dudaklarının arasına götürdüğü parmağı hiç değil. Ona bakmamalı, bu görüntüsüne aldanmamalıydım. Ona ve bu sevimli görüntüsüne güvenmemeliydim. Ah...tekrar sevimli demiştim.

“Parmağın mı kanıyor?” diye sordum yanına yaklaşırken, içten içe kendime kızıyordum.

“Ufak bir çizik.” diyerek parmağındaki kanayan yeri gösterdi.

“Salonda çekmecelerin birinde yara bandı olacaktı.”

“Ufacık bir çizik şimdi kanaması geçer zaten.” dedikten sonra bir kez daha parmağını dudaklarına götürdü. “Peki, keyfin bilir.” omuz silktim ve hiçbir şey olmamış gibi saçlarımı savurarak mutfaktan çıktım. İyilikte yaramıyordu. Zaten yarı çıplak, tepemde Zeus heykeli gibi dikiliyordu. Sakallarını da kesmemiş.

Mutfaktan çıktım ve salona doğru yürüdüm. Salonun girişindeki büyük yuvarlak aynada yansıma görmemle suratımı buruşturdum. Hala berbat görünüyordum. Bir gün bile geçmemişti yaşananlarının üzerinden. İçeriye koltuklardan birine oturduğum ve açık televizyona baktım. Sıkıcı bir ekonomi kanalı açıktı. Elimdekileri sehpanın üzerine bıraktıktan sonra kumandayı elime alıp kanalı değiştirdim. Ayaklarımı da sehpaye uzattım. Mor ve fazla yumuşak koltuklarımın içinde gömülürken elimdeki kumandayla hızlı bir şekilde kanalları geçmeye başladım. Ben evdeyken genelde açık olan moda haftalarıyla ilgili haberlerin olduğu bir kanalda durdum. Burada genelde defilelerin tekrarları oluyordu. Bu da kıyafetlerim hakkında aldığım iltifatların hakkını ödemeyeceğim bir kanaldı. Ben ilgisizce ekrana bakarken nutella kavanozunu önüme aldım ve kaşık almadığımı o an fark ettim. Etrafa bakındım ve kaşığa dair hiçbir şeye rastlamadığım için kaşık yerine çekinmeden içine parmağımı daldırdım. Sonuçta parmağım kirli değildi ve şu an kaşık almaya çok üşenmiştim.

Oturduğum yerden nutellamı parmaklarken yanımda hissettiğim çöküntüyle yan tarafıma döndüm. Amer yaptığımı anlamlandıramamış gibi bir bana, bir parmağımı içine daldırdığım nutellaya bakıyordu.

“İster misin?” diye sordum kavanozu ona uzatarak. Bu sadece nezaket olsun diye yapmışım.

“Hayır.” dedi hafifçe suratını buruşturarak ve sonra da uzanıp sehpanın üzerindeki A4 kağıtlarını kucağına aldı. Omuz silktim ve parmağımı içine daldırdıktan sonra bir parça aldıktan sonra parmağımı ağzıma götürdüm. Bir yandan da ekrana bakıyordum. Tekrar parmağımı kavanoza daldırdığım sırada Amer’ın elimden kavanozu çekmesiyle kala kaldım. “Kaşık getirmemi ister misin?”

“Hayır...ben böyle mutluyum.” dedim kaşlarımı çatarak.

“Ben değilim ama.”

“Anlamadım?” diye sordum. Hem evimde kalıyordu ben de yemeğimi nasıl yediğime karışıyordu. Bu adamın memleketindeki insanların nasıl yemek yediğinden haberi yoktu sanırım. Hepsi elleriyle yiyordu ben yine dört parmağımı sokmak yerine tek parmağımla hallediyordum.

“Dikkatim dağılıyor.”

“Bu konuda ne yapabilirim Amer Bey? Bir emriniz var mı?”

“Ne demek istediğimi anlamıyorsun.” dediğinde ayaklarımı topladım ve ona döndüm. Bir süre birbirimize baktık.

“Ben yatıyorum. İyi geceler.” dedikten sonra kucağındaki kağıtlarla ayağa kalktı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi içinde kalmış gibi baktı bana.

Tam da Amer’lik bir hareketti. Kaba ve geçiştirici... O gittikten sonra bir süre daha öylece kaldım.O gittikten sonra midem de ufak bir sancı vardı o kadar. Onunda açlıktan olduğunu düşünmeyi tercih ederdim.

Televizyonu kapatmadan koltuğa uzandım ve onu düşünmemeye çalıştım. Kızların üzerlerinde taşıdığı elbiselere konsantre olmaya çalıştım ve gözlerimi sürekli olarak ekrana diktim. Bir süre sonra bu sıkıcı gösteri sırasında gözlerim kapanmaya başladı.

Salondaki gürültüyle kolumun altındaki yastığa daha sıkı sarıldım. omzumdaki baskı sinir bozucu derece de harekete dönüşünce omuz silktim ve bir kez daha yastığa sarıldım. Annemin sesini duymamla bir anda yerimden sıçradım. Gözlerimi ovuşturdum ve etrafa bakındım. Dün gece salonda uyuyakalmıştım. Üzerimdeki ince örtüye baktım. Dün gece bunun üzerimde olmadığını hatırlıyordum bir de hala sehpanın üzerindeki nutella kavanozundan dün geceki bu koltukta geçen konuşmaları. Suratımı buruşturdum.

“Günaydın meleşim...” dedi annem en naif sesiyle.

“Günaydın.” diye geveledim boş gözlerle ona bakarken.

“Saat kaç diye sordum?” etrafta bir saat ararken. “Nerdeyse öğlen oldu. Kaldırmayacaktım fakat kızlar akşama epey bir plan yapınca kalkmak isteyeceğini düşündüm.” diye durumu açıkladı annem. Sersem gibiydim. Etrafa bakındım tüm güneş ışığı odanın içine vuruyordu.

“Ne planı?”

“Senin için ufak bir kutlama.” dediğinde oturduğum yerden sıçradım.

“Dalga mı geçiyorlar benimle şu halimle kutlamaya katılacağım.” dedim yüzümün halini göstererek. “

“Ne varmış yüzünün halinde?” dedi annem sanki görmüyormuş gibiydi.

“Ne mi varmış yapma anne?” dedim ve salonun girişine doğru

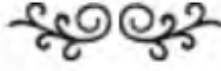

yürüdüm. Bu sırada etrafa bakınıyordum. Sanırım evde ikimizden başka kimse yoktu. Aynaya baktığımda yüzüm hala berbattı. Berbattan da öteydi hatta çünkü bir de artık uyku sonrası şişlik ve çapaklarda vardı.

“Kızlarla konuşacağım ve şu saçma şeyi iptal ettireceğim.”

“Asyacım lütfen. Kızların hevesini kırma. Hem basına açıklama yapmak zorunda da kalmazsın. Sağ salim olduğunu herkese duyurursun.” dediğinde yumruklarımı sıktı. Kimse umurumda değildi. Berbat haldeydim ve bu halimi kimsenin görmesini istemiyordum.

“Gitmeyeceğim. Ben odama gidiyorum.” diyerek yukarı çıktım ve kendimi odama kilitledim. Hiçbir güç suratım düzelene kadar beni bu odadan çıkartamazdı artık. Odamdaki aynaya bir kez daha baktım. Berbat görünüyordum. Hiçbir makyaj malzemesi bu yüzü toparlayamazdı.

O gün Aslı'yı ikna etmeyi başardım. Zaten bir partinin hazırlanması, insanların davet edilmesi, benim ikna edilmem yarım günden fazla süreceği için o günlük kurtulmuştum. Ama bu bir hafta sonrası için kurtuluş biletim değildi. Nerede gereksiz insan varsa Aslı onları toplamış, bir üstüne üstlük mekan kapatmıştı. Bu insanlarla ben aynı mekanda aynı oksijeni taşımak istemiyordum, onlar her yüzüme baktıklarında bana acısınlar istemiyordum. Kızarıklar azalmış ve dudağımdaki şişlik inmiş olsa da hala kendimi berbat hissediyordum. Aynada hala o berbat kızı görebiliyordum.

“Asya çocuk gibisin!” dedi sonunda Aslı pes ederek. Kendini yatağımanın üzerine sırt üstü bıraktı. Bunun çocuklukla alakası yoktu.

“Peri birazdan gelir. Bundan sonra derdini ona anlatırsın!” diye bir de homurdandı. Peri başımdan tef etmek Aslı'dan daha zordu. Onun kadar inatçı bir kız görmemiştim. Ali'nin ona nasıl katlandığını merak ediyordum.

İti an çomağı hazırla mı yoksa iyi insan kötü fikirlerin hemen ardından mı gelir, diyebileceğim kısa bir süre de kapım çalındı ve tahmin eden kim geldi? Bizim kısa saçlı Rapunzel. Bir zamanlar-o zamanlar tanışmıyorduk- Peri'nin saçları bel hizasından da aşağıları kadar uzanıyormuş ve o sapsarı saçlar ve yeşil gözlerle tam bir Rapunzel'miş. O saçları annesinin hastalığından sonra kestığı için artık kısa saçlı Rapunzel'di. Saçları omuz hizasına geliyordu ve onları bile şekilden şekilde sokmasını biliyordu.

“Gelebilir miyim? Geliyorum.” dedikten sonra biz daha ağzımızı açmadan Peri içeri sızdı.

“Aaaa ama siz hazır değilsiniz!” dedi ikimizi de dudaklarını büzüp onaylamayan bakışlarla süzerken.

“Çünkü hanımefendiyi ikna edemedim. Tam bir külkedisi, hatta külkedisinin bile bu kadar ezik duyguların içinde olmadığına eminim.”

“Aslı!” diye uyardım. Bunun külkedisi olmakla alakası yoktu. Bunlar suratımın halini görmüyorlar mıydı? Hala tam olarak düzelmemiştim.

“Üzgünüm kızlar ama siz eğlenenize bakın. Benim zaten eğlenecek havam yok.” dedim ve Aslı’yı yataktan düşürmek için yorganı biraz daha çekiştirdim.

Aslı’yı kovamadığım gibi Peri de yatağın ucuna oturdu ve Aslı da oturmasını düzeltip, Peri’nin yanına oturdu. Bunlar gelin görümce niye bu kadar iyi anlaşıyordu ve bakışları bile bu kadar uyumluydu.

Bakışlarının altında kendimi savunma gereği hissettim.

“Siz benim yüzümü görmediniz herhalde, bu yüzle gidersem insanlar hakkımda ne düşünür sizin haberiniz var mı?”

“Uzun yıllardır makyaj denilen bir mucize var bunu bilmezmiş gibi konuşma! Ve ayrıca yüzünün hiçbir şeyi yok şu anda” dedi Aslı. Peri onu onayladı. “Evet, makyaj var. Hem ben kendi makyaj malzemelerimi de yanımda getirdim.” diyerek yatağa otururken, yatağın kenarına bıraktığı çantayı havaya kaldırdı ve sonrada yatağın üzerine bıraktı.

“Suratımı düzeltereğini zannetmiyorum.”

“Deli misin?” dedi Aslı çok ciddi duruyordu. “Ne demiş atalarımız çirkin kadın yoktur az makyaj vardır. Ki sen o kadar çirkin olmadığına göre...”

Biraz düşündükten sonra tekrar başımı salladım. “I-hı istemiyorum. Siz gidin, Asya düzelemedi, hasta, rahatsız, içi buruk, kırgın ve buna benzer şeyler söylersiniz işte.”

“Ama bunu senin için yapıyoruz.” dedi Peri inatla.

“Benim için yapıyorsanız önce bana sormalıdınız.”

“Sana sorsaydık sanki isterdin. 1 haftadır ikna etmek uğraşıyorum” diye araya girdi Aslı.

“En azından birkaç hafta daha sonra olmasını isterdim. Şu suratımın düzelmesini beklerdim.” dedim. Aslı ve Peri aynı anda bakışlarını birbirine çevirdi ve sonrası tam bir şeytan işi. İkisi de yorganı üzerimden çekip üzerime çıktılar. Aslı kollarımı ve bacaklarımı tutarken Peri çantasındaki makyaj malzemelerini çıkartmaya başladı.

“Ay oha!” dedim Aslı bacaklarımı oturmuştu bu kız kendini zayıflı mı zannediyordu. “Aslı bacağıma acıyor! Ay inin tepemden diye cıykladım.” beni umursadıkları yoktu.

“Ya seve seve, ya yine seve seve...” dedi Aslı inatla bir yandan pis gülüyordu.

“Tamam be tamam! Pes ediyorum. Of bacağıma koptu. Sen kendini zayıf mı zannediyorsun?” dedikten sonra son bir kez emin olmak için suratıma baktıktan sonra üzerimden kalktı. Ben de uyuşmuş bacağıma ovdum.

Sonrası tam bir cümbüş, kızlar beni yataktan çıkarttığı gibi makyaj

masasının üzerine sürükledi. Peri işinin ustası gibi gerekli malzemelerin hepsini önüme serdi o sırada Aslı da benim için kıyafet seçmeye başladı. Ben hiçbirini beğenmezken o beni umursamayıp sadece Peri'nin lafına göre hareket ediyordu. Sonunda lacivert arkası uzun önü kısa bir elbise de karar kıldılar. Elbise düz bir bir elbise olsa da geniş bir göğüs dekoltesi vardı. Hayatımda ilk defa dekolte konusunda tedirgin olmuştum, sebebini bilmesem de. Başta itiraz etsem de Peri dudaklarıma ruj sürme bahanesiyle beni susturmuştu. Elbisemin abartısından dolayı fazla bir makyaj yapmadan sadece yüzümdeki kalan kızarıklıkları gizleyecek kadar makyaj yaptıktan sonra beni ayağa kaldırdı daha tam yüzüme bakamamıştım ama Peri'ye güveniyordum. Aslı elime elbiseyi tutuşturup ayakkabı ve çanta dolabıma yöneldi.

Elbise ilk aldığım zamankinden daha bol duruyordu üzerime tam olarak ne zaman veya nereden aldığımı hatırlamıyordum ama bir keresinde giydiğimde üzerime daha güzel oturmuştu. Gözlerimin maviliğini daha çok ortaya çıkarttığına emindim. Ben boy aynasına kendime bakmaya yöneldiğimde bu sefer Aslı elime seçtiği siyah açık sivri topuk ayakkabıları uzattı. Söylenerek onları giydim ve önüme düşen saçlarımı geriye doğru atıp ayağa kalktım. Boyum zaten uzundu böyle daha da uzun olmuştum.

Aslı ve Peri boy aynasının önünde kollarını göğüs hizasında birleştirmiş bana bakıyordu.

“Artık önümden çekilir misiniz, kendime bakmak istiyorum.” dedim ikisine de sabırsızca bakarken. Kendimi cidden merak ediyordum ve eğer beğenmezsem gitmeyecektim.

İkisi de beni duymazdan gelip bana baktılar. Beni süzdüler ve kafalarını salladılar.

“İyi iş çıkarttın.” dedi Aslı.

“Mükemmel miyiz neyiz?” dedi Peri ve ikisi de aynı anda gülmeye başladılar. İşlerle boğuşurken anlaşılan onlardan çok uzak kalmıştım. İkisi önümden çekildiği sırada kapı çaldı. Annem bizi merak etmiş olmalıydı.

Kapı hafifçe aralanıp annemin başını görünce hafifçe tebessüm ettim. Onun gözlerindeki gururu gördüğümde biraz garip hissettim. O da bir haftadır beni mutluluk etmek için elinden geleni yapıyordu. Bu zamana kadar beni birçok kez dışarı çıkarken görmüştü, iş yerine giderken de gördüğü olmuştum ama ilk defa gözlerinde gururlu ve huzurlu bir bakış vardı.

İzin istemeden içeriye girdi. “Hazır mısınız kızlar?” diye sordu.

“Benim makyajım kaldı.” dedi Aslı “Sonrasında hazırız. Sen gelmeyeceğine emin misin sultanım?” dedi anneme takılarak.

“Ay yok ne işim var benim sizin gibi delilerin arasında.”

“Deli mi genç olmasın o.” diye kaşındı Aslı.

“Deli tabi genç olsa gelirdim.” dedi annem havalı bir şekilde omuz silkerek. Bir de suratına bizi beğenmez bir tavır yerleştirmişti. Bu haline güldük. Ben hala kendimi görmemiştım ama annem bir kez daha bana döndü. Yüzü beni beğendiğini belli ediyordu.

“Umarım Amer Bey bir şey demez.” dedi üzerimdeki elbiseye

bakarken.

“Ona ne ki, ne diyebilir ki?” diye çıktım bir anda. Onu hatırlamak demek unutmaya çalıştığım bir hafta öncesi demektir. Ve daha fazlasını daha önceki günleri hatırlamak demektir. Adamla tanıştığım günden beri bana getirdiği tek şey bela ve arada sırada oluşan karın ağrılarıydı. Bir de belki beyimdeki hafif karışıklık olabilirdi.

“Kızım sakın ol, siz kavga falan mı ettiniz?” dediğinde kaşlarımı çattım. O adamla kavga bile etmezdim de neyse. Annemin bu kadar ilgili ve meraklı sorusuyla jetonum düştü. Annem bizi birbirimizle ilgileniyor zannediyordu. Bu yalanı bile başıma o adam sarmıştı. Ne gerek vardı şimdi anneme yalandan o adama ilgim varmış gibi davranmaya. Önce gözlerimi devirdim sonrasında sanki senelerdir Amer’le berabermişim gibi cevapladım.

“Aaa..yok demez. Saygılıdır o, anlayışlıdır da.” dedim ama bu dediğime ancak Peri inanırdı çünkü Aslı ve annem Amer’ın nasıl bir adam olduğunu görmüştü. İkisi de bu dediğime inanmasa da tek kelime etmediler zaten ben anımdan başka işe yöneldim. Hayatımda hiç yatağımı toplamamama rağmen yatağımı toplamaya çalıştım daha çok dağıttım sonra masanın üzerinde makyaj malzemelerini toplarken birçok şeyi yere düşürdüm ve elbiselerimi kaldırırken birçoğunu daha çok askısından çıkarttım. Bu dalgınlık ve sakarlığım sırasında üçü de beni izlemesine rağmen tek kelime etmediler. Aslı makyajını yaptı ve ben de ortalığı daha fazla dağıtmadan odadan çıktık.

Aşağı inerken Ali’nin sesini duydum. Peri de onun sesini duyunca hepimizi kenara çekip heyecanla kocasına koştu. Olan var olmayan var, onu geçtim 5 senedir zaten beraberler hiç mi sıkılmıyorlardı birbirlerinden. Gözlerimi devirdim ve Peri, Ali’ye sarılırken ben de yanındaki adama baktım. Ben merdivenlerden inerken gözleri bir saniye olsun benden ayırmayan Amer’e. Onun sesini duymamıştım. Son adımda inerken neredeyse bileğimi burkuyordum son anda toparladım ve kimseye çaktırmadan son basamağı da indim.

“Dursana kızım ya!” diye söylendi Ali tabi bir yandan da gördüğü ilgiden dolayı hoşnut. Ah Ali ağzın kulaklarında bir de şikayetçi gibi durmayı becerebilirsin, onu şımartan hep Peri’ydi. Amer yanındaki oynak çifte bakmadan hala bana bakıyordu. O bana böyle bakarken kendimi konuşmak zorundaymışım gibi hissettim. Çünkü suratıma öyle bir bakıyordu ki her an beni işlediğim bir suçtan dolayı tutuklayacakmış gibi.

“Sen de mi geliyorsun?” diye sordum aklıma başka bir soru gelmemişti açıkçası ve onun geleceğini düşünmemiştim. Onu bundan sonra göreceğimi bile düşünmemiştim. Sanırım onun dışında ona dair ne varsa düşünmüştüm.

“Gelmeyeyim mi?”

“Sen bilirsin.” dedim umursamıyormuş gibi.

Biz birbirimizden uzak dururken Aslı ikimizi yaklaştırmak için beni öne doğru itti. “Hadi dünyanın en vicildek ve en somurtan çiftleri sizi kapının önüne alalım. Aaaa ev sahibi olarak geç kalacağız

ama.” dediğinde hala beni ittiriyordu. Amer hareket etmese çoktan üzerine düşmüş olurum.

Aslı bir kez daha kapının önüne doğru beni ittirdiğinde, “Aslı bir daha ittirirsen valla gitmem.” diye uyardım arkamı dönüp. Aslı ben suçsuzum der gibi elini kaldırıncı arkamı döndüm ve herkesten önce hızlı adımlarla kapıdan çıktım. Benim arkamdan Amer ve Aslı’nın tabiriyle dünyanın en civildek çifti çıktı. Anneme el salladıktan sonra Aslı’da kapıyı kapatıp evden çıktı.

“Şimdi...” Aslı konuşmaya başlamadan Amer araya girdi.

“Biz benim arabamla gideriz.”

Ali bir an Peri’yi unutup ciddileşti. “Biz?” tek kaşı havada ağabey moduna girmişti. Hayatım boyunca bir ağabeyim olmadığı için şükredememiştım çünkü o dönemler de her zaman yanımda Ali oluyordu.

“Ben ve Asya.”

“Sen tek başına gel, kızlar benimle gelir.” dedi Ali itiraz kabul etmiyormuş gibi benim için hava hoştu ama Amer bunu kabul etmedi. “Eğer hala bana güvenmiyorsan, sana söylemişim bundan sonra Asya’ya gözüm gibi bakacağım.” dedi.

“Valla nasıl bakarsın bilemiyorum Arap Şeyim ama Asya benim kardeşim tanımadığım etmediğim adamlarla göndermemem onu.” dediğinde gülmek için kendimi zor tuttum. Amer’e Arap şeyhim yerine şeyim demişti. Ben buna gülmek için kendimi zor tutarken Amer bana baktı.

“Oraya gittiğimizde bu konuyu yine konuşuruz.” dedi kolumdan tutup.

Ali ters ters Amer’e bakarken araya Peri girdi. “Ali onlar sevgili.”

“Sevgili mi?” dedim. Bu konuya neden bir tek ben bu kadar şaşırmışım. Herkes normal duruyordu.

“Bana ne ben anlamam sevgili mevgili, Asya benim kardeşim ve bu şerefsiz kardeşimi koruyamadı.”

“Şerefsiz?” dedi bu sefer Amer sinirlenmişti. İkisi de birbirine doğru yürümeye başladığında ara girme gereği hissettim.

“Yalan mı lan?” dedi Ali. “Ya o akşamki gibi kardeşimi tek başına sokakta bırakırsan.”

“Bir daha olmayacak dedim! Ben sözümde dururum!” dedi Amer buz gibi bir ses tonuyla. Bir ürperti hissettirecek kadar soğuk ve ciddiydi. Aksanlı sesi her sinirlendiği olduğu gibi yine gırtlğından çıkıyordu.

“Ali uzatmayalım istersen...hem ben artık Amer’e güveniyorum.” dedim Amer’in kolundan tutmuştım. Benim bu söylediklerimin üzerine tüm bakışlar bana döndü. Sessizce yutkundum. Gerçekten güveniyor muydum? Aklımı kaçırmış olmalıydım. Ona güvenmiyordum elbette. Bir haftada hiçbir şey değişmemişti. Sadece tatsızlık çıksın istemiyordum.

“Asya sen bu adama?” dedi Ali hala küçümseyen bakışlar atıyordu.

“Lütfen Ali! Hadi gidelim, orada görüşürüz.” dedikten sonra Amer’ı kolundan tutup garaja doğru sürüklemeye başladım. Arabasının modelini bilmiyordum o yüzden sadece onu peşimden

sürüklüyordum. Biliyordum tam tersi olması gerekirdi ama Amer hareket etme zahmetinde pek bulunmuyordu. Bir de zayıf olsa gam yemeyeceğim anlaşılan haremde iyi bakılmıştı. Garajdaki Porsche 918 Spyder'ı görene kadar durmadım. Benim veya babamın öyle bir arabaya sahip olmadığını bildiğim için bu arabanın tek bir sahibi vardı. Bu sıralamaya yani bu arabaya sahip olmayanlar listesine Ali de dahildi. O hemen çıkacağımız için dışarı park etmiş olmalıydı. Arabaya bakarken ıslık çalmamak için kendimi zor tuttum. "Sanırım bu bebek senin." dedim. Amer'e dönüp.

O daha çok benimle ilgileniyordu. "Tam olarak sayılmaz." dediğinde kaşlarımı çattım.

"Anlamadım. Eğer o az önceki söylediğim şeye takıldıysan..." dedim ve durdum. Ona gerçekten güveniyor muydum, güvenmiyor muydum?

"Takıldıysam?" diye tekrarladi. Bu sırada hafif loş olan hava lambanın açılmasıyla aydınlandı. Tam tepemizdeki ampul kendimi sorgu masasında gibi hissetmeme sebep olmuştu. Zaman kazanmak için elbisemi düzelttim.

"Geç kalamasak daha iyi olur sanki." diyerek kapıya yöneldim ama Amer daha kapıyı açmamıştı. O hareket etmemişti.

"Bana güveniyor musun gerçekten Asya?" diye sordu. Aklından ne geçiyorsa rahatça söyleyen bir adamdı Amer bunu yakın zamanda öğrenmiştim.

"Ne önemi var ki?" omuz silktim ve bir kez daha arabanın kapısına baktım. Bugün o yere gidecektik, umarım.

"Ben güveniyor musun Asya, güvenmiyor musun, Ali'ye öylesine mi dedin sadece bunu merak ediyorum. Seni o yere götüreceğim."

"Ben de bir öneminin olmadığını söylüyorum." dedim bir kez daha inatla.

"Benim için önemli ama!" dedi sabırsızca sesini yükseltirken. O böyle bir anda parlayınca ben de sinirlenmişim.

"Tabii ki Ali'yle birbirinize girmemeniz için öyle söyledim. Sana güvenmemi beklemiyorsun öyle değil mi? Senin yüzünden başıma neler geldiğini unutmamı beklemiyorsun değil mi?" dediğimde tek kelime etmedi. Şoför tarafına geçti ve anahtar çıkartmadan kapıyı açtı ve oturdu, o kapıyı açınca ben de açtım ve şoför koltuğunun yanındaki koltuğa oturdum. Arabaya yerleştiğim an onun konusunu aldım. Araba temiz ferah ve araba kokmak yerine o kokuyordu. Yan gözle ona baktığımda, onu düşünceli gördüm.

"Bana kızdın mı?" diye sorma gereği hissettim.

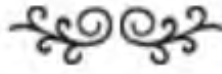
Düşünmeden cevap verdi. Belki birkaç saniyedir bu söylediklerini düşünüyordu. "Hayır, nasıl güveneni kazanacağımı bilmiyorum ama artık bilmekte istemiyorum." dedi ve durdu. "Belki başına birkaç adam dikip işlerime devam etmeliyim."

"Ama..." diye itiraz ettim. "Hani bana intikamım için yardım edecektin!"

"Edeceğim... Ben sözümde dururum. İşlerimden biri de o olacak ama benim kast ettiğim artık Türkiye'den gitmek. Katar'a geri dönmeliyim belki de. Hem sen böylece benim yüzümden

yaşadıklarını unutursun öyle değil mi?” son cümlesi buram buram kinaye kokarken başka hiçbir şey söylemedi.

Bilmem kaçınıcı defa göğüs dekoltemi düzelttiğim sırada Amer yanında sanki ben yokmuşum gibi telefonda işlerini hallediyordu ve bunu yaparken hoparlör açıktı. Tüm arabanın içi yarı Arapça yarı İngilizce konuşmalar yankılanıyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışarak yolu izlemeyi sürdürdüm. İnadına yapar gibi bir de yavaş kullanıyordu. Tamam ben sinir etmek istiyor olabilirdi ama altımızdaki bebeğin suçu neydi? Bir kez daha anlamadığım genizden konuşması arasında söylediği kelimelerle görüşmeyi sonlandırdığı rahatlamış bir soluk verdim çünkü artık başım şişmişti. Konuşmaları bana hiçbir şey ifade etmiyordu. O ve telefondaki adam sustuktan sonra arabadaki sessizlik sağır edici duruma gelmişti. Konuşma ayrı gürültü konuşmasa ayrı sessizlik! Hiçbir şeyden memnun olmadığım farkındaydım. Bir kez daha açılan dekoltemi biraz daha toparladım ve yanımızdan akıp geçen trafiğe baktım. Geç bir saat olmasına rağmen Ankara sokaklarından anlamlandıramadığım bir trafik vardı. Ayrıca bir trafiğe neden girmiştik ki mekan eve yakın bir sokakta değil miydi? Boş boş yolu izlerken dikkatimi biraz olsun yola verseydim şimdiye burada olmazdık. Ama suç Amer’de de vardı madem mekanın nerede olduğunu bilmiyorsun neden söylemiyorsun boşu boşuna trafiğe girmiştik.

“Yanlış yoldan gidiyoruz sanırım.” diyerek sessizliği böldüm. Ben daha cümlemi bitirmeden telefonu çalmaya başladı. Ne zaman susmuştu ki bu telefon biz arabaya bindiğimizden beri. Amer bana bakmadan telefonu cevapladı ve İngilizce konuşmaya başladı. Harika! Resmen adam ben konuşmasını anlamayayım diye tüm ulusların dilinde karşı tarafla anlaşacaktı. Türkçe hariç, neden çünkü Türkçe konuşursa Asya konuşmasını anlar.

Trafiği geçip ara sokaklardan birine girdiğimizde arabayı durdurdu. Hala telefonla görüşmeye devam ediyordu. Ona ters ters bakmaya başladım. Burasının mekanın sokağıyla uzaktan yakından bir alakası yoktu.

Telefonu sonlandırdığı an ağzımı açtım. “Buraya neden geldik?”

“Şurada bir yere uğramamız lazım.” diyerek uzaktaki butiği işaret etti. Ünlü bir modacının yeriye ve hala ışıkları açıktı.

“Tamam. Ben arabada beklerim.” dedim kollarımı göğsümün üzerine kavuşturarak sonrasında açılan derin göğüs dekoltemi bir kez daha düzelttim. Hayatımda ilk defa dekolteli bir şey giydiğim için pişman olmuşum.

“Tamam ama bunun için bedenini de benimle yollaman lazım.” dedi alayla bedenimi süzerken.

Bakışlarının altında bir an kendimi çıplak hissetmişim. Kollarımı sanki mümkünmüş gibi daha çok bedenime doladım. “Nasıl?

Anlamadım?”

“O üzerindekiğini değiştirmen için benimle gelmen lazım.” dedi arabanın kapısını açarken. “Neden üzerimdekiğini değiştirecekmişim ki?” esas soru niye değiştirmeyecektim ki olmalıydı ama bunu kendime sordum. Sabahtan beri dekoltemi toparlamaktan yorulmuştum zaten.

“Arabaya bindikten sonraki 24 dakika boyunca 28 defa onu çekiştirdiğin için.” dediğinde saymış olduğuna mı şaşırsam yoksa dakikayı yuvarlamadan düz söylediğine mi şaşırsam bilememiştim. “Ama ben elbisemden memnunum teşekkür ederim, benim yaklaşık olarak her dakika başı düzeltmem, açılmasından daha mantıklı, diye düşünüyorum.”

“Onun yerine şu lanet olsa elbiseyi değiştirmen daha mantıklı.” dedi sabırsızca. Bir şeyi ikinci defa buyurmaktan hoşlanmıyordu ve kendisine itiraz edilmesinden. Ama ben de emrivaki yapılan işlerden hoşlanmıyordum. Kolundaki saatinin gözüme sokar gibi yukarı kaldırarak. “Zamanımız geçiyor.” diye hatırlattı. O arabadan inerken ben bir kez daha dekoltemi düzelttim ve 29 oldu. Sırf bu yaptığı emrivaki yüzünden inmeyecektim. Arabadan inip benim olduğum tarafa yavaş adımlarla geldiğinde hareket etmedim. Kapıyı açtı ve bana tepeden öfkeli bakışlarını yolladı.

“Şımarık kadınlardan hoşlanmam.”

Omuz silktim sanki bu durum pek umurumda değilmiş gibi. “Çok üzüldüm demek isterdim ama maalesef bu benim işime gelir.”

“Dediğimin ikilettirilmesinden hatta üçlettilmesinden hiç hoşlanmam.”

“O zaman ikileme tek kalsın. Ben zaten istersem yaparım.”

“Her dediğime cevap veren çokbilmişlere ne yaptığımı bilmek istemezsin.”

“En fazla öldürüyorsundur ama bana kıyamayacağından eminim bu güzelliğe kim kıyabilir ki?” dedim bir milim bile yerimden oynamadan. Sonunda tahammül sınırlarını zorlamış olacağım ki başını arabaya soktu sonrada iri cüssesini. Arabanın önü zaten küçük ve dardı o içeri girince hiç boşluk kalmadı. Yüzü yüzüme bu kadar yakinken panikle etrafıma bakındım. “Üç kadar sayıyorum ya kendi rızanla arabadan inersin ve kendine uygun bir elbise seçersin ya da ben seni sırtıma atar o yere götürür ve rasgele gözüme hoş görünün bir elbiseyi sana giydiririm.”

Dediğinde düşünmeye vakit tanımadan saymaya başlamıştı. Hem çekilmiyordu hem de arabadan çıkmamı bekliyordu. Ayrıca bu kadar yakınımıdayken nasıl mantıklı bir karar vermemi bekliyordu ki. Ben neden bu kadar heyecan ve panik yapmışım ki şimdi? Güzel yüzü bir soluk mesafem de olduğu için olabilir mi? Kara gözlerini bir saniye olsun üzerimden ayırmadığı için olabilir mi? Ah...bir an önce kendime gelmem lazımdı. Şu an fena halde saçmalıyordum.

“Üç.” dedi sert ses tonu kulağıma çarparken, ılık nefesi yüzüme vuruyordu.

“İki.”

“Tamam tamam çekil şuradan da çıkayım. Girdin ağzımın içine

resmen.” dediğimde onu ittirmeye çalıştım beceremedim çünkü beyaz gömleğine dokunduğum anda sert gövdesini hissettim ve onu baskı uygulayamadım. Oralarda bir yerlerde elime çarpan, hızla atan bir şey vardı. Elime elime çarpan, sıcak bir şey. “BİR!” dedi ve ben elimi çekmeden o arabanın içinden gövdesini çıkarttı. Ben de o şaşkınlıkla arabadan indim. Kapıyı arkamdan sertçe kapattıktan sonra elimi tuttu. Yüzünde dediğini yaptırmanın verdiği memnuniyetle bir gülümseme yayıldı. Yanlış görmüyordum değil mi, dudakları gerilmiş ve kenarlarda hafifçe bir yükselme. Gözlerine ulaşmadan sadece birkaç saniye olmuştu. Gülümsediğinde daha yumuşak görünüyordu. Ve daha genç. Bunu birkaç saniye içinde sokak lambasının altında görmüştüm.

“Sanma ki senden korktuğum için dediğini kabul ettim, sadece ben de düzeltmekten sıkılmıştım.” dedim hemen kendimi savunmaya geçerek.

“Tabi...tabi...eminim...” dedi yayarak ve başka hiçbir şey söylemeden beni butiğe sürükledi. Akşam sıcağı yavaş yavaş yerini Ankara geceleri ayazına bırakırken kollarım üşümüştü ama avucunun içinde parmaklarım ateş gibi sıcaktı. Butikten içeri girdiğimiz anda elimi bıraktı ve bende o sıcak elimi üşümüş kollarımda gezdirerek ısıtmaya çalıştım. İçerisi sıcaktı ve görünürde kimse yoktu.

Biz etrafa bakınırken içeriden garip giyimli bir bayan çıktı. Gerçekten garipti. Kafasında bir kuş tüyü vardı mesela o tüylerin pambesinden gözlüklerinde de vardı. Kızıl, turuncu, pembe karışık saçlarının yarısı salık yarısı topluydu. Üzerinde orta yaş sarkıklarının gizleyecek sarı bir büstiyer altında da dar deri bir pantolon vardı. Bizi görünce gülümsedi.

“Hoş geldiniz...” diye ciyakladı. Tam bir ciyaklamaydı.

Gülümsedim aslında çıkarttığı ses karşısında suratım gerildi. Amer İngilizce cevap verdi. Türkçe bildiği halde neden kadınla İngilizce konuştuğunu anlayamamıştım bunu beni kaçıran şerefsizlerin yanında da yapmıştı. Kadın dediklerini pür dikkat dinledikten sonra bana döndü. Vücut ölçülerimi anlamaya çalışır gibi bakışları büyük bir dikkatle üzerimde gezdirdi ve sonrasında başını sallayarak arkasını döndü, yanımızdan uzaklaştı.

O uzaklaştığında Amer bana döndü. “Burası benim. İsteddiğini deneyebilirsin, istediğini alabilirsin bugünlük değil her zaman. Ama mümkünse bundan daha kapalı bir şey olsun.” dedi.

Burası benim, derken etrafa bakındım. Bir kadın butiğimi mi vardı? Acaba haremindeki kadının kıyafetlerini de buradan mı tahsis ediyordu. Hepsine özel dikim, ünlü bir modacıdan kıyafetler. Bu kulağa fazla zengin ve itici geliyordu. Özellikle de haremindeki kadınların kıyafetlerinin burada olduğunu düşünmek daha bir iticiydi.

“Merak etme genelde alışveriş yaptığım bir butiğim var sadece bugünlük alsam yeter.” dedikten sonra etrafıma bakınmaya başladım. Beni parasıyla etkilemeye çalışıyorsa aynısının bir miktar azına ben de sahiptim. Eğer bana haremimi hatırlatmak istiyorsa

zaten aklımdan çıkması mümkün değildi. Bu zamanda haremi olan kaç kişi kalmıştı ki?

Kıyafetlerin arasına dolaşırken bizi karşılayan kadın baktığım elbise askılarının arasından çıktı. O böyle aniden çıkınca irkilerek geri çekildim. “Tatlım,” dedi bana bir kez daha ciyaklayarak. Onu gülümsedim ve yine gergin bir gülümsemedim.

“Senin için bunları seçtim. Amer Bey hayal gücümü kısıtlayacak isteklerde bulunduğu için ancak iki elbise bulabildim.” diyerek elindeki su yeşili elbiseyle siyah elbiseye baktım. İkisi de kapalıydı ama su yeşili elbisenin sırt dekoltesi derindi ve arkadan çapraz iplerle iniyordu.

“Amer bunları mı tarif etti?”

“Size göstermem için bu tarz bir şeyler tarif etti.” sanki pek umursamıyormuş gibi dediklerini. Elindeki elbiseleri bana uzattığında siyahı almak yerine su yeşili olanı aldım. Tamam, buraya gelip elbisemi değiştirmeyi kabul etmiş olabilirdim ama yine de kendi istediğim ve beğendiğim öncelikli sıradaydı. Her şey onun istediği gibi olmazdı. Kadına gülümseyip başka elbise bakmaya devam ederken, kadında yanımda benimle beraber elbiselere bakmaya başladı.

“Sizinle tanışmadık.” dedi artık ciyaklamak yerine biraz daha normal ama bir o kadar anormal olan bir tiz sesle konuşuyordu.

“Ben Asya, Asya Akhan.” dedim.

“Aaa...Aaa..siz...” dedi tekrar ciyaklamaya başlamıştı.

“Evet ben o kaçırılan kadını.” diye beni magazin dergisinin yanında haberlerde de gördüğünü tahmin ederek. “Hayır oradan tanımıyorum sizi ama geçmiş olsun. Kaçırıldığını bilmiyordum ben. Sadece sizin- “ kadın konuştuğu sıralarda Amer’in gür sesini duydum. Onun sesini duyduğumuz anda ikimizde arkamızı döndük. Benim İngilizce bilmediğimi bildiği için kadına dönük konuştu. Ben de tek kaşım havada onu izledim.

“Sanırım fazla vaktiniz yok, Amer Bey kıyafetleri denemenizi istedi.” dedi. Kadının anlamadığımı anlamamış olmasına rağmen Amer’in dediklerini bana çevirmişti.

“Bir kıyafet seçtikten sonra deneyeceğim.” dedim ve Amer’in üzerinden bakışlarımı çekip elbiselere geri döndüm. Oldu. Bir de senin beğendiğin kıyafeti alayım Amer Bey.

Tatlı bir pembeye sahip olan başka bir elbiseyi daha elime aldıktan sonra deneme kabinine doğru yürüdüm. Kadın peşimden ayrılmıyordu ve az önceki konuşmamıza devam etti.

“Ben sizin modacınız Esra Bakar’ı tanıyorum. Kendisi yakın arkadaşım olur ve sizden çokça bahsettiği için biliyordum. Esra ile bir sorun mu yaşadınız da buraya geldiniz?” dedi kadın merakla. O kadar asi tarz, isyankar değişik stilin altında her kadın gibi yine gıybetten vazgeçemeyen bir kadın vardı. Onun bu haline gülümsedim. Senelerdir hatta liseye başladığım andan beri Esra’nın dediklerini giyerdim. Son zamanlar benden başka ünlülerle iş yapmaya başladığı için bana yetişemiyordu. Aslında hala arada beni arıyordu ama genelde kafama göre çıkmalarım dışında-bugün

olduğu gibi- bir aylık hazırlığımı yaptığı için ona pek ihtiyaç duymuyordum ay içerisinde.

“Bugün kafama göre çıktığım akşamlar biriydi aslında, ne giyeceğime bile kendim karar vermediğim için böyle oldu. Mümkünse bu aramızda kalsın Esra’ya sormadığım için bana kızabilir.” diye takıldım.

Kadın başka bir muhabbet açmadan kabinin içine girdim ve kendi beğendiğim tatlı pembe elbiseyi giydim. Boyu biraz kısaydı ama vücuduma tam oturuyordu ayrıca kumaşının tatlı bir yumuşaklığı vardı tıpkı rengi gibi. Ön tarafı yakasındaki birkaç büyük beyaz taş dışında dümdüz gelirken arkası bel gamzelerimi gösterecek kadar açıktı. Aşağı doğru çekiştiremediğim için öyle bıraktım. Fazla kalın değildi ama ince de değildi. Yarım kollarını düzeltip saçlarımı elimle dağıttıktan sonra dışarı çıktım.

“Pembe çok yakıştı.” dedi kadın ciyaklayarak. Aslında buna alışmıştım. Az önce gözlerimi öne çıkartan lacivert renk yerine ten rengimi ortaya çıkartan bu elbise daha iyi olmuştu üzerime. Kadın önümden çekildiğinde kendime bakmak için yana döndüm ve sırtıma uzanan saçlarımı tek omzumun üzerine çektim. Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum.

Kadın Amer konuşmadan konuşmaya başladı. Amer sertçe bir şeyler söyledikten sonra kadın yanımdan uzaklaştı hatta içeri kaçtı. Amer uzun adımlarıyla yanıma geldi.

“Asya!” dedi derin bir soluk alırken.

“Sen beni delirtmek mi istiyorsun, çünkü eğer böyle bir amacın varsa çok güzel başarıyorsun.” dediğinde hala aynadaki yansımam bakıyordum. O da arkamdan gelmiş ve görüş alanıma girmişti. Üzerinde siyah üç parça takım pembe elbisemin yanında çok koyu kalmıştı. Yine de boylarımız topuklularım sayesinde eşit gibi duruyordu. Ben hala aynadaki yansımamıza bakarken saçlarımı tutan elimi tuttu ve serbest bıraktı.

“Düzgün bir şey giymeyi beceremiyorsun değil mi?”

“Aslında bakarsan düzgün kelimesi lugatlarımızda farklı olmalı. Çünkü bana göre giydiğim ve şu an üzerimde olan elbise gayet düzgündü.”

“Bana göre de düzgün olan tek şey bu bedenini herkesten saklayacak bir çarşaf.” dedi. Ciddi miydi emin olmak için yüzüne baktım. Ciddiydi hem de çok ciddi. Çarşaf? Kara çarşaftan mı bahsediyordu. Kaşlarımı çatıttım.

“Yeterince geç kaldık. Ali’nin güvenini kazanacağım derken daha fazla kaybetme istersen.” dedim geri dönüp kabinden elbisemi almaya giderken.

“Bırak kalsın. Burasının benim olduğunu söylemiştim. Afra onu paketler eve yollatır.” dediğinde elbiseyi almadan yanına geri döndüm. Yanında fazla durmadan hızlı adımlarla dış kapıya yöneldim.

Kadına veda etmeden butikten çıktık. Hala çarşaf kelimesine takılı kalan zihnim tek kelime etmeden arabaya yürüdü. Acaba haremdeki kızlar çarşafly mıydı? Aklımda o kadar çok soru vardı ki ve bu adamla

geçirdiğim her dakika aklımdaki sorular o kadar çok birikiyordu ki bir gün patlayacağımdan eminim. Amer kendi kapısını açıp arabaya bindikten sonra ben de yanına bindim. Bu sırada bomboş sokak bir anda dolu vermişti arabalarla. Arabayı çalıştırıp farları yaktığı anda etrafımıza insanlar doluştu. Magazinciler. Hepsi dedikoduya aç, resimlerimizi çekiyordu. Ben ne olduğunu anlamadan gözüme gözüme flaşlar patlatıldı.

Amer sağlam bir küfür savurdu.

Onun bu paniğinden keyif alarak. Sırf onu sinirlendirmek için “Çok heyecanlı acaba hangimizi çekmeye geldiler.” dedim yapmacık bir sevinçle. Yoksa ben de bu durumdan hoşlanmamıştım.

“Sen şaka mısın?” diye döndü bana. Arabanın önünde birileri olduğu için arabayı yavaş yavaş yerinden oynatabiliyordu.

“Yooo...” dedim.

“O zaman seni şu an öpersem hangimiz için geldiğini yarınki manşetlerde öğreniriz öyle değil mi?” dedi. Şaka yapıyordu öyle değil mi?

“Sen şaka mısın?” diye sordum. Bana sorduğu soruyu ona satarak.

“Yooo...” dedi benim cevabımı bana satarak.

Yol boyunca korkumdan konuşamadım. Beniöpme konusunda ciddi miydi, değil miydi? Ciddi olmasını ister miydim, istemez miydim? Neden Amer’ın beniöpmesini isteyecektim ki, bunu düşünmem bile saçmalıktı. Derhal kafamdaki saçma düşünceleri kovdum ve dikkatimi benim için hazırlanmış, gelmiş olduğumuz mekana çevirdim. Ali’nin arabası dışarıda park halindeydi. Yanında tanıdık bir araba daha vardı ama kimin olduğunu çıkartamamıştım. Amer arabayı dışarıya park ettiğinde kendi kapısını açtı ve vale kapımı açmaya yetişmeden ben de kendi kapımı açtım. Bu iş düşündüğümünden çok daha can sıkıcı olmaya başlamıştı çünkü her centilmen erkeğin en mühim görevlerinden biri yanındaki kadının kapısını açmasıdır. Amer’ın centilmen bir erkek olmadığı apaçık ortadaydı.

Valeye gülümsedikten sonra Amer’in yanıma gelmesini bekledim. Ben girişe daha yakındım o yüzden benim onun ayağına gitmem yerine onun benim ayağıma gelmesi daha mantıklıydı. Öyle de oldu yanıma geldi ve aynı anda yürümeye başladık. Bu sefer elimi tutmadı. Her detaya dikkat etmem özellikle yaptığım bir şey değildi. Sadece onu anlamaya çalışıyordum. Bütün kadınlara mı böyleydi, yoksa sadece bana özel miydi, acaba haremdekilere ayrı bir muamele gösteriyor muydu? Benimki de soru tabii ki gösteriyordur. Acaba Hürrem Sultan gibi hasekisi var mı? Hasekisi harem dairesinde Amer’i beklerken bu adam niye benim yanımda duruyordu ki? Zaten gideceğim demişti. Sadece dizilerden gördüğüm harem hayatına dair sahneleri gözümde canlandırıp kendime kendime konuştuğumu fark etmem içeri girerken son buldu.

İçeri girdiğimizde canlı müziğin sesini duydum ve etrafımızdaki bir sürü balonlar mekana renk katıyordu. Etraf fazla kalabalık değildi ama aç kurtlar gibi beni bekleyen, beni görmek isteyen bir insan kalabalığı vardı. Ve ben birçoğunun ismini hatırlamıyordum. Mesela şu an tam karşıdan bana doğru gülümseyerek gelen sarışın kızı.

Ve arkasından hızlı adımlarla, sert bakışlı Ali'yi gördüğümde kızın hiçbir önemi kalmamıştı. Ali izin istemeden kızı kenara çekti ve kız ne olduğunu anlamadan Ali, Amer'ın üzerine yürüdü.

"Nerede kaldınız?" dedi bir yandan beni süzüyordu bir yanda Amer'ın yakasına yapışmak üzereydi.

"Asya'nın elbisesini değiştirmeye gittik." dedi Amer çekinmeden dürüstçe.

"Neden?"

"Çünkü o elbisenin içinde rahat edemiyordu." diye açıklama yaptı bir kez daha Amer. Hala dürüstü ve üzerine yürüyen Ali pek de umurunda değildi.

Ali bana baktı. Doğru mu diyor bu yavşak, der gibi. Ciddiyim öyle bir bakışı vardı. Başımı salladım. "Bitti mi?" dedi Amer imayla bir yanda Ali'ye aynı boyda olmaları rağmen gerindiği için biraz daha tepeden bakıyordu.

"Bitti!" dedi Ali ve kenara çekildi. Amer hala yanında yürümem için gözümün içine bakıyordu ki o sırada kendi adımı, bu kadar farklı şekilde söyleyen ilk ve tek insanın sesini duydum. Bilerek böyle söylüyordu. "Asi-a."

"Batuş!" dedim daha onu görmeden. Önüme çıkmak yerine arkamdan sarılmıştı bana.

"Beybisiii çok korkuttun beni..." dediğinde Ali bir şey demezken Amer'ın karşımda hırladığını duydum. Size yemin edebilirim ki çıkarttığı ses tam olarak bir azgın köpek hırlamasıydı. Batu belimi bırakıp önüme geçtiğinde ilk fark ettiğim şey önündeki perçemin pembeye boyanmış olmasıydı. Onu geçen sefer gördüğümde tatlı bir yeşildi.

"Çok şükür Allah'ıma tek parçasın ve hala taşsıııın! Tü tü tü maşallahhh..." dedi beni tükürük yağmuruna tutarken. Ben onun bu konuşmasına alışmışım, Ali de alışmış sayılırdı ama Amer tüm ciddiyetiyle Batu'yu defalarca süzdü. Süzdü... ve süzdü.

Batu, Amer'ın onu süzdüğünü fark ettiğinde ona doğru döndü. "Hayırdır aslan parçası hoşuna gitti herhalde." ve sonra Batu'ya has bir kıkırdama. Amer dışında hepimiz güldük. Yani Ali bile gülmüştü buna, hem de ne gülme.

"Bozuldu. Ay bozulma yakışıklım, bozulma." Batu resmen Amer'i gözüne kesitirmişti.

"Onun devreler yandı bence fazla zorlamamak lazım." dedim gülerken. Ama Amer'ın sert bakışları üzerine sustum. Hepimizi öldürecek gibi bakıyordu, o yüzden hemen konuya geçtim.

"Amer, Batu. Batu, Amer. Batu benim üniversiteden arkadaşım ve Amer'de..." diyecek bir şey bulamamışım. Ortaklıktan döndüğüm adam, bir sarayı ve haremi olan bir adam, kaçırılmama sebep olan adam, ona güvenmediğim için bana kızıp ülkesine geri dönen

adam...Daha bir sürü sıfat ekleyebilirdim ama hiçbirisi yeterli değildi. Doğru kelimeyi bulamıyordum. Arkadaşım değildi, dostum-o hiç değildi-, ortağım- ne yazık ki değildi veya çok şükür mü demeliyim-. Ben doğru kelimeyi ararken Amer benden önce davrandı.

“Sevgilim. Yani sevgilisiyim!” dedi dosdoğru Batu’ya bakarken. Bunu söylerken hiç çekinmemişti ve çok ciddiydi. Bana bakmamıştı bunu söylerken sanki benim onayım pekte umurunda değilmiş gibi.

“OMG! Ulu Tanrım, Yüce Zeus, Allah’ım...” dedi Batu avuçlarını yanağın iki yanına koyup. “Nasıl ya? Nasıl? Asi-a bunu bana nasıl yaparsın? Oh no, god!” dediğinde bu haline sadece gülmekle yetindim çünkü gerçekten hali komikti. Batu kendi tarzı olan biriydi.

“Sen bir de buna gülüyor musun Sinsirella?” dediğinde neredeyse kakhaha atıyordum.

“Ne oluyor burada?” diye Peri yanımıza geldiğinde Aslı da yanındaydı. Gözyaşlarımın arasında Ali’nin yanında görmüştüm onları.

Ne açıklamaya yapacağımı bilmediğim için sadece gülüyordum. “Ay kah kah kah! Çok hoş! Gerçekten hoş! Bunlardan sonra seninle küs...küstük! Sen gel bakalım aslan parçası benimle şu kem gözlü mavişin dedikodularını bana anlat!” dedi Batu ve Amer’ın koluna girdi. Bu sahne gözümün önünde yaşandı. Amer bir koluna bakıyordu bir Batu’ya. Batu kırtarak arkasını döndü ve Amer’ı da yanına alarak uzaklaşmaya çalıştı. Daha çok Amer’ı yerinden hareket ettirmek için zorla çekiştiriyor gibiydi.

“Valla gitti adam. Batuş göz koydu seninkine.” dedi Aslı bir yandan o da gülüyordu. Hepimizin neşe kaynağıydı.

“Aman hak etmişti iyi oldu. Oh!” dedim arkalarından bakarken çünkü Batuş durmadan konuşuyordu ve Amer’de yardım ister gibi etrafa bakınıyordu. Birkaç kere “Sus!” ve “Yeter, sen nefes almak nedir bilmez misin?” dediğini duymuştum.

Allah’ın hangisine sabır vermesini dilemek konusunda kararsız kalmıştım. Onlarından arkasından bakmayı kesip etrafa bakındım. Hala buradakilerin birçoğunu tanı mıyordum. Bir de sözde benim kutlamam olacaktı. Peri, Ali’yle konuşurken Aslı yanıma geldi.

“Elbisene ne oldu? Gerçi bu da hoşmuş.” dedi elini kumaşın üzerinde gezdirirken.

“Öbür elbisenin içinde rahatsızdım, değiştirdim.”

Biz elbiseden, yolda Amer’le olan muhabbetimizden konuşurken yanımıza birkaç kız geldi, havadan sudan konuştuktan sonra gittiler, bir grup daha geldi gitti ve sonrasında durum anlaşıldı. Amer’in tanıyan, tanımayıp da tanıyan gruptan öğrenip internete girip araştıran ne kadar kız varsa Amer’ın başına toplandı. Amer onlarla tek kelime Türkçe konuşmadı hatta tek kelime konuşmadı desem daha doğru olur. Kızların muhabbetleri hep aynıydı. Nereden mi biliyordum çünkü kulak misafiri olmuştum. Dişleri sıkıp, gözlerimi kısıp sinsi sinsi uzaktan izlemedim elbette. Kimi kandırıyorum, tam olarak öyle izledim. Müzik değiştiğinde kızlarda değişiyordu sanki sonunda pes edecek ve o benim diyerek kızların önünü kesecektim.

Yani ben onlar Amer'ı rahatsız etmesin diye öyle deyecektim yoksa adamın benim olduğu yok. Sonuçta kamu malı hatta harem malıydı.

"Asya biraz daha buradan bakmaya devam edersen bakışlarınla ya adamı ya da kızları çatlatacaksın!"

"Bana ne! Ayrıca ben onlara bakmıyorum! Bu akşam benim akşamım değil mi? Bu adam niye akşamımın gözdesi oluyor!" dediğimde elimdeki kokteylden bir yudum aldım. Bunu Aslı elime tutuşturmuştu ve içinde ne olduğunu bilmiyordum.

"Ha ondan bu bakışlar." dedi Aslı bilmiş bilmiş.

"Başka neden olabilir ki? Yani Amer'ı, o kızlardan kıskandığımı falan düşünmüyorsun değil mi?"

"Yoo..yoo..öyle bir şey düşünmüyorum tabii ki." dedi ama bana bu tavrı hiçte inandırıcı gelmemişti.

"Aslı!"

"Haklısın, ah Peri de geliyor."

Bakışlarımı bir saniye olsun Batu ve Amer üzerinden çekmeden başımı salladım. Zaten Peri'nin geldiği sesinden ve konuşmasından belli oluyordu. Ali'ye olan kızgınlığını köpürüyordu. "Bu adam beni bir gün öldürecek!"

"Yine yaptı canım abiciğim?" dedi Aslı.

"Öküzlük ne olabilir? Dans edelim, dedim kabul etmedi. Ben başkasıyla dans ederim o zaman dedim, azar yedim. Hem benimle dans etmiyor hem de dans etmeme izin vermiyor!" dedi çocuk gibi ağzından içinden konuşup homurdanarak.

"Dans mı?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Sen beni dinlemiyor musun?" dedi Peri daha çok bozulmuştu.

"O dünyadan çok uzakta Amer gezegeninden bizimle iletişim kurmaya çalışıyor takma sen onu!" dediğinde Aslı'ya ters ters baktım ve bir an aklıma gelen fikirle elimdeki kokteyli Aslı'nın eline tutuşturdum. Bu sabahdan beri gelen kaçınıcı kızdı. Anlamıyor muydu bu kızlar, adam sizinle konuşmak istemiyordu. Benim yanıma bile bir kez geçmiş olsuna gelmeyenler, Amer'ın ağzının içine düşüyordu. Onları kınayan bir bakış attıktan sonra Amer'le konuşmaya çalışan kızı bekledim. Amer onunla İngilizce konuştu. Kız da heyecanla cevap verdi. Amer bir şey daha dediğinde, Amer'ın yanında elindeki telefonda mesaj yazan Batu'nun telefonunu elinden çektim. Beni görmeden önce sinirlense de beni görünce şaşırdı. Elindeki telefonda İnternete aradığım kelimeyi yazdım.

Sonuç geldiğinde, Amer'e cevap vermeden, Arapça "Dans et benimle!" dedim. Cümleyi çevirdiğimde önüme çıkan yazıyı yalan yanlış okumuştum ama olsun. Buraya gelen turistlerinde yarısından çoğu Türkçeyi konuşurken ne özne ne yüklem ne dolaylı tümlece dikkat ediyordu. Amer kızın dediğini duymadan bana döndü.

Başını sallayarak. "Bitte'kid mumkin!"^[2] dediğinde gözlerimi devirdim ve oturduğu yerden kalkmasını bekledim. Elimdeki telefonu Batu'nun kucağına attıktan sonra kumaş pantolonunu düzeltip ayağa kalktı ve elimi tuttu. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Arkamızda kalan ve Amerle tanışmak için can atan

kıza baktım. Babası ünlü bir ayakkabı firmasının sahibiydi yanlış hatırlamıyorsam.

Kıza bakarken kalbim beynime sürekli aynı soruyu soruyordu.

Bunu neden yaptın?

Bunu neden yaptın?

Ve tekrardan. Amer'ı neden dansa kaldırdın.

Kıskançlıktan.

Peki beynim tekrar kalbime sordu. Onu neden kıskandın?

Buna cevap vermek isterdim ama sahneye geldikten sonra Amer'in elini çıplak sırtımda hissettiğimde ne beynim işlevini yerine getirebiliyordu ne kalbim. Gece karası gözlerini gözlerime sabitlemişti. Şarkı daha girmemişti. Canlı müzik söyleyen kadınla göz göze geldik. Bana gülümsedi. Bizim için seçtiği şarkıyı okuyacaktı. Veya kaderin bizim için seçtiği şarkıyı okuyacaktı.

"Ben öyle birini sevdim ki bir nevi intihardı

Kırpiğine düştüğüm gün ölümüm başladı

Öfkeli, hırçın, kavgacı; ısrırgan ve edepsiz ağzı

Geceler kadar karanlık gözleri vardı."

Sezen Aksu. Bizim için seçtiği şarkı Sezen Aksu'nun, ben öyle birini sevdim ki şarkısıydı. Bu kadın kesinlikle Amer'ın gözlerini görerek okumuştı şarkıyı. Gözlerimi kaçırdım. Amer hiçbir şey söylemedi sadece olduğumuz yerde salladık. Kadın olduğundan daha yavaş okuyordu şarkı.

"Öyle uzak iki tutsak sevişirken ağlardık

Uçtan uça suçtan suça seve seve yuvarlandık

Ben öyle birini sevdim ki balı ve zehiri vardı

Yara bere içindeydi hala cesarete tapardı

Öfkeli, hırçın, kavgacı; ısrırgan ve edepsiz ağzı

Geceler kadar karanlık gözleri vardı

Öyle uzak iki tutsak sevişirken ağlardık

Uçtan uça suçtan suça seve, seve yuvarlandık."

Avucunu sırtımda gezdirdi sonrada ateşe değmiş gibi çekti. Ben şarkıya dikkat kesilmişken kirpiklerimin arasından çekinerek ona baktım. Ona direk bana bakıyordu. Yüzümü inceliyordu.

"Yanlış anlama...Yani seni dansa kaldırdım çünkü..."

"Çünkü?"

"Kimse benimle dans etmiyordu."

"Etmesin zaten. Bundan sonra benden başkasının tenine değmesi haram olsun."

Bir insan nasıl bu kadar kafa karıştırıcı olabilirdi. Kafa karıştırıcı ve bir sözüyle akıl bulandırıcı. Yine her zamanki gibi bir laf etmişti ve kafamı karıştırmıştı. Bazen bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başlayacak gibi oluyorum ve sonrasında hemen geri basıyordum. Bu kadar kısa sürede böyle şeyler hissetmem ve düşünmem normal değildi. Belki de yaşadığım olay üzerimde bir

travma etkisi yaratmıştı. Benimle alay etmekten, beni bir sözüyle şaşkına çevirmekten hoşuna gidiyordu. Yine de emin değilim. Ama parmakları hala çıplak tenimdeydi ve orada bir his kaybı yaşıyordum. Parmağının dokunduğu yerler sıcaktı, çok sıcak. Hatta bu mekandan da fazla sıcak ve fazla insan doluydu. İnsanlar üzerime geliyor gibi hissediyordum. Sahneden ayrılmamıza rağmen hala insanların gözleri üzerimizdeydi. İkimizde tek kelime etmedik. Onun sözünün üzerine bir şey söyleyememekten nefret ediyordum. Ne diyeceğimi bilememekten nefret ediyordum. Ben ne diyeceğimi düşünürken ceketini çıkarttığını gördüm. Ona da mı sıcak basmıştı. Ben onu izlerken o ceketini çıkarttı ve onu omuzlarıma bıraktı. Ben hala ona bakıyordum. Ona ve ne yaptığına burası yeterince sıcaktı zaten.

“Bunu neden verdin ki, dışarı mı çıkıyoruz?”

“Hayır. Yani istersen çıkabiliriz.” dedi. Fikrimi sorar gibi olduğu nadir anlardan birindeydik.

“Aslında sıcak oldu çıkabiliriz.” dedim ceketini çıkartmaya yeltenirken.

“O omuzlarında kalsın.” dedi eski otoriter haline bürünerek.

“Nedenmiş?”

“Sırtın çok açık.” dedi tereddütsüz. Bazen aklından geçenleri çekinmeden söylediği için ona hayran olmak istiyordum ama olmadım. Çünkü hala içimde ona karşı bir öfke vardı. Ayrıca bunu alırken yanımdaydı şimdi durup dururken neden rahatsız olmuştu ki.

“Alırken yanımdaydın. Hatırlatırım senin butiğinden seçtik.” dedim ve tekrar ceketini omuzlarımdan atacaktım ki tekrar omuzlarıma yerleştirdi hatta ellerini omuzlarımdan iki yanına koydu.

“Bunu alırken baş başaydık. Etrafta kimse yoktu.”

“Yani?” dedim dans ederkenki halimizden daha yakındık birbirimize ve tüm meraklı gözler üzerimizdeydi. Bunu hissedebiliyordum. Elini çekmedi ve yüzünü de tam bir nefes ötemde duruyordu.

“Yani o orada kalıyor.”

Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki Batuş yanıma geldi.

“Dünyanın en sevimli çiftiiiiii...” dedi heyecanla bize bakarak.

“Ya sevimlilik akıyor...” diye geveledim ve Batuş’a sarıldım. Bir an önce gerçek bir çift olmadığımızı ona anlatmam lazımdı.

“Kız deme öyle. Valla o mıyır mıyır dansınızla bile etrafa ışık saçıyordunuz. Alev topu mübarek alev topu!”

“Biz mi?” dedim işaret parmağımı Amer’le aramda gezdirerek.

“Ay yok benle Demet Akalın! Kim olacak siz ikiniz şaşkaloz bu kız valla ya! Ama normal senin yüzünden bende olsam senin yanında şaşkaloz olurum!” dedi Amer’e. Resmen tanışalı yarım saat bile olmamış adamı göğsüne çıkarttı, 7 senelik arkadaşını gömdü.

Amer’in göğsü kabarır gibi oldu. Zaten o gömleğin altındaki bedeni kabarmadan da şiş duruyordu. Batuş’un dediklerini anlamaya çalışırken kaşları çatmıştı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak gibi bir harekette bulundu. Vicdansız adam. Ben de ilk

defa kaslı bir adam görüyormuş gibi davranmasam iyi olurdu. Adam esmer, kaslı ve aşırı yakışıklı duruyor olabilirdi. Yine de benim bu kadar tepki göstermem saçmaydı. Kendimi toparladım. Ben Asya Akhan'dım. Böyle adamların elimi sallasam ellisini de ağıma düşürürdüm de... istersem.

"Hayırlı olsun, tatlım. Ve geçmiş olsun." ördek gibi konuşan bir kadının sesini duyduğumda kafamı sağıma çevirdim. Kadın pençelerini üzerimde tutuyordu ama bakışları Amer'in üzerindeydi.

"Teşekkür ederim, tatlım!" dedim onun konuşmasını taklit ederek.

"Bunca zaman bana hiç bahsetmedin. Çok kırıldım."

"Neyi? Ha kaçırdığımdan aslında benim de kaçırdıktan sonra haberim oldu. Önceden haberim olsa kesin bahsederdim." dediğimde kadın haykırdı. Cidden şuh bir kahkahanın çok ötesinde midesini görebileceğim kadar ağzını açarak güldü. Sanırım bu kadar gürültü çıkartmasının amacı Amer'in dikkatini çekmekti. Sanırım değil, kesin.

"Ay yok balım, ben Amer'i kastetmiştim."

"Amer'i?" dedim tek kaşım havada. Hiç gülecek havamda değildim. Oralarda bir yerlerde 'bey' kelimesi olacaktı ama başka yerlerine kaçtıysa ben çıkartmasını bilirdim. Benimle ne arada bu kadar samimi olduğunu sorgulamayı başka zamana bıraktım ve Amer, demesine takıldım.

"Amer değil mi adı yanlış mı hatırlıyorum? Katar Saray'ı Padişahı." dedi haber yazlarını okuduğunu mekandaki herkese duyurmak ister gibi haykırarak. Birisinin bu başlığı atan gazeteciye ve karşımdaki kadına padişahların sadece sarayda hayatlarının olmadığı, haremde durmadıklarını söylemesi gerektiğini bilsem de üstelemedim. Cahille cahil olamayacağım için sadece bakışım ile karşılık verdim ona.

"Aaa kızma hemen takılıyorum. Hem dağıtmıştır o haremi senden sonra öyle değil mi?"

Sana ne! Hayır, sana ne yani! Dağıtmadı beni de haseki sultan olarak koydu oraya desem ne diyecek acaba?

Cevap vermedim sadece gülümsedim. Bakışlarıma eklenen o sahte, def ol gülümsemesi...

Batuş uzaklaştığında Amer'in yanımda rahat bir soluk verdiğini gördüm. Onu anlamak için ciddi çaba sarf ediyor gibiydi. Kadın benim cevap vermemem üzerine benimle bakışmayı kesip Amer'e elini uzattı. İngilizce konuştu. Amer'da İngilizce cevap verdi. Amer'in insanlarla genelde Türkçe konuşmaktan kaçtığını fark ettim. Kadına kısa cevaplar veriyordu ve yüzünde hiçbir yumuşama yoktu. Kadının aldığı her cevapta suratı biraz daha düşüyordu. Biraz daha...Amer sonunda bana bakıp ve her ne dediyse kadın uzaklaştı.

"Ona ne dedin?"

"Aramızda." dedi kadının arkasından bakarken.

"Kadınla aranızda öyle mi?" dedim sesim fazla hırçın çıkmıştı. Neden böyle çıkmıştı bilmiyorum.

Amer güler gibi oldu hatta dudakları yukarı kıvrıldı ama hemen indi. "Akıcı İngilizce bilmemek senin için çok acı bir durum olmalı." dediğinde sinirim bozulmuştu. Lisede Fransızca öğrenimi almak

benim tercihim değildi. Fransızca! Ben Fransızca biliyordum ayrıca bir sene Berlin'de kalmak zorunda kaldığım için de birazda Almanca. Bu kalma zorunluluğumdan başka zaman bahsedebilirdim. Babam ve gereksiz korkuları. Başta Fransızca bildiğim için Fransa'ya yollayacaktı ama bir anda fikrini değiştirip rotamı Almanya olarak seçmişti. Belki de bu dilleri Amer'ın bilmeyeceğini düşündüğümünden, aklıma gelmemiştir. O daha çok doğu dillerine hakim olmalıydı ve her iş adamı gibi İngilizceye.

“Et pour toi c'est de ne pas savoir la langue Française”^[3]

Kaşları çatı. Şaşırmış gibi duruyordu. Gururla gülümsedim. Uzun süredir konuşmadığım için unutmuş olabilirdim ama zor olmadı.

“Tu pense comme ça.”^[4] diye cevapladığında bozulmadım değil. Yüzümdeki gülümseme düştü. Bu adam hem Fransızca, hem İngilizce, hem Arapça hem de Türkçe mi biliyordu. Ama bu haksızlıktı.

“C'est une blague”^[5]

“Non.”^[6]

Daha fazla Fransızca konuşmayı yüreğim kaldırmadığı için, “Sen...sen nasıl bir adamsın ya. Sözlük falan mı yuttun küçükken bu haksızlık!” dedim sinirle ayağımı çocuk gibi yere vurarak.

Bana Fransızca cevap vereceği sırada onu susturdum. “Lütfen Türkçe devam edelim.”

“Peki, sözlük yutmadım sadece gençken çok vaktim vardı ve ben de o vaktimi dil çalışmalarıyla geçirdim.”

“Gençken? Şu an çok yaşlısın sanki.” dedim alayla. İlk defa onun hakkında konuşuyorduk.

“32?”

Bu sayı, Amer'e tekrar bakmama sebep oldu. Şaka yapmıyordu öyle değil mi?

Sadece şaşkınlıkla kaşlarımın ikisi de kalkmıştı. Diyecek bir şey bulamamıştım.

“Şaşırdım. Daha genç duruyorsun.”

“Ben de şaşırdım. Asya Akhan bana ilk defa bir iltifatta bulundu.”

“Tanıştığım süreçten bu yana yaşadığımız şeyler düşünürsek gerek duymamış olabilirim.”

“O zaman bundan sonra bol bol gerekeceği vakit yaratırız.” dedikten sonra söylediğime bozulmamış gibi kendinden emin göz kırptı. Bu adam benim geçen hafta ofisinde tartıştığım adam olamazdı. Hele az önceki hareketinden sonra. Bu akşam şaşkınlıktan ağzım sonsuza dek o halinde kalabilirdi.

Her zamanki gibi cevap veremedim.

Aramızdaki boşluğu dolduran telefon sesi imdadıma yetişti. Telefonunu cebinden çıkarttı ve arayanın kim olduğuna bakmadan cevapladı. Önce karşı tarafı dinledi ve sonra Arapça konuşmaya başladı. O konuşurken boş boş etrafıma bakınmaya başladım. Sözde benim geçmiş olsun partime gelen insanlar kendi hallerinde takılıyordu. Bazıları hala bize bakıyordu, bazıları ise kendi arasında kim ne giymiş dedikodusu çeviriyordu. Aslı, Ali ve Peri ortalıkta

gözükmüyordu. Anlayacağınız kimsenin beni umursadığı yoktu. Ben de Amer'ın konuşmasını bitirmesini bekledim. Bir ara üzerimdeki ceket çıkartmak istedim ama Amer'ın o boğaz temizlemesi ve sert bakışları beni durdurdu. Ayrıca burnuma yavaş yavaş Amer kokuları geliyordu. Ceket, onu bırakmamam için resmen bana şantaj yapıyordu. Eğer ceketini çıkarırsam bu kokudan mahrum kalacağımı bağıırıyordu.

Telefon konuşması fazla uzun sürünce Amer elimden tuttu. Ben ne olduğunu anlamadan beni dışarıya sürüklemeye başladı. Ben hala bizimkilere veda etmediğim için arkama bakıyordum. Birkaç kişiyle göz göze geldiğimde onlar bana el salladı ben de onlara el salladım ve Amer'ın peşinden çıktım. Dışarıya çıktığımızda anda soğuyan havayı hissettim. Fazla değildi ama yine de serindi.

Amer sesi gür ve genizden konuşmasını sinirle sonlandırdıktan sonra bana döndü.

“Benim acil bir işim çıktı. Seni evine bırakayım.” dedi valeye işaret ederken.

“Sen işine bak. Ben bizimkilerle döner.” dedim hafifçe öksürerek sesimdeki bozulma tınısını engellemeye çalışarak.

“Olmaz.”

“Benim için sorun değil. Ali merak edecektir zaten.”

“Ama benim için sorun. Üsteleme seni evine ben bırakacağım.” dedi Amer arabaya doğru yürürken. Sinirli duruyordu. Üstelemedim.

Arabaya binerken kapımı açmadı. Ben de biraz bozulduktan sonra yanına oturdum. Arabayı biner binmez çalıştırdı ve hiç durmadan gaza bastı. Geç saatler olduğu için sokaklar bomboştu. Başta sormamak için dirensem de dayanamayarak, “Neden bu kadar sinirlisin?” diye sordum.

“İşler istediğim gibi gitmiyor.” dedi yola bakmayı sürdürürken.

“Ve işler istediğin gibi gitmediğinde sinirli olursun?”

“Aynen öyle.”

“Nasıl bir iş?” dedim dayanamayarak.

“Önemli bir iş.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Bilmiyorum şu anlık iş yaptığım adamlarda ufak oynamalar yapacağım.”

Cevapları kaçamak olduğu için sesimi kestim ve yola bakmaya başladım. Yolu uzatmadığı için eve dönüş yolum kısa olmuştu. Arabayı evin bahçesine sokmamıştı.

“Teşekkür ederim.” dedim omuzlarımdaki ceket çıkartırken.

“Kalsa sorun olmazdı.”

Omuz silktim ve koltuğa bıraktım.

Arabanın kapısını açıp, dışarı çıktığım da bir şey demesini bekliyordum. Belki de kalmasını bekliyordum. Ama bir şey dememişti ben de arabadan indikten sonra arkamı dönmekle dönmemek arasında kalmıştım. Nezaket gereği arkamı döndüm.

“O zaman görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Arkamı dönüp uzaklaşmaya başladığımda arabasının beklediğini gördüm. Acelesi olmasına rağmen beni bekledi. Bahçeden içeriye girdiğimde hala arabasının farları bahçeyi aydınlatıyordu. Kapıyı çaldım. Ve kapı açılana kadar orada bekledi. Ben içeriye geçerken son kez arkama baktığımda ise çoktan gitmişti.

- |2| Olur!
- |3| Senin için de Fransızca dilini bilmemek
- |4| Öyle mi düşünüyorsun?
- |5| Bu bir şaka mı?
- |6| Hayır

5. Bölüm

Ertesi günler gelmedi. Beklediğimden değil ama ondan haber alamadığım için garip hissediyordum. Garip... Yine bir sabah merdivenlerden inerken gözüm kapıya takıldı. Sonra başımı iki yana salladım ve üzerimdeki su yeşili elbisenin eteklerini düzelterek son basamağı da indim ve salona yürüdüm. İçeriden kahkaha sesleri yükseliyordu. Yine Aslı ve Annem dedikodu yapıyor olmalılardı. Acaba evim eski sessizliğine ne zaman kavuşacaktı, merak etmiyor değildim.

Ben masaya yaklaştıkça kadar beni fark etmediler. Hafifçe öksürdüm ve deve kuşu gibi birbirilerine yaklaştırdıkları başlarını güçlü kahkahalar atarak çektiler ve beni fark ettiler. “Günaydın benim güzel kızım.”

“Günaydın anne, günaydın!” diyerek masaya oturdum ve tabağıma bir şeyler doldurmaya başladım. Etrafta bizimkilerden başka kimse gözükmüyordu. Günlerdir ne Niyazi amca, ne Dilber teyzeyi ne de Derin’i görmüştüm.

“Anne Niyazi amca nerede veya Dilber Hanım günlerdir uğramıyorlar?”

“Onlara sen yokken izin verdim.”

“Neden?” dedim tek kaşım havada. İlk günler iyi hoştu ama annemin işime karışmasından hoşlanmadığım için bu şu aralar durumdan rahatsızdım.

“Öyle olması gerekiyordu. Hem senin izin vermek aklına gelmezdi.

Yazık değil mi adamcağız bir senedir memleketini gitmemiş, gitsin torunlarını sevsin, Dilber Hanım da aynı şekilde.”

“Anne! İşime karışma, daha geçen ay izin vermiştim onlara.” diye çıkıştım. Annem biraz bozulmuştu hemen “Özür dilerim.” diye geveledi.

“Sen solundan kalktın sanırım canım kuzim.” dedi Aslı sevimli gözükmeye çalışarak ama o bile şu an gözüme sevimli gözükmüyordu. “Sırası değil.” dedim Aslı’ya ve tabağımdakilerle oynamaya başladım.

Masada derin bir sessizlik oldu. Sabah sabah üzerimdeki huysuzluğun sebebini anlayamamıştım ama az önceki çıkışımla sanırım ikisinin de kalbini kırmıştım. Pişmanlık duygusu saniyeler içinde kalbime hücum etti. Neden böyle olduğumu ben de anlamamıştım.

“Ben özür dilerim.” dedim ikisine de bakmadan.

“Canın bir şeye mi sıkkın?” dedi annem. İkisi de benimle ilgileniyordu.

“Uzun zamandır alışverişe gitmiyoruz, alışverişe gitmeye ne dersin kuzum?”

“İstemiyor. Uzun zamandır işlerin başıboş, belki de bugün oraya uğramalıyım.”

“Erken değil mi biraz daha beklesen?” dedi annem, “Abim zaten elinden geldiğince ilgileniyor.” diye ekledi Aslı, koluma girmiş ve kedi gibi sırnaşıp başını boynuma yaslamıştı. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu o yüzden pes ettim ve çatalımı tabağımın üzerine bıraktım. Biraz gürültülü olmuştu.

Annem masadan sessizce kalktı. “Siz gençlerin anneden gizli konuşacakları vardır.” dedikten sonra odadan çıktı. İtiraz edememişim.

Annem çıkar çıkmaz Aslı başını kaldırdı. “Sorun Amer mi?”

İtiraz edecek oldum ama elini yüzüme tuttu. “Bana yalan söylersen avucumu yalarsın. Ona bakışlarını gördüm.”

“Ne varmış bakışlarımda?”

“Kedinin ulaşamadığı ciğere baktığı gibi bakıyorsun, reglken çikolata şelalesine baktığın gibi bakıyorsun, son istediğin bir çantanın seri üretim değil de tek parça olduğunu öğrenmiş gibi bakıyorsun...”

Daha devam edecekken onu durdurdum. Gerçekten öyle mi bakıyordum? Sahi çikolata şelalesi gibi adamdı. Yani onu ilk gördüğümde düşündüğüm şey buydu. Sonrasında şerbetli tatlılarıyla tanışmıştım. Adam başlı başına kızların regl rüyaları olarak doğmuştu. Ama ben şu regl değildim neden böyle hissediyordum?

“Abartıyorsun!” diye karşı çıktım. Sesim bile bana inanmadığından kısık çıkmıştı.

“Tabi canım tabi...Seni doğduğumdan beri tanıyorum Asya ve ilk defa birine böyle bakıyorsun.” dediğinde gözlerim daha da büyüdü. “O kadar mı?” bunu sesli söylemişim.

“O kadar.” dediğinde ayağa kalkarken neredeyse takılıp düşüyordum hemen toparladım.

“Ben, Amer’den hoşlanıyorum?”

“Ve o da senden.” dedi Aslı. “Onun da sana bakışları seninkiler farksız değil sadece biraz daha aç gözlerle bakıyor.” göz kırparak. Göz kırpması bile hiç benzememesine rağmen bana Amer’ı hatırlatmıştı. Hoşlanıyor muydum? Aklımdan bunca zaman onu tutmaya çalışırken, hatta olumsuz şeyler geçirmeye çalışırken aslında ona karşı hoş şeyler hissediyor olabilir miydim? Ayakta kalakaldım. Aslı çok fazla kafamı karıştırmıştı. Yine harem mevzusu vardı. Onca kadının arasında benden hoşlanıyor olamazdı. Bu hiç inandırıcı değildi.

“Haremi var.”

“Ne, nasıl?” Aslı kafasında harem kelimesini tanımlandıramıyormuş gibi. Kaşları kalktı ve indi. Sonra kaşlarını çattı. Aynı duyguları paylaşıyor sayılırdık.

“Bir sarayı var. Nasıl bende bilmiyorum Katar’da. Saray’ının içinde de haremi varmış.”

“Bunu o mu sana söyledi?” dedi şaşkınlıkla biraz daha zorlasa sesi tüm evde yankılanacak kadar gürdü.

“Hayır, haberlerde okudum.”

Bir an rahatladı. Elini salladı. “O zaman magazin uyduurmalarıdır. Senin içinde kaç kez saçma sapan haberler yazmadılar mı?”

Haklı sayılabilirdi ama bu farklıydı. Sarayının dışarıdan görüntüleri vardı.

“Ama sarayının resimleri var internette.”

“Olabilir. Ama bu içinde neler olduğunu göstermez.”

Bir an Aslı’nın dediklerine inanmak istedim. Gerçekten haklı olabilme ihtimalini düşündüm ama o bunu yalanlamamıştı. Olduğunu söylememişti ama olmadığını da hiçbir zaman söylememişti. Ellerimle saçlarımı dağıttım ve odanın içinde dolaşmaya başladım. Düşünmekle tek yaptığım şey beynimi kemiren düşünceleri arttırmaktı.

“Ara sor!” dedi Aslı başta ne dediğini anlamamıştım. Suratına bön bön baktım. O da tekrarlardı. “Ara sor, bu kadar sorun ediyorsan?”

“Ne diyeceğim, Amer’cim harem var mı yok mu?”

“Cim gereksiz olabilir onun dışında aynen böyle sorabilirsin.”

“Saçmalık zaten kaç gündür uğradığı da yok.”

“Belki de artık senden bir hareket bekliyordur?” dedi sabırsız bir şekilde. Bunca zaman çenesini zor tutmuş gibi. Aslı dışında herkes sevgili olduğumuzu düşünüyordu ve Aslı da bu zamana kadar çenesini tutmuş, bu sabah patlamış gibiydi.

Derin bir iç çektim. O sırada kapı çaldı. Nedense bir heyecan doldu içime, bir umut yeşerdi kalbimde. Aslı ile aynı anda kapıya baktık. Bunca zaman inkar ederken, kendimi onun nefretiyle doldurmak için kasarken aslında apaçık ondan hoşlanıyormuşum. Sonunda kendimi bunu itiraf ettim. Zor olmamıştı. Ondan hoşlanıyordum. Kapı bir kez daha çaldı ve Aslı’yla birbirimize baktık.

“Saçın düzgün, elbisen hoş, makyajın yerinde birazcık gülümseme eklersek. Katar sultanına yer açalım.” dediğinde dil çıkarttım ve kapıyı açmaya gittim. Ben kapıyı açmaya yetişmeden annem çoktan

ulaşmış ve kapıyı açmıştı.

Annem, “Hoş geldin Periciğim.” dediğinde tüm hayallerim suya düştü. İçimdeki yeşil umutlar karardı, soldu hatta söndü. Homurdandım. Peri içeri girerken yüzümü görünce, “Başka birini mi bekliyordunuz?” diye sordu biraz bozulmuştu.

“Hayır biz de tam senden bahsediyorduk.” dedim ve zoraki de olsa gülümsedim. Aslı merakla içeriye gelmişti ki o da Peri’yi görünce benim gibi suratını düşürdü.

“Aaaa... alınacağım ama hem buraya size güzel bir haber veremeye gelmiştim. Ama beni görenin suratı düşüyor.”

“Hoş geldin yengelerin en güzeli? Ne hayırlı haberiymiş bu yoksa artık abim öküzlükten kurtuldu mu?” dedi Aslı durumu toparlayarak.

“Ayy yok teknoloji o kadar gelişmedi. Ama daha güzeli, hamileyim!” dediğinde üçümüzde aynı an da çığlık attık. Sonunda... Bunu kaç senedir beklediğini bildiğimiz için hepimiz çok sevinmiştik. Hepimiz sırayla Peri’ye sarıldık. Tekrar çığlık attık. Çünkü bu gerçekten güzel ve hayırlı bir haberdirdi. Hala mı oluyordum teyze mi? Bence o kadar yaşlı olmadığım için abla olabilirdim.

“Niye daha önce söylemedin bize, Abim biliyor mu?” dedi Aslı hemen sevinçle. Tekrar Peri’ye sarılmıştı.

“Yarım saat önce öğrendim ben de hemen buraya geldiğim için vaktim olmadı. Hem telefonda söylemek istemiyorum. Böyle özel olmalı.” dedi heyecanla ellerini birbirine çarparak.

“Kesinlikle...” dedim Peri’yi onaylayarak. Biz iyi dileklerimizi ona iletirken Peri elini karnımın üzerine koydu. “İnşallah Amer’le senin de tez zamanda olur. Bizim kadar beklemezsiniz.” dedi hafif gözleri dolarak.

“Allah korusun. O benden uzak olsun yeter.” dedim şakayla karışık. Hala hislerimi kabullenmekte sorun yaşıyordum. Peri bunu bilmediği için yanlış bir şey mi söyledim korkusuyla bana bakıyordu ki arkamızdaki kapı biraz daha aralandı. Annem kapının arkasından çekilmişti ama kapıyı aralık unutmuş olmalıydı. O sırada içeriye omuzlarını süpüren çikolata şelalesi saçlarıyla Amer girdi.

Gözlerimiz buluştuğunda içimdeki kararan her şey tekrardan renk kazandı. Yüzüme anlamlandıramadığım bir gülümseme yayıldı ama o gülmüyordu her zamanki gibi.

“Kapıyı açık unutmuşsunuz.” dedi aralık kapıyı işaret ederek.

“Heyecandan olsa gerek.” dedi Aslı benim konuşamayacağımı bildiği için.

Ne heyecanı diye sormadı Amer, belki de merak etmediğinden. Bana bakıyordu bir şey demeden. “Sen neden gelmiştin?” diye sordum çünkü gerçekten merak ediyordum. Hem adam gelmediği için üzüliyordum hem de neden geldiğini mi merak ediyordum. Ciddi sorunla mı vardı.

“Sana göstermem gereken bir şey var.” dedikten sonra içeriye davet etmemi beklemeden içeriye girdi. Bende onun peşinden ilerledim. Salona geldiğimizde televizyon kumandasını eline aldı ve televizyonu açtı. Birkaç kanalda dolaştıktan sonra bir şeyler mırıldanarak kanalı

açtı. Odaya bizden başka kimse girmemişti.

Bir magazin programının açmıştı. Neden açtığını anlamam geç olmadı? Altta geçen başlığı okudum. “MCT Otel İflas ettiğini duyurdu. MCT Otel de neler oluyor?”

“İflas mı etti?”

“Ettirildi.”

“Benim için sen mi yaptın?” dedim kadınlarının konuşmalarını duymak için Amer’in elinden kumandayı çekerken. Genelde oteller magazin değeri taşımazdı tabi sahipleri magazin değeri taşımıyorsa ama Sacit denen şerefsiz magazinın göbeği idi. Ve oğulları. Onları gösterdiklerinde umurlarında değilmiş gibi duruyordu. İki de kendi hayatlarını kurmuştu.

Kadınlar otelin iflasından sonra abi kardeş olan Emre ve Erhan hakkında konuşmayı sürdürdüler. Ve Sacit’in kendisinden 30 yaş küçük sevgilisini. Televizyonu kapattım.

“Senin için değil, çoktan hak ediyordu. Ama ben sözümü tutmaya başladım.”

Şaşırmadım değil. Bu kadar kısa sürede böyle bir otel zincirini iflasa sürükleyecek kadar güçlü olduğu ortadaydı. “Teşekkür ederim ama...”

“Merak etme bu daha başlangıç.” dedi ama yüzünde hiçbir duygu yoktu. Belki biraz uykusuzluk o kadar. Tekrardan evden çıkacağı sırada onu durdurdum.

“Kalmayacak mısın?”

“İşlerim var.”

“Sacit’i batırmak gibi mi?” gergin havasını değiştirmek için ufak bir espri yapmaya çalışmışım ama yüz hatları yumuşamadı.

Ben önünden çekildiğimde hızını kesmeden dış kapıya kadar yürüdü. Ben de peşinden gittim. Bunu neden yaptım bilmiyorum ama gergin olmasının sebebi kendimmişim gibi geliyordu ve uzun zamandan sonra ilk defa tanıştığımız günkü kadar kabaydı.

“Amer. Bir sorun mu var?”

“Yok. İşlerim var sonrasında geri döneceğim.” dedi bana bakmadan.

“Katar’a mı?”

“Evet.”

Neden? Neden gidiyordu ki? O bana bakmasa da ben inatla ona baktım.

“Ne zaman gideceksin?”

“Bilmiyorum işlerim biter bitmez en yakın zamanda.”

“Bana veda edecek misin?” dedim. Gidene gitme diyecek kadar güçlü olamamıştım hiçbir zaman.

“Veda etmemi mi istiyorsun?”

“Gideceksen, yaptıkların için teşekkür etmeliyim.” dedim hala esmer yüzüne bakıyordum. Kara gözleri benim dışımda her yere odaklanıyordu.

Veda edeceğine dair şey söylemedi. Zaten vedalardan nefret ederdim. Ama gitmeden önce... gitmeden önce onu görmek istiyordum. Belki de bir daha birbirimizi göremeyebilirdik.

Bir şey demeden arkası döndü ve hızlı adımlarla arabasına yürümeye başladı. Arkasından seslenmek geldi içimden ama seslenmedim. Sadece baktım. Öylece baktım. Arabaya bindi ama arabayı çalıştırmadı. Orada uzakta duruyordu sadece. Geçen akşamki gibi ben eve geçene kadar orada durdu arabası. Ben içeriye girdiğimde arabayı çalıştırdı.

Gidecekti, veda etmeden...

Sırtımı kapıya yaslayıp bir süre öylece durdum. İçeride heyecanla şakıyan Aslı'yı, cıvıl cıvıl konuşan Peri'yi ve diğerleri kadar olmasa da yine de heyecanla konuşmalara dahil olan annemin sesini duyabiliyordum. Şu suratımla yanlarına gidersem sadece haksız yere morallerini bozmuş olurum. Derin bir nefes aldım ve yüzüme en hakikisinden bir gülüş yerleştirdim. Fazla duracağını zannetmiyordum da ya neyse.

İçeriye hızlı adımlarla girdim ve kızlardan uzak bir tekli koltuğa oturdum. Yüzümde hala tatlı ve inandırıcı olduğunu düşündüğüm bir gülüş vardı. Ellerimi kucağımda birleştirdim. Aslı'ya bakarken aklıma sabah Amer'dan hoşlandığımı kendimi itiraf ettiğim geldi. Bu saatten sonra hoşlansam neye yarardı. Adamın beni umursadığı yoktu, en başa dönmüştük. Ve gittiğinde en baştan da öteye geri dönecektik. Sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi, hayatlarımıza devam edecektik. Yaşadıklarımız gözümün önünden geçti. Çok fazla yaşanmışlık yoktu ama otel odasında banyodaki sözleri aklıma geldi. 'Bana bırak kendini de, çünkü bundan sonra sadece bunlar için burada olacağım.' diyen kendisi değilmiş gibi gidecekti. Geçen gün dans ederken, 'Bundan sonra, benden başkasının teni sana haram olsun' diyen kendisi değilmiş gibi gidecekti. Kalbimdeki sızıyı her geçen saniye artıran kulağımda çınlayan sözleri oldu. Omuzlarım her saniye daha çok çöktü. Gözlerimi kapattım ve açtığımda nefes alamadığımı hissettim. Annem, Peri ve Aslı başıma üşüşmüştü. Onlar ne ara bu kadar yakınımaya geldiler farkında bile değildim.

"Asya iyi misin kuzum?"

"Kızım bir uzan istersen?"

Peri ve annem sürekli iyiliğim için bir şeyler söylüyordu. Peri bir ara sizi çok sıktım diyerek kendini suçlamaya başladığında Aslı tek kelime etmedi. Sanki anlamıştı konunun Amer'le ilgili olduğunu. Ben konuşana kadar tek kelime etmedi sadece konuşmam için gözlerimin içine baktı.

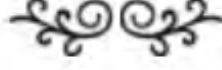
"Gidecekmiş." dedi sakın bir ses tonuyla.

"Nereye?" diye sordu Peri anlamamış gibi. "Amer Bey mi?" dedi annem. Başımı olumlu anlamda salladım ve "Katar'a geri dönecekmiş." diye kısaca açıkladım.

"Siz tartıştınız mı, bir şey mi oldu her sevgilinin arasında olabilecek sorunlar vardır ve çözümleri konuştunuz mu?" dedi annem bizim sevgili olduğumuz yalanını anneme söyleyen de oydu. Şimdi kadıncağыз haliyle merak ediyordu. Ne kadar kolaydı insanlara kendini istediği gibi tanıtmak sonra da ardına bakmadan gitmek. Bir anda aklıma gelen düşüncelerle burnumdan derin bir soluk aldım. Dengesiz ruh halimin tek sebebi dengesiz herifti.

“Annem biz sevgili değiliz. Hiçbir zaman da olmadık!” dediğimde annemin suratına bakıyordum. Bir anda yüzü şaşkınlıkla gerildi. Peri de en az annem kadar şaşkıındı. Aslı araya girdi. “Sen yukarı çık ve sakinleş kuzen, ben durumu en başından açıklayacağım.” dediğinde oturduğum yerden kalktım.

Önceki akşam ve ertesi tüm günü yatakta geçirdim. Kızlar birkaç kez odama geldiğinde onları kibarca kovmuştum. Kendimi bu kadar üzeceğimi düşünmemiştim. Önümdeki bilgisayarın ekranına baktım. Onunla ilgili neredeyse tüm haberleri ezberlemiştim. Bilgisayar ekranındaki resmine sinirle baktım. Ona güvenmemi istemişti. Önüne çıkan ilk engelde arkasına bakmadan kaçacaksa, kaçsın. İstemiyorum. Evet, artık onu istemiyordum. Harem ağası bozuntusu, artık ona karşı hoş şeyler hissetmiyordum bile.

Kapım çalındığında, “GELME!” diye bağırdım, gereksiz bir sinir patlamasıyla ve kaşlarımı çatıp yataktaki duruşumu dikleştirdim. Gelme dememe rağmen kapı aralanmıştı ve aralık kapıdan annemin başı gözüktü.

“Özür dilerim rahatsız ettim kızım,” konuşmasına engel oldum.

“Gelebilirsin, ben özür dilerim.” dedim ve sırtımı yatak başlığına dayadım. Annem yanıma gelmişti. Biraz çekinerek yatağın ucuna oturdu.

“İyi misin?”

“İyiyim.” dedim düşüncelerimi o adamdan uzaklaştırdığım için daha iyiydim.

“Tüm gününü yatakta geçirdin, doğru düzgün yemekte yemedin. Gel akşam yemeğini hep beraber yiyelim.” dediğinde tereddütle ona baktım. Asık suratıma buruk bir gülüşle baktı. “Babanla evlenmeden önce tam 12 kez ayrıldık.” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Ama sen babama aşkıydın, babamda sana... Bizim durumumuz şu an farklı ben o adama aşık değilim, o da -çok şükür ki- bana değil!”

“Çok şükür? Emin misin?” dedi yataktaki halimi işaret ederek. Hemen kendimi toparladım ve yataktan çıktım. Kıyafet dolabımın önüne geldim.

“Ben sadece yaptıkları için teşekkür etmek isterdim.”

“Hmmm... Peki, neden sevgili olduğunuzu söylediginde itiraz etmedin, benim hırçın ve düşünceli kızım.” arkamı dönmeden konuştum.

“Ben senin gözünde onun yalancı gözükmesini istemedim sadece...” dediğimde tekrardan Amer’in bir cümlesi kulağımda çınladı. ‘Ben asla yalan söylemem.’ bal gibi de anneme yalan söylemişti. Sonuçta biz hiçbir zaman sevgili olmadık. Dolaptan sarı günlük bir elbise seçtim ve incelemek için elime aldım.

“Hmm...” dedi bir kez daha ve sarı elbiseyi elimden çekip kırmızı bir elbise çıkarttı. Aile yemeği için fazla abartılıydı yine de annemi kırmamak için seçtiği elbiseyi elime aldım. Annem sonra da alt

dolaplardan elbiseye uygun bir siyah topukluları uzattı. “Seni aşağıda bekliyoruz güzel kızım.” dedikten sonra odadan çıktı.

Annem odadan çıktığında derin bir nefes aldım ve omuzlarımı zorlukla dikleştirerek annemin seçtiği elbiseyle ayakkabıyı giydim. Yüzüm solgun gözüktüğü için hafifte bir makyaj yaptım. Elbisenin önü kare şeklinde geliyordu ve kalın askıları vardı. Tek sorun dar ve mini olmasıydı. Biraz çekıştirdim ve aynadaki yansıma baktım. Saçlarım doğal ve dağınık duruyordu onları ellerimle düzelttim ve odadan çıkmadan önce parfüm sıktıktan sonra odadan çıktım. Aşağıdaki tüm ışıklar açıldı ve koyu bir muhabbet sesi geliyordu. Son basamağı da indikten sonra elbisemin hafifçe yukarı toplanan kumaşını aşağı çekıştirerek düzelttim. Salona yöneldim. Ali’nin erkeksi kahkahasını duyabiliyordum. Benim baba olacak kuzenim. Acaba Peri ona söylemiş miydi? Salondan içeriye girene kadar kendimi toparlamış ve gülümsüyordum. Ta ki Ali’nin karşısındaki adamı görene kadar, yanındaki boş sandalye benim sandalyemdi. Ailemin tüm üyelerine gözlerimi kısarak baktım.

Hepsi melek kesilmişti.

“Afiyet olsun!” diyerek boş sandalyeme baktım ve yutkundum. Amer bana bakıyordu ve ben sandalyeme bakıyordum. Sonunda masanın etrafında dolandım ve sandalyemi büyük bir gürültüyle çekerek masaya oturdum. Evde hala yardımcı yoktu. Ben gelmeden önceki yoğun sohbet yerini sessizliğe bırakmıştı. Herkesin tabağı bomboştu anlaşılan yemek için bekleniyormuşum. Aslı annemin tam karşısında oturuyordu ve benimde çaprazımda. Bana dikkatle bakıyordu bende başımı ona çevirdim. Servis yapmak için ayağa kalktığında bana da gel işareti yaptı. Anlamadığım için omuz silktim. Bir kez daha başıyla, ağzını büzerek mutfağı işaret ettiğinde gözlerimi devirdim ve ayağa kalktım. Ayağa kalkarken yanlışıla Amer’in koluna sürtününce kolum uyuşur gibi oldu. Başını çevirip bana baktı. Hiçbir duygu barındırmayan suratımla ona baktım ve o da tek kelime etmedi. Mutfağı girdiğimiz anda Aslı ötmeye başladı.

“Asya sen daha önce Amer’le hiç yemek yedin mi?” dedi biraz endişeli.

“Ailem bana daha önce herhangi bir sinsilik yapmadığı, arkamdan iş çevirip onunla beraber beni masaya çağırmadığı için yemedim.” dediğimde gözlerimi çevirdi.

“Bu akşam adamın buradaki son akşamı biraz kibar olur musun?”

“Olamam!”

“Asya, kuzi?”

“Ne?” dedim hanımefendi çizgimi çoktan bozarak.

“Bu adam Arap ya hani... Ya üç parmağıyla yiyorsa.” dediğinde şu halimize gülmemek için kendimi zor tuttum. Yüzüme yayılan gülümseme ne kadar hakikiyse Aslı’nın paniğı de o kadar ciddiydi.

“Ya gülmesene ben ciddiyim.”

“Saçmalama Aslı adam koskoca iş adamı herhalde yemeklere falan katılıyordur, o tarz durumlarda da çatal bıçak kullanıyordur.”

“Ya teyzem eviniz gibi rahat edin, dedi. Adam ya evindeki gibi yerse.” dediğinde “Yok artık!” dedim. Aslı hala ciddiydi.

“Tamam, adam iyi hoş enişte diye bağrımıza bastık ama ben valla yiyemem öyle bir durumda.”hala panik içerisindeydi. Onu kolundan tutup mutfaktan çıkarmaya çalıştım.

“Ben Amer’e kefilim.” dedim gülerken sonra da salona geri döndük. İçeriye girdiğimizde annem dışarıdan alındığı belli ama yine de büyük servis tabaklarına konulmuş yemekleri servis ediyordu. Peri ne konuştuğumuzu biliyor gibi başını kaldırdı ve bize baktı. O da sorar gibiydi. Saçmalamayın, der gibi baktım ve yerime oturdum. Amer’in vücudunun yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ceketini çıkartmış, üzerinde sadece siyah gömlek vardı ve gömleğinin kolları kıvrılmıştı. Dimdik oturuyordu yanımda.

Ona laf yetiştirmek için yanıp tutuşan Asya’yı yemeğe başlamadan önce serbest bıraktım. Bu sırada kızlar adamın eline konsantre olmuştu.

“Gitmemişsin.” dedim imayla.

“Yakın zamanda gideceğim demiştin zaten, yarın sabah yola çıkacağım.” dedi çatalını eline alırken, “Sonunda kurtuluyoruz.” dedim ve bende çatalımı elime aldım.

“Haklısın,” dedi bana yandan bir bakış atarak. “Sonunda kurtuluyorsun.” bakışı karşısında yutkundum. Kendimi fazlasıyla doymuş hissettirecek bir bakış atmıştı bana. Akşamın geri kalanında evdekiler hoş sohbet ederken ben bir köşe de sessizce durdum. Amer herkesle konuştu. Ali eskisi kadar ona gıcık olmuyordu belki de artık gideceği içindir. Akşamın ilerleyen saatlerinde Peri uykusu geldiği için mızımızlanmaya başladı, Ali tüm gece kızım olacak kızım olacak, diyerek okşaya okşaya resmen Peri’nin karnını deldi ve Aslı da elinden telefonu düşürmeyince Amer bir anda ayağa kalktı.

“Her şey için teşekkür ederim. Yarın sabah erken kalkacağım için, kalksam iyi olur.” annem de yüzünde anlayışlı bir ifadeyle ayağa kalktı. “Peki, Amer Bey ama öncesinde size bir şey veremem lazım.” dedi ve odadan çıktı. Amer bana bakıyordu, ben oturduğum yerden Amer’e.

“Seni kapıya kadar geçireyim.” diyerek ayağa kalktım. Amer da bir şey demeden arkamdan kapıya kadar geldi.

Hala birbirimize bakıyorduk. Ama ikimizin de konuşmaya cesareti yok gibiydi.

Annem elinde beyaz bir zarfla geldi. “Bu seninmiş.” dedi elindeki zarfı Amer’e uzatarak. Amer zarfın iki yüzüne de baktı merakla, bende onun kadar merakla zarfa bakıyordum. “İçinde ne var bilmiyorum fakat Sadi bunu size vermemi istemişti.” dedi annem olgun bir gülümsemeyle ama içinde ne yazdığını en az bizim kadar o da merak ediyor gibiydi.

“Teşekkür ederim.” dedi zarfı işaret ederek sonra da ceketinin cebine koydu.

Ben kapıyı açtığımda havanın sıcak olmasına rağmen içeriye soğuk hava girmiş gibi titredim. O koyu gözlere bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Size iyi yolculuklar, ben bir içeriye bakayım.” diyerek içeriye kaçtı annem. Anneme kaçmasını kınayan bakışlar atarken Amer’le baş

başka kalmanın hazin sonunu yaşadım. Annem görüş alanımdan çıktığı anda bakışlarım, Amer'in bakışlarını buldu.

Parmaklarım kapı kolundan destek almak ister gibi kapı kolunu sıkıca sardı. Hala birbirimizin yüzüne bakıyorduk ama ikimizde tek kelime etmiyorduk. Daha çok edemiyor gibiydik. Yüzüme acı bir gülümseme yayıldı.

"Veda etmeyecektin." dedim geçen gün bu kapıdan gidişini hatırlatarak.

"Etmeyeceğim dememiştin."

"Edeceğini de söylememiştin." dedim gözlerimi büyüterek.

"Hala veda etmiyorum, Asya." dedi tek düze, içindeki duyguları zorlukla bastıran bir ses tonuyla. "Haklısın." dedim.

Bir süre daha sessizce birbirimize baktık. "Şu Sacit olayı için teşekkür ederim." dedim elimi ona uzatarak. Elini tereddütsüz avucunun arasına aldı ve hafifçe sıktı.

"Söz vermiştim. Ve bu daha başlangıç." dedi elimi bırakmadan. Kavuşan ellerimize bakarken alt dudağımı dişledim. Bazen konuşmanız gerekirken, ağzınızı açarsınız kelimeler dökülmez ya tam olarak yaşadığım oydu. Elimi çekmeye çalıştım ama o bırakmadı. Elimi daha çok kendine yaklaştırmak için bir araç olarak kullanır gibi beni kendine canımı acıtmadan sertçe çekti. Boşta kalan elim bir yere tutunma ihtiyacıyla göğsüne tutundu. Ayağımdaki topuklular sayesinde neredeyse aynı boydaydık. Soluduğum hava erkeksi kokusu olmuştu bir anda. Soluklarım istemsizce sıklaştı. Kalbim olması gerekenden daha hızlı kan pompalıyordu. Gözlerim kara gözlerinden başka bir yere bakmaya çalışıyordu.

"Gitme diyebilirsin." diye fısıldadı gözlerime bakarken, benden bunu dememi bekliyormuş gibi. O gün defalarca olduğu gibi yine tanıştığımız andan beri yaşadıklarımız gözümün önüne geldi. Harem! Kaçırılmam! Bir anda sert Amer'in sözde sahiplenmesi ve benim son zamanlarda dengesiz kalbim!

"Haremin bekler!" dedim bir an geri çekilmeye çalışarak. Elini elime yasladığı için hareket etmem pek mümkün değildi. Bir an kaşları çatıldı.

"Asya?" dedi ama sinirlendiği ses tonundan ve sıklaştığı nefesinden belliydi.

"Ne?"

"Gidiyorum ya bana adam akıllı veda edersin ya da seni öperim!" bu sözleriyle olduğum yerden kaçmak için daha çok hareketlenmeye başladım.

"Tamam. Şey... sana iyi yolculuklar, varınca ararsın artık." dedim kollarını ittirirken.

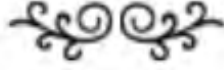
"Varınca ararım?" dedi tereddütle kaşları yukarı kalkmış. Bu haliyle fazla sevimli dursa da belimi sıkan parmakları dikkatimi dağıtıyordu. Ben bir kez daha parmaklarının esaretinden kurtulmaya çalışırken arkamızda birinin öksürmesiyle resmen beni bırakması için çırpındım. Ama sonuç yanağım konan bir öpücüğün ardından gelen serbestlik. Rahat bir nefes alacağım derken daha fazla boğulmuş hissediyordum kendimi. Sağ yanağım uyuşmuş

gibiydi. Şaşkınlıktan ağzımı açamadım.

“Herkes hayırlı akşamlar...” dedi bir kez daha Amer ve bana göz kırptıktan sonra arkasını dönerek hızlı adımlarla evden uzaklaştı. Hani Sezen Aksu bir şarkısında uzun uzun Giiiiiit...Giiittt....Me dur yalan söyledim, diyor ya o birkaç saniyelik süren kararsızlık, isyan beynimin içinde yankılanıyordu. İçimde bir yerlerde Amer’in gitmesini isteyen Asya bile son hareketinden sonra kabuğuna çekilmişti. Arabası bahçeden çıkana kadar arkasından baktım. Hatta caddeden çıkana kadar baktım.

Gittiğini kabullendiğimde kapıyı kapattım. Arkamı dönüp sırtımı kapıya yasladığımda evimdeki üç kadında bana acıyan gözlerle bakıyordu.

Kızlar bu gece bende kalmaya karar vermişti. Hep beraber pijamaları çekmiş yatağın içinde oturuyorduk. Ali her yarım saatte bir odaya ne konuşuyoruz diye merakla pat diye içeri girse de başka zaman ona laf yetiştirmekle uğraşan ben bu gece oldukça sakinim. Üzerimden bir yük kalkmış gibiydi. Onu bir daha görmeyecektim. Bir daha hiç karşılaşmayacaktık belki de, sesini bir daha duymayacaktım. Kokusunu bir daha alamayacaktım. Çikolata şelalesi saçlarını bir daha görmeyecektim. Gecedен kara gözleriyle maviliklerim bir daha buluşmayacaktı. Yanağımdaki tatlı sızıyla elim gayri ihtiyarı yanağıma kaydı. Tam bir liseli aşık gibi yanağımlı okşayacağım sırada Peri’nin, “Amer,” demesiyle kaşlarım çatıldı.

“Ne olmuş Amer’e?” dedim gideli iki saatten fazla olmuştu ve saat gece yarısını çoktan geçmişti.

“Şimdi gidiyor ya adam,” dedi Aslı bir bana bakıyordu bir de Peri’ye. “Şimdi orada kadınlar onu rahat bırakmaz.”

“Eeee adamın haremı de var.” dedi Peri, “Yani her saniye dibinde hatunlar.”

“Artık raks mı ediyorlardır, işve mi cilve mi yapıyorlardır?”

“Amer de erkek sonuçta.” dedi Peri. Ne ara sıkılamaya başladığım dişlerim, diş etlerimi acıtıyordu. Ağzım sızlamaya başlamıştı. “Yani ihtiyaç!”

“Adam Arap, yakışıklı, karizmatik.... Kızların da ağzının suyu akıyordur. Tabi dünya ahiret eniştemiz!” diye toparladı Aslı hemen. İkisinin başı da önümdeydi ve şeytan tokuştur şunların kafasını diyordu. Dişlerimi sanki mümkünmüş gibi daha çok sıktım. Derin soluk aldım.

“Asya’ya yaptığımız partide bile kaç kız gitti yanına.” dedi Aslı. Peri tam cevap vereceği sırada çığlık atarak ikisi de susturdum. “Ya başka bir şeyden konuşun ya da kapayın çenelerinizi yoksa ben kapatırım!” dedim sesim tahmin ettiğimden daha sert ve ciddi çıkmıştı. İkisi de benden böyle bir tepki beklemediğini belli edencesine suratlarını buruşturarak baktılar.

“Ama adam zaten gitti kuzum.”

“Eee ben de onu diyorum gitti. Artık şu adamın adını ağzınıza almayın. Başka konuşacak konu mu kalmadı?”

“Biz herkesi konuşuyoruz ki.” dedi Peri masum masum gözlerini kırıştıtırırken.

“Bu masum ayaklarınız bana sökmez Peri Hanım, sen bu numaraları kocana yap.” dediğim sırada Ali içeri damladı. İti an çomağı hazırla. Gözlerimi devirdim hepsine, “Beni yalnız bırakın.” dedim. Bozulmuş gibi bana baktıklarında çok mu kırıcı konuştum diye düşünmeye başlamıştım. Ama onlarda benim damarıma basıyorlardı. Ne vardı şu adam ve kadınları hakkında konuşmasalar. Sinirle solurken Peri iyi akşamlar diyerek sessizce odadan çıktı. Aslı, hala tepemdeydi.

Sanki sol tarafımdaki kötü melekmiş gibi konuşmaya başladı. “Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış... Şimdi haremde hazırlıklar başlamıştır. Kızlar süslenmiştir, püslenmiştir kesin. Amer’de kolu boş dönüyor sonuçta. Ben olsam tüm haremi başına yıkardım. Adam benim değil mi?”

“Cık değil.” dediğimde bana ‘salak’ der gibi baktı.

“Adam senin. Senin gözünün içine bakıyordu adam gitme, de diye ama sen öküzsün be kuzi. Veya katır. Keçi.”

“Sen kimin tarafındasın acaba? Giden o bilmem farkında mısın bana onca şey söyledikten, umut verdikten sonra giden o. Yok bundan sonra ben varmışım, kendimi ona bırakacakmışım da yok başkalarının tenime değmesi haram olsunmuş, yok ona güvenecekmişim. Bir de beni öpmekle tehdit ediyor! Sapık! Ben böyle birine nasıl güvenebilirim Allah aşkına?” diye sorduğumda Aslı donup kalmış bana bakıyordu. Ağzımdan çok fazla şey kaçırmıştım sanırım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Boğazım kurumuştı sessizce yutkundum ve başımı eğip tırnaklarıma bakmaya başladım. Elim gayri ihtiyarı kafamdaki bigudilere kaydı. Kızlar bir saat önce dedikodunun dibine vururken kafama bunları takmıştı. Hala saçlarımda sarılılardı ve hafif canımı acıtıyorlardı.

“Asya bu adam sana aşık...”

“Yok deve.”

“Yok Amer!” dedi düşünceli şekilde ben bu kadar düşünceli değildim. “Kalk gidiyoruz.” diye beni çekeştirmeye başladı.

“Nereye?” diye sorduğumda kolumu bıraktı az kalsın yataktan düşüyordum ki kolumu komodinin üzerine koydum ve son anda kurtuldum.

“Hazırlan gidiyoruz.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“O zaman hayatının aşkına elveda de ve bir kova suyu arkasından dök kuzen!” dedi Aslı çok ciddi duruyordu. Ben kollarımı göğsümün alt kısmında birleştirdim ve ona ters ters baktım. “Çok pişman olacaksın.” dedikten sonra o da bu davranışımı onaylamayan bakışlar attıktan sonra hiçbir şey demeden odadan çıktı. Gerçekten pişman olacak mıydım? Yatağın içine doğru kaydım ve kafamdaki rahatsız edici plastiklerle sağa sola dönmeye başladım. Kafam kaşınıyordu. Yatağın içinde doğruldum ve onu uğurladığımdan beri

kulağımda uğuldayan Sezen Aksu'ya bir dur dedim. İçimden kaç defa, defalarca 'Gitme demiştim, gitme dur yalan söyledim!' ama olmuyordu. Komodine uzandım ve telefonumu elime aldım. Elim rehberde dolaştı dolaştı. Onun numarası yoktu. Boş boş rehberde dolaştıktan sonra saate kaydı gözlerim, 3'ü çoktan geçmişti. Şu an neredeydi acaba? O da beni düşünüyor muydu? Elim R harfine kaydığında tereddütsüz sekreterim Rana'yı rahatsız ettim. Aklıma başka kimse gelmemişti. O bana sorumun cevabını bulurdu.

Telefon defalarca çaldı...çaldı...çaldı. Sonunda tam pes ettiğim sırada Rana'nın uykulu sesini duydum. "Asya..." esnedi. "Hanım. Hayırdır beni rüyanızda mı gördünüz?" dediğinde kaşlarımı çattım. O kadar kaçırmıştım insan bir geçmiş olsun gelirdi. Aklıma Rana'yla uzun zamandır konuşmadığımız gelmişti.

"Sağol Rana, patronunla çok ilgilisin!" dediğimde sesimin gürlüğünden yerinde zıpladığını tahmin edebiliyordum.

"Özür dilerim, Asya Hanım...Ben...Ali Bey şirkete uğradığında sizi sordum yani..." kelimeleri toparlayamıyordu ama korktuğu belliydi. "Zaten yakın zamanda gelecektim. Sizi rahatsız etmek istemedim, yemin ederim. Lütfen beni kovmayın Asya Hanım." dedi uykusu tamamen açılmış gibiydi. Ne kovmasından bahsediyordu bu kız?

"Rana bana hemen Amer'in...yani Amer Bey'in biletini hangi hava yolundan aldığını bul, ben birazdan evden çıkacağım ona göre de senden haber bekliyordum."

"Peki Asya Hanım!" dedikten sonra telefonu kapattı. Nereden ve nasıl bulacağını sorgulamamıştı çünkü bulmak zorundaydı. Bulmazsa uyku sersemi onu kovacağımı düşünüyordu hemen yataktan kalktım ve hazırlanmak için dolabın karşısına geçtim. Bir süre sonra dolabın içinde tüm kıyafetler ortalığa serilmiş ve ben arasında kaybolmuştum. Telefonumun sesini duyduğum anda yerimden koşarak kalktım. Rana arıyordu. Ne kadar çabuk bulmuştu.

"Alo?"

"Asya Hanım buldum!" dediğinde heyecanla onu dinledim.

"Hangisiymiş?"

"Yok onu bilmiyorum."

"Rana sen benimle dalga mı geçiyorsun!" dediğimde, "Yok Asya Hanım siz beni yanlış anladınız yani Amer Bey kendi uçağıyla gelmiş ama üzerinde ne yazdığını bilmiyorum." 'kendi uçağı' lafını duymamla kaşlarım hava kalkmıştı. Bir uçağı mı vardı?

"Neredeymiş peki bu?"

Tarif ettiği yer pek yakın değildi ama hava alanına yakın bildiğim yol üzerindeydi. "Bir de şey..." dedi Rana.

"Ne?"

"Eğer gitmesine engel olacaksanız..." dedi ve sustu. Ne demek, gitmesine engel olacaksanız, gitmesine engel olmayacaksam niye merak edeyim ki. "1 saatten az süreniz kaldı." dediği anda telefon kulağımda odadan çıktım. Evdeki tüm ışıklar kapalıydı.

"Rana sen beni delirteceksin! Ciddi söylüyorum."

"Ama çok gerginsiniz korkuyorum Asya Hanım." dediğinde

gözlerimi devirdim. Ben fazla güler yüzlü davranmıştım anlaşılan çalışanlarıma. “Teşekkür ederim Rana, kapa telefonu bu konuyu sonra konuşacağız.” dedikten sonra telefonu ben kapattım. Üzerimde askılı gecelikte dışarıya çıktığımı fark ettiğimde odaya geri döndüm ve üzerime sabahlığımı geçirdim. Ayağımda da topuklu ayakkabılarımı geçirdikten sonra Aslı’nın arabasının anahtarını komodinin üzerinden alarak koşmaya başladım. Arabasının anahtarını neden ortalıkta bıraktığını anlamasam da işime yaramıştı. Sonrasında gönlünü alırdım ben.

Evden çıkıp arabaya bindiğimde hava hala karanlıktı. Arabayı çalıştırdım ve garajdan çıkarttım. Bahçeden çıkar çıkmaz hızımı arttırdım. Sokaklar bomboştu. Ayağımdaki topuklular araba kullanmak için uygun olmadığı için onları çıkarttım ve arabayı hızla sürmeye başladım. Kızların dedikleri kulağımda çınılıyordu. Alt dudağımı dişlerken Ankara sokaklarında dönmeye başladım. Bir yandan Amer, bir yandan Amersız bir yandan kızlar bir yandan Amer’ı bekleyen kızlar. Dört bir tarafım o karmaşık düşüncelerle doluydu ki düşünemiyordum bile. Sadece arabayı kullanıyordum. Şu an pişman olacaktım ama hayatım aşkını kaçırsam sonsuza kadar pişman olacaktım. Hayatımın aşkı... Aslı’nın dediği gibi gerçekten bana aşık olabilir miydi? Aşk...Bu aşk olamazdı. Aşk çok büyük bir şeydi. İkimizi aşan bir şeydi. Bu hoşlantı olabilirdi olsa olsa... Hoşlantı hissettiklerimi anlatmaya az kaldığı için onu da kafamdan attım. Peki bu neydi? Biz neydik?

Karşıma çıkan arabayla sağlam bir küfür savurdum ve aniden frene bastım. Adamın da küfrettiğini duyabiliyordum. Kaşlarımı çatsam da şu an onun uğraşacak vaktim yoktu saate baktım. Az vaktim kalmıştı. Derin bir nefes aldım ve direksiyonu sağa kırıp biraz daha gaza bastım. Havaalanını geçip Rana’nın tarif ettiği yere geldiğimde arabayı durdum. Görünürde uçak muçak yoktu. Arabayı kenara çektim ve ayakkabılarımı elime alıp aradan indim. Ayaklarım donmuştu. Ayakkabılarımı geçirdim ve üzerimdeki sabahlığa sarıldım. Ankara’nın sabahları sert ve soğuk oldu. Arabadan telefonumu da aldım ve kapıyı kilitledim. Etrafa bakındığımda sadece karşımda bir bina vardı. Binanın üstüne kadar kaydı bakışlarım ve etrafına binaya doğru ilerledim. Girişi kapalıydı ama sesleri duyabiliyordum. Binanın etrafında dolaştığım sesler daha yaklaştırmaya başladı. Arka kısımda koca bir garaj kapısı gördüm ve ileriye doğru uzanan bir pist. Etrafıma bakınırken kalbim deli gibi çarpıyordu. Gözlerim Amer’ı arıyordu. Biraz daha yaklaştığımda garajdan bir adam çıktı. Topuklu ayakkabımın çıkarttığı sesler yüzünden yakalanmıştım. Adam bakışlarını bana çevirdi.

“Buyurun,” dedi ve sonra beni süzdükten sonra sanki deliymişim de hastaneden kaçmışım gibi bakmaya başlayarak, “Hanımefendi?” dedi.

“I-hm ben...ben...” hem sormaya utanıyordum hem de adamın bakışlarından dolayı rahatsız olmuştum.

“Amer Bey’e bakmıştım.” dediğimde adam daha da garip bakmaya başladı. Bir şey demeden içeriye girdiğinde bende peşinden

ilerledim. En azından o gitti dememişti. Her attığım adımda kalbim deli gibi çarpıyordu. Hava soğukluğu içimdeki yangını söndürmeye yetmiyordu. Garajdan içeri girdiğimde dışarıdan görüldüğünden daha büyük olduğunu gördüm.

Az önce gördüğüm adam bana doğru gelmeye başladı.

“Amer Bey gitti, hanımefendi.” dediğinde şaka olduğunu düşündüm. Şaka. Adam o kadar rahat söylemişti ki şaka olmalıydı. Bu halimle buraya gelmişim ve şimdi karşımdaki adam bana Amer’ın gittiğini söylüyordu.

Adam kabullenmemi ister gibi mahcup mahcup başını salladı ve üzgünüm der gibi omzunu kaldırdı. Hiç de üzgün durmuyordu. İçimden sağlam bir küfür savurduktan sonra ayaklarımı vura vura garajdan çıktım. İçimden bağırmak geliyordu. Hatta haykırmak.

“Allah kahretsın!” dedim sinirle ayağımı bir kez daha yere vurdum. “Allah kahretsın!” sinirden ağlamak istiyordum. Sadece sinirden mi? Beni bırakmış gitmişti ya. İçimdeki Bihter Ziyagil. Beni... beni... Asya’nı diyordu bu sefer. Biraz daha beklemedi tabii. Kızlar bekler. “Bekleyemezsin dimi? Haremine koş zaten, gerizekalı herif!” dediğimde sinirden kuduruyordum. Binanın ön kısmına doğru köşeyi döndüğüm sırada bir şeye çarptım. Canım acımişti. Ama o bir şey beni belimden tuttu. Bir tacize uğramadığım kalmıştı. “Sapık, çek ellerini!” diye bağırmaya başladığım adamın ellerine tırnaklarımı geçiriyordum. Kafamı kaldırdığımda onu gördüm.

“Şaka?” dedim bu sefer.

“Tırnaklarına batırdığına göre gayet gerçek ve ciddi.” dedi bana gülüyor muydu o? İkinci defa güldüğünü gördüm. Kalbim tekledi. Tırnaklarımı derisinden kaldırdım ve elimi biraz geriye çekerek yüzüne okkalı bir tokat yapıştırdım. Canıma susamıştım. Ama gerçektir. Yanağından çıkan ses gerçektir. Karşımdaydı.

“Git-gitmemişsin!” dedim heyecanla karışık şaşkınlıkla. Amer yaptıklarını anlamlandırmak ister gibi bana baktığında kaşları çatılmıştı Tokatın hesabını soracağı sırada uzandım ve tokat attığım yanağın uzun bir öpücük kondurdum.

Geri çekildiğimde gerçekten kafası karışmış gibiydi. Benim de öyle.

“Sen bana tok-sen beni öptün? Bu çok masum oldu Asya Hanım!” dediğinde iki eli de belimde beni kendine daha çok çekmişti.

“Bu çok hainceydi Amer Bey!” dedim gitmediği halde adam bana gitti demişti.

“Ne yani benden bu kadar kolay kurtulacağını mı zannetmiştin?” dedi ve tekrar güldü. Ah hayır bu manzara akıllara zarardı. Gerçekten aklımı yitirebilirdim. “Gülme!” dedim sert çıkması gereken sesim oldukça hayran çıkmıştı.

“Bana aşkınsın!” dediğinde elim ayağım birbirine dolandı. Hayır, bu aşk değildi.

“Değilim. Bırak beni!” diye tısladım.

“Tamam o zaman niye geldin?” dedi hala yüzündeki gülümsemeyi bozmadan. Ah kolları belime tutmasa şuracıkta bayılabilirdim.

Niye gelmişim ben? Sorgulamamıştım işte gelmişim. “Sana aşık falan değilim. Neden geldiğimi ben de bilmiyorum.” dedim ve elim

saçlarıma gitti. Benim elim onun bakışları saçlarıma kaymıştı. Elime gelen plastiklerle daha da gerildim. Ben bunları kafam da mı unutmuştum? Allah kahretsin.

“Amer bırak beni!” diye tısladım bir yandan saçlarımı açmaya çalışıyordum.

“Bundan sonra ölsem bırakmam!”

KAKTİUS TEAM

6. Bölüm

Gitmemiştii. Ben mi onu durdurmuştum yoksa o mu bana oyun mu oynamıştı? Oyun oynama düşüncesiyle gözlerimi kısıtım. Biraz daha yüzünü eğerse burunlarımız birbirine değecekti. Onun bakışlarına anlam veremesem de benim bakışlarımda artık öfke vardı. Kollarının arasından kurtulmayı artık daha çok istiyordum ve saçımdaki bigudiler aklıma geldikçe kendime kızıyordum. Onları nasıl kafamda unutabilmişim acaba?

“Amer!” diye tısladım. Yüzündeki gülümseme nihayet-aslında maalesef- solmuştu.

“Asya.” dedi benimle alay eder bir tonla. Tam ağzımı açıp, soracağım sırada arkamızdan birinin Amer’e seslendiğini duyduk. Ağzım açık kaldı sonra da adamın gür sesini tekrar duymamızla pes ettim. Amer beni bırakmak yerine sadece yarım döndürdü ve elini belime koyarak az önce geldiğim yere geri götürmeye başladı.

“Gitmeyecektin zaten değil mi?” diye homurdandım. Gitmesin diye gelmişim ama zaten gitmeyeceğini düşündüğümde huysuzluk yapıyordum.

“Aslında bakarsan, gideceğiz.”

“Ha, tamam.” dedim yani gidecekmiş. Gidecekmişiz! Birinci çoğul şahıs ekiyle gözlerim kocaman açıldı. Bana Amer’ın gittiğini söyleyen adam tam karşımızda duruyordu. Bir an Amer’e döndüm. “Sen gidecektin yani.”

“Asya, sabah sabah sabrımı mı sınırıyorsun güzelim?” ses tonunu

yumuşak çıkartmaya zorlamıştı ama biraz sinirlenmiş gibiydi. Ben de öfkeli ve sert Amer nerede diyordum. Fazla uzaklara gitmemiş.

“Anlamaya çalışıyorum. Sabahın 4’ün de yola çıktım ve dün akşam senin yüzünden hiç uyuyamadım. İzin ver de bir beynim sulansın yani.” dediğimde bana ters bir bakış attı sonra dediklerimi düşündüğünde içinden cımbızla kendini tatmin eden bir cümle seçtiğini anladım.

“Benim yüzünden uykusuz kaldığın ilk gece olsun o zaman.” dedikten sonra beni yalnız bırakıp adamın yanına gitti. Kafam karışmıştı. Cümleyi içimden bir kez daha tekrar ettikten sonra “Sapık!” diye söylendim. Topuklarımı vura vura yanına gittim. Adamla konuşmaları bittiğinde Amer’e döndüm.

“Artık eve gidebilir miyiz?”

“Gidiyoruz. Son kontroller yapılsın.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Seninle geleceğimi falan mı düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum, faaliyete döküyorum.” dediğinde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona baktım. Sabahın erken saatinde bile bu kadar çekici durmak zorunda mıydı? Sakallarını kesmemişti ve simsiyah ensesine dökülen saçlarını geriye doğru taramıştı. İnek yalamış gibi durması gereken bir modelin az kalsın içine düşecektim. Sahte bir öksürük çıktı dudaklarımdan.

“Hadi.” dedi ona beni baştan aşağı süzüyordu. Gözlerimi kıstım.

“Gelmiyorum. Ayrıca işlerim var.”

“Asya, hayatımda senin kadar şımarık bir kadın tanımadım.” dediğinde ağzım açık kaldı. Şımarık mı? Çenem yerle paralel bir şekilde açıldı. Katır herif. KATIR! Kolunu belime doğru attığında geriye kaçtım ve bir kez daha üzerime geldiğinde topuklarımın bir şeye takılmasıyla geriye doğru düşeceğim sırada belimden tuttu beni.

“Ben kazandım.” dedikten sonra ne olduğunu anlamadan alaşağı olmuşum. O gördüğüm kumaş pantolonun altındaki iki tümsek. “Amer!” diye bağırdım ama değişen bir şey olmadı.

“Zorla mı götüreceksin beni?”

“Evet, zorla bir mahsuru mu var?”

“Var.” dedim biraz daha bu pozisyonda Amer’in kalçalarıyla bakışmaya devam edersem kusacaktım. Bu onlar iğrenç olduğu için değil, baş aşağı olduğum içindi. Bacaklarına vurmaya başladım ama sakince yürümeye devam etti. Biraz yürümesi bozulur gibi olmuştu ama indirmede beni. “Amer. İndir beni! Hemen!”

Cevap verme tenezzülünde bile bulunmadı. Sen istedin bunu Amer Affan Bey. Elimin altındaki poposuna bir şaplak attığımda elim acımişti. İnledim resmen. Bu kadar sert olmak zorunda mıydı?

Ama işe yaramış olacak ki saçlarım savrulurken önüme düşerken ayaklarım yerle kavuşmuştu.

“Bunu bir daha yaparsan, karşılığını misliyle alırsın!” Sırtımı göğsüne yaslayıp kollarımdan sıkıca tutarak beni zorla merdivenlere sürüklemeye başladı.

“İmdat! Kadın kaçırıyorlar! İmdat!” diye bağırdığımda kollarımı tutan elinin birini serbest bıraktı ve elini ağzıma koydu. Sonra da

“Bir daha bağırırsan öperim seni.” dedi. Her defasında aynı tehdit biraz sıkmaya başlamıştı. Gözlerimi devirdim ve beni uçağa sürüklemesine izin verdim. İçerisi fazla geniştir. Fazla koltuk olmadığı için çok geniş ve rahat duruyordu. Deri kokusundan başka bir koku yoktu.

Beni bıraktığında ağızımdaki elini ittirdim.

“Bana hem şımarık diyorsun, hem de beni kendi peşinden sürüklüyorsun. Aaa bir de şöyle yaparsan seni öperim. Böyle yaparsan seni öperim huu!” son kısımda onun gür sesini taklit ederken işaret parmağımı salladım. “Diye tehdit edip duruyorsun.”

“İcraat mı istersiniz, hanımefendi?”

Salladığım işaret parmağımı göğsüne bastırarak konuştum. “Kaba ve sapıksın!” dedikten sonra hiçbir şey demeden koltuklardan birine kendimi attım. Saydığım kadarıyla 12 koltuk vardı ve 2 tanesi diğerlerinden ayrıydı. Tam karşıma oturdu. Bana baktığını hissetsem de başımı başka yöne çevirdim. Uçak kalkmadan önce pilot bir şey söyledi dinlemediğim için sadece kemerimi taktım. Annemlere haber vermemiştim. Ve Aslı’nın arabasının anahtarı bendeydi. Elim sabahlığın cebine kaydı. İndiğimde mesaj atardım, uçak kalkmak üzereydi.

Bana pasaportumun yanımda olup olmadığını sordu. Elbette yanımda değildi çünkü yakın gelecekte Katar’a gitmek gibi planım yoktu. Bundan sonra yanımda olması gerektiği konusunda emir verdiğinde fazla umursamadım. Pasaport konuşmamızdan sonra konuşmadık. Koltuk fazla rahattı ve sessizlik uykumu getirmişti. Yerimde kıpırdandım ve başımı geriye yasladım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve uyumaya çalıştım. Tam huzuru buldum diyeceğim sırada, yine sesini duydum. “Odaların birinde uyuyabilirsin, öyle boynun tutulur.” Çok düşüncelidir kendisi.

“İstemiyorum rahatım böyle.”

Tekrar gözlerimi yumdum ama belimdeki kuşağın açılmasıyla uykum yarım kaldı. Beni belimden tutup kendi kucağına çektiğinde uyku muyku diye bir şey kalmamıştı. Uyku kelimesi lügatımdan kalkmıştı.

“Ne yapıyorsun?”

“Rahat etmeni sağlıyorum.”

“Rahattım zaten.”

“Değildin, şimdi rahatsın!” rahat olduğuma beni ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

“Değilim. Uykumu kaçırdın.”

Başımı zorla göğsüne yasladı ve uyumam için zorladı. Burasının rahat olduğunu falan mı düşünüyordu? Boynun tutulurdu bu gövdede, taş gibiydi. Kendimi rahat ettirmeye çalışarak debelendim. Kendi rahatımı oluşturmaya çalıştım. Burası bir anda niye bu kadar sıcak olmaya başlamıştı? Sıkıntıyla nefesimi verdim ve başımı omzunun üzerine koydum. Kafamdakiler zaten canımı acıtıyordu bir de bunaltıcı sıcak. Bu kadar birbirimizin dibinde durunca, sabahlığımın önünü açtım ve tekrardan başımı omzuna koydum.

“Artık rahat duracak mısın?”

“Rahat olsam rahat dururum ama rahat olmadığım için rahat duramıyorum.” dediğimde ikimizin de kaşları çatıldı. Bunu söylerken rahat kelimesinden soğumuştum.

“Tamam, uyu!”

“Emredersin!”

Sıkıntıyla nefesini verdiğini duydum. Sonunda rahatıma kavuştuğumda yeniden sessizlik oldu. Gözlerim kapandı. Yavaş yavaş nefes alıp verirken kokusunu çektim içime. Güzeldi, hoş ve ferahtı. İnsanın içini açıyordu. Ama erkeksi bir yanı vardı.

Gözlerimi açtığımda koltukta oturuyordum. Başım yana düşmüştü. Hafifçe esnedim ve kollarımı gerdim. Saatlerce uyumuş gibiydim ve kendime gelmiş gibi. Karşıma baktığımda Amer’in olmadığını gördüm ve etrafa bakındım. Uçak iniş yapmıştı. Arka taraftan bir kapının açıldığını duydum. Arkama baktığımda Amer tuvaletten çıkmıştı. Aslında ben de girsem hiç fena olmazdı. Bir de dişlerimi fırçalayıp, elimi yüzüme yıkasam. Duş fena fikir değil. Ben uyku mahmurluğuyla Amer’e bakarken, o sanki hiçbir şey olmamış gibi düz bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Karşıma oturmadan yanımda durdu.

“İyi uyumuşum.”

“Ya sen bir de bana sor.” dediğinde hiçbir şey anlamamıştım.

“Biraz deli gibi yatıyor olabilirim ama sen istedin.” haklıydım ben karşısındaki koltukla deli gibi yapacakken kendisi ısrarla kucığına çekmişti. “Boş ver.” dedikten sonra bakışları üzerimde gezindi. Sabahlığımın önü açık olduğu için pembe geceliğim ve ben ortadaydık. Hemen önümü kapattım.

Utanmıştım. Konuyu değiştirmeye çalıştım. Ben şimdi Amer’in evine pardon sarayına mı gidiyordum. Bir saniye...Oradaki haremle mi tanışacaktım? Bu halimle oraya mı girecektim?

Koltuğun kenarlarına tutundum. “Beni geri götür! Ben inmiyorum!”

“Asya yine mi aynı muhabbet, sence de sıkmadı mı?” dedi bu durumdan sıkıldığını belli eder gibi.

“Bu halimle hiçbir yere gelmiyordum.”

“Merak etme senin için bir ferace ayarlattım, sağdaki odada giyinebilirsin ayrıca uçaktan indiğimiz anda bir arabaya bineceğiz. Kimse görmeyecek bile seni.” dedikten sonra elini uzattı. Yine de saçlarımı açmam lazımdı, bu saçlarla en azından hiçbir yere gidemezdin. Saçlarımdaki plastikleri çıkartmaya başladım. Çoğu çözülmüştü zaten. Bir elin daha saçlarımla oynamasıyla irkildim. Başımı kaldırdığımda Amer çok ciddi bir işle uğraşıyor gibi duruyordu. Çok dikkatliydi.

İşimiz bittiğinde tokaları kucığımdan topladı ve karşı masanın üzerine koydu. Tekrardan elini uzattı. “Bir saniye.” dedim ve kabaran saçlarımla elimle düzeltmeye çalıştım. Dalga dalgaları ama

kabarık duruyordu. Elimle biraz onları düzelttikten sonra üzerimi düzeltip, uzattığını elini tuttum.

Elim avucunun içinde neredeyse kaybolmuştu. Geniş avucu ve uzun esmer parmakları vardı. Benim ellerim yanında minik ve fazla beyaz duruyordu.

Üzerimi değiştirip yanında geldikten sonra tekrardan el ele tutuştuk. Üzerimdeki elbise biraz boldu ve alışık olmadığım bir şekilde her tarafımı örtmesine rağmen oldukça hafif ve rahattı.

Uçaktan indiğimiz anda yoğun sıcak hava yüzüme vurdu. Güneş uçağın üzerine vuruyordu sanki. Üzerimdekiler kalın gelmeye başlasa da sabrettim. Amer'ın beni yönlendirmesiyle bizi bekleyen arabaya bindik. Arabanın içi dışarısına göre buz gibiydi. Rahat bir nefes aldım. Amer'e baktığımda bana bakıyordu ve heyecanlı gibiydi. Amer ve heyecan? Arabayı kullanan adama Arapça bir şeyler söyledikten sonra omzuna vurdu ve adam arabayı sürmeye başladı. Dikkatimi Amer'dan kaçınıp etrafa bakındım. Şaşkınlığımı gizleyemeyecektim çünkü yüksek gökdelenler ve yeşillikler beklediğim bir şey değildi.

“Neredeyiz?” diye sordum merakla etrafa bakarken.

“Katar'ın başkenti Doha'dayız.” ülkesiyle gurur duyduğunu belli eden bir ses tonundan belliydi.

Ben sessizce yolu izlerken o beni izledi. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ve bu vücudumda karıncalanma hissine yol açıyordu. Evine gittiğimizde ne olacağını merak ediyordum. Özellikle de şu harem mevzusu. Düşüncelerimi o kadar meşgul ediyordu ki büyük kapılı bir yere girdiğimizde ancak dikkatimi dağılabilmişti. Çok geniş ve yeşillikle dolu bir bahçeye girdik. Geniş bahçenin ortasında sarayı görmemle ağzım açıldı. Sabahtan beri şaşkınlıktan ağzım ölene dek o şekilde kalabilirdi. Ama gerçekten şaşkınlığı hak ediyordu. Arabayla kapalı bir yere gittik. Bir sürü arabayı geçtikten sonra boş bir park yerine arabayı park etti. Amer bana baktı.

Sakin durdum ve burada birçok insanın yaşadığını düşündüm. Böyle geniş bir yerde birçok insan yaşıyor olmalıydı öyle değil mi? Amer kapısını açınca ben de kapımı açtım ve aynı anda indik. Tekrar elini uzattı. Soföre Arapça bir şeyler söylerken Arapça öğrenmem gerektiğini fark ettim. Bu durum fazla can sıkıcı olmaya başlamıştı. Kapalı otopark gibi yerden merdivenle başka bir yere çıktık ve asansöre bindik. İki düğmesi vardı.

“Çok sıcak.” dedim hala arabadan çıktığımızdaki sıcaklığı hissederek gibi. Ama asansör soğuktu. Saniyeler sonra asansörden indik ve uzun bir koridorda yürümeye başladık. Kafam karışmıştı.

‘Hazır mısınız?’ diye sordum kendi kendime. Cebinden üzerinde birçok anahtarın olduğu anahtarı çıkarttı ve siyah kapının kilidine soktu anahtarı çevirdi.

“Evime hoş geldin.” dedi eliyle içeriye girmemi buyururken.

Evin içine girdiğiniz anda büyülenmeniz mümkün değil. Sahibini yansıtır gibiydi. Evin içersinde dışarısının sıcaklığına inat serindi. Duvarlarda portlerler vardı. Amer'in sanat düşkünü olacağı aklıma gelmezdi. Birkaç resimde İstanbul manzarasını görür gibi oldum. İstanbul'a gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Gördüğüm her şeyden, gösteriş, pahalılık ve zarafet akıyordu. Bu üçlünün bir arada hoş ve büyüleyici duracağı hiç aklıma gelmezdi. Geniş koridordan ilerlerken kapıların olduğu tarafa yöneldik. Çok fazla kapı vardı ve evin büyüleyiciliğinden sıyrılarak kız sesi duymayı bekledim. Bir kadın sesi, kadın kahkahası haremelerin gösterildiği dizilerde hep öyle olmuyor muydu? Kızların hoş sohbetleri, kahkhaları ve koynuna girecekleri adamı heyecanlı bekleyişleri. Amer önümde durduğu için heybetli sırtına gözlerimi kısarak baktım. Onun koynuna giren kadınları ilk defa düşünmüştüm. Kaç kadın vardı? Ben bunu bilerek buraya gelmişim. Aptallıktan başka bir şey değildi bu. O kadınları gördüğümde ne olacaktı? Aaa hepimiz birbirimizin bacısıyız, ben sıramı beklerim mi, diyecektim. Boğazımı takılan bir yumruk ve yüreğime oturan bir sığır... Amer'in gece karası gözlerini gördüğümde hala gözlerim kısıktı.

Adımı söylüyordu. Defalarca kez.

“Ne?” dedim bir anda böyle kaba olmak istemezdim fakat aklımdan geçen düşünceler içimdeki leydinin kıcına bir tekme atmıştı.

“İyi misin, üşüdün mü?”

Değilim, o kadınların hepsini öldürmek istiyorum. Hangi kapının ardındalar, hangi?

“İyiyim. Serinmiş fakat üşümedim.” dedim evin sıcaklığından daha soğuk bir ses tonuyla. Amer bendeki bu değişimden rahatsız olmuş gibi yanıma yaklaştı. O yaklaştıkça ben uzaklaştım. Şu an sormak istiyordum. O kadınları görmeden önce, belki de beni geri göndermeliydi. Buraya hiç gelmemeliydim. Sabahlığım kuşağını tuttum.

“Emin misin?” diye sordu sesi endişeli geliyordu. Benim için endişelenmiş gözüküyordu.

“Eminim!” ani değişen ruh halimle yükselen sesim onu kızdırmış gibiydi. Gözlerimi ondan çekip etrafa bakındım. Bir kapının açılmasını bekliyordum ve ardındaki kız sürüsü... Beni buraya bir oyunla getirmişti. Belki belki... Sürekli kuran aklım öyle bir senaryo kurmuştu ki yüreğimdeki katır mideme iniş yaptı. Beni buraya haremine katmak için mi getirmişti? Derin derin soluklar aldım. Birkaç adım mesafemdeki güzel suratını tokatlamak istiyordum. Bu ihtimalin aklıma inişi bile saçmalıktı. Öyle bir şey olamazdı değil mi? Sapıktı, kabaydı fakat bir kadını habersizce haremine katacak kadar kötü olamazdı değil mi? Habersizce mi, hareminden bal gibi de haberim vardı. Eve gelen sonuna katlanır olamazdı değil mi? Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Kendi kendine konuşmayı kes ve benimle konuş artık kadın!” dedi öfkeyle.

“Kendi kendime konuşmuyorum sadece düşünüyorum.” sesim tahmin ettiğimden yumuşak çıktı. Korkularım ses tonumu

bastırmıştı.

“Benimle düşüncelerini paylaş, Asya.” öfkeli sesi bir yumuşadı. Bana ayak uyduran bir ses tonu vardı. “Seni korkuttum mu, ülkemden mi rahatsız oldun veya rahatsız olacağın bir şey mi gördün?” sorularının hepsi için başımı bir kez sağa sola salladım.

“O zaman ne?”

“Yok bir şey lütfen devam edelim.” üstelemesi için evini bilmeme rağmen onun önünden yürümeye başladım. Nereye gideceğimi bilmediğim için bir süre sonra durdum. Çok kapılı koridordan geniş bir odaya girdik. Burası bir ev genişliğindeydi ve sanırım salonuydu. Televizyon ve yemek masası onun bir salon olduğunu gösteriyordu. Odaya en az 6 koltuk takımı sığabilirdi. “Sonra evi gezdiririm istersen?”

“Hı hı.” demekle yetindim.

“Bugün geleceğimden haberleri yok yani iki gün önce geleceğim demiştin gitmeden önce ama-” lafını yarıda kesip ona baktım. Salonu geçip koridorun karşısındaki iki kapıya doğru yürüyorduk.

“Kimin?” dedim bir anda panikle. Hareminin geleceğinden haberi yok muydu? Ah çok yazık... Belki de iki gündür kızcağızlar koynuna girmek için hazırda bekliyordu.

“Çalışanlarımın.” haremindeki kızlara çalışanlarım demesi de ayrı bir gariplikti.

“Çalışanların.” diye tekrarladığım sırada koridorun sonundaki kapılardan biri açıldı. Ah hayır bana orasının harem bölümü olduğunu söylemeyin insan bir tabela falan asar öyle değil mi? Daha kapı açılır açılmaz kapının ardından kırmızı bir şey Amer’ın boynuna atladı. Koalanın bacaklarını ağaca sardığı gibi bacaklarını beline doladı. O şeyin uzun esmer bacakları vardı, simsiyah saçları vardı ve o kırmızı şey Arapça konuşuyordu. Amer bu ani sarılmayı beklemiyormuş gibi geriye doğru sendeledi. Kendine gelene kadar kadının kıkırdadığını ve çıkardığı seslerden Amer’i öpmeye çalıştığını anladım. Bu sahnede benim ne işim vardı. Baş haseki Sülümanına kavuştuğuna göre ben de eski saraya geri dönebilirdim. Ah...sadece üzüntüden saçmalıyordum. Dişlerimi sıktım ve başımı çevirdim. Kendimi fazlasıyla aşağılanmış hissediyordum.

“Farnaz!” diye kükredi Amer. Onlara bakmadığım için ne halde olduklarını göremiyordum ama bir şeyin yere düştüğünü duydum. Amer’ı Arapça konuşurken birkaç kez duymuş ama şimdi boğazından çıkan kelimler bir balgam gibi dışarı çıkıyordu. Öfkeli gibiydi. Belki de heyecanlı. Bu konuşmayı anlamasam bile duymak istemiyordum. Geldiğimiz yerden hızlı adımlarla geri döndüm. Arkama bakmadan hızlı adımlarla bilmediğim evden kurtulmaya çalıştım. Salondan geçene kadar birinin kolumu tuttuğunu hissettiğimde durmadım. Ama bir kelepçe gibi kolumu sıkkan parmaklarından kurtulamadığım için durmak zorunda kaldım.

“Asya!” dedi o kadının ismi söylediği gibi bana da kükremişti.

“Ne?”

“Nereye?” kelimler bir tükürük gibi çıkıyordu ağzından.

Konuşması bozulmuştu.

“Cehennemin dibine!”

“Beni delirtme de düzgün cevap ver.” dediğinde kendimi delirmiş gibi hissediyordum. Bakışlarım arkasındaki yerdeki kadına kaydı. Bir anda ortaya çıkmıştı. Yerde oturmuş bana öfkeyle bakıyordu. El kadar giydiği kırmızı gecelikle her tarafı meydandaydı. Onu böyle görmek içimde bir yerleri alevledi. Belki öfke, belki kızgınlık, belki pişmanlık... Sinirden burnumdan solurken, pişmanlık ve kıskançlık gözlerimi doldurmuştu.

“Cehennemin dibine!” dedim bir kez daha. “Baş hasekin bekler bekletme onu.” dediğim sırada arkamızdan gelen ayak sesleri duydum. Bir kadını daha görmeyi kaldırabileceğimi zannetmiyordum. Amer arkamızdaki her kimse ona eliyle gitmesini söyledi.

“Asya burada benim evimdesin, bir kez daha bana sesini yükseltirsen burada seni elimden kimse alamaz.”

“İnan çok korktum!” dedim titremeye başlamama rağmen imayla. “Senin gibi Arap zorbasını alt ettim seni de alt ederim. Döveceksen döv hiç çekinme!” dediğimde korkusuz tarafımın olmamasına rağmen bu yürek yemiş konuşmalarımın neremden çıktığını merak ediyordum. Bana vurmasını bekledim. Hatta arkamızdakine gitmesi için gösterdiği eli havadayken yanağım bir tokat gelmesini bile bekledim. Korkup pısmak yerine dimdik durmaya devam ettim. Gözlerimden yanaklarıma süzülen yaşları takip eden gözlerine baktım. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama derin derin soluklar alan burnun altındaki dolgun dudakları aralandı. “Sadece öpecektim. Sana vurmam Asya, asla sana vurmam!” dedi beni korkuttuğu için kendisine kızmış gibi. Bana olanları hatırlattığı için kendine kızmış gibi.

Arkamızdaki kadının bakışlarını üzerimde hissediyordum. Konuşmalarımızı anlamıyordu aynı benim az önceki konuşmalarını anlamadığım gibi.

“Hasekin bekliyor.” dedim yumuşamayan bir ses tonuyla. O sırada küfretti. Türkçe bir küfürdü ve sağlamdı.

“Asya!”

“Ne var Allah’ın cezası ne geldiğimizden beri ismimi mi ezberliyorsun?” dedim sonunda dayanamayarak.

“Farnaz’ı göndereceğim şimdi ve bana aklından ne bok geçiyorsa tek tek söyleyeceksin!”

“Hasekini göndermene gerek yok. Aklımdan geçen boku ben sana söyleyeyim.” dediğimde “Küfretme.” dedi kendisi yarım saattir ana avrat düz gitmiyormuş gibi. Ona inanamayan gözlerle baktım. Benimle dalga mı geçiyordu sadece ‘bok’ demiştim.

“Bok...bok..bok.” dedim çocukça bir inatla. Elini belime koyup beni kendine çektiğinde susmak zorunda kaldım. “Bir daha o güzel ağzınla bok desene!” dedi psikopatça bir gülüşle, eğlenir gibi.

“O bok haremın bir tarafına girsin!” dediğimde dudaklarımı dudaklarında hissettim. Saniyelik bir temas ve sonra geri çekti. O

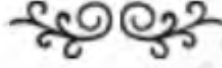
kadının dudakları umarım dudaklarına değmemiştir yoksa şuraya kusabilirdim. Suratına tokat atacağım sırada elimi tuttu.

“Asya,” bir kez daha adımı söylediği için gözlerimi devirdim ayrıca belimi sıkın kolu resmen nefes almama engel oluyordu. “Sana bir şey itiraf edeyim mi?”

“Etme, istemez.” başımı başka yöne çevirdim. Yanaklarım süzülen gözyaşlarımdan dolayı nemliydi ve onları silmek için elimi kurtarmaya çalıştım.

“Peki ama anladığım kadarıyla bunu söylemeden bize huzur yok. Harem yok! Başka kadın da yok!”

“Hı hı... eminim evet, haklısın...tabi inekler de uçuyor...haklısın...” onu dinlemediğimi belli edecek saçmalıklar sıraladığım sırada dudaklarını ikinci defa dudaklarıma dayadı. Bu susmam için yapmıştı ama hemen uzaklaştığı için başımı başka yöne çevirdim. Sıkıntıyla nefesimi verdim. Burası sıcak olmaya başlamıştı. Ayrıca... Asıl konuya dönersek o külahıma anlatsın şu Farnaz mı, Fannaz mı her ne kadınsa nereden çıkmıştı, peki?

Simsiyah ve dümdüz upuzun saçlar, yemyeşil sürmeli gözler, patlayacakmış gibi duran kıpkırmızı silikonlu dudaklar ve koca memeler. Karşımdaki kadına bakarken gördüklerim bunlardı onu yolmam için yeterli sebep değildi. Asıl gözlerindeki o nefret, şekeri elinden almış çocuklar gibi kırılmalı ve ben ondan bin kat daha güzelim havaları tam da üzerine atlayıp saçını başını yolmalık için şahane bir sebep gibi duruyordu. İçimdeki yakın zamanda tanıştığım mahalle kadını durdurmak için büyük bir savaş verirken oturduğum yerden bacağımın üzerine attığım bacağımı sallamakla yetindim. Gözlerimi kısmış, ‘Amer benim’ bakışları atıyordum. Harem yok demişti, başka kadın yok. Rahat bir nefes almam gerekirken karşımdaki kadının görünüşüyle o nefesi ancak başka bir tarafım alabiliyordu.

Güzeldi ve maalesef ki seksiydi. Amer’in yatağını süslediği apaçık gerçektir. Kırmızı geceliğinin dekoltesi ve ufacık görünüm dantel parçası sadece göstermelik üzerinde duruyormuş gibiydi. Amer’e kolaylık sağlıyordu. Bir anda gözümde beliren sahneler, boğazımı sıkıyor gibi oldu. Mideme sağlam bir tekme yemiş gibi oldum. Midem bulanıyordu. Elim karnıma gitti ve suratımı buruşturdum. Buraya gelmem kesinlikle hataydı. Bile bile lades demektir. Bir kadını görmeyi bile kaldırmayan bedenim bir de birçok kadın olduğunu düşünen zihnimle nasıl başa çıkacaktı, merak içindeydim.

“İyi misin?” Amer’in sakın ve erkeksi ses tonuyla kendime geldim. Elim karnımdan çekti ve suratına baktım. Suratına kusmak istiyordum.

“Eve gitmek istiyorum.” dedim ve ekledim. “Buraya gelmemeliydim. Beni hemen eve götür veya gönder.”

Yanıma otururken bir elini bacağımın altına koydu ve “Asla.” dedi her an

sinirlenmeye hazır olduğu için bu aksi ses tonu beni şaşırtmadı. “Buraya benim kollarımda geldin ve ancak benim kollarımda dönebilirsin.” teknik olarak uçakta onun kucağında gelmişim ama artık o kolların arasına girmek istediğimi zannetmiyordum. Etrafa bakındım. O kadın gitmişti. Başka bir kadın onu kolundan tutup çıkarmıştı.

“Gitti.” dedi Amer sanki neye baktığımı anlamış gibi.

“Üzıldüm senin adına.” dedim hiçte üzgün olmayan bir ses tonuyla. Şu mide bulantım geçtikten sonra belki göbek artabilirdim.

“Neden?” diye sordu eli hala bacağım üzerindeydi bacağımı çekmeye çalıştığım daha sert tuttu dizimin üst kısmını.

“Yatağına alacağın bir hasekin yok.”

Başımı ona çevirdiğimde sinirle gözlerini devirdiğini gördüm. Ciddi anlamda sinirden ve ‘hala mı aynı konu’ der gibi bakıyordu. “Sana kaç defa daha diyeceğim acaba bir haremimim yok! Daha fazla bu konu üzerine konuşursan sana yemin ederim bir harem kurarım ve hasekisi sen olursun!” son kelimeleriyle suratıma üfleyerek öyle sert söylemişti ki geriye çekilmek zorunda kaldım. Yemin ettiğine göre ciddiydi. Fakat şu kadın kimdi peki, neden onu o halde bekliyordu? Sormamak için dilimi ısırırsam da içim içimi yiyordu. Öfkeliydi her zamanki gibi... Buna alışmışım. Ani değişen ruh hali... Bu merakıma engel olmamalıydı.

“Peki, o zaman şey yok...” o kelimeyi özellikle söylemedim. “O halde o kadın kimdi, seni o halde neden bekliyordu?”

“Farnaz.” dedi ve iç çekti. Bu hasret duyduğu için veya ondan hoşlandığı için çektiği bir iç değildi daha çok bıkkınlık ve onun bir bela olduğunu belli eden bir ses tonuydu. “Onun adı Farnaz ve...”

“Adı her ne haltsa umurumda bile değil!” dedim bir anda adını iki kez tekrarlaması bile sinirimi bozmuştu.

“Sen beni kıskandın mı?” bu soruyu beklemiyormuş gibi gözlerimi büyüttüm.

“Ne münasebet canım! Ben...” dedim ve kendimi gösterdim. “Seni... Neden kıskanayım ki? Hah... Yani... Hah komik yani...” ben onu neden kıskanacaktım ki canım yani, ayrıca kıskansam da ben de ona bunu söyleyecek göz var mıydı? Yüzündeki aydınlanmadan konuyu güzel değiştirdiği belli oluyordu ama yemezlerdi. İki parmağını kaldırdı ve iki işareti yaptı. Elimi uzattım ve parmaklarını tutarak indirdim. Üzerine uzanmışım gibi olmuştu.

“Konuyu değiştiriyorsun!”

“İki oldu güzelim, iki.”

“Ve...” tamamlamadığı cümleyi hatırlatmak ister gibi. Eğildi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bu yakınlaşmadan hoşlanmadığım için geri çekilmeye çalıştığım elini belime koydu ve ben kucağından kaymadan ona daha çok yaklaştım. Biraz hızlı gitmiyor muyduk? Tam ağzımı açıp itiraz edeceğim sırada arkamızdan öksürük sesi geldi. Ah şükür! Hemen popomu olması gereken yere koltuğa koydum ve yerime geçerkenki önüme düşen saçlarımı kulağım arkasına tıktım. Bir çiçek olmadığım eksikti. Karşıımızdaki ufak tefek, esmer, başı siyah bir şalla örtülü kadına baktım. Başını öne

eğmesinden ve esmer tenine yayılan hafif kırmızılıkla ne yaptığımızı gördüğü ve yapacaklarımızı düşündüğü ortadaydı.

Arapça bir şeyler söyledi ve sesi öyle mahcup çıkmıştı ki, kendimden utanmıştım ve yanımdaki kaba adamdan çünkü o karşımızdaki kadının ezilip büzülmesini görmüyormuş gibi kaba kaba konuşuyordu. Bir de koltuğa yayılmış. Tamam, Katar padişahı olmadığı tescillenmişti ama bu oturuşuyla tam bir Katar ağası gibiydi.

İkisi de başlarını salladıktan sonra kadın gitti ve Amer ayağa kalktı.

“Her ne kadar sana enerji vererek sonrasında kendi başımı şişirtsem de karnın acıkmalı olmalı.” hakaret mi etti yoksa yemek yiyeceğimizi mi söylemişti belli değildi ama bana uzattığı elini görmezden gelerek oturduğum yerden kalktım.

“Annemlere haber vermem lazım, beni merak etmişlerdir.”

“Annenlerin de benim yanımda olduğunu tahmin ettiklerine eminim.”

“Yine de haber versem iyi olur.” diyerek peşine takıldım. Az önce o kadının çıktığı odaya doğru yürüdük. Burası anladığım kadarıyla Amer’ın odasıydı. Amer kapıdan içeriye girdiğinde ben dışarıda bekledim.

“Aslında ufak bir mesaj atmış ve uyurkenki resmini göndermiş olabilirim.” diye seslendi odanın içinden. Umarım salyalarım akıyordur ve sabahlığının önü açık değildir. İlk ihtimal sadece iğrenç olurdu ama ikinci ihtimalde ise evde dönen dedikoduları düşünmek dahi istemiyordum. Keşke öncesinde bana sorsaydı ve keşke ben de ayı gibi uyumasaydım.

“Ne kadar süre daha orada kalmayı planlıyorsun?” kapı kadar gelmiş gömleğinin ön düğmeleri açık bana bakıyordu. Yine bir şerbetli tatlılar alarmı.

“Bana, benim için bir oda gösterene kadar.” dedim tereddütsüz.

“Burada sen kalırsın diye düşünmüştüm.” Sanki Türkçe konuşmuyormuş gibi baktım ona ve daha girmedığım odanın içine gösterdim. “Yanlış anlamadıysam burası senin odan ve az önce o kadın bu odadan çıktı. Benim bu odada kalacağımı mı düşündün?” laflarımı tamamlamadan kolumdan tutup beni odanın içine çekti. Etraf fazla topluydu ve yoğun kadın parfümüyle karışık Amer kokuyordu. Etrafa bakındım. Yatak biraz dağınıktı ve üzerinde kadın iç çamaşırları vardı. Suratımı buruşturdum. Bu oda biraz otel odasına benziyordu. Sadeydi ama her şey büyük ve genişti.

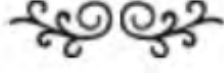
“Çarşafı her gün değiştirirler ben olsam da olmasam da bugün iki defa değiştirecekler. Söylerim odayı havalandırırlar. Ve senin burada kalacağını sadece düşünmüyorum, icraata da döküyorum.”

Beni odanın ortasında tek başıma bıraktıktan sonra gömleğini geniş omuzlarından çıkartırken başka bir odaya geçti. Arkasından devamını görmek için başımı hafifçe uzatmış olabilirim ama sonrasında hemen geri çektim. Odayı incelemeye başladım ve gözüm yatağa kaydı. O yatakta kaç kadın yatmıştı?

Başımı kaldırdığımda Amer geleneksel kıyafetlerinin içindeydi ve başına şu örtülerden takıyordu. Nefesim kesilir gibi oldu. Tehlikeli

derecede yakışıklı olduğu gerekçesiyle ülkesinden uzaklaştırılan Arap birini duymuştum, bence bu gerekçeyi öne süren her kimse kesinlikle Amerle tanışmamıştı.

Odadan çıkana kadar suratına bakamadım. Odalardan birinin önünde durana kadar konuşmadık.

“Seni biriyle tanıştıracam hazır mısın?” diye sordu. Bunu son anda söylediği için ona sinirli bir bakış attım. Saçım düzgündü en azından dalga dalgaydı. Üzerimdeki elbise biraz bol da olsa üzerimde güzel durmuştu ve makyajım yoktu. Derin bir nefes aldım. Umarım başka bir kadın değildir çünkü bunu kaldırabileceğimi zannetmiyordum.

Kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra kapıyı açtı ve önden beni buyur etti. “Seni tanıyor.” dediğinde daha bir merakla içeriye girdim ve etrafa bakındım. Etrafımda bir sürü İstanbul manzarası olan portreler, minyatürler, hatıra eşyaları vardı. Bu odada her kim varsa fena İstanbul hayranıydı. Odanın etrafında dolanan bakışlarım salonda gördüğüm Amer’in çalışanlarından biri olan kadını görmemle son buldu. Bir yatağın başında duruyordu. Yatağın yanına gitmekle gitmemek arasında tereddütte kalsam da Amer’in elini belime koyup beni teşvik etmek için öne ittirmesiyle yatağa doğru yürüdüm. Yatak pembeydi ve büyüktü. Oda salon gibi duruyordu tek fazlalık yataktı. Yatağın biraz ilerisinde geniş bir sofra vardı. Yuvarlak ve geniş bir yer masası doluydu.

Yatağa kaydı bakışlarım. Solgun yüzlü, kara kaşlı, kara gözlü bir kız yatıyordu yatakta. Simsiyah uzun saçları yastığının üzerine ve yüzünün etrafına dalga dalga yayılıyordu.

Kim diye sormama gerek yoktu. Yüzüne baktığımda Amer’e çok benzediğini fark ettim. Sadece ondan daha solgun, esmer bir yüze sahipti. Gür kirpiklerinin arasından bana baktı kız. Benden birkaç yaş küçük duruyordu. Güzeldi çok güzeldi. Yüzüme bakarken ayağa kalkmak ister gibi bir hali vardı ama kalkamıyor gibiydi. Sadece uzanıyordu. Birbirimize baktık ve aynı anda yüzümüze bir gülümseme yayıldı. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Güldüğünde soluk kırmızı dudaklarıyla bile çok güzeldi. Ne diyeceğimi bilemediğim için Amer’e bakma gereği hissettim. O kardeşine bakıyordu ve yüzünde bir ağabeyin yaşadığı gurur vardı.

“Geciktiğim için özür dilerim, süpürgeli bir cadıyla uğraşıyordum.” dedi Amer kardeşine bakarak.

“Sensin cadı, ayrıca süpürgem de yok!”

“Bunu dert ettiysen sana bir süpürge alabilirim.” benimle kardeşinin önünde alay ediyordu ve kardeşi tabii ki ağabeyinin tarafında gibi gülüyordu. “İstemez senin süpürgeyi.” dedikten sonra dil çıkarttım. Diyecek bir şey bulamadığım için kendimi fazlasıyla ezik hissediyordum.

“Sorun değil.” dedi kız fazlasıyla bozuk bir Türkçe kullansa da

dediklerini anlamıştım. Bakışlarını bir saniye olsun benden ayırmadan konuştum. “Çok güzel gözlerin var ağabeyimin dediği gibi; deniz gibi...” dedikten sonra gözlerime hayranlıkla baktı. İltifatından dolayı yüzüme mahcup bir gülümseme yayılsa da sonrasında jeton düştü. Ağabeyimin dediği gibi mi demişti o. Amer, benden mi bahsetmişti kardeşine. Seni tanıyor, demişti odaya girdiğimizde. Bakışlarım yana kaydı. Asya 1 Amer o.

Amer gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. “Acıkmadınız mı siz, ben kurt gibi acıktım.”

“Yoo...” dedim uzata uzata “Ne güzel sohbet ediyorduk.”

Kardeşiyle aynı anda birbirimize bakıp gülümsedik. Amer, panikle ensesini kaşı da ve “Mina, Asya ve Asya, Mina.” diyerek bizi taşırdı.

“Biz tanışabilirdik ama yine de teşekkür ederim.” dedim ona sırtarak bakarken. Deniz gözlerim varmış demek.

Mina’ya döndüm. “Tanıştığımıza memnun oldum, Mina.”

“Ben de memnun oldum Asya.” dedi bozukta olsa dilimizi konuşuyor olması hoşuma gitmişti. “Üzgünüm seninle tokalaşmak isterdim ama...” dedi ve sustu. Yatağın içinde hareketsiz yatan bir bedeni vardı ama mimikleriyle her şeyi hallediyor gibiydi. Omuz silktim ve gergin havayı dağıtmaya çalıştım. Ona ne olduğunu merak etsem de sormamın daha iyi olduğunu düşünerek konuyu değiştirmeye çalıştım. Yanındaki kadının yardımıyla biraz belini doğrultarak yatağın içinde oturur pozisyona geldi. Ona bakarken konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Dilimizi nereden öğrendin?”

Mina cevap veremeden Amer atladı. “Dizilerinizden. Mina tam bir Türk dizisi hayranı.” kardeşinin bu durumdan çok şikayetçiymiş gibi konuştu. İkinci kez konuşmamızı bölmesinden rahatsız ona baktım. “Mina’yla konuşmaya çalışıyordum. İzin verirseniz saygı değer Amer Bey!”

Mina sadece güldü. Amer heyecanlı gibiydi ve bende bulunduğum ortamdan dolayı heyecanlıydım. Amer’in ailesiyle tanışmış sayılırdım. Etrafıma bakındım anlaşılan küçük kardeşi hem Türk dizilerine hayrandı hem de İstanbul’a.

“Acıktım.” diye huysuzlandı Amer. Kardeşinin yanında olduğumuzun için midir bilmiyorum ama biraz daha sıcak duruyordu.

“Siz yemeğinizi yiyin, ben engel olmak istemem. Ben yedim.” dedi Mina ağabeyinin bu aç hallerine alışkın sonra da etrafına bakındı. “Farnaz yok mu, o da sabah gelmişti.” o kadının ismini duymamla tüm tüylerim havalandı ve Mina sanki gerçekten onu merak etmiş gibi konuşuyordu. Onlar yakınlar mıydı?

“Farnaz konusu kapandı, Mina.” dedi Amer bana bakarken. Sinirlenmişti.

“Sorun değil, açıkçası siz o konuyu kapatırken biz daha o konuyu açamadık bile.” dedim hala açıklama yapmadığı için sitemimi belli ederek.

“En son yemek diyorduk.” ve yine Amer kaçtı. Elbet kaçamayacağı bir an gelecekti ve o anı ben dört gözle bekliyordum. Ya söke söke ya

şantajla gerekirse kaba kuvvetle o kadının, Amer'ın hayatındaki yerini öğrenecektim. Belki de hiçbirine gerek kalmadan Mina'dan öğrenirdim. Çok masum ve saf duruyordu. Bu tam olarak masumiyetini ve saflığını kullanmak gibi görünse de sadece bilgi alışverişi yapmaya çalışıyordum.

KAKTİUS TEAM

7. Bölüm

İçimdeki hissettiğim duygunun adı huzurdu sanırım. Hafif bir rahatlık, gönül hoşluğu, hiçbir şeyi kafaya takmamak ve anı yaşamak... O yanımda olmasına rağmen huzurluydum ve gülmekten yanaklarım ağrıyordu. Mina, ağabeyinin tersine fazla komikti ve meraklı... Ah bir de ağabeyi kadar inatçı. Türkiye'yi bu kadar çok merak etmesine rağmen iyileşene kadar ağabeyinin onu tekerlekli sandalyede götürmesine izin vermiyordu. İstanbul'a kendi ayak basacakmış. Onun bu haline üzülsem de o alışmış gibiydi. Ya duygularını çok iyi gizliyordu. Amer de kardeşinin yanında mutluydu. Tatlı atışmaları vardı. Amer'in benimle atışması ise yediğim tüm tatlı ve taze meyvelere inat acı ve iç bayıcıydı.

Kaç saattir bacaklarımı toplamış yer masasını etrafında oturuyorduk bilmiyordum ama artık ayaklarım uyuşmaya başlamıştı. Bir de boyu kısa olmamasına rağmen yukarı toplanan elbisemin etekleri vardı. Bir elimi yumuşak yastıklarının birinin üzerine koydum diğeri de yemekten çatlayacak olan midemin üzerine.

"Doydun mu?" diye sordu Amer her ne kadar yesek de önümüzdekiler hiç dokunulmamış gibiydi.

"Sence?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Bir ara hiç doymayacaksın gibi gelmişti de." dediğinde bu sefer gözlerimi kıstım.

"Genelde formumu korumaya dikkat eden bir insanım. Bu durum

sadece Şu aralar için geçerli ayrıca misafirininki lokmalarını sayman ne kadar kaba bir hareket.” dedikten sonra başımı başka yöne çevirdim. Bu sabahdan beri benimle kaçınıcı uğraşmasıydı. Odaya kapıyı tıkladıp biri geldi. Mina ile ilgilenen kadından daha esmer ve ufak boylu bir kadındı önümüzdeki koca tepsiyi kaldırmaya başladı. Ben onu izlerken, izleniliyor olmanın verdiği hisle bakışlarımı Amer’e çevirdim. Saniyelikte olsa onun beni izlediğini yakalamıştım.

Kahveler gelene kadar konuşmadık. Mina ile havadan sudan konuştuk. Aslında hastalığını merak etmiyor değildim ama sormaya çekiniyordum. Önüme koyulan kahveye göz ucuyla baktım ve başımı çevirdim. Elbette içmeyecektim. Kesin bu adam ne kadar kahve içtiğime de dikkat ederdi. Amer keyifle kahvesini yudumlarırken Mina kahvemi içmediğimi fark etmiş olacak ki, “Kahveni içmeyecek misin?” diye sordu hafif endişeli aksanlı sesiyle.

Ağzımı açtığım sırada cevap Amer’den geldi. “Süpürgeli cadı demiştin ama ne kadar inatçı keçi olduğunu söylemeyi unuttum.”

“Hah. Huyum kurusun!” dedim ve ekledim. “Bundan sonra senin evinde, pardon sarayında gram bir şey ağzıma koymam. Ayrıca ne zaman dönüyorsun?”

“Ne dönmesi?” dedi iki kardeş aynı anda. Birinin sesi üzgün çıkarken birininki sinirliydi. Bu duyguların sahiplerini az çok tahmin etmişsinizdir.

“Benim işlerim ne zaman biterse sen de o zaman dönüyorsun, beraber.” dedi son kelimenin üzerine basa basa.

“Niye ben sana mı bağılıyım?” dedim ona bakmadan bakarsam karanlık gözlerinin parladığını görecektim, sinirden burnundan soluyor olmalıydı ve parlayan gözlerinden ateş çıkıyor da olabilirdi. Kalın dudaklarının düz çizgi halinde olduğu geldi gözümün önüne, bazen hırlamaya hazır bir köpek gibi oluyordu. Başımı çevirdim ve tam tahmin ettiğim manzarayla burun buruna geldim. Onu bu kadar kısa süre de bu kadar iyi tanımaktan hoşlanmamıştım. İleriye doğru uzandığında geriye kaçtım ama yuvarlak tepsinin üzerinden kahve fincanıma uzandı ve kulbundan tutmak yerine direk fincanı kavradı. Üzerime dökmesinden korktuğum için biraz daha geri kaçtım.

“Nereye?” diye sordu ben arkaya doğru gittikçe.

“Bilmem, sen nereye?” dedim elindeki kahve fincanına bakarken.

“Dudaklarına.” dediğinde üzerime doğru geldi. Aldığım cevapla yaşadığım şaşkınlık elimi ayağımı birbirine dolamıştı ve yakından gelen kıkırtıyı duyabiliyordum. O sırada başka bir ses daha duydum. Başımı çevirdiğimde televizyonun açıldığını gördüm. Başımı tekrar Amer’e çevirdiğimde burnumun ucuna kadar gelmiş kahve fincanını ve Amer’i gördüm.

“Aç ağzını.” dedi. Kahve fincanı ve dudaklarım... Rahat bir nefes verdim ve içerideki ani temasın yaşanmayacağını anladım. Bir an başka bir şey olacağını düşündüğüm için kendime hem kızmıştım hem de utanmıştım. Hadi benim kafam karışmıştı Mina neden şimdi televizyonu açıtırıp bizi baş başa bırakmıştı.

Başımı onaylamaz anlamda sağa sola salladım. Gram bir şey ağzıma

sokmam demiştim bir kere. Bana sabrımı zorlama bakışları atsa da başımı sallamakla yetiniyordum.

“Asya.” dedi ve fincanı dudaklarıma dayadı, hala çok sıcaktı ve bakır kaplamalı olduğu için daha da sıcaktı dudağım yandığı için acıyla ağızımı açmak zorunda kaldım. Sıcak kahve dudaklarımla arasından dilime aktı ve ben geri çekilince bir kısmı çeneme ve üzerimize aktı.

“Of yandım!” dedim çenemden akan kahveleri silmek için peçete ararken. Çenemden akan kahveyi Amer parmağıyla sildi ve dudaklarına götürdü. Bu sahne fazla klişe dursa da kalbim tekledi. Kendimden korkmaya başlamıştım. O kalın, esmer parmağını başparmağını kalın dudaklarının arasına aldı ve geri çekti.

Kendime gelmek istiyordum. Muhtemelen şu an suratına salak salak bakıyordum ve yaptığının pis bir hareket olduğunu düşünerek suratımı buruşturdum. Pis mi, ah pis kelimesi o sahne için yapılmış en büyük hakaret olurdu.

“Pis misin?” diye sordum tepsinin üzerinde peçetelere uzanırken.

“Pis mi?” derken güler gibi oldu ama ciddi idi. “Emin ol kendi kahvemden daha şekerliydi. Şimdi daha fazla yanmak istemiyorsan o kahveyi iç.” dedi ve sesi fazla ciddi idi.

“Oldu başka emrin var mı paşam?”

“Asya! İç şunu, öyle demek istemediğimi biliyorsun.”

“Bilmiyorum üzğünüm. Seni sadece birkaç haftadır tanıyorum ve neyi demek istediğini veya demek istemediğini bilmeyecek kadar kısa bir süre bu.”

Güldü. Televizyonun sesi kısılmıştı ama Mina’ya sesimiz ulaşmayacak kadar açıktı. Engin Altan Düzyatan’ın sesini duyabiliyordum. Demek Diriliş Ertuğrul’u izliyordu. Dikkatimi televizyondan çekip tekrardan Amer’e çevirdim. Güldüğünde resmen buldozer gibi üzerimden geçmiş gibi oluyordu. Buna acilen bir çözüm bulmam lazımdı. Hem akıl sağlığım hem de kalp sağlığım için.

“Sözde tanımadığın birinin evindesin.” benimle alay ediyordu ve bu durumdan zevk alıyordu.

“Zorla!” dedim hafif sesimi yükseltip gözlerimi büyülterek.

“Şimdi de zorla o kahve içilecek o zaman.” derin bir nefes aldım. Gerçekten bir şeye taktı mı takıyordu. O takıyorsa ben de takıyordum. O kahveyi içmeyecektim.

“İçtim sayılır yeter bu kadar, hem benim kahveye alerjim var.” ondan uzak bir köşeye kaçıp oturdum ve ona baktım. Doğruyu söyleyip söylemediğimi tartar gibiydi. “Bana yalan söyleme ilk tanıştığımız gün de bana kahve yapmıştın.” dedi sonunda. Hatırlaması ne hoştu. Keşke o gün arabanın üst kısmına kafamı vurduğumda fenalaşsaydım ve iki üç gün hastanede kalsaydım. O zaman hiç onunla tanışmamış olurdum ve... Güzel zamanlarım olurdu.

“Demek o lanet günü hatırlıyorsun.” dedim onunla tanışmak benim için lanetli bir günmüş gibi. Suratının düştüğünü gördüm. Yüzünden hayal kırıklığı geçti ve ayağa kalktı. Esmer bedeni beyazlar

içinde oturduğum yerden daha büyük duruyordu.

“Ne yaparsan yap.” dedikten sonra arkasını döndü. Küsmüş müydü şimdi bana?

“Nereye?” , “Amer!” diye seslensem de beni umursamadan koca odadan çıktı gitti. Dediğime pişman olmamak istiyordum ama hay dilimi eşek arısı soksaydı da öyle demeseydim, diyen kısmım tam olarak kalbimin üzerine oturmuştu.

Oda bir anda sessizleşti. Mina’nın sesiyle odanın sessizliği daha da belirgin oldu.

“Ağabeyim?” diye sordu bozuk Türkçesiyle.

“Bilmiyorum canım.” dedim ve oturduğum yerden kalkıp Mina’nın yanına gittim. Yatağının kenarına oturdum ve kara kara düşünmeye başladım. Aslında sürekli çevremde olduğundan ve aklımı karıştıracak hareketlerde bulunmasından dolayı düşünmeye pek vaktim olmuyordu. Ondan hoşlanıyordum. Bunu kabul etmişim içten içe, inkar etmiyordum ama bazen aynı zamanda onu boğmak istiyordum. Belki de ikimizde aynı anda kendi dediklerimizi yaptırmakta inatçı olduğumuz için böyle oluyordu. O, ben ne istersem o havalarında ve anladığım kadarıyla bunca zaman buna alışmıştı. O alıştıysa ben de alışmıştım. Bunca zaman babam dahi bana yaşarken zorla bir şey yaptırmamıştı. Öldükten sonra ise en büyük zorlamayı görmüştüm. Şirketinin başına geçmem, bu en başından beri bir hataydı. O şirketin başına geçmesem bunların hiçbiri olmayacaktı. Hayatımda ne Amer olacaktı ne ona olan hislerim ne de ona ait şeyler.

Akşama kadar Mina ile televizyon izledim. Ona kitap okudum. Beraber meyve yedik ve vakit tahminimden çok daha çabuk geçti. Her ne kadar Farnaz olayı arada bir aklımdan geçse de Mina’ya sormaya çekinmişim. Amer’e gelince soracaktım.

Oturduğum yerden boş boş televizyona bakıyordum. Kızlarla konuşmam lazımdı, onları özlemiştim. Peri’nin hayırlı haberini doğru düzgün kutlayamamıştım bile. Hep onun yüzünden. Hayatımda her şey onun yüzünden oluyordu. Her şey...her şey... Bir anda hayatıma girmiş ve ortalığı karıştırmıştı. Kapı açıldı ve aniden içeriye girdi. Tıpkı hayatıma girdiği hızda bana doğru yürüyordu ama yüzüne bakmadı. Kardeşinin yüzünü sıvazladı ve eğilip alnına öpücük kondurdu. Kardeşine beslediği sevgi her halinden belli oluyordu. Onun yanında yüzü bile yumuşuyordu.

Varlığını belli etmek istedim ama harekete geçmedim sadece oturduğum yerde kıvrandım. Ondan sevgi gösterisi istemiyordum ama sabah beni burada unuttuğunu hatırlatmak istiyordum. Mina ile geçirdiğim vakitten sıkıldığım için değildi bu kıvranmam. Mina ile Arapça konuşuyordu. Onları dinlerken alt dudağımı dişlemeye başladım ama yüzüne bakmadım.

İsmimi onun ağzından duyduğumda yerimden fırlayacaktım

neredeysse ama son anda kendimi tuttum. “Hı?” dedim yavaşça başımı ona çevirerek.

“Hazırlan senin için bir şeyler aldirttım dışarı çıkıyoruz.”

“İstemiyorum, teşekkür ederim.” dediğimde sabır çaktı.

“Hazırlan çıkıyoruz, dedim.” dedi daha gür bir ses tonuyla.” Soru sorduğumu hatırlamıyorum.” sinirli gibiydi. Sabahki neşeli halinden eser yoktu.

“Zaten sorman gerektiği için sormuşsun gibi cevap verdim.” diye belirttim. Başımı çevirdiğim anda kolumdan tutup beni oturduğum yerden kaldırdı. Sert görünmeye çalışsa da dokunuşu yumuşaktı. Önünden yürümem için elini iki omzumun üzerine koydu. “Hadi Mina’ya veda et.” dedi dişlerinin arasından. Direktmem bir işe yaramamıştı beni önünden yürüterek odadan çıkarttı.

Odaya gidene kadar önünden yürütmeyi sürdürdü. Kapıyı açıp içeriye girdiğimizde “Ya hazırlanırsın ya da ben hazırlarım seni.” bana başka seçenek bırakmadığı için içimden ona söylensem de elinden kurtulup yatağa doğru yürüdüm.

Yatağın üzerindeki üç koyu renkte uzun kumaşlara baktım. Tereddütte kalsam da buranın kıyafetlerine, giyim ve kuşamına uymam gerektiğinin farkındaydım. Lacivert olanı elime aldığımda korktuğum başıma gelmediği için rahat bir nefes aldım bu elbise feraceyi andırıyordu. Yakası genişti, kolları uzun ve boyu da uzundu düzde olsa kollarında işlemeleri vardı ve etek kısımlarında da, kumaş ağır duruyordu. Bir kez daha elbiseye bakıp rahat bir nefes verdim.

Amer bir şey söylememi bekliyor gibiydi. Elimdeki gösterdi ve giyim odasına gittim. Çarşaf giymek, başını örtmek bunlar insanların kendi tercihleriydi elbette ama ben böyle bir şeye hazır olduğumu düşünmediğim için rahatlamıştım. Üzerimdeki elbiseye çıkarttım ve onun yerine seçtiğim elbiseyi giydim. Bu sefer üzerime tam olmuştu. Saçlarımı dışarıya çıkarttım. Lülelerim çoktan bozulmuş olmalıydı.

Ayakkabı için buraya gelirkenki giydiklerim pek olmayacağı için çıplak ayak içeriye girdim. Üç çiftte ayakkabı vardı. Fazla ince topuklu veya uzun topuklu değildi ama hoş görünüyordu. Bunları Amer’in seçmediği kesindi zaten aldirttım demişti.

Saçlarımı düzeltirken koltukta oturan Amer’e baktım. Bana bakmıyordu ve hala sinirliydi.

Hafifçe öksürdüm bana bakması için ama duymazdan geldi. Resmen küsmüştü.

“Hazırım.” dedim bana bakması için. Elindeki telefonundan başını kaldırmadan, “Bir şeyle uğraşıyorum şu anda.” dedi.

“Tamam.” dedim ve ben de odanın içini incelemeye başladım. Odanın içinde yürürken aklıma gelen soruyu sormakla sormamak arasında kararsız kalmıştım. “Küs müyüz?” diye sordum yanına doğru yürürken.

Güler gibi oldu ama vazgeçti. Nihayet başını kaldırdı. “Hayır. Bu da nereden çıktı?” dedi suratını buruşturarak.

Omuz silktilim. “Benimle konuşmuyorsun oradan çıkmış olabilir

mi?”

“İşlerim vardı. Buraya onun için gelmiştim hatırlarsan.”

“Evet, haklısın. O işler bir anda başına başına vurdu ve şimşek hızıyla yerinden kalktın zaten.” o nasıl sabah benimle alay ettiyse şu an bende aynı şekilde onunla alay ediyordum.

Sıkılmış gibi ayağa kalktı. Bu sefer önden yürümeye başladı ben de peşinden. Koridorları geçerken “Nereye?” diye sordum.

İlk soruşumda cevap vermedi.

“Nereye?” dedim bir kez daha.

“Arkadaşlarımin evinde bir parti var oraya.”

“Arkadaşlarınla mı tanışacağım?” diye sordum bir anda şaşkınlıkla. Beni arkadaşlarıyla mı tanıştıracaktı.

“Arkadaşlarımin eşleriyle.” diye düzeltti. Ben onlarla nasıl anlaşıyordum ki?

“Ben onlarla anlaşamam ki.”

“Haklısın. Onlar genel de uysaldır. Eşlerinin sözlerini dinlerler.” dedi hafif laf sokar gibi. Evden çıkarken hafifçe boğazımı temizleyip hatasını düzelttim. “Birincisi ben dil konusunda demiştim, ikincisi de eşleri adı üzerinde eşleri biz seninle karı koca değiliz kaldı ki sevgili bile değiliz.” dedim omuz silkerek.

Asansöre doğru yürürken arkamdan gelen kızgın solukları duyabiliyordum. Arkamda adete kızgın bir boğa yürüyordu. Asansörün kapıları açıldı başımı kaldırmadan asansöre bindim ve o da bindi. Üzerimden uzanıp düğmeye bastı ve başka bir düğmeye daha bastı. Kapılar kapandı ve asansör hareket etmeden durdu.

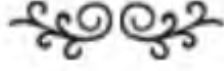
“Ne oldu?” diyerek başımı kaldırıp ona baktım tam karşımda duruyordu. Elini birini enseme koydu ve bana doğru uzandı. Hiddetle dudaklarımız birbirine çarptığında ilk şok dalgasını yaşamıştım. Beni öpüyordu. Bu eylemi hala sürdürüyordu. Sabahki gibi kısa bir şey değildi ve geriye doğru hareket etti. Ensemdeki kolu aynaya çarpma kadar... Dudaklarının üzerindeki dudaklarım bir cevap bekliyordu. Kendimle savaşım saniyeler sürdü. Ben ne yapacağımı bilemezken geri çekildi. Onu itmedim, kendi geri çekildi. Yüzüme birkaç saniye baktı. O gözleri... gözleri her saniye daha da kararıyor gibiydi. göğüsü sinirle sıkışan soluklarından dolayı körük gibi inip kalkıyordu. Yüzüme öyle derin bakıyordu ki kendimi suçlu hissediyordum. Onu incitmişim gibi geliyordu.

Elimi yavaşça ensesine götürdüm ve çikolata şelalesi saçlarına dokundum. Yumuşaktı, tel teldi ve avucumu gıdıklıyordu. Uzandım ve düşünmeden dudaklarına yapıştım. Düşünürsem beynim kalbime bin bin türlü hakarete bulunacaktı bundan emindim. İlk anda karşılığımı aldım. Her şey saniyeler içerisinde oldu. Geri çekilecek alanım olmadığı için boştaki elimi göğsüne koyup ittirdim. Beynime oksijen gitmediğinden olsa gerek daha farklı şeyler düşünmeye başlıyordum. Öpmeye devam ederken bir yandan inatla ittiriyordum. Dudaklarım ve avucum birbirine zıt hareket ediyordu.

Güçlkle geri çekildiğinde, “Sakın!” dedim. “Sakın bir daha beni öpme!”

“Sen beni öpmeden mi?” diye sordu yüzünden hoşnut bir ifade vardı. Barıştığımızı ilan ediyor gibiydi.

Dudaklarımın üzerindeki dudaklarının varlığının hissi hiç geçmeyecek gibiydi. Gayri ihtiyarı alt dudağımı dişlediğimde, tam göğsümün üzerine oturan saçma duygular beni iç çekmeye sevk etti. Gerçekten bu adam bana iyi gelmiyordu. Belki de bana yasaklanmalıydı. Dolgun dudaklarının sıcaklığı, saçlarının yumuşaklığı, kokusu...

“Asya Hanım...Asya Hanım?” birisinin bana seslenmesiyle aklımdaki sapık düşünceleri kovup silkelendim. Yanımdaki Büşra Hanım, Amer’in arkadaşlarının uysal eşleriyle anlaşmam için bana tercümanlık yapacaktı. Her zamanki çok düşünceli(!), Amer Bey ben söylemeden önce de gün içerisinde bunu düşünüp Büşra Hanım’ı ayarlamış.

“Efendim.” dedim hemen bakışlarımı Büşra Hanım’a çevirip ardından üzerimde hissettiğim bakışlarla masadaki diğer kadınlara döndüm. Hepsi pür dikkat bana bakıyordu. Suratımda bir şey varmış gibi hissediyordum. Sıcaklığın da verdiği etkiyle elimi suratıma doğru yelledim ve yüzüme samımı gözükmesini dilediğim bir gülümseme yerleştirdim. Masadaki kadınların hepsi çok güzeldi, çok alımlıydı ve fazlasıyla meraklı.

“Behnane Hanım, sizin Amer Bey’le nasıl tanıştığınızı merak ediyormuş ve masadaki diğer hanımefendiler de.” dediğinde daha çok sıırıttım. İstanbul ve Türkiye hakkındaki soruları bitmiş ve konu dönüp dolaşıp Amer’e gelmişti. Bu sadece meraklarından dolayı yüzümde oluşan sinir olduğumu belli eden bir sıırıtmaydı.

“Amer Türkiye’ye iş için geldiğinde, şirketlerimizin ortaklığı vasıtasıyla.” diye kısaca durumu açıkladığımda Büşra Hanım başını sallayarak masadaki meraklı hanımlara durumu açıkladı. Amer’li hayallerimden ayrıldığım için sevinsem mi üzülsem mi bilememiştim. Liseli ergenler gibi Amer’in hayalini kuruyor olduğumu fark ettiğimde suratımı buruşturdum ve önümdeki meyve tabağından bir yeşil üzüm alıp ağzıma attım.

“Bir şirketiniz mi var?” dedi Büşra Hanım o da masadakiler kadar meraklıydı. Bu kadar kadın bir masa etrafında toplanırsa olacağı buydu. DEDİKODU. Ben de dedikodu malzemesiydim.

“Şirket babama aitti. Vefat ettikten sonra yönetimi bana bıraktı.” tabi hala iflas etmediysem. Ali’yle konuşamadığım için son durumların ne olduğunu bilmiyordum.

Kadınlar bir ağızdan konuştukları için Büşra Hanım’ın kafasını karışmıştı. Konu hakkındaki yorumlarla sorular birbirine giriyordu. Aslında soğuk insanlar değillerdi ve beni de dedikodularına kattıklarına göre samimi bile sayılabilirlerdi. Birisinin bir isim söylediğini duydum tabi onlar daha gırtlaktan konuştuğu için anlamam biraz güç oldu.

“Farnaz!” dedim bir anda ve masada sessizlik oldu sanırım fazla gür söylemiştim. “Farnaz’ı tanıyorlar mı, yani tanıyor musunuz?” dilimi bilmedikleri için bön bön suratıma bakmayı sürdürdüler. Büşra Hanım’ın derdini anlatmasını beklerken saniyeler geçmedi. Biliyor olmalıydı belki de Amer, Farnaz’ı da buraya getiriyordu. O kadınla bu kadar samimiler miydi? Ya da ne kadar samimilerdi. Her yere o kadınla mı giderdi yoksa o kadınla sadece yatakta mı vakit geçirirdi? Bir cevap bekliyordum ki aralarından birinin hoş olmayan bakışlarını yakaladım. Gözlerimiz birkaç saniye buluştuktan sonra aynı anda bakışlarımızı çektik.

“Bilmiyorlar.” dedi Büşra Hanım. Kadınlar o kadar şey söylemişti ve cevapları bu muydu?

“Emin misin?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Yanımdaki minyon kadına biraz da tepeden bakarken kahverengi gözlerinin titrediğini gördüm sonrasında hemen başını salladı. “Tanımıyorlarmış Asya Hanım sadece ismini duymuşlar.” der demez başını çevirdi. Nedense ona inanmak istemedim. Belki de gerçekten öyleydi ama emin olamadım.

Tüm akşam yemekler yendi, müzikler, danslar... Pek eğlendiğim söylenemezdi ama buradaki insanların böyle eğlendiği kesindi. Hiçbir dertleri tasaları yokmuş gibi kurtlarını döküyorlardı. Belki de gerçekten yoktu. Oturduğum yerden gülücük saçmakla yetindim ve Amer’in beni buradan kurtarması için dua etmeye çoktan başlamıştım.

Haremlik selamlık gibi ayrı ayrı durmamızın başta saçma gelse de kadınların yavaş yavaş dökülüp saçılmalarıyla amacın rahat eğlenmek olduğunu anladım.

Yanıma birinin geldiğini fark edene kadar o kadar dalmıştım ki yanımdaki kadını gördüğümde irkildim. Sadece gözleri açık çarşafli bir kadın kolumdan tuttu. Ben etrafa bakıyordum ve daha çok Büşra Hanım’ı arıyordum gözlerim.

“Nereye?” diye sordum kadın beni çekiştirirken. Amer’in ismiyle beraber bir şeyler söylediğinde rahat bir nefes verdim. Buradan kurtuluyordum. Kadınlara veda etmemiştim çok da ayıp olacaktı ama başka güne artık.

Odadan çıkıp koridorları geçtik çıkışa doğru yürüyorduk. Burası oteli andırıyordu ama ev de olabilirdi. Kimin evinde bu kadar çok ve geniş odası olur diye sormayacaktım çünkü aynısı Amer’in evi içinde geçerliydi. Bunları gördükten sonra eve döndüğümde, muhtemelen evim gözüme fazla küçük gözükecekti.

Çıkıştaki kapının önüne geldiğimizde kadın kolumu bıraktı ve kenara çekildi. İleriye doğru uzanıp kapıyı açtı. Onu gördüm beklemekten sıkılmış gibi yürüyüp duruyordu. Belki kulağa saçma geliyor ama şu an kendimi kaçırılmışmış hissediyordum ve beni o sıkıcı ortamdan kaçırdığı için kollarına atlayabilirdim ama

yapmadım. Kendimi tuttum.

“Amer gidiyor muyuz?” dedim. Sesimi duyduğunda rahatlamış gibiydi.

“Evet, yeter bu kadar.” dedikten sonra yanımda geldi. Beraber asansöre doğru yürümeye başladık. O olaydan sonra ikinci asansöre binişimizdi. Aklıma o anları getirmemeye çalışarak etrafa bakınmaya başladım. Altın varaklar ve ihtişam her yerde göze çarpıyordu.

“Eğlendin mi?” sorusuyla tavana bakmayı kesip, ona döndüm.

“Pek sayılmaz. Hep böyleler mi?”

“Genelde haftada veya ayda bir kez düzenlenir. Aile veya arkadaşlar arasında.”

Anlıyormuş gibi başımı salladım. Aramıza mesafe koyuyormuşum gibi hissediyordum ama elimde değildi. Ona normal davranamıyordum. Zihnim sürekli bana o anları yaşıtıyordu. Tenim hala onun yakınlığını hissediyordu. Hayatımda ilk defa öpüşmemiştim belki ama bundan öncesi sadece hafif bir dudak değmesiydi. Bu benim için bir anda epey bir ilerleme olmuştu. Asansörün geldiğini belli en eden sesi duyduğum anda kayan kapılardan içeriye girdim ve en uç noktaya kendimi bıraktım. Ondan ne kadar uzakta durursam, akıl sağlığım için o kadar iyi olurdu.

“Neler yaptınız?”

“Kızsal şeyler.” kısa cevabım onu tatmin etmemiş olacak ki.

“Mesela?” o benimle konuşmaya çalıştıkça ben konuşmayı kısa kesmeye çalışıyordum.

“Dedikodu.”

Daha fazla bir şey sormadı ve eve gidene kadar bu sessizliğimiz sürdü. Ve benim ondan uzak durma çabalarım. Elimde olsa arabanın dışında duracaktım.

Eve gelene kadar o anların yaşandığı asansöre binmek zorunda kaldığımızda kendimi suçlu hissediyordum. Onu öpen bendim. Resmen adama yapışmışım. Kendimden utanıyordum. Onu bedensel olarak itmeye çalışsam da ruhum onu kendine çekiyordu ve öyle bir çekiyordu ki bazen bedenimin itme kuvveti bile buna engel olamıyordu. İkimizde düşünceliydik. Onun ne düşündüğünü bilmiyordum. Belki de beni yanında götürdüğüne pişman olmuştu. Süs köpeği gibi peşinden gidip gelmişim.

“Büşra Hanım, işe yaradı mı?”

“Yaradı.”

Ve yine kısa bir cevap. Evin anahtarını çevirdi ve benden önce içeriye girdi. Arkasından içeriye girdiğimde kapıyı sertçe kapattı. Güm diye çarpan kapı yerimden sıçramama neden oldu. Kapıyı bilerek sert kapatmamış gibi hızlı adımlarla içeriye yürüdü ona yetişmek için hızlanmadım. Odaya gittiğimizi anlayabiliyordum. Mina uyumuş muydu acaba?

Odasının kapısını hırsa açtı ve kapının önünde beklemeye başladı. Ben içeriye girene kadar beni göz hapsinde tuttu. Odaya girdiğimde ise odanın kapısını çarptı. Geceliğimi uçakta bıraktığım için üzerimdekilerle uyumak zorunda kalacaktım.

“Buna ihtiyacın olacak.” arkamda fakat uzaktan gelen sesle irkildim. Arkamı döndüm ve yanına gittim. Geceliğim parmakları arasında sallanıyordu. Bunun onda ne işi vardı ki? Elinden çekip aldım ve göğsüme bastırırken çıkması için yüzüne baktım. Kapı pervazına yaslanmış ifadesiz bir suratla o da bana bakıyordu. Ne hoş bir bakışma!

“Artık çıkacak mısın?” dedim kapını ilerisini göstererek.

“Hayır.” dedi kabaca benim gibi kestirip atmıştı.

“O zaman bana soyunacağım başka bir yer göster.”

“Maalesef güzelim tek yer, gözlerimin önü.” dedikten sonra duruşunu dikleştirdi ve kollarını göğsünün üzerine kavuşturdu. Dişlerimi gıcırdattım. “Bu üzerimdeki de rahatmış bununla uyurum o halde, bana yatacak bir yer göster.”

“Arkamdaki yatak.”

Bazen istediğinde benden daha gıcık olabiliyordu. Şu an olduğu gibi. Kendimi elbette gıcık demiyordum ama onu sinir ettiğimin farkındaydım.

“Yatağını misafirinle paylaşman çok nazık bir hareket, sen nerede yatacaksın?” dedim sakın tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla. O da benim gibi sakın olmaya çalışıyordu ama bunun için çok zor bir durumdu. Onun gibi gergin, öfkeli, yüksek gerilim hattı olan bir adam için.

“Misafirimin yanında!”

Aldığım cevapla gözlerim büyüdü. Oldu olacak nüfusuna da alsın.

“Amer, asla! Asla beraber uyumayacağız. Şu an resmen saçmalıyorsun.” dediğimde üzerime doğru gelmeye başladı. “Esas,” dedi işaret parmağını üzerime doğru sallayarak. “Saçmalayan sensin Asya! Bugün peşimden geldi, gideceğim için endişelendin, beni kışkandın ve öptün! Şimdi bu soğuk tavırlar da neyin nesi?” Adam resmen çetele tutuyordu. Uzun bir gündü, bitmemeye and içmiş gibi.

“Senin için endişelenmedim ayrıca kıskanmadım da. Hem...sen başlattın. Ben öptüm sayılmaz! Ayrıca neden böyle şeyler yapayım ki?” saçmalayarak haklı olmaya çalıştım ama nafile. Suratıma dik dik bakıyordu. Onu kızdırmıştım.

“İster inkar et, ister kabul et biz sevgiliyiz.” dudaklarımdan firar eden şaşkınlık nidasına engel olamadım.

“Sevgili falan değiliz!”

“Asya! Beni gece gece delirtme. Sevgiliyiz işte! Unutma ki ailen de öyle biliyor ve bu gece o öpücükle her şey tescillenmiş oldu.” elimde olmadan homurdandım. “Annem her şeyi biliyor.”

“Eeee?” dedi elimdeki geceliğe bakıyordu. “Ya sevgili olduğumuzu kabul edersin ya da bu gece kabul edene kadar yanında kalırım. Asansörde kaldığımız yerden devam ederiz belki.” dediğinde resmen çığlık atacaktım.

“Sakın Amer! Sakın. Defol git şuradan yoksa burada ne var ne yok kafana indiririm!” dediğimde pis pis gülmeye başladı. Gerçekten hoş ve pislikti.

“Komik değil!”

“Merak etme devamı evlenmeden olmaz.” dedi pis gülüşü iyicene

pişkinleşmeye başladığında elimi belime koydum. “Uykusuzluk öyle değil mi? Sen de bayaaaaa kafa yapıyor anlaşılan.” dedim uzatarak.

“Bana kafa yapan sensin.”

Aklıma gelen fikirle suratımı buruşturdum. “Sen alkol mü aldın?” etrafı koklamaya başladım. Alkol kokusu gelmiyordu burnuma yine de üzerine doğru eğildim ve kokusu bir anda ciğerlerime nüfus etti. Alkol bahane, Amer’in kokusu şahane, diyebilirim.

“Alkol kullanmam.” dedikten sonra arkasını döndü. Odadan çıkmadan önce eklemeyi ihmal etmedi, “Yatakta bekliyorum.” arkasından resmen tısladım.

“Çok beklersin!”

Üzerimdeki elbiseden kurtulup geceliğimi üzerime geçirdim. Geceliğimi demem pek doğru olmaz bu aynı renk olmasına rağmen daha kısaydı ve ufak bir yırtmacı vardı ayrıca daha dekolteliydi. Aynadaki yansımama bakarken Amer’e içimden saydırmayı ihmal etmedim. O göz zevkini düşünüyorsa ben de kendi sanat eserimi düşünüyordum. Geceliği çıkarttığım gibi çıkarttığım elbiseye geri üstüme giydim ve odaya geri döndüm. Amer koca yatağa yayılmış kollarını başının altında birleştirmiş tavana bakıyordu. Hafifçe öksürdüm. Hemen başını benim olduğum tarafa çevirdi. Karanlık gözleri ıslıl ıslıl belli ki bir manzara beklerken, üzerimdekileri görmesiyle bir anda söndü.

Üzerimdekileri anlamlandırmaya çalışıyor gibiydi.

“Ev biraz serin geldi, çıkartmak istemedim. Sonra üşütürüm maazallah!” dedikten sonra yatağın yanına gittim.

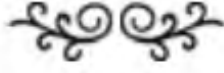
“Ben nerede yatıyorum?” etrafa bakındım. Hala üzerime bakıyordu ve gözleri hayalkırıklığını resmen dışarıya vuruyordu. Uzandığı yerden kalktı. “Burada.”

“Sen?” diye sordum.

“Başka bir odada kalırım.” omuz silkti durumu umursamıyormuş gibi. Neden yatağını bana verdiğini anlamış değildim. Benim tepkimi beklemeden kapıya doğru yürüdü.

“Ben muhtemelen yan odaların birinde olurum. İyi geceler.” dedi ve göz kırptı odadan çıkmadan önce. Sanırım bu göz kırpması beni bayıltabilirdi. Esneyerek önümdeki yatağa baktım. Elimi saten çarşafın üzerine gezdirdim ve yatağın üzerine dokundum. Sertti. Bana otel odasındaki yatağını hatırlattı. Yatağın örtüsünü kaldırdığım sırada sabahki manzara gözümün önüne geldi. O kadın bu yatakta uyumuştı. O kadınla bu yatakta beraber vakit geçirmişti. Vakit geçirmekten kastım birbirlerine gece uyumaları için masal anlatmak değildi. Yatağa bakarken mideme yumruk yemiş gibi olmuştum. Hemen örtüsünü kaldırdığım gibi bıraktım ve etrafa bakındım. Burada yatabileceğim başka bir şey arada gözlerim. Koltuk. Daha tekin duruyordu gözüme. Yatağın hangi tarafında o kadının yattığını bilmediğim için risk almadan koltuğa gittim. Koltuğun üzerine oturduğumda daha yumuşak olduğuna karar verdim. Fazla uzun değildi ve üzerinde yastık yoktu. Uzanırken elimi başımın altına koydum. Hafif bir esneme daha dudaklarımdan firar etti ve gözlerimi yumdum.

Rüyamda yanımdaydı. Başucumdaydı ve çok sinirliydi. Her zamanki gibi... Üzeri çıplaktı sadece altında bir şort vardı. Rüyamda şerbetli tatlıları görmem pek hayra alamet olmasa gerekti. Ergen gibi hayalini kurmam yetmiyormuş gibi bir de rüyalarım da giriyordu. Gözlerimi açtığımda altımdaki sert şeyi hissettim. Yatağın kumaşının üzerinde elimi gezdirdim ve üzerime binen sıcaklıkla gözlerimi araladım. Gerinirken üzerimdeki örtüyü atmaya çalışıyordum. Dağılan saçlarımın arasından etrafa bakındım. Yatağın içindeydim ama nerede olduğumu anlamlandırmaya çalıştım. Sadece bir oda, beyaz çarşaf, oda neredeyse bomboştur. Burası onun odası değildi! Yerimden sıçradım.

“Korkma, buradayım.” sesini duyduğum yöne çevirdim başımı. Dün gece hiç uyumamış gibi hazır. Üzerinde beyaz renk geleneksel kıyafeti ve saçları geriye doğru taranmış bana bakıyordu. Önüme gelen saçlarımı üfleyerek geriye ittim.

“Neden buradayım?”

“Varlığını mı sorguluyorsun, bu evde olmanı mı yoksa bu odada olmanı mı?” uzun sorusuyla suratımı buruşturdu ve uykulu bir ses tonuyla. “Sadece bu yatakta olmamı sorguluyorum.” dedim.

“Dün gece inat edip koltukta uyuduğun için ben seni yatağa taşıdığım da uyusan bile inatla ben o yatakta yatmam dediğin için bu yataktasın.” bana bunun için kızmış gibiydi. Demek ki dün gece gördüklerim pek de rüya değildi.

“İyi demişim.”

“Her gün çarşafı değişir, ben olsam da olmasam da.” diye hatırlattı. Ondan öğrendiğimi düşünüyordu. Sesinde sinir, bozukluk ve kendimi savunma çabası vardı.

“Yine de o yatağın içinde yaptığın aktivitelerde her gün değişiyordur.” dedim yarı uykulu ses tonum yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Başta ne dediğimi anlamamış gibiydi ya da yanlış anlamıştı. O konuşmadan önce “Günaydın.” dedim ve yatağın içinden dolandığım çarşafardan kurtularak çıkmaya çalışken.

“Anlaşıldı.” dedi ne anladığından şüpheliydim. “Bugün yeni bir yatak alıyoruz ve senin için alışveriş yapıyoruz?”

“Kabul.” dedim bu işime gelirdi. Eğer birkaç gün daha kalacaksam, kıyafete ve makyaj malzemesine ihtiyacım vardı. Buradaki kadınların gözlerinin güzelliği yetmiyormuş gibi bir de kalın kalın sürmeler çekiyorlardı. “Ama bir şartla.”

Amer dikkatle suratıma bakıyordu. Bir şey demese de açıklama beklediği kesindi. Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırdım ve dağınık saçlarımı geriye attım.

“Farnaz kim, bana her şeyi anlatacaksın!”

Beni tam karşısına oturttuğuna yutkundum ve hala dağınık olan saçlarımı elimle düzeltmeye çalıştım. Kesinlikle bir banyoya ihtiyacım vardı ama öncesin de Amer’in bana o kadını anlatması

lazımdı. Bu kadar gizem yeterdi. Kara gözlerine bakarken sessizce yutkundum. Direk olarak gözlerimin içine bakıyordu. Kafeye oturmaya gelmiş, yeni aşık çiftler gibi bakışıyorduk. Bıkınca bir soluk bıraktım acaba daha ne kadar süre bakışacaktık? Gözlerine bakmak güzeldi, eskisi gibi içime soğutmak yerine şu an içimi ferahlatıyor gibiydi ama gibisi vardı çünkü o kadını anlatacaktı bana.

“Eeee?” dedim sonunda dayanamayarak. “Sonsuza dek böyle bakışacak mıyız?”

“Niye, rahatsız mı oldu?” dediğinde homurdandım.

“Evet.” dedim kısa ve net bir şekilde. Bu cevabı beklemiyormuş gibi suratını buruşturdu.

“Ne diyorduk?” diye sorduğunda tepemin tası atmakla atmamak arasında ince çizgideydi. Beni oyalıyormuş gibime geliyordu.

“Farnaz diyorduk, canım. Farnaz veya şu senin odandan çıkan kadın!” dolu dolu çıkmıştı ağzımdan.

Biraz düşündükten sonra oturduğu yerden geriye doğru yaslandı ve rahat rahat koltuğa yayıldı. “Önemli biri değil. Hem sen neden Farnaz’a bu kadar taktın ki?” öyle rahat konuşmuştu ki bir ara çenem yatağa düşer gibi oldu. Ben mi takmıştım Farnaz’a?

“Ben mi taktım Farnaz’a. Ben?” dedim şaşkınlıkla işaret parmağımla kendimi gösteriyordum. “Şöyle düşün, benim evimle geliyorsun.” olayı kafasında canlandırması için sesimi kısarak ve daha yavaş anlatmaya karar verdim. “Beraber evin içersinde ilerliyoruz, benim odamın önüne geliyoruz.”

“Aslında sonuca gelmemi istersen zevkle o kısımları anlatabilirim. Hatta pratiğe de dökebiliriz.”

Adamın aklı fikri sapıklıkta olunca yatağa doğru uzandım ve elime gelen ağır yastığı üzerine doğru attım. Yastık sadece kucağına hafifçe değdi ve yere düştü. İstedğim etkiyi yaratmadığı için suratımı astım. “Sözümü kesmezsen sevinirim!”

“Sen anlatırsan da zevkle dinlerim tabi. Farklı hayal güçleri.” dediğinde “Amer!” diye tısladım. Ve sesimi yükseltip olayı daha hızlı kurmasını sağladım. “Biz seninle odama geliyoruz ve pat odamın kapısı açılıyor. Aaa dur ondan öncesi var sen benim evimde bir oda dolusu erkek olduğunu düşünüyorsun çünkü haberler öyle yazmış! Sonra o yarı çıplak, adonisli, altılı yedili baklavalı adam benim üzerime atlıyooo-” cümlemi tamamlayamadan Amer’in tepemde olduğunu gördüm. Gözlerinden ateş çıkıyordu diyerek çok iyimser bir cümle kurmak isterdim gözleri ateş püsküyor, lav kusuyordu.

“O herifin ciğerini sökerim! O baklavalarını başka yerlerine sokarım!” bu kadar açık açık konuşmasıyla suratımı buruşturdum. “Daha cümlem bitmemişti ama... Haksızlık olur yani. Bir de o herifle pardon herifciğimle çünkü Farnaz da bir zamanlar senin için öyle olmalı-”

“Asya!” diye bir kükredi ki olduğum yerde kalakaldım. Yatağın içine doğru kaçmaya başladım. Sanki gerçekten böyle bir sahne yaşanmış gibi üzerime üzerime geliyordu. Az daha gidersem yataktan düşmem an meselesiydi. Gözlerine bakmaya korkuyordum

çünkü deli gibi bakıyordu. Karşısına çıkan ilk insanı parçalayacak kuduz bir köpek gibi bakıyordu.

“Misal, yani, farz edelim ki...” diye sayıklayarak durumu toparlamaya çalıştım. Sırtımdaki boşlukla düşeceğim sırada aslan gibi üzerime atlayarak tuttu beni ve üzerime çıktı. Kendimi ceylan gibi hissediyordum. Az sonra aslanın ziyafeti olacaktım gibi. Elimi göğsünün üzerine koydum ve itmeye çalıştım. “Aynısı işte! Senin Farnaz’la yaşadığın aynısı be manyak adam ne tepeme çıkıyorsun!” diye bağırmaya başladım.

“Bok aynısı!” hala bana tepeden bakıyordu.

“Bok aynısı değil!” diye ısrar ettim. Dişlerimi sıkışmış var gücümle onu üzerimden itmeye çalışıyordum. “İn tepemden ayrıca!”

Hala tepemde durmuş bana ters ters bakıyordu. Üzerimdeki uzun elbise yetmiyormuş gibi bir Amer tepemdeydi. Sıkıntıyla nefesimi verdim ve oda sıcaklığı bir anda yüz derecenin üzerine çıkmış gibiydi. Başımı salladım. “Asya!”

“Hay, Asya’nı eşekler kovalasın ya...İn tepemden be adam in!” dediğimde sonunda üzerimden kalktı ama hala bana bakıyordu. Rahat bir nefes aldım ve üzerimi düzeltmeye çalıştım. “Öyle bir adam yok di’mi?”

Sorusuyla kalakaldım. “Pardon, sen sağır mısın? Hayır o kadar belirttim ki misal, farz edelim diye.” sinirle gözlerimi devirdim. Bilerek yapıyordu. Konu çarpıtarak Farnaz olayından kurtulacağını zannediyordu ama ben kolay kolay pes etmeyecektim.

“Farnaz’ın senin hayatındaki yeri ne? Son kez soruyorum Amer.”

“Ben de son kez cevaplıyorum Asya.” dedi yataktan çıkarken, “Hayatımda hiçbir yeri yok.”

“Ama?”

“Ama ne?” diye sordu üzerini düzeltirken.

“Evinde ne işi vardı?”

“Bilmiyorum. Onu kimin eve aldığını da bilmiyorum normalde girmesi yasak.” ağzından bir şey kaçırmış gibi bir anda sustu ve başını başka yöne çevirdi. Üzerinde beyaz geleneksel kıyafetinin kollarını düzeltti. “Hazırlan da çıkalım.”

“Neden girmesi yasak?” yatağın içinden çıktım ve ondan uzak bir noktaya gittim. Arada bir delirdiği düşünürse ne yapacağı belli olmadığından uzak durmaya çalıştım.

Bir an da patladı. “Yeter artık! Yeterince soru sormadın mı? Benim için bir önemi yok! Ben sana ne zaman yalan söyledim!” suratına öylece bakarken bir an bunu sorguladığım için kendime kızacak kadar kendimi suçlu hissetmeme sebep olan bakışlar attı. Burada haksızken kendini haklı durumuna çıkarmayı başarmıştı. Tebrik etmek istesem de “Bence de yeter!” dedim sesim onunki kadar gür çıkmamıştı ama soğuktu.

“Beni buraya sürükledin. Evine getirdin. Madem bir şeylerin olmasını istiyorsun, benden bir şey saklamaman lazım Amer. Eğer saklayacaksan da beni hayatına hiç almaman lazım.” dedikten sonra tek kelime daha duymak istemediğim için odanın kapısına doğru

yürüdüm. Arkamdan söylediğini duyabiliyordum. Muhtemelen kendisine kızıyordu. Yani bu durumda kendisine kızması gerekirdi.

Odanın kapısını sertçe açtım ve kendimi dışarıya attım. Odada yeterince oksijen alamamış gibi derin derin soluklar aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ondan uzaklaşmak istiyordum. Madem sürekli birbirimizden bir şey gizleyecektik o zaman her şey açıklığa kavuşana kadar birbirimizden uzak duracaktık. En kötü ne olmuş olabilirdi ki?

Hangi odaya girmem gerektiğini bilmediğim için koridorda dolanmaya başladım. Odadan hala çıkmamıştı. Evin içerisinde dolaşan birini görsem veya bir ses duysam o odaya girecektim ama kimse koridora çıkmamıştı. Zaten ev çok genişti ikiye ayrılmış durumdaydı ve ben Amer'ın odasına yakın olan taraftaydım. Bu evden gitmem gerekiyordu. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tek çarem Amer'ın uçağı olmamalıydı. Tam aklıma gelen fikirle Amer'ın odasının kapısının önüne gelmiştim ki gece kaldığım odanın kapısı açıldı. Onu görmemek için yüzüne bile bakmadan odaya girdim. Kapıyı kapatacağım sırada arkamdan geldi. Beni takip ediyordu.

Odanın için de sabahlığını aramaya başladım. Dün geceliğimi getirdiyse sabahlığını da getirmiş olmalıydı. Cebinde telefonum vardı. Giyim odasına girdim ve orada sabahlığını bulma ümidiyle eşyaları karıştırmaya başladım.

“Ne arıyorsun?” ben odanın içini karıştırırken sadece kapının pervazına yaslanmış beni izliyordu.

“Telefonumu.” dedim dışlerimin arasından.

“Neden?”

“İletişim. En azından buluş amacının öyle olduğunu düşünüyorum.” dedikten sonra odanın içinde bulamayınca odasını karışmaya karar verdim. Çekilmesi için elimin tersiyle koluna dokundum.

“Kimin iletişime geçeceksin?”

“Bilmiyorum. Ayrıca sana ne! Bana mertçe zamanında yediğı haltı söylemeyen adamla benim işim olmaz.” biraz ağır konuştuğumun farkına vardığımda her şey için çok geç olmuştu. Birbirimize baktık. Bu kadar sinir kalbe zarardı. Ve o gözleri gerçek bir yanardağı andırıyordu.

“Duyacağın şeyler senin canını yakar anlamıyor musun?”

“Anlamıyorum.” parmağımı şakağıma dayadım. “Basmıyor bu beynim, üzgünüm.” odadan çıkacağım sırada kolumdan tuttu. Canımı yakmamak için fazla sıkmamaya çalışıyordu ama acısını dişlerinden çıkartıyor gibiydi.

“Bak, ben her kadına güvenmem. Kadınlarla da iş yapmam demiştim. Kolay kolay da bir kadınla beraber olmam. Farnaz onlardan biri sadece.” tahmin ettiğim gibi olmuştu ama cümlesinin sonundaki onlardan biri cümlesi yüreğıme oturmuştu. Yani daha fazla da kadın vardı. Sessizce yutkundum ve kolumu tutan parmaklarına dik dik baktım.

“Çeker misin, pençelerini?”

“Çekmem. İsteddiğini söyledim şimdi alışverişe gidiyoruz.”

İtiraz edeceğim sırada ortamdaki havayı değiştirmek ister gibi konuyu değiştirdi. “Ya o güzel bacaklarınla yürümeye devam edersin ya da yolcuğuna sırtımda devam edersin.” diyerek beni sürüklemeye başladı. Bazen öyle seçenekler sunuyordu ki ne o seçenekleri öyle tatlı dille değil ama araya soktuğu bir kelimeyle öyle yumuşatıyordu ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona itiraz edemiyordum ama önce banyo yapmam lazımdı. Bu halde dışarıya çıkamazdım.

“Banyo yapmam lazım.” dedim kolumu ondan kurtarmaya çalışırken.

“Bana uyar.” dedi bir anda neşesi yerine gelmiş gibi. Aklından ne geçtiği dudaklarına yerleşen gülümsemeden belli oluyordu. Tekrardan odanın için girdik ve giyim odasının tam karşısındaki kapıyı gösterdi. “Banyo orası.”

Eminim ki bu koskoca evinde hatta sarayındaki tek banyo odasında değildi.

“Başka bir yerde banyo yapamaz mıyım?”

“Yapamazsın.” dedi ve önden banyoya girdi.

Banyoya girdiğimizde geniş bir banyo takımıyla karşılaştım. Odanın yarısı küvette resmen ve diğer malzemeler. Her şey bembeyazdı hiç kullanılmamış gibi. “Dolaptaki havlular temiz, bulamazsan seslenmen yeterli.” dedikten sonra bana arkasını döndü. Ben etrafı incelerken kapının önünde biraz oyalandıktan sonra çıktı. Çıktığına göre kapıyı kilitleyebilirdim her duruma karşı. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı kapattıktan sonra anahtar deliğine baktım. Boştu. Kapıyı tekrar açtım. Kapıyı kilitleyemezsem banyo da yapamazdım.

“Anahtar nerede?” diye sordum.

“Bilmem, orada olması lazım. Yok mu?” dedi Amer fazlasıyla konuyu uzakmış gibi pencereden dışarıya bakıyordu.

“Olsa senden istemem herhalde.” ona ters ters bakmayı sürdürdüm ama beni umursamadı bile. Her zaman o tehdit edecek değildi ya. “Sakın, içeriye girdiğini duyarsam öldürürüm seni veya o küçük Amerciği taşla ezerim.” dedim işaret parmağımı sallayarak. Yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı.

“Küçük olduğunu kim söyledi?”

8. Bölüm

Elimi tutan ve yüzü hala alısmakta zorlandığım şekilde gülümseyen adama baktım. Mina, biz evden çıkmanda önce Amer'e her ne dediyse, Amer'in çok hoşuna gittiği belliydi. Onların Arapça konuşmalarını hatta çevremdeki herkesin Arapça konuşmasını kıskanır hale gelmişim. Bu arabayla gittiğimiz sahil kenarındaki restorandaki çalışanlar da dahil. Katar'ın bir Arap ülkesi olduğunu düşünüp çöllerle kaplı bir olduğunu hayal ettiğimden su gördüğümde ufak çaplı bir şok geçirmiştim. Karşı kıyı görünüyordu. Amer bu şaşkınlığıma da gülümsedi ama ben en çok Mina'nın ona ne dediğini merak ediyordum. Saate baktığımda neredeyse öğlen olduğunu gördüm. Kurt gibi acıkmıştım. Amer menüye bakmak yerine adamdan kısa ve çok açık bir şey istedi ve tüm dikkati bana verdi. Tüm yol boyunca başının etini yemem yeterli olmamış gibiydi. Sorumun cevabını almadığım sürece başının etini yemeğe devam edecektim.

"Artık söyleyecek misin, Amer?" diye sordum. Karşımdaki adam her zaman kara gözleriyle etrafa tehlike saçarken bugün neşe saçıyordu. Acaba bu neşeli halleri daha ne kadar sürecekti merak ediyordum.

"Söyleyeceğim ama bir şartla."

"Arapça bilmediğim için bana şantaj mı yapıyorsun?" dedim gözlerimi kısıp tam gözlerinin içine bakarak. Hala neşeli duruyordu. Ah bu neşesinin biraz da şu küçük Amer hakkında olduğunu

düşünüyordum. Tam tahmin ettiğim gibi anahtarı o almıştı. Ufak bir laf dalaşından sonra anahtarı bana teslim etmek zorunda kalmıştı. Bu yenildiği için değildi sonuçta istese zorlamadan kapıyı kıracağını biliyordum ve yeni bir kapı yaptırmak onun için zor olmasa gerek. Sadece beni uğraştırmaktan ve utandırmaktan zevk aldığını düşünüyordum.

“Bilmemek ayıp değil ama öğrenmemek ayıptır, güzelim.” onun bu lafıyla gözlerimi devirdim.

“Peki, öğretmenim...Şimdi söyleyecek misin?”

“Öğretmenim mi?” konuyu her zamanki gibi değiştiriyordu. Masasının üzerindeki çatalardan tatlı için konulmuş olanı elime aldım ve avucumun içinde sıktım. “Vahşiyim diyorsun.” dedi elimdeki çatala bakarken ve sahte bir yutkunma geçti boğazından. Onun bu hareketiyle tekrar gözlerimi devirdiğim sırada masamıza elinde koca tepsile gelmiş esmer adama baktım. Arap olmadığı belliydi. Gözlerini bizden kaçırarak elindekileri masaya dizdi. Bu sırada elimdeki çatalı bıraktım. Dün gece öğrendiğim kadarıyla burada Katar’lı insanların neredeyse hiçbiri hizmet sektöründe çalışmıyordu. Kendilerini kendi ülkelerinde üstün ırk ilan etmiş gibiydiler. Dün gece evde hizmet eden Hint’li kadın geldi aklıma. Bu adamda öyle bir yerden gelmiş olmalıydı. Onlara nasıl davrandıkları tam olarak görememiştim ama gözlerini korkuttukları ortaydı. O kadında gözlerimize bakmaktan kaçınıp durmuştu. İnsanların her ne işi yapıyor olursa olsun sadece insan olduğu için sevilmesi ve mutlu olmasından yanaydım. Hangimiz bir diğerimizden adına dolar denen sırf yeşil kağıtlarımız var diye üstün olalım ki?

Adam işi biter bitmez başını yerden kaldırmadan uzaklaşacaktı ki ona gülümsedim. Başını yerden kaldırmadığı için gülümsememi görmediğine emindim. Diğer masalara baktım. Fazla kalabalık değildi. Amer’den daha zengin gibi duran ve kendilerini bir halt zanneden burnu havada adamlara baktım. Yanlarında resmen altına boğulmuş ama moda yoksunu kadınlara baktım. Bir an iştahım kaçmıştı. Etrafı altın kaplama süslemelerle dolu olan restoranın içi çöplük gibi gelmişti bir anda.

“Asya...” dedi Amer ona bakmam için. Garson çoktan gitmişti ama ben hala etrafımı izliyordum. Masa boydan boya çeşit çeşit kahvaltılıklarla doluydu.

“İyi misin?” diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

“İyiyim.” kısa ve net cevabım hoşuna gitmemiş gibiydi.

“Arapça öğrenmek zorunda değilsin. Büşra Hanım’la konuşurum burada kaldığın sürece sana tercümanlık yapar. Evde de...” konuşmasına engel oldum.

“Sorun değil sonuçta siz ve üstünüz ırkınız, kendi ülkenizde kendi dilinizi konuşmakta özgürsünüz öyle değil mi?” Aslında herkes kendi ülkesinde kendi dili konuşmakta özgürdü burada bir hata yoktu ama şu üstünlük kelimesini duymasıyla Amer’ın kaşları çatıldı.

“Bu da nereden çıktı. Dün gece hakkında konuşmadık. Kadınlardan biri bir şey mi, dedi!” daha kahvaltıya başlamadan

ikimizin de iştahı kaçmıştı. Elimdeki çatalı bıraktım ve başımı salladım. Bunca zaman kendimi zengin zannederdim ama benim zenginliğim onunkinin yanında sadece bin de biri kadardı. Ona cevap vermediğim, “Mina bana, Katar Emir’yle yarışmam gerektiğini söyledi.” dedi bu söylediği hala ona komik geliyormuş gibi.^[7]

“Neden böyle bir şey söyledi ki?” dedim hala komik olanı anlayabilmiş değildim.

Bana açıklama yapmak yerine konuyu kapatmayı tercih etti. “Bunu bana değil, Mina’ya sormalısın ben onun sana söylediklerini söyledim.” dediğinde hafiften bozulsam da belli etmemeye çalıştım. Ne onun ülkesine dair bir şey biliyordum ne adetlerini biliyordum ne de kültürünü... Sadece yanında avare avare dolaşıyormuş gibi hissediyordum. O ise benim dilimi biliyordu. Benim ülkemde rahatça dolaşabiliyor ve kültürümü de biliyordu. Tek ortak noktamız dinimizde sanırım ve sürekli bitmek bilmeyen tartışmalarımız.

Kahvaltı sonrası Doha Alışveriş merkezine gittik. Burası büyük bir yerdi açıktaydı. Neyse ki sıcaktan erimememiz için dışarıya klimalar yerleştirilmişti. Serin serin yürürken etrafa bakındım. Etrafımızda Amer gibi dolaşan bir sürü adam vardı. Ama hiçbiri onun gibi değildi. Onun gibiden kastımı anladığına eminim. O kara gözler, esmer ten, sert bakışlar, omuzlarını süpüren saçlar ve gerçekten Katar Emir’yle yarışacak özgüvene sahip yürüyüş. Yanımızdan geçen kalabalık bir grubun başındaki adama baktım. Arkasından 3 kadın, 7-8 çocuk ve onların arkasından 2 kadın daha geçiyordu. Ben bir Arap ülkesinde olsam bile kafamdan geçen düşüncenin sadece bir önyargı olduğunu düşünürken, Amer’in sesini duymamla irkildim. “Yatak bakmak için birkaç yer var aklımda. Sonrasın da sana kıyafet bakacağız.” dedi ben etrafı incelerken çok yakınıma gelmişti ama birbirimize temas etmiyorduk.

“Seni korkuttum mu?” dedi soran gözleri kendisinden çok beni başka bir şeyin korktuğunun farkındaymış gibi etrafımıza bakıyordu.

“Hayır.” dedim normale dönüp yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirerek. O kadınlar, adamın eşleri miydi, değil miydi? Belki de sadece onları gezmeye çıkaran ortak bir erkek akrabaydı. Ama bir o kadar da çocuk? “Aklından ne geçiyor, Asya? Bir şey mi gördün?” diye sordu Amer hala anlamaya çalışıyor ki, bakışlarım gayri ihtiyari geri döndü ve o an çevremizde bu kalabalıktan bir tane olmadığını gördüm. Herkes huzurlu, rahat ve mutlu gözüküyordu üstelik.

“Bu tablo mu gözünü korkuttu?” sonunda neye bu kadar gerildiğimi, şaşırdığımı hatta korktuğumu anlamıştı. “Ülkemizde bu durum gayet normal, şayet eşin kabul ederse üzerine bir, iki hatta üç tane daha eş alabi-“ konuşmasına izin vermeden aklımdan geçeni sordum.

O konuşmadan önce, “Sadece elbise bakacağımızı zannediyordum.” dedim.

“İç çamaşır giymek istemezsen seni anlarım ama bunların senin için gerekli olduğunu düşündüm.” gözlerini öyle bir kırpıştırıp düşünceli ses tonuyla söylemişti ki bir an gerçekten beni düşündüğünü düşünecektim ama o yine kendini düşünüyordu. Ayrıca iç çamaşır giymemekte ne demek? “Bence sen yatağına girecek kadını düşünsen iyi olur. Ben kendimi zaten düşünüyorum.” bu laflarımın üzerine Amer sadece güldü. Alaylı bir gülüştü bu.

“Büyük konuşuyorsun.”

“Benim kendime güvenim tam o yüzden büyük konuşmakla ilgili hiçbir sorunum yok.” dedikten sonra arkamı döndüm.

İç çamaşır alışverişi sandığımdan kısa sürdü. Amer fazla zorluk çıkartmadı sadece uzaktan iletişim kurmamıza yardımcı oldu. Onun dışında hiçbir şeye karışmaması hoşuma gitmişti. Kasaya geldiğimizde Amer’ın ödeme yapması moralimi bozmuştu. Ne bekliyordum ki para bile almamıştım yanıma. “Bunu sana ödeyeceğim, Türkiye’ye döneceğimiz de.” sesimdeki minneti gizlemeyerek.

“Maalesef parayla ödeme planlarınız varsa onu bir an önce unutun.” dedi mağazadan çıkarken başka bir mağazaya doğru yürüyorduk açık havada. “Başka türlü ödeme de biz de yok maalesef.” dedim onun belden aşağı vurmalarından sıkıldığımı belli eden bir tavırla.

“Başka ödmeden kastın ne?” diye sordu gözleri kısmış gerçek bir merak içinde gibiydi. Onun bu sorusuyla durdum. Benimle dalga geçiyordu ama ona istediği cevabı vermeyecektim. “Senin başka ödmeden kastın ne?”

“Önce ben sordum.”

“Bayanlar önden diye bir şey duymadın mı sen Arap katırı!”

“Arap katırı mı?” bunu beklemiyormuş gibiydi. Yolun ortasında durmuş birbirimize laf yetiştirmeye çalışıyorduk. Birisinin arkamızdan öksürmesiyle cevabım yarım kaldı. Korumalardan biri Amer’e doğru eğildi ve kulağına bir şeyler söyledi. “Şimdi de toplum için de kulaktan kulağa konuşma!” diyerek görgü kurallarını hatırlatmak istedim. O ikisi konuşmalarını sonlandırdığında Amer bana baktı sonra da başını salladı.

Son mağazaya girdiğimizde yine baş başaydık ama bu sefer elbiselerle de baş başaydık. Bunlar uzun üzerimdeki gibi uzun kollu uzun elbiselerdi. Buraya ait kültürel ne varsa onu giymem gerekirdi. Ona ne almam gerektiğini sormak için arkamı döndüğümde o çoktan koltuklara yönelmişti. Çalışan çarşafli bir kadın ona kahvesini getirdi sonra kaçtı. O çift kişilik deri koltuğa kendini bıraktı.

“İstediyini deneyebilirsin, istediğini giyebilirsin, o elinde tuttuklarının adı abaya.” dedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı.

“Burada fazla kalacağımı zannetmiyorum o yüzden birkaç parça alsam yeter sanırım.” dediği gibi istediğime bakıyordum ki sorusuyla elimdeki elbiselerin birkaç tanesi yere düştü.

düşündüm. Bunu gösterirsem fazla kızsalsam olduğunu düşünecekti muhtemelen ama bunu kendi evime aldırabilirdim. Yatak başlığı yatakta birleşik birkaç yerine de elmas taşlar konulmuştu. Gerçek olup olmadığını sorgulamam gerek yoktu fiyatı ortadaydı.

“Beğendin mi?” sorusuyla irkildim. Amer da benim gibi dikkatle yatağı inceliyordu. Yatak kısmının yuvarlağı baya genişti. Arapların zevk düşkünlüğüne göre tasarlandığı belliydi. Odamın neredeyse yarısını kaplayabilirdi. Amer’in odasının da çeyreğini...

“Güzelmış. Rengi falan hoş ama...”

Daha konuşmama izin vermeden arkasını döndü ve satış elemanına yatağı gösterdi. Tek bir hareket... İtiraz edememiştim bile.

“Bunun odanda güzel duracağını düşünmüyorum.” dedim konuşmamı böldüğü için hafif sitemli bir ses tonuyla. “Yatağın odamda güzel durup durmaması umurumda değil.” dedikten sonra hala yatağın satış işlemiyle meşguldü. Bir ara beni yalnız bırakıp evrakla uğraştı. İşlemler bittiğinde geldiğimiz hızda beni dışarıya çıkarttı. Bu kadar çabuk karar vereceğimizi düşünmemiştim.

Dudaklarımı sarkıtmış önünde yürürken yanıma geldi ama hala aramızda mesafe vardı. “Umurumda olan o yatağın içine girecek kadın. Ve o kadın bu yatağa çok yakışacak...” dedikten sonra önüme geçti. O...beni...yatağa atacağını mı düşünüyordu? Ancak avucunu yalardı. Avucunu yalamak bile onun için fazlaydı.

Sıra benim kıyafet alışverişime gelmişti. En fazla bir veya iki elbise alacaktım. Burada ne kadar süre kalacağımızı bilmesem de Amer’e bağlı kalmak istemiyordum. Beni sonsuza dek burada tutamazdı öyle değil mi? Gerçi ailemin bu konuda şikayetçi olduğunu pek düşünmüyordum. Amer’i takip ederken iç çamaşırlarıyla ünlü bir mağazadan içeriye girdiğimizi son anda gördüm. “Amer?” dedim soran gözlerle etrafa bakarken. O beni umursamamış gibi korumaları kapı dışında beklemeleri için yönlendirmişti. İçeriye girdiğimizde kapılar kapandı.

“Neden her gittiğimiz yer de yalnız alışveriş yapıyoruz?” diye sordum.

“Çünkü girdiğimiz yerler bugünlük kiralandı. Ben kıskanç bir adamım ve tüm ilginin üzerimde olmasını isterim.” cümlesinin altındaki imayı anlamazdan gelerek etrafıma bakındım. Çalışanlardan biri yanımıza geldiğinde kadına bakarken utançtan ölebilirdim.

“Sen de korumaların yanında beklemelisin.” dedim.

“Çok isterdim fakat...” sanki onu zorla buradan tutan benmişim gibi suratını buruşturdu. “Senin çalışanlarla anlaşabilmen için benim yanında olmam lazım.” dedi tekrardan Arapça bilmediğimi yüzüme vurmakta bir sakınca görmeyerek. O sırada uzun etekli, saçlarını topuz yapmış, uzun kollu beyaz gömlekli hoş bir bayan yanımıza geldi.

“Sen? Sen de mi alacaksın? Herkes alıyor mu?” kocaman açtığım gözlerimle ona baktığımda sanki kalbimin kıyılarına koskoca bir kıskançlık parçası vurmuş gibi oldu. Amer, o an bakışlarını yüzümde gezdirdi. Dudaklarının kıyılarına bir tebessüm yerleşir gibi oldu ardından o tebessüm kocaman bir kahkahaya dönüşmek üzereyken kendini zor tutuyormuş gibi bir ifade yayıldı yüzüne. Neyseki dışarıda pek gülmüyordu buna sevinsem mi üzülsem mi bilememedim ama diğer kadınların bu manzaradan mahrum kalması hoşuma gitmemiş değildi. “Hayır, güzelim. Ben bir tanesiyle zor uğraşıyorum zaten. Ayrıca, senin de onaylayacağını zannetmiyorum.”

“Asla!” dedim bir anda. Etrafımızdaki insanların bakışlarının bize dönmesiyle bir anda sesimin ne kadar yükselttiğini fark ettim. Utanmıştım ve Amer resmen kahkaha atmamak için kendini sıkıyordu.

“Yani beni ilgilendirmez. Sen bilirsin....Benim eşim yapacak olsa asla derdim...ama...senin evliliğin beni ilgilendirmez.” toparlamak için ecel terleri döküp, kekelerken bir şey yaptıktan sonra argoda üzerini sıvamak vardır ya, ben aynen onu yapıyordum şu an. Amer’i beklemeden yürümeye başlamıştım ki yanımdan geçen çarşafli kadınların arkamda kalan Amer’e bakışlarını yakaladığımda dışlerimi gıcırdatmadan edemedim. İnadına yapıyorlardı sanki.

Amer bu hareketimi yanlış yorumlayıp, belki de doğru yorumlayıp, “Ben tek eşilikten yanayım sevgilim, o konuda bir endişen olmasın.” diyerek yanıma yanaştı.

Konuşmamızın üzerine uzun bir sessizlik olduktan sonra eski konuyu kapatmak için, “Alışverişe çok gelir misin?” diye sordum arkamızdaki korumalara bakarken. Uzun zamandır onların etrafımızda olmadığını düşünüyordum ama yanılmıştım. Kendilerini bu zamana kadar iyi kamufle etmeyi başardıklarını gördüm ama bugün bize fazla yakın yürüyordular.

“Aslında ilk defa alışveriş yapacağım.” aldığım cevap ona inanmıyormuş gibi baktım. Bir insan nasıl olurdu hayatında ilk defa alışveriş yapardı. Bu adam üstelik 32 yaşındaydı. 32 seneyi boşu boşuna yaşamış olmalıydı.

Korumaların kendilerini gösterecek kadar yakın olmalarını şimdi anlamıştım. Bizim haremsiz Katar padişahı halkın arasına ilk defa karışıyordu. “Her şeyin bir ilki vardır sonuçta.” dedim ve mağazalara bakınmaya başladım. Amer gideceğimiz yerleri belirlemiş gibiydi ve gittiğimiz yerler de tek bir müşteri bile yoktu. Sadece bize özel ilgi gösteriliyordu. Amer adamın en ufak sorusu karşısında öfkeleniyor, adam ona soru sormak yerine bana döndüğünde ise resmen adamın üzerine atlayacak gibi oluyordu. İlk girdiğim mağazadaki satış elemanın yaşadığı talihsizliklerden sonra bir sonrakinde tecrübe kazanmış bir şekilde içeriye girdim. Etrafta çok fazla çeşit vardı. Bu yatağı benim seçmem çok saçmaydı ama Amer benim seçmem konusunda inatçıydı. O yatakta yatacak olan oydu ve bu kadar inat etmesini anlamış değildim. Yuvarlak koyu mor bir yatak beğendiğimde bunun Amer’ın odasında fazla eğreti duracağını

“Emin misin?”

[7] Katar Emir'i eşiyle alışverişe çıktığında eşinin beğendiğı bir kıyafetin markasını satın aldığı için Mina da Amer'e böyle bir benzetmede bulundu.

KAKTİUS TEAM

“Eve bensiz gitmeyi unut!” dedi hangi saçmalıktan bahsettiğimi sormamıştı bile. “Ayrıca gecenin bu saatinde delirdin mi?”

“Ne saçmalığı diye sormayacak mısın?” dedim sesimde dehşete kapılmış bir ifade vardı. Elim duvarın üzerinde dolandı ışığı açmak istiyordum.

“Sormayacağım çünkü bu saatte düşünmek istediğim tek şey uyku. Işığı açma, iyi geceler!” başka hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve karanlıkta resmen yok oldu.

“İnanmıyorum nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun anlayamıyorum, insanlar bizim hakkımızda neler...” konuşurken anahtarı bulmuştum ve açtım. Oda bir anda aydınlandı. Bakışlarım odanın için dolanırken “...neler yazıyor, çiziyorlar ve sen...” bir anda onu o halde görünce resmen çılgın attım ve tekrardan ışığı kapadım. Sapık herif resmen çıplak uyuyordu. Haftalar öncesinde gördüğüm çıplak kalçalarıyla tekrar karşılaşmıştım.

Çılgınlığım kesildiği bıkkın bir ses tonuyla “Sana ışığı açmamamı söylemiştim.” dedi.

Adam resmen sapıktı. Daha fazla konuşamayacağım için sabahı beklemeye karar verdim ve odadan girdiğim çıktım.

Sabaha kadar uyuyamamıştım ve hazırlanmıştım. Burada tek parça almadan gidecektim. Üzerimdeki elbise karşılığında geceliğimi ve sabahlığımı bırakıyordum. Onlarla geri dönemezdim. Birkaç parçalık aldığımı makyaj setini kullandıktan sonra onu da kapatıp kenara koydum. Onun yüzüne dahi bakmayacaktım. Sapık herif resmen çıplak uyuyordu. Evimizde kaldığı gece umarım öyle uyumamıştır. Tamam, tam bir Zeus olabilir. Kusursuz bir vücudu, erkeksi bir yüzü olabilir, hatta yakışıklı da olabilir ama zaten aşırı zengin seksi adamlardan korkmak lazımdı. Hep bunları aşırı sapkın fantezileri olurdu zaten. Kapı tıklatıldığında oturduğum yerden kalktım ve “Girin!” dedim.

Onu gördüğümde yutkunmamak için kendimi zor tutum. Siyah üç parça takım elbise giymişti, odama geldiği günü hatırladım. Bakışları o günkü gibi burnu havada, kendini beğenmiş, ukala, ben kadınlarla anlaşılmam diyen Amer Affan Bey’di. Saçları geriye doğru taranmıştı ve keskin bakışları direk olarak üzerimdeydi. Yüzümde ve gözlerimde...

“Gördüklerinden sonra iyi uyudun mu?” diye sorduğunda tüm o gergin hava dağıldı. Ona dil çıkartmak istesem de, “Çok iyi bir uyku çektim, teşekkür ederim.” dedim.

“Hmmm...Ben de...İkimizin de iyi bir uyku çekmesi ne hoş!” derin bir nefes aldım.

“Umarım beni Türkiye’ye götürmek için hazırlanmışsındır.” yanına doğru yürürken bakışları tüm vücudumda gezindi. Üzerimde gözlerimin rengini ortaya çıkartan gökyüzü mavisi rengi bir abaya vardı. Cevap vermedi. Sadece beni süzdü.

gündemden baya uzak kalmıştım. İlk araştırmam da karşıma siyasi haberler çıktı, ekonomi, cinayet ve aradığım sayfa magazin! Ayakta durmak yerine pencerenin önünde uzun koltuğun kenarına oturdum ve ayaklarımı uzattım. Yine birileri birileriyle evlenmiş, biri birilerini aldatmış, sanat için soyunmuş, para için yapamayacağı şey yokmuş tarzı saçma haberleri incelerken karşımda çıkan haber başıyla kaşlarım çatıldı. Neredeyse bir hafta öncesinin haberiydi. Amer'le magazincilere yakalandığımız günün ertesi günü çıkmış olmalıydı. Haber de birkaç poz vardı ve ben hepsinde şaşkıındı. Amer'ın öpmeye ilgili söylediği şeyi duyduğum da verdiğim tepkiden olsa gerekti. Ve Amer'ın yüzünde alaycı bir ifade vardı. Benim eğlenir gibiydi.

AL-RAJHI HOLDİNG AKHAN HOLDİNGE AŞK KATAR

Bu başlığı hangi salak bulduysa patronun bir an önce onu kovması lazımdı. Resmen holding sloganı bulmuş gibiydi. Başlığın yaşattığı saçmalığı atlatırken haberin içeriği okuduğumda hissettiğim tek şey şoktu. Bu nasıl ve nereden gelen bir uydurmaydı. Amer'le nişan alışverişine çıktığımız yazıyordu. Bu alışverişin akşama kadar sürdüğü belirtilmişti. Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Verdiği tepkilere ben bile şaşıırıyordum.

“Oha...Yuh...Yok artık...Ne ben ve Amer mi?” sadece tek bir gazete yazmamıştı bunu üstelik birçok gazetede vardı bu haber. Amer'ın bundan haberi var mıydı acaba? Sinirle oturduğum yerden kalktım. Düşünmem gerek mi vardı, elbette vardı ve bundan bana bahsetmemişti. Sinirle oturduğum yerden kalktım ve odadan çıktım. Yanlış anlamaları, imaları, diyecekleri umurumda değildi ben bu saatten sonra eve dönmek istiyordum. Burada olduğum duyulursa yazılacakları düşünmek dahi istemiyordum. Bir alışverişle bile ne senaryolar yazılmıştı.

Kaldığı odanın önüne geldiğimde kapıyı yumrukladım. Öyle sert yumrukladım ki kapı sallanmıştı. Amer'ın kapının arkasından Arapça bir şeyler söylediği duydum ama anlayamamıştım. Birkaç yumruğumu daha kapıya indirdiğim sırada kapı aniden açıldı. Yumruğum hızla kapıya inmek yerine çıplak omzuna çarptı. Hazırlıksız yakalandığı için uykulu gözlerle boğazımdan tutup beni içeriye çekti. Ben ne olduğunu anlamdan kapının kapandığını duydum etraf karanlıktı ve bir el boğazımı sıkıyordu. “Amer!” diye tısladım. Gözlerini görmesem ve kapıyı açmadan önce sesini duymasam odadan başka birinin olacağını düşünürdüm. Sesimi duymasıyla ellerini hızla çekti. “ASYA?” dedi sesi fazla şaşkın ve uykuluydu.

“Yaaa Asya yaa...Ya da müstakbel nişanlın mı demeliyim?”

“Bu bir evlenme teklifi mi?” dedi çatallı uykulu sesiyle birazcık da benimle alay eder gibi bir hali vardı. Evlenme teklifi diyordu bir de.

“Beni hemen eve götürüyorsun ve bir an önce bu saçmalığa son veriyorsun.”

9. Bölüm

Alışverişin üzerinden 2 gün geçti. 2 koca gün...Koca yatağın içinde rahatsızca saatlerdir dönüp duruyordum. Burada esir hayatı yaşıyordum resmen. Amer'le laf yetiştirmem bu esaretimin süresini artıyor gibiydi. Telefonuma bu sabah kavuşmuştum ve hemen ailemle konuştum. Annem şaşkındı, Aslı meraklı ve Ali sinirden köpürüyordu. O herif buraya gelsin, benim kuzenimi kaçırmak neymiş göstereceğim ben ona, diyip duruyordu. İşlerle ilgili bir sıkıntının olmadığını sadece imzalanması gereken evrakların biriktiğini söylemişti. Babamın vefatından beri şirketin başında Ali olsaydı hiçbir sorun olmayacakmış. Uzandığım yerden doğruldum ve onun odasına baktım. Misafir olmama rağmen bana istediğim yatağı almıştı. Kıyafetlerimi giyim odasında sayısız takım elbisesinin yanına koydurtmuştu. İç çamaşırlarım onun çekmecesin de falan değil. O kadar da uzun boylu değildi. Üzerimde patlıcan moru geceliğin askılarını düzelterek yatağın içinden çıktım. Bana odasını vermesi oldukça saçmaydı. Hangi insan, misafirine kalması için kendi odasını verirdi ki? Sıkıntıyla odanın için dolanmaya başladım. Çıplak ayaklarım serin pürüzsüz zeminde kayarken yatağın başındaki ışığı açtım. Aklıma yapabilecek hiçbir şey gelmiyordu. Gecenin bir vakti o uyuz Arap Katırı rahatsız etsem kesin çirkin imalarda bulunur beni daha da delirtirdi. Burada tıklı kaldığım için zaten yeterince deliriyordum.

Elimdeki telefonla internetteki haberlere girdim. Son zamanlarda

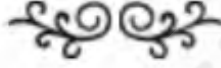
yapmamı beklemiyorsun bir gece de koynuna girmemi mi, sonrasında o kadın gibi kapı dışarı atılıp ses çıkarmamamı mı? Aaa pardon sen zaten koynuna girmeden beni kapı dışarı ettin şu anda!”

Sözlerime yutkunduktan sonra devam ettim.

“Ben senin kim olduğunu unutmadım ayrıca. Başıma gelen şeyleri de unutmadım. Sen beni kendi işyerimde rezil eden ortağım olacak kişiydin. Senin yüzünden Arap iş adamının koynuna girmiş bir fahişe oldum, kaçırıldım ve bu bana yine teklif edildi. Ben bunları unutmadım Amer şimdi birbirimizi kandırmayalım olur mu?”

Eski defterleri açmam onu daha da sinirlendirmiş gibiydi. Ayağa kalktı ve elindeki siyah dosyayı kucağıma fırlattı. “Al incele, günlerdir bunun üzerinde uğraşıyorum. Ortaklık için.” dedikten sonra lavabonun olduğu kapıya doğru yürüdü. Kapıyı sertçe açtı ve içeriye girdikten sonra gürültüyle kapattı.

Elimdeki dosyaya baktım. Ondan ortaklık için yeniden bir adım atmasını isteyen yoktu. Dosyayı incelemeyen kahvaltılık masasının kenarına koydum. Bu kavgadan sonra ortak olmayacağımız kesindi.

Amer geri döndüğünde kahvaltılıklar kalkmıştı ve ikimizde tek lokma yememiştik. Karşıma daha sakinleşmiş şekilde oturdu. Kara gözleri sinirden kızarmış gibiydi ve dolgun dudakları düz bir çizgi halindeydi.

“İmzalıyor muyuz?” diye sordu konuşmasını beklemediğim için şaşırmıştım.

“Anlamadım?” dedim.

“Sözleşmeyi imzalıyor muyuz?” diye tekrar etti. Dosyayı elime aldım ve bomboş masanın üzerine koydum. “Bu kavgadan sonra mı?” alay eder gibi gülümseyerek sordum.

“Bana sen söylemiştin, sadece imzalarımız yan yana duracak sonrasında birbirimizi görmek zorunda değiliz.” omuz silkti ve bunu gerçekten söylediğimi hatırladım. O gün ben onu ikna etmeye çalışırken şimdi o beni ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Bu ortaklık yüzünden başımı gelmeyen kalmamıştı. Bir yanım şirket açısından imzala kurtul diyordu ama diğer yanım imzalamakla kalmayacağını söylüyordu. Cebindeki altın kalemi masaya koydu. Üzerinde ismi yazıyordu. Kalem güneşin yansımasıyla parla. Havada, yerden metrelerce yüksekteydi ve sadece bir iş anlaşmasıydı. Birbirimizi görmek zorunda değildik. Ben geri döndükten sonra Ali kendi işlerine yoğunlaşacaktı ve işler bu sefer içinden çıkılamayacak bir hal alacaktı. Onca çalışan insan, kendi hayatım, onlarca departmanın altınca çalışan binlerce insan...binlerce hayat...Masanın üzerinde kalemi elime aldım ve kapağını açtım. Amer pür dikkatle bana bakıyordu. Dosyayı açtım.

“Sözleşme geçen seferkinin aynısı, sadece birkaç ufak noktada oynama oldu.” onu dinlemedim aklım o kadar karışık ki açıklıktan ve stresten karnıma ağrılar giriyordu. Kalemi parmaklarımın arasına

Karşısındaki her kimse tüm sinirini almış gibiydi. Konuşması uçağın olduğu alana gelene kadar sürdü.

Arabadan indiğimizde şoförden önce kapıyı kendisi açtı ve indi. Ben de kapımı açtım ve indim. Bana bağırdığı için ona sinirliydim. Uçağın yanındaki dört takım elbiseli adam bizi bekliyordu. Biri Amer'ı görür görmez yanına koşarak geldi ve elindeki siyah dosyayı ona uzattı. Amer elindekini kabaca çekerek aldıktan sonra uçağın merdivenlerine yöneldi. Onun bu soğuk hareketleri hava kaç derece olursa olsun etrafı buz gibi yapıyordu.

Beraber uçağa bindik ve gelirkenki yerlerimize oturduk. Birbirimizin yüzüne bakmadık. Ben etrafı incelerken kendimi kapının önüne konulmuş gibi hissediyordum. Uçak çok beklememize gerek kalmadan havalandı. Ben etrafımı incelerken, o siyah dosyadan başını kaldırmadı. Havada sabit bir hızla süzülürken kemeri açtı. O sırada içeriden kahvaltı servisi geldi. Ortamımızdaki masa biraz daha genişletilerek açıldı. Masayı hazırlayan hostun işi bitene kadar dışarı bakmayı sürdürdüm. Kahvaltı etmek istemiyordum. Aileme kavuşacaktım ve artık evime dönüyordum. Şirketimin başına geçecektim. Doğru düzgün tanımadığım bir adamın yeni aldığı yatakta uyumayacaktım, kendi yatağında uyuyacaktım. Birkaç parça kıyafetle idare etmem gerekmeyecekti çünkü odamın dört duvarını kaplayan dolaplarında önümüzdeki 30 sene daha giyebileceğim kadar kıyafetim vardı. Mutlu olmam için o kadar çok sebep varken ben mutsuzdum. Hatta ağlamaklı gibiydim. Katar'a gitmeden önceki kafamda bigudilerimle peşinden koşturup geldiğim de beni bundan sonra ölse bırakmayacağını söylemişti. Şimdi sözünde durmayıp beni kapının önüne koyuyordu.

"Asya, sana bir şartımın olduğunu söylemiştim." dedi tabağına kahvaltılıkları doldururken. Ciddi duruyordu sanki biraz sonra bir iş anlaşması yapacakmışız gibi.

"Ama uçaktayız yani buna gerek yok. Sen beni götürüyorsun." dedim oturduğum yerden kıpırdamadan.

"Uçağın havalanması senin istediğin yere ineceğin anlamına gelmiyor, yine de uçak benim istediğim yere inecek." kendi adamlarına kendi hükmünün geçtiğini hatırlatmasına gerek yoktu zaten bunun farkındaydım.

"Kahvaltı et, aç karna iş konuşmak olmaz."

"Canım istemiyorum."

Elindeki çatalı sinirle masaya bıraktı ve gözlerini kapatarak derin bir soluk aldı.

"Günlerdir beni tersliyorsun ama sabrımın da bir sınırı var! Karşındakinin kim olduğunu sana unutturdum sanırım!" tahmin ettiğim gibi biriktirdiklerini bir anda yüzüme kusuyordu. "Sana iyi davrandıkça tepeme çıkıyorsun!"

Dedikleri üzerine tek kelime etmedim. Onu terslememin sebebinin çirkin imaları olduğunu unutuyordu. Sürekli yatak muhabbeti açarsa elbette onu terslerdim. Bir anda koynuna girmemi beklemiyordu herhalde.

"Evine geldiğimden beri sürekli bana imalarda bulunuyorsun. Ne

“Amer!” dedim benim cevaplaması için.

“Götüreceğim ama bir şartım var.” dedi. Sürekli şantaj yapmak için fırsat kollaması hoşuma gitmemişti. Ayrıca beni ülkeme götürmek zorundaydı.

“Beni ülkeme götürmek zorundasın. Sonsuza dek beni burada tutamazsın!”

“İstersem tutarım!” kendinden çok emin bir ses tonuyla. İçimden geçenleri dışarıya dökmekte bir sakınca görmedim. “Umarım Türkiye’ye döndüğümüzde Ali ağzıyla dün gece gördüğüm taraflarını yer değiştirir.” bu dileğim hoşuna gitmemiş gibi homurdandı ve dişlerini sıktı. Sinirlendiğinde aksanı daha kaba ve dedikleri anlaşılmaz oluyordu.

“O biraz sıkar!” dedikten sonra kolumdan tuttu. Beni odadan çıkartırken kendini sakınleştirmeye çalışıyor gibiydi. Benim baş edemeyeceğini öğrenmesi lazımdı. Koridorda yürürken Mina’nın odasına uğrayacağımızı düşünmüştüm ama aksine onun odasına uğramadan dışarı kapıya yöneldik. Sonunda bu esareten kurtuluyordum.

“Mina’ya veda etmedim?” diye hatırlattım.

“Daha uyanmamıştır sonra arar konuşursun!” dedikten sonra beni dışarıya çıkarttı. Gidiyor muyduk yani bu kadar basit miydi? “Gidiyor muyuz yani?” dedim bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

“Merak etme sadece ben gitmek zorunda olduğumuz için gidiyoruz. İstanbul da bir toplantım var.”

“Beni İstanbul’a götürmeyeceksin öyle değil mi?” diye sordum. Cevap vermek yerine şoförün yanında beklediği arabalardan birine doğru yürümeye ve beni yürütmeye devam etti. Şoförün açtığı kapıdan önce kendi bindi sonra peşinden ben bindim. Tabi ki önden bayanlar gibi bir centilmenlik yapmasını beklememişim.

Arabaya bindikten sonra derin bir sessizlik oldu. Bu kadar mıydı yani esaretim bitiyor muydu? Sözde toplantısı vardı ama belki de benim başının etini yemem etkili olmuştu.

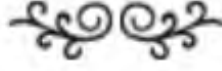
“Dün gece neden odana geldiğimi sormadın?” gerçekten neden sormadığını merak ediyordum. Dün de sormamıştı sadece beni odadan kovmuştu.

“Merak etmiyorum.” kısaca kestirip attı. Kahvaltı da etmemiştik. Bir anda soğuk davranmasına anlam veremiyordum. Sanki dediklerimi biriktirip biriktirip bir anda patlıyor gibiydi. “Haberler var, hakkımızda...”

“Merak etmiyorum, demiştim!” dedi lafımı yarıda kesip bağırarak. Bana bağırmasının üzerine konuşacak bir şey kalmamıştı. Beni bu kadar hızlı kapının önüne koymasına anlam verememişken üzülsem mi sevinsem mi bilememiştim? Kurtuluyordum ondan. Telefon sesi arabayı doldurduğunda Amer’e yandan bir bakış attım. Telefonunu sinirle cevapladı. Karşısındakiyle İngilizce konuşmaya başladı. Konuştukça siniri geçiyor gibi bir hali vardı. Yavaş yavaş gevşedi ve ben kiminle konuştuğunu öğrenmezsem meraktan çatlayabilirdim.

ton vardı ve o da zihnimi okumuş gibi bu sallantıların benim yalanlarım yüzünden olduğunu düşünüyordu.

Eve gidine kadar ikimizde tek kelime konuşmadık. Değil tek kelime etmek yüzüne bile bakmamıştım. Hala sinirliydim. Onun da benim bu halimle eğlendiğine emindim. Resmen sağ gösterip soldan çıkmıştı. Bir de o yetmezmiş gibi beynimin için yanıp sönen neon ışıklarla EVLİLİK kelimesi dolaşıyordu. Bu adamla üstelik...Yani en fazla 3 güne 3. sayfa manşetlerinde.

Hangi akla hizmet bu karara varmıştı acaba? Ya da ne düşünmüştü. Arabası evin bahçesine giriş yaptığında yan gözle ona baktım. Elindeki ipad'den ekonomi sayfalarının birinde gezindiğini gördüm. Ben ona baktığımı anlamış gibi başını kaldırıp bana baktı. Hemen başımı cama doğru çevirdim ve onu umursamıyormuş gibi bir hava yaratmaya çalıştım. Araba durmuştu çok inmiş olmam gerekirdi. "Aaa gelmişiz..." gibi bir şey geveleyerek arabadan indim.

Arkamdan gelmesini beklemeden zile bastım ve kapının açılmasını beklemeye başladım. Hepsi beni beklemeden evlerine mi gitmişti acaba? Ben bir kez daha zile bastığımda ensemde bir nefes hissettim. Kim olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu. Hem pislik...hem fırsatçı...Hem de Arap katırı kısacası arkadaşlar arasında Amer diyeceğimiz kişi.

Kapı nihayet açıldığında karşımda annemi gördüm. Bir şaşkınlık nidası yükseldi.

"Asya!" dedi sanki beni beklemiyormuş gibi. Sanki kocamla beraber anneme sürpriz ziyarette bulunmuşum gibi bir izlenim yarattığımızın farkındaydım. Aklıma gelen düşünceyle kulağımı çekip tahtaya vurdum. Annem sarılmak için beni beklerken bu hareketimle kaşlarını çattı. Deli gibi gözüktüğümün farkındaydım.

"Annem." dedim ve Yaren Akhan'ın kollarına bıraktım kendimi. Arkadan Aslı'nın sesini duyabiliyordum. "Kim gelmiş teyze?" diye bağırarak geldiği sırada beni gördüğünde resmen çılgılık attı. "Asya, kuzişi!"

Annemle sarılma faslını bitirip Aslı'ya yöneldim. Sanırım evde başka kimse yoktu. Her ikisi de beni sulu sulu öpüp, özlediklerini belli ederken meraklı gözlerini arkamdaki adama diktiler. "Amer da tam gidiyordu. Beni bıraktığına göre!" dedim arkamı dönerken.

"O kadar yoldan geldiniz kızım, Amer Bey buyurun bize akşam yemeğinde eşlik edin." dedi annem bana ayıpladığını belli eden bakışlar atarken. Akhan ailesinin yüz karası konumundaydım. Amer tam eşikte duruyordu. Ben ona bakmayı reddederken o beni göz hapsine almıştı. "Teşekkür ederim," dedi. Resmen kimlik değiştirip, kibarlaşmıştı. "Ama Asya haklı onu bırakmaya geldim, buradan bir toplantıya gitmem lazım." dedi ve hafifçe tebessüm etti. Zoraki bir şeydi.

Birkaç kibar sizli, bizli muhabbetten sonra Amer gitti ve benim

“Sen...” dedim bu kadar yakınımnda oluyor olması yetmezmiş gibi ben konuşurken gözleri dudaklarımın üzerindeydi. “Ben...” dedi sadece dudaklarımı bakıyordu. Soluk aldıkça göğüslerimiz birbirine dokunuyordu. Yakınlığımız solukluğumu sıklaştırdı. Allah kahretsin bu kadar yakınımnda ve bana tepeden bakarken ona öfkemi kusamıyordum bile.

“Sen...hayatımda gördüğüm...”

“Evet, ben hayatında gördüğün...” başını eğdi ve daha çok yaklaştı. Dikkatinin dağılmasından yararlanıp onu oturduğu koltuğa ittirdim ve “En pislik herifsin!” cümlemi bitiremeden uçağın sallanmasıyla küçük bir çığlık fırar etti dudaklarımdan ve Amer’e sarıldım. Sonuçta denize düşen yılanı sarılır. Hem de ne yılan...Kalbim korkudan deli gibi çarpıyordu.

Amer’in titreyen göğsüyle güldüğünü anladım. Koltuğuna oturdu ve kollarını bedenime doladı. Uçak türbülansa girmiş olmalıydı. Dakikalar sonra normale döndüğümüzü anladığımda Amer’ı itirmeye çalıştım ama ben onu ittirdikçe daha çok kollarını doladı. Ona aşağıdan ters ters bakmaya başladım.

“Geçti bırak!”

“Hayır.”

“Amer!” diye tısladım ona ters ters bakarken.

“Demek gördüğün en pislik adam, benim.” söylediğimle resmen eğleniyordu ama ben eğlenecek havada değildim o yüzden kollarından arasından sıyrılmaya çalıştım. Arkamdaki kollarını ittirerek doğrulmaya çalıştım. Uçak kazasından değil havasızlıktan ölecektim biraz daha sıkarsa. Kollarını inatla ittirdiğim de pes etti ve ben de ondan uzaklaştım.

“Hem pislik hem fırsatçı!”

“Güzelim, bana sarılan sendin.”

“Hah, denize düşen yılanı sarılırmış!”

“Yakın zamanda kocana...” dedikten sonra göz kırptı. Aptal kalbim bu hareketiyle olması gereken ritmini çoktan maraton ayarına getirdiğinde kendime gelmek için kafamı çevirdim ve göğsünden destek alarak ayağa kalktım. Yine aklıma getirmişti şu meseleyi. Ayrıca anlaşmada kabul etsem bile hiçbir güç bana o nikah masasında evet dedirtemezdi. Elimi belime koydum ve “Hiçbir güç bana o nikah masasında Amer Affan Al-Rajhi’yi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz sorusuna, evet dedirte...” cümlemi tamamlayamadan uçak ikinci kez sallandığında kucağına düşmek yerine bir yere tutundum ama korkudan bacaklarım titriyordu. Bu bir işaret olabilir miydi? Ben adama ne zaman bir şey desem uçak türbülansa giriyordu. Allah’ım biliyorum hislerimi çarpıtıp, yalan konuşmam doğru değil ama bu adamın bana yaptıkları da doğru değil. Ne var yani biraz da o çekse...Hatta sürünse...Kendi canı ne isterse onu yapıyordu.

Dudaklarımı sarkıtarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve başımı küçük pencereden gözüken bulutlara çevirdim.

“Umarım bir daha yalan söylemezsin.” dedi hala sesinde alaycı bir

aldım. Tahmin ettiğimden ağırdı. İsmimin altına doğru götürdüm ve bakışlarımı kaldırıp Amer'e baktım. 'at şu lanet olsa imzayı' der gibi bir hali vardı. Çenesini kasmış bana bakıyordu. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım.

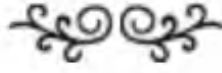
Kalemin ucundan nokta kadar bir mürekkep damlası düştü ve sonrasında adımın altına karalar gibi imzaladım. İşim bittiğinde sözleşme parmaklarımın arasından kaydı. Amer parmaklarımın arasındaki kalemi çekti ve benden daha seri bir hareketle ve benden daha havalı bir şekilde adının altına imzaladı. Bitti. Artık ortak sayılırdık.

"Artık ortak sayılırız."

"Ve yakın zamanda karı koca..." dedi yüzünden halinden hoşnut bir ifadeyle. Sanırım yükseklik kulaklarımı tıkamıştı. Dediğini anlayamadım.

"NE?" dedim sesimin yüksekliğini umursamadan.

"Seni bu kadar kolay bırakacağımı mı düşünmüştün?"

Beynimin içinde çalışan bir makine sesi, uğultu, kabul edememe hali, düşünceler...Hepsi birbirine karışmış haldeyken oturduğum yerden yaydan çıkmış ok misali fırladım ve burnunun dibine kadar parmağımı savurarak geldim. Her şey saniyeler içinde olmuştu. Belki de saniyeler içinde aklımı kaçırmıştım. Üniversite yıllarımda ziyaretimize gelen babaannem dışında kimse bana evlilik konusunu açmamıştı bu yaşma kadar. Şimdi, bu karşımdaki adam...Yaklaşık 1 aydır tanıdığım adam bana onunla evlendiğimi kabul ettiğime dair bir evrak imzalatıyordu. Ve ben aptal ben...ben o evrağı okumuyordum.

"Seni öldürürüm!" dişlerimin arasından öyle sinirle konuşmuştum ki kendi sesimi tanıyamaz haldeydim. Bana bu nasıl yapardı? Beni resmen satın almıştı. Oysa ona güvenmiş okumamıştım. Sinirden gözlerim dolmuştu. "Seni gebertirim Amer! Onu yırtıp atıyorsun, hemen!" parmağımı adeta gözüne sokarken hala yerinde oturuyordu. Beni duymuyor gibiydi. Acaba hala uyuyor muyum, diye düşünmeden kendimi alamadım. Bu kabus falan mıydı? Uyuya mı kalmıştım?

"Bu yaptığına adilik derler! Sen böyle bir adam mısın?" diye bağırdım avaz avaz. Sinirden elim ayağım titriyordu. Bana zorla kabul ettirecekti aklı sıra. Allah'ım ne günah işledim de bu sorunlu adamı benim başımı verdin? "Asya otur yerine." diye emretti. Sesi itiraz istemeyen bir tınıdaydı ama soğukkanlılığı korumakta zorlandığını belli edecek kadar soğuktu.

"Oturmuyorum, bana emredemezsin! Bana kafana estiğini yaptıramazsın!" dediğimde oturduğu yerden kalktı. Kalkarken aramızda hiç mesafe olmadığı için bedenlerimiz birbirine sürttü. "Yaptırdım bile!" dedi ve anlaşma kağıtlarını gözüme soka soka ceketinin iç cebine soktu.

şirkete giriş yapıyordu. Birçok departmanın bir arada bulunmasının zararları. Beni gören herkes panik içerisinde 'geçmiş olsun' dilerlerini iletliyordu. Asansöre tek başıma bindim ve odamın olduğu katın düğmesine bastım. Çantamdan telefonumu çıkarttım ve incelenmesi gereken maillerime bakmaya başladım. Hiçbir şey yaşanmamış gibi en başa dönmüştüm. Sanki o hayatıma hiç girmemiş gibi. Ya da onunla tekrardan tanışacakmışım gibi.

Gözlerim elimdeki telefonumda asansörden indim. Başımı kaldırdım. Rana'nın ayakta uyuyor gibi bir hali vardı. Beni görmeyi beklemediği açıktı. Muzip bir şekilde elimde çantamda odama doğru yürüdüm. Onun masasına yaklaştığım sırada hafifçe öksürdüm ve masasının yanından ona bakmadan geçtim.

"Rana hemen benim olmadığım zamanların dökümanlarıyla odama gel!" diye emrettim.

"A-Asya H-Han-Hanım..." diye keklerken çoktan odamın kapısını açmıştım.

"Beni duydun!" dedim yüzümde hafif bir tebessümle. Belki de Amer gibi narsist bir yanımda vardı. Belki de onun gibi hükmetmeyi seviyordum ama bu her zaman geçerli değildi.

Binayı özlemesem de masamı özlemiştim. Burayı berbat bir halde bırakmıştım ama şimdi o berbat halden eser yoktu. Gözlüğüm masamın kenarında, kahve fincanları yıkanmış mutfak köşesinde, masamın üzerinde olması gereken her şey eski düzeninde konulmuş.

"Asya Hanım, günaydın!" dedi Rana içeriye girerken.

"Günaydın!" birbirimize baktık. Her an bana özlemle sarılacak gibi duruyordu. Kendini zor tuttuğu belliydi. "Yaaa Asya Hanım ben sizi çok özlemişim." dedi gözündeki kemik gözlüğü düzeltirken tam kollarını açmış bana doğru gelirken elimi kaldırarak onu durdum.

"Sakin Rana sırası değil. Bana bugün yapmam gerekenleri söyle sonra da ben yokken burada Ali'nin ne işler çevirdiğinden bahset." Rana onu durduğum için bozulmamış gibi bugünün planını okumaya başladı. Fransız iş adamlarından bahsetmişti. Ali görüşme için onları birkaç gündür oyalıyormuş. Bunun için benim onayımın gerektiğini düşünmüş olmalıydı ama telefonda bana bundan bahsetmemişti. Amer'le anlaştığının proje için gelmişlerdi. Ama geç kalmışlardı. Ayrıca bunun üretimi zaten Avrupa da mevcuttu.

"Fransızlarla görüşmeyi iptal et. Amer'le anlaştık." dedim başka bir şeyle uğraşıyormuş gibi yaparken. Bir yandan da Rana'nın tepkisini kontrol ediyordum.

Cümlem biter bitmez gözleri kocaman oldu. "Amer...Amer Bey'le anlaştınız mı?" dedi.

"Evet, Rana sana öğlenden sonra izin veriyorum ve git kekemeliğine bir baktır." dediğimde dilini ısırdı. "Özür dilerim sabahtan beri şok üstüne şok yaşıyorum da." elini kalbinin üzerine koydu. Anlaşılan bugün birini kalpten götürecektim.

Konuşmamızı bitirip dışarı çıktığında bilgisayarımı önüme aldım. Mailleri küçük ekrandan okumak tam bir işkenceydi. Gözlüğümü gözüme taktığım sırada kapı çaldı. Rana geri gelmişti ama bu sefer kucağında bir demet güller içeriye girdi. Ama bu güller bildiğimiz

Hepsinin başrolleri belliydi ve yan roller bir bebek, bir ev, bir kız çocuğu, bir erkek çocuğu, uçak, yatak... Gerçekten berbattı. Başımı koyduğum yastıktan kaldırdım ve komodinin üzerinde duran saate baktım. İşe gitmek için erken bir saattir gün yeni yeni ağırmaya başlamıştı. Evdekilere yakalanmadan çıkmak için ideal bir saatti.

Ilık bir duş alıp üzerimdeki Katar tozundan kurtuldum. Üzerime beyaz bir gömlek giydim, koyu mor renkte, dar, diz hizamın biraz karış yukarısına gelecek kalem etek giydim ve altına siyah topuklu ayakkabılarımı geçirdim. Bakım kremlerimi sürdüm ve hafif bir makyaj yaptım. Saçlarımı tepeden topuz yapıp üzerime ciddi bir hava kattım. Onunla tanıştığımndan beri ilk defa şirkete gidecektim. İnsanlar hakkımda bir çok şey duymuş olmalıydı. Ne tepki alacağımı bilmiyordum ama ben onların patronlarıydım. Bunu düşünürken omuzlarım dikleşse de aklıma gelen başka bir düşünceyle omuzlarım düştü. Al Rajhi Holding'in CEO'sunun sözde nişanlısı da sahalara dönmüştü. Derin bir nefes alıp makyaj sandalyemden kalktım ve çantamı değiştirdim.

Merdivenlerden aşağıya sessizce inerken Niyazi amcanın işe dönüp dönmediğini merak ediyordum. İşe kendi arabamla gitmek zorunda kalabilirdim. Topuklarım ahşap zemini döverken dikkatle etrafıma bakınarak evden çıkmayı başardım. Kapıyı arkamdan sessizce kapadım. Bakışlarım evin bahçesinde dolaşırken garaja doğru yürüdüm. Birisi ıslık çalarak arabayı temizliyordu. Bu hafif yanık ıslık Niyazi amcadan başkasına ait değildi. Demek ki annem tekrardan onları işe başlatmıştı.

"Günaydın!" dedim enerjik gözükmeye çalışarak. Niyazi amca yerinden sıçradı onu korkuttuğum için utanmışım. Bir eliyle arabayı tutarken diğer elini kalbinin üzerine koydu ve bana doğru döndü.

"Asya, kızım!" dedi beni gördüğüne sevindiği belliydi. Hemen yanına gittim, "Çok özür dilerim bu kadar daldığınızı düşünmemiştim." dedi suçlu suçlu.

"Aman kızım ben de her şeyden korkan adam oldum yaşlılıktan, hoş geldin...iz." dedi resmiyeti unuttuğu için biraz mahcup bir ses tonuyla. Umursamıyormuş gibi elimi salladım ve onun biraz daha iyi olduğundan emin olduktan sonra arka koltuğa oturdum.

Yol boyunca başımdan geçenleri özetledim. Aslında bu yarım saatlik yolcuğa sığacak bir macera değildi ama elimden geldiğinde anlattım. Karısıyla benim için çok dua etmişler kaçırıldığım zaman bir de ne ara nişanlandığım, niye haber vermediğim hakkın azar yedim. Karısı magazin programlarının birinde görmüş. Gerçekleri anlatmama rağmen Niyazi amca bana değil elin magazincilerine inanıyordu.

Şirket binasının önünde durduğumuzda burayı hiç özlemediğimi fark ettim. Çantamı koluma taktım ve arabadan inmeye çalıştım. Başımı vurmadan inmeyi başardığımda yüzümde zafer gülümsemesi oluştu. Niyazi amcayla vedalaştıktan sonra şirket binasından içeriye giriş yaptım. Güvenlikte çalışanlar beni gördüklerinde panik yapmıştı. Sabahın erken saatinde gelmeme rağmen birçok kişi

sorgum başladı. Hangi sorudan başlayacağımı bilmiyordum. Neleri cevaplamam gerektiğini ve kendimi hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum. Onları kısa cevaplarla geçiştirirken bana kızsalar da üzerime gelmediler. Aslı'nın kaşı gözü ayrı oynuyordu bir şeyler ima ettiği açıktı. İstemsizce alt dudağımı dişledim ve sıcak basmaya başladı. Aklıma gelen düşüncelerle bizimkileri daha çok geçiştirici cevaplar vererek tabağımı bitirmeden odama kaçtım. Artık kendi yatağında, kendi kıyafetlerimle özgürce uyuyabilecektim. Esneyerek odanın kapısını açtım ve karşılaştığım manzarayla geri kapadım. O yatağın benim odam da ne işi vardı? Resmen kabus gibiydi.

“Anne! Aslı!” diye bağırdım ve tekrar odanın kapısını açtım. Amer'ın yatağının aynısı şu an yatağımın bulunduğu yer de duruyordu. Birebir aynıydı.

Annem neye şaşırdığımı anlamış gibi gayet sakin adımlarla yanıma geldi. “Ne oldu Asya?” dedi sanki hayatımdaki her şey normalmiş gibi normal bir ses tonuyla.

“Benim yatağım nerede?”

“Odanda tatlım nerede olabilir.” dedi gözlerini devirerek bu sıcakta üzerine şal almıştı. Şalını düzeltti.

“O benim yatağım değil.”

“Bence bu konuyu sevgilinle konuşmalısın, anneciğim.” dedikten sonra arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi. Beni çıldırtacak kadar sakindi. Odamdan içeriye hızlı adımlarla girdim ve kapıyı arkamdan gürültüyle kapattım. Yatağın çarşafı bile aynıydı. Saten, siyah. Yatağın üzerinde beyaz bir zarf vardı. Bileğimdeki çantayı odanın bir köşesine fırlattıktan sonra yatağın üzerindeki zarfı elime aldım.

Küçük siyah zarfı açtım ve küçük siyah not kağıdını okudum. Okunaklı bir el yazısıyla yazılmış nota baktım. Yazının görülmesi için beyaz renk kalem kullanılmıştı.

Yerini yadırgamanı istemem.

A. A. Al-Rajhi.

Elimdeki not kağıdını sinirle parçalara ayırdım ve odanın bir kenarına fırlattım. Kendimi de yatağın içine attım. Uyumak ve yaşadığım her şeyi rüya olduğunu düşünmeye çalıştım. Sabah beni bırakacağına dair duyduğum endişeler için kendime kızdım. Keşke beni de peşimi de bıraksaydı. Adam gerçekten sorunluydu ve en başında o soruna bulaşan bendim. Onun odamdan def olup gitmesine izin vermeliydim ve o gece otel odasına gitmemeliydim. O zaman şu an peşimde sorunlu, kocam olacak bir Arap olmazdı. Ve hislerim... Onu gördüğümde, düşündüğümde, hissettiğimde ritmini bozan kalbim olmazdı. Ortamdaki sıcaklık bir anda iki katına çıkmazdı. Karnımda renk renk kelebekler uçuşmazdı. Bunun ne olduğunu çok iyi bilsem de kendimi şu anlık itiraf edemedim.

Sabah gece gördüğüm binlerce kabustan birini görerek uyandım.

defalarca yaşadım yani siz ne ilksiniz ne de son.” kadının dediğinden gram bir şey anlamamıştım ama Amer için ne ilk ne de son olduğumu söylüyordu. Anlaşılan başka kadınlar içinde kapı dışarı edilmişti Farnaz Hanım(!).

“Anlamadım. Söyle ona benimle açık konuşsun!”

Yine o ses... Dil bilmemekten nefret ediyordum. O kadına bizzat kendim ağzımın payını vermek isterdim. Konuşması bittiğinde Büşra Hanım tercüme etti. “Yani demek istediğim Amer’in eski karısıyım. Anlaşmanız bittiğinde tekrardan karısı olacağım. Defalarca olduğu gibi...”

Beynimin uyuştuğunu hissedebiliyordum. Başımdan aşağı tonlarca litre kaynar su döküldü. Bir anda hepsini hissettim. Beynim yanıyordu. Yüreğim sıkıştıyordu ve konuşmanın devamını anlamakta güçlük çekiyordum. Bu kadın, eski karısıydı ve Amer bana bunu söylememişti. Defalarca demişti. Anlaşma? Anlaşmadan nasıl haberi vardı? Başka kadınlarla da mı anlaşmayla evlenmişti? “Ne saçmalıyor bu kadın?” dedim sonunda ve oturduğum yerden kalkıp pencerenin önüne doğru yürürdüm. Titreyen bacaklarım yüzünden yürümem güçleşiyordu. Kafamda milyonlarca soru vardı ve her aklıma takılan şey canımı acıtıyordu. Gözyaşlarım göz pınarlarımı doldurduğunda ben onları durduramadan dökülmeye başladı. Kaç kadın vardı, ne anlaşmasıydı, sadece evlilik mi ortaklık mı? Kadınlarla iş yapmadığını söylemişti? En başından beri her şey yalan mıydı? Elim ayağım titriyordu ve odanı duvarları üzerime üzerime geliyordu. Ağlamamaya çalıştım. Kendimi güçlü hissedemiyordum. Güçlü duramıyordum.

“Daha önceki evlilikleri...”

Evlilikleri... Çoğul eki. Güçlkle yutkundum ama boğazıma büyük bir yumru takıldı. Sesimin titremesini engel olmaya çalıştım. Harem... Bu kadın resmen haremden bahsediyordu. Evlilikler... Kadınlar... Defalarca olduğu gibi... Yüzü gözümün önüne geldi. İçimden binbir lanet okudum. Hissettiğim kıskançlık nefretim içinde boğuldu. Konuşmanın devamını dinlemeden telefonum elimden kayıp düştü. Cama tutundum aşağı baktığımda tüm Ankara ayaklarının altındaydı. Cama tutunmaya çalışırken camı yumrukladım. Kalbim o kadının yalan söylediğini, ona inanmamam gerektiğini söylerken beynim böyle bir bahaneyi kimin uyduracağını söylüyordu. Neden yalan söylesin ki diyordu? Neden söylemesin ki?

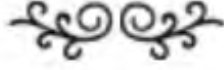
“Asya Hanım?” Rana’nın koca avucunu burnumun dibinde görene kadar kendimde değil gibiydim. Onu yüzümün önünde sallamayı sürdürdü. “Kadın resmen şoka girdi.” diye geveledi yanımda kim var bilmiyordum ama her kimse onunla beraber burnumun dibinde dedikodumu yapıyordu.

“Ne var Rana!” diye bağırdım. Bir an irkilerek elini kalbinin üzerine koydu. “Ayy Asya Hanım!” o geri çekildiğinde etrafa

yapan Büşra Hanım, çok önemli olduğunu yanında da Farnaz Hanım'ın olduğunu söyledi." o kadının ismini duymamla yüzüme soğuk su çarpılmış gibi oldum.

"Hemen bağla!" dedikten beklemeye başladım. Kanım çekilmiş gibi hissediyordum. O kadın neden şimdi beni arıyordu ki? Derin bir nefes aldım ve kötü düşünmemeye çalıştım. İçimden bir ses o kadının iyi bir şey söylemek için aramadığını söylüyordu.

Masayı döven parmaklarım saniyeler geçmesine rağmen sanki saatler geçmiş gibi sabırsızdı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ya duyacaklarım Amer'in anlattıklarından fazlasıysa... Yalan söylemediğini her defasında hatırlatan adam ya başından beri yalan söylüyordu. Kulağım karşı taraftan gelecek bir seste gözlerim güllerimdeydi. Bana yalan söylemiş olamazdı öyle değil mi?

"Alo, Asya Hanım?" Büşra Hanım'ın sesini duymam oturduğum yerde dikleştirdi. Sesimi bulmak için hafifçe öksürdüm ve "Büşra Hanım?"

"Ah iyi günler Asya Hanım rahatsız ediyoruz. Eminim çok meşgulsünüzdür fakat Farnaz Hanım bu diyeceklerinin çok önemli olduğunu çok geçmeden sizinle paylaşmamız gerektiğini söylediği için sizi rahatsız etmek zorunda kaldık." dediğinde gözlerimi yumdum. O kadının yüzü gözümün önüne geldiği anda tüylerim diken diken oluyordu. O şişkinlikten patlayacak botokslu dudakları, hırslı bakışları, siyah tam ele dolayıp çekmelik saçları... Dişlerimi sıktım.

"Neymiş bu çok önemli olan konu, malum uzun zamandır işlerimin başında değildim ve tahmin edersiniz ki epey bir işim birikmiş, o yüzden acele ederseniz sevinirim." dedim güçlkle sakın tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla.

"Tabi tabi... Bilginiz olsun Farnaz Hanım'ın ağzından tercüme edeceğim." umarım konuşurken botoksu patlardı. Ağzı yarılırdı ve sonsuza dek konuşamazdı. Ama isteğim gerçekleşmedi hatta o kadının sesini duydum. Kendi dilinde, hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu ve sesi tahmin ettiğimden daha billurdu. Kıskançlık kanıma hücum ederken sanki mümkün olsa kadını parçalamak için buradan üzerine atlardım. Onu ve Amer'ı yan yana düşündükçe kalbime bir hançer saplanıyordu sanki. Karnımda uçuşan keleklerim tek tek ölüyordu.

Konuşması bittiğinde Büşra Hanım'ın soluklarını duydum. "Artık çevirecek misiniz?" dedim sabırsızca sesimin yüksek çıkmasını umursamadan.

"E-evet... Of... Şey..." çevirecekleri Büşra Hanım'ı da zorlayacak gibiydi. "Vaktinizi aldığım için özür dilerim. Sizinle tanışma fırsatım olmadı ve hoş bir karşılaşma yaşamadık. Size bunu benim söylemem belki doğru olmaz ama gerçekten bu olaylar canımı sıkmaya başladı. Her defasında olan şeyler ve sizi uyarma gereği duydum. Bu olayı

güllerden değildi. Çok açık pembeden ortaya doğru turuncu olan yaprakları vardı. Kaşları çatmış Rana'nın kucağına bakarken, Rana sanki kollarında çok değerli bir şey yaşıyormuş gibi asil bir yürüyüşle yanıma geldi.

"Asya Hanım," dedi heyecanla. "Bu muhteşem şeyler size gelmiş!"

"Onu görebiliyorum, sen niye bu kadar abartıyorsun ki alt tarafı gül." dedim bana uzattığı demeti kucığıma alırken. Bana 'çok cahilsiniz keşke ölseniz' bakışı attıktan sonra güllerin yapraklarını özenle okşadı.

"Bunlar Juliet Gülü."

Hala anlamamış gibi bakmayı sürdürdüm. Renkleri hoştu ama hala o bu kadar değerli olmasının sebebini anlamış değildim. Üzerindeki siyah zarfa uzandım. Kimden geldiğini tahmin etmek zorun değildi hele zarftan sonra.

"Yani tanesi 15 bin dolar civarında. Tanesi ve ben bunların 12 tanesini az önce kucığımda taşıdım. Yani az önce resmen bir servet taşıdım."

Rana'yı dinlemek yerine notu açtım okudum. Amer, romantik olmaya mı başlamıştı? O kaba, Arap katırı? Bir güle 15 bin dolar verecek kadar görgüsüzdü ayrıca.

Bir ilk daha Asya Hanım. Umarım Katar ziyaretinizde sizi memnun edebilmişizdir.

A.A.AL-RAJHI

İlk defa bir kadına çiçek gönderiyordu, demek. Aklıma Katar'da yaşanan en olmaması gereken sahne gelmişti bir anda. Yine aynı hisler... Elimle yüzümü yelledim ve notu Rana okumadan tersini çevirip masaya bastım. Ne istediğini çekinmeden açık sözle dile getiriyordu. "Tamam Rana sen çıkabilirsin, teşekkür ederim." dedim. O çıktıktan sonra kendimi güllere bakarken buldum. Sinirli olmam gerekirken güllere dokunurken buldum kendimi. Yapraklarını okşadım. Tam bir aptal gibi davranıyordum. Çiçeklerini al ve başını çal, demem gerekirdi. Belki de onları çöpe atmalıyım. Demeti görebileceğim bir yere koydum ve tekrardan işime koyuldum.

Bir süre sonra kendimi gülleri izlerken yakaladım. Başımı olumsuz anlamda salladım. Silkinip kendime gelmem lazımdı. Omuzlarımı dikleştirdim ve hafifçe öksürdüm. Güzel güllerdi alt tarafı o kadar. Amacı kafamı karıştırmaktı. Ayrıca neden sadece, basit bir kırmızı gül değil de Juliet gülü?

Masamdaki telefonum çalana kadar dünyadan kopmuş vaziyetteydim. Telefon sesiyle kendime geldim. Oturduğum yerden masanın ucuna uzandım telefonu cevapladım. Rana gelmeye çekinip bu sefer de aramaya karar vermişti anlaşılan. "Asya Hanım," bu sefer de Amer Bey mi gelmişti? Gerçi o Rana'yı umursamadan içeriye daldardı çünkü o kendi kuralları dışında kural tanımazdı.

"Büşra Hanım sizinle görüşmek istiyor, bağlamamı ister misiniz?"

"Hangi Büşra Hanım?" dedim kaşlarımı çatarak bir an tanıdığım hiçbir Büşra olmadığını düşündüm. "Katar'da çevirmenliğinizi

Bir süre sessizlik oldu bana düşünmem için fırsat tanıyor gibiydi ama ben onun yerine arkamı döndüm ve parmağımı yüzüne doğru savurarak konuştum. “Senin yalanlarını daha fazla dinlemek istemiyorum.” dedim tane tane ağladığımı görmesi umurumda değildi. “Senin yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Anlamıyor musun bunca zaman seni istemedim ve hala istemiyorum. Hayatımdan def ol! Sen...yalanların...karıların...hepiniz def olun!” dedikten sonra bir kez gözlerine bakarak zemin kat düğmesine bastım. Bu sefer asansör çalışmıştı. Elini çekmişti sonunda. Pes etmişti. Son kez öfkeyle baktım yüzüne sonra başımı çevirip asansörün ön tarafına yöneldim.

Asansör durana kadar tek kelime konuşmadık. Asansörün kapısı açıldığında kalbim hiç olmadığı kadar kırıldı. Çaresizdi. Şu an canım yandığı kadar canı yansın istedim. Onu bunca zaman istemediğim yalandı. Sadece korkuyordum ama onu en başından beri istiyordum. Ona...bize bir şans vermek istiyordum. Dilim inkar etse de kalbim bunca zaman zaten kendini ele vermişti. Yanaklarımdan süzülen yaşlarla beraber iç çektim ve açık kapıdan dışarı çıktım. Özgürdüm artık. O yoktu. Onu düşünmek yoktu. Onun sorunlu hallerine katlanmak yoktu. İmaları yoktu.

Binadan çıkana kadar sessizce ağladım. Niyazi amca sabah arabayı park ettiği yerdeydi. Beni gördüğü anda kapımı açtı. Arabanın içine süzüldüm. Kendimi koltuğa bırakır bırakamaz hıçkırarak ağlamaya başladım. Niyazi amca neyim olduğunu sormamıştı. Sadece ağladım ve hıçkırıklarımla git gide daha gürültülü bir hal aldı. Yumruğum oturduğum koltuğun yanına döerken içimden ‘neden’ diyordum. ‘Neden’ kalbim onu seçmişti ve ‘neden’ bana yalan söylemişti. Neden ben o kadından duyuyordum bunları? Canımı hangi hakla bu kadar çok yakıyordu? Neden beni kendine bu kadar alıştırmıştı?

Başım yerde, yüreğim paramparça, içimde biriken nefret. Asansörün kapısı saniyeler sonra kayarak kapandı. Önüme düşen saçlarımı geriye doğru savurdum. İçerisi yoğun erkek parfümü kokuyordu. Sanki... o kokuyordu. Dişlerimi sıktım. Bir de aklıma düşen görüntüsü yetmezmiş gibi kokusunu duyuyordum. Arkamda hafif bir esinti hissettiğimde başımı çevireceğim sırada vücuduma dolanan kollarla çılgınlığı bastım. Kocaman bir el ağzımı kapattı.

“Keşke başka bir şey dileyseymişim, asansör... ve biz yine baş başayız!” sesini duyduğumda saniyelik bir rahatlama yaşasam da aklıma gelen düşüncelerle çırpınmaya başladım. Kendimi iğrenerek ondan sökmeye çalıştım. Kaslı kolları sanki mümkünmüş gibi beni daha da çevreliyordu. Elini çektiğinde “Bırak beni seni aşağılık, pislik, şerefsiz...” ben saydırmaya devam ederken benden uzaklaştı. Bedenimi ona çevirmeye korkuyordum ama o benden önce davranıp önüme geçti ve asansörün durdurma düğmesine bastı. Söylediklerim üzerine kaşları çatılmıştı ve kara gözleri hangi hakla sahip olduğunu bilmediğim bir öfkeyle bana bakıyordu ki yüzüne tokatı yapıştırdım.

“Bunu çoktan hak etmiştin!” gözlerime dolan yaşları görmemesi için kafamı çevirdim. Ondan beklediğim tepki saniyeler içinde geldi. Beni gürültüyle asansörün camına yapıştırdı. “Bu ne şimdi? Hala mı aynı konu, sıkmadı mı?” sıkmadı mı derken kolumu sıkıyordu. Ona tokat attığım için baya sinirlenmişti, beyefendi(!).

“Çek o elini!” dedim koluma baskı uygulayan parmaklarına bakarken. Göğsüne sert yumruklar indirerek onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama yumruklarım hiçbir işe yaramıyor gibiydi. “Asya kes şunu!”

“Sen kes esas! Beni aptal yerine koyduğun yetmedi mi? Farnazla konuştum bugün ve her şeyi öğrendim! Artık karşında kandıracağın bir aptal yok, üzgünüm!” bacağıma kaldırdım ve kaval kemiğine bir tekme savurdum. Topuğun sivri burnu kemiğine çarptığına geri çekilmek zorunda kaldı. O sağlam küfürler savurup bacağına tutmaya çalışırken ben asansörü çalıştım. Saniyeler içinde tekrardan durdurma düğmesine yumruk attı.

“Ne yalanı, ne saçmalıyorsun sen? Ne söyledi sana o Farnaz!”

“Yanlış cevap, eski karım Farnaz diyecektin herhalde, o değil.” alayla konuşurken gözümünden birkaç damla yaş yanağımda süzüldü. Öfkemi dışarıya kusmak için tam olarak zemin kat düğmesine bastım. Defalarca bastım. Onun elinin durdurma düğmesinde olduğunu bile bile bastım. “Kes şunu!” dedi bir kez daha ikimizde bağırarak konuşuyorduk. “Her şeyi anlatacağım! Durum sandığın gibi değil yani...” kelimelerini toparlıyor gibiydi.

Yani evlilik vardı ama benim sandığım gibi değildi öyle mi? Yani o kadın doğru söylüyordu. Keşke inkar etseydi. Belki ona inandırdım. Aptal gibi inanırdım çünkü kalbim inanmaya çok hazırdı. Yanaklarımdaki yaşları sildim ve sessizce burnumu çektim.

“Dinlemek istemiyorum.”

“Ama dinlemek zorundasın!”

Benim sesim aciz ve cılız çıkarken onunki gür ve kendinden emindi.

bakındım. Hala odamdaydım ama sandalyem de oturuyordum. Ayrıca telefonum masanın üzerindeydi. Başımı kaldırdım ve muhasebe departmanındaki Meral Hanım'a baktım. Benim ona baktığımı gördüğünde hemen uzaklaştı. Ona ters bir bakış attım.

"Ben işimin başında dönsem daha iyi olur, Asya Hanım da iyi olduğuna göre." elindeki limon kolonyasını masamın üzerine bıraktıktan sonra hızla kapıya yöneldi. O odamdan çıkar çıkmaz ters bakışlarımın hedefi Rana oldu. "Asya Hanım iyi misiniz? O kadınlarla görüştüktan sonra kendinizden geçmiş gibiydiniz."

"İyi gibi mi duruyorum Rana?" elimle yüzümü gösterdim ve sinirimi ondan çıkarmak ister gibi bağırdım. Demek o kadınlarla görüştüğümden beri. Yani Amer'in evlilikleri doğruydu. Onları duymuştum.

"Ben... ben... özür dilerim. Kahve ister misiniz?" patlamam üzerine sabahki kekeme haline geri dönmüştü. Masamdan destek alarak ayağa kalktım. "Hiçbir şey istemiyorum. Bugünlük her şey iptal, eve gidiyorum." gözlerim çantamı ararken telefonumu elime aldım.

"Gidemezsiniz!" diyerek ellerini havaya kaldırarak önüme geçip beni durdurdu.

"Senden izin almam gerektiğini hatırlamıyorum, Rana çekil önümden!" Çantam tekli koltuğun üzerinde duruyordu. Rana'yı çekilmesi için elimin tersiyle kenara ittirirken çantama uzandım. Onu elime aldığımda telefonumu da içine attım. Ben odadan çıkarken arkamdan seslendi. "Asya Hanım?" öyle feryat figan adımı söylemişti ki bakma gereği hissettim.

"Efendim Rana?"

"Gülleriniz... güllerinizi unutuyordunuz!" gözlerim masamdaki güllere kaydı. Dişlerimi gıcırdattım. O adamı hatırlatacak hiçbir şey istemiyordum. O yalancı, pislik, fırsatçı herifi. İçimde her saniye ona olan nefret büyüyordu. Evlilikleri vardı demek. Her kadınla anlaşması vardı üstelik. Soluklarım hızlandı bir anda. "Onları çöpe at. Yok et. Bir şey yap ama bir daha gözüm görmesin!" dedikten sonra arkama bakmadan odadan çıktım. Kapımı hırsıyla kapatırken içimden hem o kadına hem de Amer denen adama saydırıyordu. Resmen beni aptal yerine koymuştu. Kollarına atılmamı beklemişti. Zaten notunda da siz kadınlar demişti, yani her kadına uyguladığı taktikleri bana uygulamıştı. Bir de ilk demişti. Nasıl bu kadar yalanla yüzüme bakabiliyordu. Hiç mi vicdanı sızlamıyordu, derdim ama onda vicdan ne gezerdi. Asansörün düğmesini içine sokmaya çalışır gibi sertçe bastırdım ve dişlerimi sıkarak beklemeye başladım. Kendime kızıyordum. Ona karşı bir şeyler hissettiğim için, onu öptüğüm için, ona güvenip peşinden gittiğim için... Gideceği zaman resmen peşinden koşmuşum. O belki de en başından beri bana nasıl bir adam olduğunu göstermişti ama ben görmek istememiştim. Ona neden kadın satmaya çalıştıklarını hiç sorgulamamıştım mesela? Evleneceği kadınları dışarıdan parayla mı oluyordu? Sonra onlardan nasıl kurtuluyordu? Nasıl Farnaz'ına dönüyordu. Asansörün kapısı kayarak açıldığında içeriye girdim ve zemin katın düğmesine bastım.

masum, salak kızmışım. Yani Amer'e patladığım için suçlu benmişim. Saçmalık, oldu olacak ondan özür dileyeyim olsun.

“Bir kere yalan söylüyor olsa o adamın bunu inkar etmesi gerekmez mi? Benim için bir haftadır hiçbir şey yapmadı. Kılını bile kıpırdatmadı.”

“Erkeklik gururu diye bir şey var. Sen de az konuşmamışsın ama.”

“Sen kimin tarafındasın!” dedim resmen çatalımı ona saplayacakmış gibi uzatarak. Hafifçe geri çekildi. “Sadece olaya mantık çerçevesinden bakıyorum, sonra pişman olmanı istemem.” dediğinde elimdeki çatalı tabağın üzerine bıraktım.

“Düşünmediğimi mi zannediyorsun Aslı?” diye sordum başımı önüme eğerken derin bir soluk aldım. “Bir haftadır kendimi yiyorum. Ona kaç defa o kadını sordum. Kaç defa anlatmak için imkanı oldu ama o hep kaçtı. Kaçamak cevaplar verdi. En sonunda hiçbir şeyim, dedi. Eski karısıysa eski karısı her şeyden önce bana neden yalan söyledi peki?” tekrardan gözlerim dolmuştu. Onu özlemiştim. Gerçekten nikotin gibi bir anda kanıma karışmış ve bağımlılık yapmıştı. Madde bağımlısı gibi olmuştum. İlk defa böyle hissediyordum kendimi... İlk defa hislerime karşı güçsüzdüm ve boyun eğecek haldeydim. Son çırpınışlarım gibiydi bunlar. Hislerimin içinde boğuluyor gibiydim.

“Bak, erkekler bizim gibi değil. Biz de sıfatlar bol eski erkek arkadaşım, eski hoşlandığım çocuk... Ama onlar için eşim, annem, sevgilim, karım... Yani biz geçmişle yaşarken onlar anla yaşıyorlar. Belki de Amer artık o kadına bir şey hissetmediği için öyle demiştir.” Aslı'ya susması için bağırarak istiyordum. Söylediklerini kabul etmeye o kadar hazırdım ki resmen içimde koca bir savaş veriyordum. Hislerim onu kabul etmişti. Şimdi Aslı'nın dedikleri mantığıma nüfuz eden bir virüs gibiydi.

“O kadın, Amer'in odasından gecelikle çıktı. Buna ne diyorsun?” bu konuyu daha önce açmadığım için Aslı'nın gözleri anında büyüdü ve “Vay or...” bir an şaşkınlıkla ağzından çıkan küfre engel olamadı. Doyduğumu düşünerek ayağa kalktım. Dilber Hanım geldiğinde burayı toplardı.

Bir saat içinde hazırlanıp evden çıktım. Üzerime mavi bir gömlek ve krem rengi üzerinde dantel işlemesi olan etek giymiştim. Eteğin boyu biraz kısa olduğu için evden çıkarken hafifçe aşağı çektişirdim. Aslı'ya veda etmişim ama onunla havaalanına gelemeyeceğimi söylemişim. Zaten o da gelmemi istemiyordu.

Arabanın yanına geldiğimde Niyazi amca'yı camları sinirken gördüm. Sessizce arabanın kapısını açtım ve içeriye oturdum. Kapıyı kapatırken duymuş olacak ki işini çabucak bitirip şoför koltuğuna geçti. “Günaydın, efendim.” dedi. Bakışlarında benim için üzüldüğü belli eden bir bakış vardı. Bana acımıyordu ama üzüliyordu. Başımı salladım ve dışarıya bakmayı sürdürdüm. Bir süre sonra çantamdan

kulp buluyordum. Hepsinin bir kusuru vardı. Bir an neden bu kadar sinirlendiğimi anlamasam da hepsini fırlatmaya başladım. Elbise dolabım boşaldığında gömleklere geçtim.

Giyecek hiçbir şeyim yok. Onlarında birkaç tanesini indirdikten sonra sinirle odamdan çıktım. Evde fırtına öncesi sessizliği vardı. Mutfığa gittim ve kahvaltılık bir şeyler çıkarmaya başladım. Belki bir şeyler yersem kendime gelirdim. Kahvaltılık kapları çıkarttım ve taze meyveleri. Portakal suyunu da en son çıkarttıktan sonra dolabın dibindeki reçel kapını çıkartırken elimden kaydı. Bir anda tüm çilek reçeli gürültüyle yere kapıştı.

“Bu aptal kabı kim aldı!” sinirli birkaç ses çıkarttıktan sonra onu öylece yerde bırakarak kendime bardak almaya gittim. Bir şey düşünememeye çalışıyordum. Mesela onunla mutfakta geçirdiğimiz dakikaları... Şerbetli tatlılarını... Onun o sinir bozucu gülüşünü. Zihnim benimle oyun oynamak ister gibi her anıyı no frost buzdolabı gibi ilk günkü tazeliğinde tutuyordu. Bardak dolabına uzandım ve uzun, ince, kristal bardaklardan birini aldım. Onu tezgahın üzerine çarparak koydum ve meyve suyunu gürültüyle doldurdum.

“Ne oluyor yaa... Sabah sabah...” Aslı’nın uykulu sesini duyduğumda arkamı döndüm.

“Kahvaltı hazırlıyorum.”

“Bence daha çok mutfakla çatışma halindesin kuzen!” dedi Aslı mutfağın ortasında mini bar tezgahının sandalyesine tırmanırken. Elinin tersiyle ağzını kapatarak esnedi.

“Sen istiyor musun bir şey?” diye sordum tabakların yerini ararken dolap kapaklarını açıp çarparak kapatıyordum. Bir şey çarpmada irkilse de sonrasında alışmaya başladı Aslı.

“Hayır, teşekkür ederim. Ölmeden bu evden gitmek istiyorum.” ona ters bir bakış attığım ve bulduğum yemek tabağıyla masaya oturdum. Ben tabağıma bir şeyler doldururken ona bana bakıyordu. “Daha ne kadar böyle devam edecek?” diye sordu sonunda dayanamayarak.

“Ne devam edecek?” dedim anlamazlık gelmeyi tercih ederek.

“Bu insanları Amer yerine koyup parçalama isteği, dolap kapaklarına sanki Amer’in kafasını sıkıştırmak ister gibi yaptığın işkenceler, insanlara bağırman.”

“Böyle şeyler yapmıyorum. Ayrıca sana o adamın adını ağzına alma demiştim.”

Gözlerini devirdi. “Sen kendi davranışlarını göremiyor olmasın, beni yanlış anlama kuzen ama bu gidişle çevrende hiç kimse kalmayacak. İnsanlara öldürecek gibi yaklaşıyorsun.”

Omuz silktim. “Farkında değilim.”

Yemeğimi yemeye devam ederken sessizliğimiz sürdü. Bir süre daha birbirimize baktık. “O kadının sözlerine güvenip hareket ettiğin için pişman değil misin?” O ilk günden beri Farnaz’ın bana yalan söylediğine inanıyordu ama Amer inkar etmemişti. Hem bu baya büyük bir yalandı ve sıradan bir suçlama değildi. Bana sürekli filmlerdeki kötü kadınları hatırlatıyordu. Ben ise onlara inanan saf,

10. Bölüm

Bir hafta geçmişti. Koca bir hafta...7 gün...168 saat... Dakikaları ve saniyeleri söylemem gerek yok ama ben o geçen sürelerin hepsinde olanları düşündüm. Kendime kızdım. Ona kızdım. Kendime daha çok kızıyordum aslında. Bu kadar çabuk duygularıma yenilmemem gerekirdi. Bu kadar çabuk ona güvenmemem gerekirdi. Peşinden koşmuştum. Ama bir an beni çok güzel kandırmıştı. Bir an kendimi özel hissetmiştim. Ona kendini açıklaması için fırsat vermiştim. Defalarca ona, o kadını sormuştum. Neden hiçbirinde bana açıklama yapmamıştı. Neden bu kadar çok kadın varmış gibi bahsetmişti Farnaz? Odamın bir köşesinde oturmuş yine uykusuz bir gece geçirmiştim. Sabahın ilk ışıkları odama vururken kulağımdaki kulaklıkları çektim. İşe gitmek önceden sadece sinir bozucuydu. Şimdi ise tam bir Çin işkencesi gibiydi. Uykusuzdum. Sinirliydim ve insanlara tahammülüm yoktu. Hayatımda ilk defa insanların kalbini bu kadar çok kırmıştı. Sanırım kendi kalp kırıklığımı görmezden gelmek için başkalarının kalplerini kırıyordum. Annem daha fazla bana tahammül edememiş gitmişti. Aslı bugün Amerika'ya dönecekti. Rana izine çıkmak için ayaklarıma kapanabilirdi. Etrafımdaki insanlar yavaş yavaş benden uzaklaşıyordu. Oturduğum yerden sıkıntılı bir soluk bırakarak kalktım ve dolabımın karşısına geçtim. Bir sürü elbisem vardı. 100'den fazla çeşit... Geçen gün 10-15 tane daha getirmişti Esra ama ben hiçbirini beğenmiyordum. Hepsini askısından çıkartıp yatağa atmaya başladım. Hepsine bir

bunun için zorlamadım. Ve bu aptal kadın Asya'yı da bu şekilde yatağıma aldığımı zannediyordu. Her şeyi mahvetti. Her şeyin içine ettiği yetmiyormuş gibi hala karşımda duruyordu. Yumruğumu sıktım ama ona vurmak yerine duvara geçirdim. "Sana ayak altında dolaşmaman gerektiğini seni istemediğimi söyledim. Seni uyardım Farnaz!"

"Ama..." hem benden korkuyordu ben de hala yüzüme bakmaya çalışıyordu. Dudakları kadar sahte gözyaşları yüzünü boyarken kaçtığı köşeden bana baktı. "Ben seni hala...hala çok seviyorum."

Bari yalan söylemese... Başta Asya için olan şüphelerim Farnaz için kesinleşmişti. O Sacit şerefsizin bana gönderdiği kadınlardan biriydi ve bunca zamandan sonra sülük gibi yapışmasının sebebi Sacit'ti. "Sana bir bilet aldırıyordum. Amerika'ya git. Bir daha karşıma çıkarsan gerçekten son duanı edersin!" dedikten sonra kapıyı çarparak odadan çıktım. Etrafımı yumruklamak, birbirilerine zarar vermek istiyordum. Türkiye'den döndüğüm beri ne üzerimi değiştirmeye vaktim olmuştu ne dinlenmeye. Kendi odama girdiğimde rahat bir nefes almak istedim. İlk baktığım yer yatağım oldu. Onun kokusunun sindiğine emin olduğum yatağım. Sonrasında aynanın önünde dağınık bırakılmış makyaj malzemelerine baktım. Duygusal bir adam değildim. Kadınlara güvenmezdim, şu aralar beni yoran tek kadını harem. Hayatıma giren tüm kadınlar Farnaz gibiydi. Hepsini eğlence ve para peşindeydi. Hepsine istediklerini veriyordum bir ayın sonunda da def olup gitmelerini sağlıyordum. O harem. Asya... O en başından beri yanıma almak istediğim kadındı. Odasına girdiğim anda evime kapatmak istediğim kadındı. Onu gördüğüm anda hissettiklerim muhtemelen en ilkel zamandaki mağara adamlarının hisleriyle aynıydı. Başka adamların onunla iş yaptığını düşündüm. Sadi nasıl olur da işlerinin başına kızını geçirirdi. O kurtlarla iş yapardı ve kurtlarla çevirili iş dünyasının içine kuzu salmıştı. Ne inatçı kuzu!

Üzerimdekilerden kurtulduktan sonra soğuk bir duş aldım. Dinlemeye vaktimin olmadığını bile bile kendimi yatağıma bıraktım. Halime acıdım. Hayatımda ilk defa bir kadının peşinden koşmuştum ve o kadın beni istemediği defalarca açıkça belirtmişti. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Onu düşünmek bile yüzümü güldürüyordu. Şu hayatta bir kadını düşünüp gülüyordum. Beni istemeyen bir kadını... Yatağın rahatladığına kendimi bırakabilirdim veya kokusunu ciğerlerime çekerken enfes rüyaların birine kendimi bırakabilirdim ama güçlükle yataktan kalkıp hazırlandım. Yapmam gereken bir ton işim vardı ama o bir saniye olsun aklımdan çıkmıyordu. Asya Akhan ne zaman pes edip, peşime düşecekti bir sürede daha bekleyecektim. Beklemek zorundaydım bu sefer haksız olan oydu. Bunu görmeliydi. Beni bunca zaman tanımış olmalıydı. Sabrımın ve bedenimin buna nasıl dayanacağını bilmesem de dayanmayı denedim. O kadını istiyordum. Üstelik sırf inat diye, beni istemiyormuş gibi davranıyordu, ona gerçekleri göstermek istiyordum. O sivri dilini köreltmek istiyordum.

Odanın kapısı çaldığında şirkete gitmeye hazırdım. Saat kaç olursa

AMER AFFAN AL-RAJHI

Karşımdaki kadına öfkeyle bakarken onu öldürmemek için kendimi zor tutuyordum. Hayatım boyunca birkaç kişinin öldürülmesi emrini vermiştim ama bu adamlar genelde defalarca uyarıma rağmen burnun dikine giden tiplerdi ve hepsinin cinsiyeti erkekti. Şimdi seneler öncesinde yatağıma aldığım bu kadını öldürmek istiyordum hem de kendi ellerimle, cinsiyetini umursamadan.

“Ona ne söyledin!” diye gürledim bir kez daha. Sinirli hallerim alışık olmasına rağmen bu yüzümü hiç görmediği belliydi.

Bir şeyler geveledi ve korktuğu belliydi. Üzerindeki kıyafetlere baktım. Onu buraya çağırmamın sebebini belli ki yanlış anlamıştı ya da uyguladığı planın işe yaradığını, artık onu koynuma alacağımı düşünmüştü. Bu haliyle iştahımı açacağını düşünüyordu ama sadece midemi bulandırıyordu. Kendine ait tek bir yeri yoktu. Her şeyi sonradan eklemeydi ve bu haliyle asla Asya’yla yarışamazdı. Sinirle sıklaşan soluklarımla üzerine yürüdüm. Ona vuracağımı düşünüp kaçmaya başladı.

“Ben doğruyu söyledim, yemin ederim. Allah şahidim doğruyu söyledim.” Allah’ın adını verdiğinde sanki mümkünmüş gibi daha çok sinirlenmeye başladım. Onun gibi bir kadının bu yollara başvuracağını biliyordum.

“Sana mı kaldı doğruyu söylemek?” sesimin diğer odalardan duyulacak olması umurumda değildi. Boynumdaki kravatu gevşettim ve üstteki düğmelerden birini açtım. Bağırırken boynumdaki damarı sıkışıyordu.

“Bilsin istedim. Onunla da anlaşmışsın.”bu yaptığım onun kalbini çok kırmış gibi dolu gözlerle bana bakıyordu. Bu kadına bakarken sadece midem bulanıyordu. Onu nasıl yatağıma aldım ben de bilmiyordum ve diğer kadınları. Evli olmadığım hiçbir kadına dokunmadım. Onlarla muta nikahıyla^[8] evlendim. Hiçbirini de

çıkarttığım ipadimden gündemdeki haberleri incelemeye başladım. Bizimle ilgili her türlü kapa etten sallama haber yazan magazin gerçekleri yazmamıştı. Saçma saçan kim tatile nereye gitmiş, kim selülitlerini umursamadan denize girmiş o tür haberleri incelerken araba durdu. Şirket binasının önüne gelmiştik. Niyazi amca kapımı açana kadar çantamı toparladım ve onun açtığı kapıdan çıktım.

“İyi günler, hayırlı işler efendim.” dedi arkamdan. Arkamı döndüm ve Niyazi amcaya iyi olduğumu belli eden bir tebessüm yolladım. Tekrardan önüme döndüğümde o tebessüm anında yüzümden silindi.

Odama geçene kadar onlarca insanın günaydın karşılamasına zoraki tebessümlerle karşılık verdim ama odamın sonunda odamın olduğu kata çıktığımda rahat bir nefes aldım. Odamın kapısına doğru yürürken Rana'nın panik içerisinde oradan oraya koşturduğunu gördüm.

“Sana da günaydın Rana.” dedim.

“Sana da.” dedi yere eğilmiş bir şeyi ararken. Sesin sahibini fark ettiğinde kafasını masaya vurarak doğruldu. Bu yandan kafasını tutuyordu bir yandan gözlüğünü düzeltiyordu. “Yani size de efendim.” bu haline başka zaman kahkahalarla gülerdim ama hiç havamda değildim.

“Önemli bir şey mi var gün, niye bu kadar paniksin?” diye sordum son günlerde dalgın olduğum için her şeyi unutuyordum. “Şey...aslında bunu odanızda söylesem daha iyi olur. En azından siz otururken.” dediğinde daha çok meraklanmış. Yoksa Amer’le ilgili bir şey miydi? Bir şey mi yapmıştı? O anlaşımda bilmediğim daha kaç madde vardı acaba?

“Söylesene meraklandırma Rana.” dedim.

“Geçen hafta size bahsettiğim bir Fransız iş adamı vardı.”

Biraz düşündükten sonra “Evet, zaten Amer Bey’le ortak olduğumu, görüşmeyi iptal etmeni söylemiştim.”

“Ben de öyle yaptım fakat Eliot Bey bizzat sizinle görüşmek istiyormuş ve bu sabah asistanı aradı.”

İş dünyasının bütün sorunlu tipleri beni bulmak zorunda öyle değil mi? Çünkü bütün sorunları ben çekiyorum. “Ve yarım saat önce kaldıkları Mövenpick otelden çıkmışlardı.”

Bu demek oluyordu ki Asya Hanım ben bir haltettim size nasıl açıklayacağım bilmiyorum ve adamlar yarım saate burada olur. Sakin olmaya çalıştım. Derin derin nefes alıp verdim sonuçta Rana'nın bir suçu yoktu ben bela çeker bir tipteydim. Tüm sorunlu, laftan anlamazlar beni buluyordu. Sakin ol Asya, sakin!

“Tamam. Geldiklerinde odama alırsın.” dedikten sonra odama yürüdüm ve kapımı açıp içeriye kendimi attıktan sonra arkamdan kapıyı çarparak kapadım. Çılgılık atmak istiyordum.

benim kadar endişeli ve meraklıydı.

Zarfı iki parmağımın arasında tutarak kaldırdım ve biraz havaya kaldırıp inceledim. Şüpheli gözüküyordu. Saat sesi falan da yoktu. Bomba değildi. Adam belki de sapıktı ve Eliot'ı görüp kaçmıştı yani bu adam benim hayatıma kurtarmış sayılırdı. Bu sırada beni ölse bırakmayacak olan adam nerede, durun tahmin edeyim karılarıyla sarayında! Pislik herif! Elimdeki zarfı o sinirle açtım ve içindeki kağıtlara baktım. İçinden birkaç resim çıkmıştı. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı çünkü bunlar ben evden çıkarken çekilmişti. Çılgılığım boğazıma takıldı. Adam sapıkmış! Beni takip ediyor. Elim ayağım titremeye başladığı sırada bilgisayar çıktısı bir yazı gördüm.

Gözüm üzerinde...

A.A.AL-RAJHİ.

Rahat bir nefes mi alsam sinirlensem mi sevinsem mi bilemezken "Amer!" diye tısladım dişlerimin arasından manyak herif, korkutmuştu. Ayrıca sapık konusunda haklı çıkmıştım sadece kişiyi şaşırmıştım. Eliot Bey elimdeki görmeye çalışırken onları masamın üzerinden topladım ve çekmeceme tıktım. Hala korkudan kalbim deli gibi çarpıyordu. Demek kendi gelmek yerine adamlarını yollamıştı. Bir gün ayağıma da geleceksiniz Amer Bey.

Bay Martin'le görüşmemiz olumlu geçti. Kendisi babamın vefatından beri bizi yakından takip ediyormuş ve tek başıma, bir kadın olarak başardıklarımı taktir ediyormuş. Evet, resmen şirketi batırıyordum. Ne büyük ve taktir edilesi bir başarı. Çat pat bildiğim Fransızca'yla konuşmaya çalışırken bir yandan da çeviriciyi açmıştım çünkü iş terimlerini anlamakta güçlük çekiyordum. Yine de anlaşılabiliştik. Bizi araştırdığına göre Al-Rajhi Holdingle ortak olduğumuzu biliyor olması lazımdı ama bu konuda tek kelime etmedi. Asıl buraya gelme sebebi Amer'le planladığımız proje değilmiş, başka bir sektör için gelmiş. Konuşmamız tasarımcılarımız ortak çalışması sonucunda devam edeceği için havada kalıyordu. Konuşmamızı sonlandırmadan önce başka bir mankenle çalışmak yerine benim kıyafetleri çok güzel taşıyabilecek kadar güzel bir vücudu sahip olduğumu söylediğinde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlıyordu.

"Anlamadım." dedim Fransızca.

"Dediğimi yanlış anlamayın sadece güzel bir bayansınız ve bu insanların ilgisini daha çok çeker. Hiç mankenlik yaptınız mı?" En son ne diyordum? Bütün sorunlu tipler beni buluyordu öyle değil mi?

"Hayır Amer Bey." dedikten sonra Amer dediğimi fark ettim. Bay Martin başını hafifçe kaldırıp bana baktı. Ne dediğimi sorgular gibiydi. "Çok çok özür dilerim yani...Bay Martin." avucumu neredeyse ağzıma vururcasına sert bir şekilde bastırdım ve özür

11. Bölüm

Elini sıkıttığım adamın yakışıklı suratına baktım. Büyülenmiş veya etkilenmiş değildim sadece beklediğimden yakışıklı ve genç gözükmesinden dolayı bir şaşkınlık yaşıyordum.

“Bienvenue M. Martin.” ona kendi dilinde ‘hoş geldiniz’ derken bile aklıma Amer geliyordu. Onunla Fransızca konuşmamız.

“Femme Akhan.” dedi ve gülümsedi. Sıcak bir gülümseyişi vardı. Sıkıttığı elimi biraz kendine doğru çekti ve başını eğip, elimin üzerine nazik bir öpücük kondurdu. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ben adamın ne yaptığına bakarken aniden kapı açıldı ve sanki yatakta basılmışız gibi elimi geri çektim.

Kapıdan içeriye daha önce hiç görmediğim. Sakallı, esmer, uzun boylu, sert bakışları biri girdi. Kaşlarını çatığından, kaşları bitişik duruyordu. Kapıyı açmadan girdiği için “Beyefendi siz ne yapıyorsunuz?” diye sordum. Rana bu adamı benim odama girerken görmemiş miydi? Ya hırsızsa ya da sapık belki bombacı. Panikle adama bakarken Eliot Bey de bir adam bir bana bakıyordu ama korkmuş gibiydi.

Adam benim bağırışımı duymazdan gelip masamın yanına kadar geldi. Elindeki zarfı masamın üzerine bıraktı ve birkaç saniye masamın yanında durduktan sonra geldiği hızla odamdan çıktı. “Sana diyorum. Bana bak elini kolunu sallaya sallaya giremezsin buraya!” girmişti valla. Masamdaki siyah zarfa tedirgin gözlerle bakarken zarfı elime aldım. Başımı kaldırdığımda Eliot Bey de en az

olsun iş beklemezdi. Kapıyı açtığımda karşımda Habir'i gördüm. "Hayırdır Habir?" dedim odadan çıkarken. Beraber koridorda yürüyordum. Ona güvenirdim zaten adamlarımın birçoğuna güvenirdim. Onu da bugün Asya'nın ne işler çevirdiği öğrenmesi için göndermiştim. Elindeki beyaz dosyayı bana uzattı. "Efendim bugünle ilgili bunları bulduk. Bir de amcaoğlunuz Haris. Bugün Amerika'dan kesin dönüş yapıyormuş." Asya'dan daha önemli bir şey varsa baş belası Haris'in dönüşü olabilirdi. En başta dikkatimi çeken o olsa da "Araba havaalanına araba gönderin, direk olarak buraya gelsin." dedikten sonra elimdeki dosyaya baktım. Haris'le nasıl başa çıkacağımı düşünmeyi başka bir güne bıraktım. O çapkın veled her gelişinde başımı belaya sokuyordu.

Elimdeki incelerken Asya'nın bugünkü kıyafetlerine baktım. Resim evden çıkmadan önce çekilmişti. Elbette peşinde adamlarım ve korumalarım vardı. Sacit veya herhangi başka bir itin onun peşine takılmasına izin veremezdim. Ona aynı şeyleri tekrardan yaşatamazdım. Ve kendime de... Eteğin kısalığı karşısında dişlerimi sıkmakla yetinirken orada olup onu çıkartması için tehdit etmek gibi ilkel içgüdülerimi dizginlemeye çalıştım. Şirkete giriş yapan adamın resmini baktım. Altında ismi yazıyordu. Kurtlardan biri kuzumun yanına giriş yapmıştı anlaşılan. Eliot Martin. Fransız iş adamı. 30 yaşında. Evlilik dışı ilişkiden bir kızı var. Aynı sökterdendik ama aynı zamanda iç ve dış giyim sektöründe kolu vardı. Ben onun içini dışına çıkarmasını bilirdim. Elimdeki kağıtları parçalamamak için kendimi zor tutarken dişlerimi kırılacak derecede sıkmaya başladım. Oraya gitmeyecektim. Elimdeki dosya parmaklarımın arasında kırışırken "Habir!" diye kükredim.

[8] MUTA NİKAHI: Bazı mezheplerde uygulanan kadın ve erkeğin belirli bir süre ve ücret karşılığında anlaşarak başlattıkları bir evlilik çeşididir. Dinimizde, zina kabul edilerek, haram kılınmıştır.

muhitte çok fazla önemli insan oturuyordu onlardan birinin korumaları olabilirdi.

Batuş kendini tekli koltuğa bırakırken bende üçlü koltuğuma geri döndüm. Amer'le burada oturmuştuk. Gözlerini kısarak beni şöyle bir süzdü. Bakışlarında bir kem gözlülük vardı ve korkmadım değildi. Geceliğimin boyu kısa değildi ya da Batu'dan çekinmiyordum ama yine de korkmuştum.

“Sen depreşına mı girdin yoksa?”

“Yoo...Öyle mi gözüküyorum?”

“Seninki nerede?”

“Benimki mi?” anlamazlıktan gelmek daha çok işimi gelmişti.

“Aslan parçası, ateş topu, seksi şempanze...” daha sıralarken ben son söylediğinde kalmıştım. Amer'i sorduğu için sinirlenmem gerekirken ben gülüyordum. “Evinde biz artık görüşmüyoruz.” dediğim anda sanki 3 ay ömrüm kalmış, demişim gibi dehşetle ayağa fırladı. Mardin'de kızını gelin veren kadın bu kadar ağıt yakmamıştır. Bir ağıtlar yakmaya başladı.

“Vay başıma bunlar da mı gelecekti, ölseydim de görmeseydim, vay vış...” derken acaba yanlış bir şey mi dedim diye cümlemi içimden tekrar ettim.

“Batuş fazla abartmıyor musun? Hemen adamın bir sürü karısı varmış.”

“Vıııııııııııı...” dedi bir kez daha. Bana da ilk duyduğum zaman kal gelmişti şimdi aynısı ona olmuştu. Kalakaldı öyle. Ben içeriden kolonya alarak yanına geldim ve birazını elime döküp burnuna dayadım. Bileklerini ovdum. Benim bu durumda olmam gerekirken, Batuş'u avutuyordum. Ben onu kolonyalarken tekrardan kapı çaldı.

“Batuş korkutma beni. Ben pizzayı alıp geliyorum. Hadi bugün gıybet gecesi yapalım.” dedim ve koştura koştura kapıyı açmaya gittim. Bu sefer gerçekten pizza gelmişti. Kapıyı açtığım sırada çantamın yukarıda olduğunu hatırladım. En fazla 16-17 yaşındaki çocuk bana bakarken “Buyur abla.” dedi. Bedenimi kapının arkasına sakladığım için ona gülümsedim.

“Cüzdanımı yukarıda unutmuşum hemen alıp geliyorum, biraz bekleteceğim.”

“Yok abla ödendi zaten parası.”

“Ne, kim ödedi?”

“Şuradaki ağabeyler ödedi.” dedikten sonra ısrarla gözüme sokar gibi kutuyu uzattı. Kimmiş o ağabeyler de benim siparişimin parasını ödüyorlar hem de benim arkadaşımı korkutuyorlardı. “Oğlum niye tanımadığın etmediğin adamlardan para alıyorsun?” dedim tıpkı bir anne edasıyla. Çocuk anlamamış gibi bana baktı. “Abla sen de babamın kızı değilsin herhalde.” dediğinde kutuyu alıp kafasına çarpmamak için kendimi zor tuttum.

“Tamam ver ver kolay gelsin.” dedikten sonra kutuyu elinden alıp kapıyı yüzüne kapattım ve içeriye gittim. Mutfığa uğramadan önce Batu'yu kontrol etmem gerekiyordu. Elimdeki sıcak kutuyu düz tutmaya çalışırken salona girdim. Batu çoktan ayağa kalkmış eli belinde beni bekliyordu. Bilmeden bir suç mu işlemiştim acaba?

kendimi salondaki koltuğa sürükledim. Ayaklarımı sehpaye uzatarak kafamı dinlemeye çalıştım. Derin ve rahatsız edici sessizlik. Üzerimdeki kıyafetleri değiştirmem gerekiyordu sıcak havada üzerime yapışmışlardı resmen. Üşengeçliğimin hat safhasında olmama rağmen sürüne sürüne odama çıktım. Çantamı yatağın üzerine fırlattım ve üzerimde sadece iç çamaşırlarım kalana dek soyundum. Geceliklerimden birini elime aldım. Hardal sarısıydı ama renginin bir önemi yoktu. Dağınık saçlarımı tepemde kuş yuvası olacak şekilde topladım ve tekrardan aşağıya indim. Her an odanın birinden Aslı veya annem çıkacak gibi hissediyordum. Acaba Aslı varmış mıydı? Annem beni özlemiş miydi yoksa çiçeklerine kavuştuğu için mutlu muydu? Sabah kahvaltısından beri bir şey yemeğim için mutfaka yöneldim. Mutfak toplanmıştı. Dilber Hanım'a bunun için minnettardım. Buzdolabının karşısına geçtim ve önce Eliot Bey'in söylediği gibi manken bedenimi(!) besleyecek sağlıklı, ev yemekleri bölümüne baktım. Canım otlarla beslenmek istemiyordu. Abur cubur bölümüne baktığımda ise alışverişe çıkmam gerektiğini bağırarak kadar boştu. Dolabın kapağını kapattım ve hazır bir şeyler sipariş vermeye karar verdim.

Yemek sipariş edebileceğim yerlerin numaralarının yazılı olduğu listeye bakarken pizza da karar kıldım. Yiyebileceğim en fazla 2 dilimde de olsa pizza sipariş etmeye karar verdim. Aradım ve yarım saatte getireceklerini söylediler. Karışık, mantarsız ve mısırsız. Siparişimi verdikten sonra salona geçtim. Hayatımın en sıkıcı saatlerini yaşıyormuş gibiydim. O kadar heyecandan sonra bugünleri özlemiş olmam gerekirdi ama benim özlemim başka şeylereydi. Duvardaki saate bakarken 10 dakika sonra kapı çaldı. Pizza bu kadar erken gelmiş olabilir miydi? Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Deliğe baktığımda karanlık gördüm Her kimse elini kapı deliğine bastırmıştı.

“Kim o?” diye sordum hafif endişeli bir ses tonuyla.

“Süprayzzzzzz....” sesini duymamla kıkırdarak kapıyı açtım. Bu ses Batuş'tan başkasına ait değildi. Ona hemen kapıyı açtım ve “Kız bu ne ya etraf haşın bakışlı herif kaynıyor!” dediğinde etrafa bakındım. Bu sefer perçemini bebek mavisine boyatmıştı. Öyle bir boya olduğundan haberim bile yoktu.

“Ne herifi?” dedim içeriye geçmesi için kapıyı sonuna kadar aralarken. Umarım dışarıda beni bu tipimle gören yoktur çünkü hayattan soğuya bilirdi.

İçeriye geçerken yanaklarımızı birbirine değdirmeyen sosyetik öpücük yolladık birbirimize. “Ay valla bilemedim seninkinden iyi olmasınlar, böyle asık surat, bellerde silah, tip tip bakıyorlar...” anlattığını suratında uyguladığında oldukça komik olmuştu. Tekrar gülmeden edemedim. Batuş'un pozitif bir enerjisi vardı. Mutsuzken bile sizi güldürebiliyordu.

“Korktum üstüme atlayacaklar diye gerçi selam uzaylılar ben dostum diyecektim!” dediğinde “Deli ya...” demekten kendimi alamadım. Ben onun bu hallerine alışmıştım ama dışarıdaki adamların kim olduğunu anlayamamıştım. Belki de yaşadığımız

dileyen bakışlar attım. Adama resmen Amer demiştim. Aklım neredeydi benim.

“Sorun değil. Bay Al-Rajhi ortağınız öyle değil mi?”

Onu mahcup bir gülümsemeyle başımla onayladım. Biz Amer’le bir basın açıklaması yapmamamıza rağmen tüm gazeteler sözleşmeyi imzaladığımız günün ertesi günler hemen yazdığı için bilmeyenin olmadığını düşünüyordum.

“Dediğim gibi sorun değil.” dedi beni düştüğüm mahcup durumdan kurtarmak ister gibi sonra da ayağa kalktı. “Tanıştığımıza ve beraber iş yapacağımız için çok memnunum.”

“Ben de.” yalandan kim ölmüş ki. Bana uzattığını elini sıktım ve sabahki el öpme merasimini tekrar yaşamamak için çabucak elimi çektim. Beraber kapıya doğru yürüdük. “Sizinle bir akşam yemek yemek isterim.” dedi bariz bir davetle.

“Sözleşmenin hazır olmadığını söylemişsiniz.” eğer bu bir iş yemeği olacaksa sözleşmenin olması lazımdı ve konuşma arasında bir hafta içerisinde avukatıyla tekrardan gözden geçirip öyle sözleşmeyi yollayacağını belirtmişti.

“Bir iş yemeğinden ziyade iş yapacak iki insanın tanışma yemeği olacak, eğer kabul ederseniz.” Adamın kahverengi gözlerine bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum? Bu kafamı karıştırdığı için değildi sadece böyle bir şeye gerek var mıydı? “Düşüneceğim, şu ara fazla yoğunum, teklifiniz için teşekkür ederim.” dedim ve artık gitmesi gerektiğini belli edecek şekilde kapıyı açtım. Sadece gülümsedi. Tecrübeli bir çapkın gülümseyişiydi ama pek de umurumda değildi. Ben de yüzümde sahte bir tebessümle baktım ona. Sonunda arkasını dönüp asansöre yürüdüğünde rahat bir nefes bıraktım. Kasıtlılıktan ölecektim. Bakışlarım Rana’nın masasına kaydı. İşlediği suçu bilir gibi başını klavyeden kaldırmadan bir şeyler yazıyordu.

“Rana Hanım,” dedim kinayeyle. İrkildi ve hafifçe başını kaldırıp yutkunarak bana baktı. “Asya Hanım?”

“Odama gelmek ister misiniz?”

Korkuyla dökülmeye başladı. “Yemin ederim Amer Bey aradı ve engel olmamamı yoksa işimden olacağımı söyledi. Ne yapabilirdim ki?”

“Rana sen benim sekreterimsin, onun değil!” Hangi hakla benim sekreterimi kovmakla tehdit ediyordu. “Ama korktum sadece.”

Ona ters bir bakış attım. “Bir daha olmasın.” dedikten sonra odama geçtim ve kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Amer bitti şimdi başıma Eliot belası sarılmıştı. Gerçi çekmecemdeki resimleri hatırlayınca Amer belasının da bittiği pek söylenemezdi.

Akşam eve gittiğimde beni koca bir sessizlik karşıladı. Uzun zamandan sonra ilk defa sadece yalnızlık beni kucaklamıştı. Çevremdeki herkes gitmişti. Omuzlarım düşmüş bir vaziyette

“Tamam bebek ama içkim bitsin öyle bakıyorum keyfin yerine geldi.” dediğinde amacım kıkırdamaktı ama ben onun yerine tüm barın beni duyacağı şekilde haykırdım. Utançla elimi ağzımı kaparken etrafımızdaki pek çok bakışın üzerimize yöneldiğini gördüm.

Batu içkisini bitirdiğinde ben de kokteyli bitirmiştim. Ayağa kalkarken hafifçe tökezledim ama hemen toparladım. Aklım yerinde olsa da zihnimin bulanık gibiydi. Normal de hiç yapmayacağım tepkiler verdiğimin farkındaydım ama enerjiden mi bilmiyorum ama yerimde duramıyordum. “Ştt..” diye seslendim barmene ona seslendiğimi anlamış gibi hemen bana döndü.

“Aynısından.” diyerek bitmiş bardağımı gösterdim işaret parmağımla. Yanıma geldi.

“Güzelim fazla hızlı gitmiyor musun?” diye sordu ama benimle eğlenir gibi bir hali vardı. “Bence son içtiğin sana yeter, biraz bekle etkisini görürsün.”

“Sana ne! Sana aynısından dediysem aynısından!” suratına çemkirdim ve sonrasında saçlarımı savurarak arkamı döndüm. Tabi bu hızlı dönüşüm başımı döndürdüğü için bara tutunarak dengemi toplamaya çalıştım.

Batu bu halimi görünce tereddütte kalmıştı. “Eve gitme vakti geldi sanki külkedisi.” dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım sonra kaşlarımı havaya kaldırıp indirdim. “Olmaz. Eğlence yeni başlıyor daha dans dans dans...” elinden tutup hoplaya zıplaya onu piste sürükledim. Fazla hareketli bir şarkı vardı. Sanırım şarkı Rihanna’nındı sürekli Work work work diyordu. Şarkıyı bilmediğim halde eşlik etmeye çalıştım. Batu’nun elini tutup zırlıyor kendi etrafımda dönüyordum. Tabi bu daha çok başımı döndürüyordu ki gözlerim kapanır gibi oldu. Göz kapaklarım yavaşça düştü ama sonrasında daha büyük bir enerji damarlarımda dolaştı. Etrafta sadece insanlar yoktu tavadan pembe fillerde vardı. Ve bu çok komikti. Havada dönen küçük şirin pembe filler. Müzik sanki kulağımın dibinde çalışıyor gibiydi ve etraf silikleşmeye başlamıştı. Daha çok zıpladım, bedenimi hareket ettirdim. Kalçalarımı sallarken arkamda hissettiğim bir bedenle duraksadım. Arkamdaki adam kollarını bedenime doladığında etraftaki insanlar yavaş yavaş gitmeye başladı. Beni bu adamla yalnız mı bırakıyordular? Korkuyla kendi bedenimi çekmeye çalıştığım sırada onun kokusunu duydum. Onun sesini...Belki de bir hafta boyunca gördüğüm rüyalardan birini yine görüyordum. Pembe fillerde rüyamın tescilleriydi. En son etrafımdaki Batu’nun olduğunu gördüm ve beni arkamdaki adama emanet etti yani ona.

“Sen sarhoş musun?” diye sordu benimle alay eden ama bir o kadar da sert bir ses tonuyla.

“Sen rüya mısın?” diye sordum sorusuna soruyla karşılık vererek. Çünkü anlamaya çalışıyordum ve etrafımızda kimse olmamasına rağmen müzik hala bangır bangırdı ve biz hiç olmadığımız kadar sarmaş dolaştık.

“Az daha zorlasaydın kabusun olabilirdim. Ama hayır, ve sen

eski günlere geri döneceğimizi konuşuyorduk. Batu'nun dediği gibi bir ara sürekli peşimizdeydi ve biz nereye gidersek arkamızda hareket ediyordu. Biz arabadan indiğimizde onlarda arabayı durdurup arkamızda indiler. Anahtarı valeye uzattım ve arkama bakmamaya çalışarak içeriye girdik.

İçerisi oldukça kalabalıktı. Belki de haftanın son günü olduğu içindi. Öğrencilerden ziyade takım elbiseli adamlar ve benim gibi giyinmiş ama işi farklı olan kadınlar vardı. Batuş'a baktım. Burası son hatırladığımda daha eğlenceliydi sanki. Gergince duracak bir masa aramaya başladık.

"Sakinleş." dedi Batu kolumu tutarken.

"Sakinim ama senin yüzünden salağın biri bana asılmaya kalkarsa sadece o değil sen de çantayı kafana yersin!" diye uyardım.

"Tamam sakin sert kız, şimdi ne içiyoruz?"

Ne içeceğimi düşünemeyecek kadar gergin olduğum için ona bıraktım. Nedense rahat olamıyordum. Etrafıma bakındım kimsenin bizimle ilgilenmediği yoktu evimin etrafındaki adamlar hariç ama ben yine de gergindim. O içkileri almaya giderken telefonumu elime aldım. Sanki birinin aramasını bekliyormuş gibi çevirmeye başladım. Kimsenin aramayacağını biliyordum. Batu olmasaydı şu saate kadar pizzamı yer yatardım. Ben telefonumla uğraşırken elinde içkilerle geldi. "Önce sakınleşmek şart." haklıydı bu gerginlik burada duramazdım. Elinde tuttuğu tepsiden tuzu ve limonu aldım ve bardakları küçük ayaklı masasının üzerine yerleştirdim. Böylelikle geceye giriş yapıyorduk.

İçkilerden sonra şekerli bir kokteyl denedim. Adını sormamıştım ama içkilere hızlı ulaşmak için bara yaklaşmıştık ve ben biraz daha rahatlamıştım. Barmenden o içtiğim şeyi tekrardan isterken o sadece bana gülümsedi ve işini yapmaya döndü. Sanırım benden büyüktü. İşini büyük bir ciddiyetle yaparken arada bana yandan bakış atıp işi gösteriye dönüştürüyordu. Ben istediğimi vermeyeceğini düşünürken aynı şeyi tekrardan hazırladı ve pespembe bir rengi vardı. Batu yanımda etrafı keserken barmen benimle ilgileniyordu.

"Teşekkür ederim." dedim cüzdanımdan parayı çıkartırken. Elimin üzerinde sıcaklık hissettiğimde bakışlarım oraya kaydı. Elimi tutuyordu. Hemen elimi aşağıya indirdim.

"Bu benden olsun. Bu daha uçurucu." dedikten sonra diğer siparişleri hazırlamaya geri döndü. Omuz silktim. Buraya neden geldiğimizi unutmaya başlamış gibiydim. Şekerli kokteyli dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım. Tadı geçen seferki gibiydi. Bu daha uçurucu derken ne demek istediğini anlamamıştım. Dudaklarımı iştahla yaladım ve Batu'ya döndüm.

Arkamızdaki adamlar hala pür dikkat bize bakıyordu. İçkimden büyük bir yudum daha aldıktan sonra Batu'nun elinden tuttum. "Hadi dans edelim." dedim resmen yalvarır gibi.

“Popon olmuş Kim Kardashian poposu sen bi de pizza mı yiyorsun?” bu biraz ağır olmuştu. Biri manken gibisiniz der biri popomu Kim Kardashian poposuyla kıyaslar sanırım buradaki sahneye en uygun atasözü ‘dost acı söyler’

Elimdeki kutuyu sehpanın üzerine bıraktım ve arkama bakmaya çalıştım. Yavru köpeklerin kuyruğunu kovalaması gibi ben de popomu kovalıyordum. Aslında buradan pek de bir şey gözükmüyordu ama.

“Hala mı göremiyorsun o popoyu?” resmen kalp krizi geçirecektim birazdan. Ben popomu kovalamaya çalışırken Batuş kolumdan tutup beni sürüklemeye başladı. Ne yapmaya çalıştığını anlamadığım için sadece onu takip ettim. Odama çıkıyorduk. Başka bir erkek olsa bunu yanlış yorumlayabilirdim ama o Batuş’tu kesinlikle bir planı vardı.

Odama girer girmez. “Soyun, soyun, soyun.” dedi.

“Anlamadım?”

“Anlamazsın tabi bunca zaman anlasaydın herifi elin karılarına kaptırmazdın.” dedikten sonra elbise dolabıma yöneldi. Benim sabahki dağınıklıktan daha büyük bir dağınıklık beni bekliyor gibiydi.

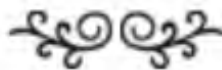
Bir saatin sonunda artık karnım guruldamaya başlasa da Batu’nun seçtiği kırmızı elbise üzerimdeydi ve aynadaki yansıma bakiyordum. Bu elbiseyi 2 sene önce almıştım ve hangi akla hizmet aldığımı bilmiyordum. Vücudumu tamamen sarıyordu ve boyu kısaydı.

“Bu hayatta olmaz.” aynaya bakarken sadece başımı sallıyordum. Bu çok fazlaydı.

“Bana güven. Ayrıca dışarıda tonla koruma var.”

“Onlar benim için değil.” benim korumalarım yoktu zamanında babam peşime takardı ama onları da hiçbir zaman görmezdim.

“Sen öyle san. Gayette senin için şekerim, ben bakışlarından anlarım.” O zaman kim peşime koruma veya adam takmıştı ki. Aynı anda sanki aynı soru ikimizin de aklından geçiyormuş da cevabını bulmuş gibi “Amer!” dedik. Ve odama gelen fotoğrafı hatırladım. Adamlarına fotoğrafı çektiyorsa ne giydiğimi de görüyor olmalıydı. Batu’nun amacını anladığımda ondan korkmaya başlamıştım. Hafif bir makyaj yapıp elbiseme uygun kırmızı rujumu da dudığıma sürdükten sonra saçlarımı ellerimle havalandırdım ve hazırdım.

Yarım saat sonra bu memur kentinde gidebileceğim en lüks ve en gözde barlardan birindeydik. Aslı’nın da burada olmasını isterdim. Uzun zamandır yapmadığımız bir şeydi ve ben kaçırılmadan önce

12. Bölüm

Beynimin içinde çalışan iş makineleri durmak bilmiyordu. Birileri sürekli olarak çekiçle beynime beynime vuruyordu. Başımı yastığımın altına sokup içerideki seslerden kurtulmaya çalışsam da başarılı olamadım. Birisi uyanmam için beynimin içine vuruyor gibiydi. O da yetmezmiş gibi güneş ışığı tüm odayı aydınlatıyor ve ısıtıyordu. Far görmüş tavşan gibi, ışıktan kaçmaya çalışıyordu. Sıkıntıyla ofladım ve tekrardan yatağın içinde döndüm. Bir susmadı şu beynimin içinde iş makineleri. Elimle yatağı yokladım ve üzerimdeki çarşafı başımın üzerine çektim. Sesler devam etse de ışıktan kurtulmuştum. Bedenim yatağın içinde süzülürken bir boşluk hissettim. Hatta buna eksiklik de denebilir. Veya kısaca çıplaklık... Hayatımda ilk defa cırılçıplak uyuduğum düşünülürse... Neden evde yatağımda, özellikle kendi yatağımda üzerimde bir şey olmadan uyuyayım ki? Ağrıyan başımı biraz olsun seslerden uzaklaştırıp kendi çalışmasına bıraktım. Dün akşamı düşünmeye çalıştım ve gözümün önüne gelen sahnelerle sağlam bir küfür savurdum. O...o gelmişti ve ben ona...o pislik herife...herifle mi demeliyim yoksa? Ama o sahneleri hatırlamıyordum. Hayır ya o kadar ileri gitmiş olamam. Hayır...Başımı sağa sola sallamaya başladım. Aklıma gelen düşüncelerle hem kendimden nefret ediyordum hem ondan. Zaten nefret ediyordum daha ne kadar nefret edebilirdim ki? Bu kadar basit olamaz, olmamalı. Yapmış olamaz yani ben engel olmuş olmalıyım öyle değil mi? Belki de

gerektiğini söylüyordu. “Kafam yerinde olmaya bilir ama eğer bana dokunursan ertesi gün seni öldürürüm!” sesim istediğim gibi sert ve nefret dolu çıksa da hala ona dayanıyordum. Bedenim bana ihanet ediyor gibiydi.

“Şu an bu umurumda mı zannediyorsun?” söylediklerimin hiçbir etkisi yokmuş gibi bakıyordu bana. Bedenimi bir anda bıraktığında sarsıldım çünkü tutunacak bir dalım yoktu. Gözlerim doldu. Öfkesinin geçmediğini görmek canımı acıtmıştı. Beni özlememiş miydi? Sallanan bedenimi ayakta tutmak için omzuna dokunduğumda bileğimi kavradı.

“Sakın, Asya sakın. Sakın benim olanı başkalarıyla paylaşmaya kalkma. İkimizin de canı yanar!”

kesinlikle sarhoşsun. Az önceki gibi bana da kalçalarını sallasana!" sesinde oldukça tehditkar ve sertti. İrkildim. Lanet olsun onu fena halde özlemiştim. Sulanmış gözlerimi kırıştırdım ve yutkundum. "Korktun mu?" diye sordu.

"Senden korkan senin gibi olsun!" diye bağırdım.

"Yoksa bana dans edemez misin?"

Arkamı dönmek istedim ama bana engel oldu. Bu sırada o gürültülü şarkılardan biri bitmişti.

"E-ederim tabi. Ama sana raks edecek karıların yok mu zaten?" diye sordum sinirle kelimeler ağzımdan yuvarlanarak çıksa da gayet anlaşılırdı. "Yok!" dedi tek sefer de. Sert, açık ve net. Yeni bir şarkı sözleri ikimizin de kulağını de kulağına ulaştırırken Amer aniden beni önüme döndürdü. Bu ani dönüşle omuzlarına tutunmak zorunda kaldım. Renkli ışıklar altında yüzünü gördüm. Öfkeden çenesini seğiriyordu.

Sonrasında bana baktığında geri çekildim ve ona arkamı döndüm. Saçlarımı savururken yüzüne çarpmasına özen gösterdim. O yokmuşçasına dans etmeye çalıştım ama bedenini hissedebiliyordum. Kokusunu duyabiliyordum ve pembe fillerden daha etkili bir gücü vardı. Kalçamı salladım ve saçlarımı da tepemde toplayarak bedenimi salladım. Özellerindeki Farsça kısma geldiğinde hafifçe arkamı döndüm ve gözlerinin içine bakarak "Yalla Hobi yalla..." dediğimde homurdandığını duydum. Hoşuna gitmemiş miydi? Aynı hareketleri tekrarlariken güçlkle ayakta duruyordum çünkü ciddi bir baş dönmesi yaşıyordum ve o kadar harekete midem bulanmaya Ensemde sıklaşan solukları hissettiğimde yutkundum, ne yaptığının farkında bile değildim. İçerisi fena halde havasız ve sıcaktı. Ben o kadar hareketten sonra terlemiştim. Şarkı bitmek üzereydi. Heyecandan göğüs kafesim inip kalkıyordu. Başladığım noktaya geri dönmüştüm. Düşünmüyor sadece içgüdüleriyle hareket ediyordum. Aklımdan başımdan çok uzakta bir noktadaydı ve bana poposunu sallıyordu. Güçlkle bir kez daha yutkundum ama hareket edemedim. Damarlarımdan akan kanın iki katı hızla aktığına yemin edebilirdim. Ensemdeki saçlar geri çekildiğinde hafif bir serinlik hissettim. En çok da saç diplerim terlemişti. Dudaklarını orada hissettiğimde tekrardan bir sıcaklık oldu. Geçen seferkinden daha yoğundu. Kalbim deli gibi çarpıyordu, birazdan göğsümün arasından fırlarsa şaşırırmazdım. Yüzüm yanıyordu.

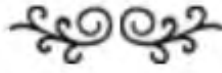
Midem kasılmaktan bulanma şiddetini artırmıştı. Soluklarımdan arasından güçlkle "Amer!" dedim çünkü şu an ben ben değilim. Nefes nefese çıkan sesim onu daha da harekete geçirmiş gibiydi. Kollarını daha sıkı belime doladı ve dudaklarını ensemde gezdirdi. Huylanmaya başlamıştım. Boştaki elini belimin üzerine koydu. "Bu kadar yeter!" dedi.

"Beni ayağına getirttirdin sen kazandın, bunun bir bedeli olmalı öyle değil mi?" avucunu daha da yukarılara sürterken çırpınmaya başladım. Bir yanımda -kesinlik daha önce hiç tanımadığım düşünmeyi kesen tarafım- bu hareketiyle erirken her zamanki güçlü tarafım kollarından kurtulup yüzüne okkalı bir tokat yapıştırmam

“Asya! Hazırlan sadece!” dediğinde.

“Çok beklersin o halde ben bugün işe gitmiyorum. Kendi işimin patronu olarak bugün kendime izin verdim ayrıca bilmem kaçınıc defa daha seni evimden kovuyorum. Artık gider misin kendi başımın çaresine bakabilirim.” kendimden emin konuşmamı tek solukta tamamladıktan sonra banyonun içine kaçtım ve kapıyı suratına kapattım. İnatçı adam! Bir de bana inatçı derlerdi ayrıca yüz­süz, laftan anlamaz, terbiyesiz... Derin bir nefes aldım ve yoğun kustumuk kokusu bir kez daha burnumun direğini sızlattı. Kustumuklu kıyafetlerimi koyabileceğim bir poşet aradım ama banyoda pek mümkün değildi. Havalandırma penceresini güç bela araladım ve en azından içeriye temiz havanın girmesini sağladım. Kollarımın arasında çarşıftan kurtuldum ve hazırladığım ılık suya kendimi bıraktım.

Dakikalar geçtikçe suyun yatıştırıcı etkisiyle biraz olsun başım rahatlamıştı ve bedenim uyumuş vaziyette küvetin içinde duruyordum. Acaba gitmiş miydi? Gitsin yani bir zahmet o kadar kovmuştum. Hem bir anda yüreğime oturan duygu da neyin nesi, burnumun direğini sızlatan da muhtemelen hala kustumuk kokusuydu. Özlemedim! O adamı özlemedim! O kadar aptal olamazdım. Hala bir açıklama yapmamıştı sadece gece karası pis gözlerini üzerime dikmişti. Dün geceyi düşünmek dahi istemiyordum. Adam resmen dans etmişim. O hareketleri hayatta aklım başımdayken yapamazdım. Hayal meyal hatırladıklarım bile berbattı. Saçlarımdaki su ve köpükleri akıttıktan sonra küvetin yanındaki bornozuma sarındım.

Odamın kapısını açtım ve sadece kafamı çıkartarak etrafa bakındım. Yoktu. Demek ki her zamanki gibi gitmişti veya gitmiş numarası yapıp birkaç güne tekrar karşıma çıkacaktı. İçeriye rahat bir nefes alarak girdim o sırada telefonum çalmaya başladı. Odamın içinde bir yerde çalıyordu ama görünürde yoktu. Etrafa bakmaya başladım. Sesi aşağılardan geliyordu. Eğildim ve yatağımın altına baktım. Bu yatağı görünce de aklıma o geliyordu. Keşke beğenmemiş olsaydım. Telefonum yatağın altına girmişti parmaklarımı ileriye doğru uzatarak almaya çalıştım. Dokunuyordum ama yetişemiyordum. Biraz daha zorladım ve yatağı hareket ettirtmeye çalıştım birkaç milim yerinden oynamıştı ama parmağımla telefonu yana itirmeye çalıştım. O sırada arama sona erdi ama kısa süre sonra tekrar başladı. Her kimse konuşması gereken acil bir durumdu anlaşılan. Telefonu yana ite ite çıkarttıktan sonra kısa bir sevinç nidasından sonra arama sonlanmadan cevapladım. Numaraya bakmaya vaktim olmamıştı.

“Alo?” karşı taraftan gelen aksanlı ses yabancı gelmiyordu. “Asya Hanım, Ben Eliot Martin.” Eliot ismi duyduğumda ne tepki vereceğimi veremedim. Kısa bir havadan sudan muhabbetten sonra

Zaten eğer o...o şeyi yaptıysa...görmüştü, göreceğini. “Sakin!” dedim savunmaya geçerek.

“Eliot diyecek kadar ne ara samimi oldunuz. Gerçi...” derken bakışlarını çarşaf dolanmış bedenimde dolaştırdı. Suratına okkalı bir tokat yapıştırmayı isteyecek kadar pis bir bakıştı. “Ne demişti, ha...Hatırdım. *Güzel bir bayansınız ve bu insanların ilgisini daha çok çeker. Hiç mankenlik yaptınız mı?*” son kısımda Eliot Bey’in aksanını taklit ederken Fransızca söylemişti. Amer bu konuşmayı nereden biliyordu ki? Kaşlarım çatıldı ve ben geriye doğru çekilmeden dirseğimden sertçe yakaladı. “Sen ne demiştin?” diye sordu biraz düşünür gibi yaparken suratımı buruşturdu. “Hayır Amer Bey...”

“Sen nereden biliyorsun bunları?” aklım bu dediklerini almıyordu. Nasıl öğrenmişti ki zarfı getiren adam zarfı bıraktıktan sonra gitmişti. Ama Amer bu konuşmaları harfi harfine biliyordu. “Kuşlar söyledi.” benimle alay ediyordu. Dirseğimi parmakları arasından kurtarmak için çırpınmaya başladım. İnatla sıkıca tutuyordu. “Amer...” diye tısladım.

“Sen de beni aklından çıkartamıyorsun, biliyorum.” haklı olmasından nefret ediyorum.

“Def ol! Ayrıca dün gece alacağını almadın mı daha ne istiyorsun benden?” tekrar o titreme sesimi ele geçirdi ve gözümde yanma, yüreğime çöken bir ağırlık. Bir yanımla olamaz, olmamıştır, olmaz... Derken diğer yanımla o zaman neden çıplaksın sorusuna bir cevap arıyordu. Kaşlarını çatma sırası ondaydı. “Evet, güzel ve göz kamaştırıcı bir dans gösterisinden sonra kusmuklarla dolu bir gece hayalim olsaydı gerçekten istediğimi almış olurum ama üzgünüm sevgilim öyle bir hayalim hiç olmadı. Belki ilk kısım...ama sonrası...” suratındaki ifadede ne kadar berbat olduğu anlaşıyordu. Rahatlamaya çalıştım. Sadece kusmukla dolu bir gece demişti ama o halde ben nasıl soyunmuştum? Yani başka bir dans showu yapmadıysam kim çıkartmıştı üstümdekileri?

Aklımdan geçenleri anlamış gibi hafifçe güldükten sonra “Değil bir gece, bir dakika bile olmadı.” dedikten sonra beni banyoya sürükledi. Çarşafa dolanıp düşmemek için hepsini elimle tutmaya çalıştım. Bir yandan da Amer’ın beni yönlendirmesine izin verdim. Banyo kapısı açıldığında anda burnuma yoğun kusmuk kokusu geldi. Çok keskindi. Tekrar midem bulanmaya başladı.

“Seni o halde yatıramazdım. Ama görüp görmediğimi merak ediyorsan bakmadım.” dediğinde rahat bir soluk bıraktım. Yine de bu nefret ettiğim bir sürü karısı olan bir herife hemen güvenecek değildim. Kafamı çevirip ona baktığımda gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Bir şey beklediği belliydi ama ne olduğunu anlayamamıştım. Başımı salladım. “Eeee...Teşekkür etmemi falan beklemiyorsun herhalde öyle değil mi?” dedim ciddi bir sinirle başım hala arada zonkluyordu. Ve yalanını unutmuş değildim.

“Benimde hiçbir şey olmamış gibi gitmemi beklemiyorsundur herhalde. Hazırlan işe seni ben bırakırım.”

“Gerek yok.” dedim kolumu bıraktığı için dikkatli ama hızlı adımlarla banyoya doğru yürümeye başladım.

sadece dans etmişimdir ama o başka hissettiğim şeyler... Arkamdaydı.

“Kendini boğmaya çalışarak benden kaçamazsın.” o kadar sakindi ki ses tonu, o kadar kendinden emin.

“Pislik!” dedim ve titreyen ses tonumu kontrol altına almaya çalıştım. Bir de ağlayarak karşısında küçülmeyecektim. Dimdik duracaktım ve onu evimden kovacaktım. Önce sakinleşmeye çalıştım. Derin derin nefes aldım ve önüme düşen saçlarımı geriye doğru attım ama saçlarım nemliydi. Elimden gelen kokuya baktım. Kusmuk gibi bir şey kokuyordu. Koklamaya devam ettim saçlarımın bir kısmı da kusmuk kokuyordu. Kokuyla midem ayaklanmaya başladı. Sakinleşecektim. Onu evimden kovacaktım ve sonrasında uzun bir banyo sefasından sonra kendime gelecektim. Ama önce başımı çıkartmam lazımdı. Bir kez daha derin nefes aldım ve gözüme dolan yaşları geriye itip kapı tarafına doğru başımı kaldırdım. Muhtemelen camın önündeki koltukta oturuyordu. Çarşaf üzerimden sıyrılmadan bedenime sardım. Titreyen ellerimle bunu yapmam bir güç olmuştu ama derin bir nefes alıp bedenimi çarşafa doladıktan sonra arkamı döndüm. Üzerinde sadece beyaz gömleği ve siyah kumaş pantolonuyla bacak bacak üzerine atmış beni izliyordu. Hemen de kaçmaya hazır belki de kıcını tekmeleyeceğimi anlamış olmalıydı. Saçları dağılmıştı. İlk defa saçlarını dağınık görüyordum ve garipti. Genç gözüktüğünü düşünürdüm ama şu an daha da genç duruyordu. O saçları benim dağıttığım düşünülürse, gözlerim yanmaya başlamıştı. Karşımda duygusuz bir ifadeyle bana bakıyordu. Belki biraz sinirli. Hatta birazdan fazla. Burada tek sinirli olabilirdi o da bendim.

“Evimden def ol!” dedim hafif titrek bir ses tonuyla. Ve titreyen sesime içimden uzun uzun küfürler ettim.

“Bana teşekkür etmen gerekir.”

“Gerekir?” bariz bir alayla acı acı gülümsedim. Hem benden faydalanıyordu hem de teşekkür mü bekliyordu? Yüzsüz adam!

“Sana onu kim verdi?”

Sorusunu anlamadığım için boş gözlerle baktım. Sana onu kim verdi mi, demişti “Neyi bana kim verdi?”

“Dün gece aldığın hapi ne olduğunu bilmiyorum ama seni kusturana kadar canım çıktı. Kaç yaşındasın sen Asya, ya ben yanına gelmeseydim. Sabah Fransız herif akşam hap! Sen bu zamana kadar ne yapıyordun acaba tek başına! Sadi’nin senini sürekli takipte tutmasına şaşmamalı!” son sözlerini bağıra bağıra söylediğinde bana hangi hakla bağırduğuna soramadım çünkü hap aldığımdan haberim yoktu. Bu ciddi bir sorun da ama yine de...yine de bana bağıramazdı.

“Bana bağıramazsın. Hem Eliot seni ilgilendirmez!”

“Eliot?” diye kükredikten sonra oturduğu yerden öyle bir hışımla kalktı ki Katar’da sarayında yaşadığımız olay aklıma geldi o yatağa gelmeden ben yataktan çıkmaya çalıştım. Uzun çarşafı elimle tuttum ve bacaklarıma dolanmasını engelleyerek diğer elimle de üzerimdeki çarşafı tuttum ve herhangi bir yerimin gözükmesine engel oldum.

ve oturduğu yerden kalkarak kızı kucakladı. Küçük kız Bay Martin'e sarılırken biraz soğuk gibiydi ama yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. En fazla 5-6 yaşlarındaydı. Kim olduğunu bilmediğim için tereddüt ettim. Benim kararsızlığımı Bay Martin fark etmiş olacak ki kızıdan ayrılır ayrılmaz bana döndü. "Kızım Maria."

Hafif bir şaşkınlıkla bozuntuya vermeden ayağa kalktım ve küçük kıza elimi uzattım.

"Tanıştığımıza memnun oldum Maria ben Asya." dedim. Kız babasından başını çevirip bana baktı. Aynı babasına baktığı gibi tatlı bir gülümsemeyle bana baktı.

"Ben de memnun oldum." dedi hafif bir utangaçlıkla. Bay Martin'in evli olduğunu bilmiyordum. Belki de boşanmıştı.

Tanışma faslımız bittiğinde eski yerlerimize oturduk. Kızı babasının yanına oturmıştu. Bakışlarım ikisi arasında gezindi. Gerçekten de birbirilerine çok benziyorlardı. Ben baba kızı incelerken siparişlerimiz geldi. Garson siparişlerimizi dağıttıktan sonra küçük kızın siparişini aldı. Ben hala nasıl bir ortama düştüğümü sorgular haldeydim. Kendimi tuhaf hissediyordum. Çocukları severdim fakat böylesine bir iş toplantısını Bay Martin'in kızını da benimle tanıştırmaması tuhaftı. Bir Fransız olarak ne kadar yaşı küçük olsa da benden daha çok Fransızcası vardı. Benim anlamadığım yerlerde utanarak birkaç kez kıkırdadı. Benim ona kızmamı bekliyor gibiydi bende onunla beraber güldüm biraz mahcup bir şekilde.

Saatler sonra masadaki gerginlik küçük kızla kayboldu. Benim kendi gerginliğimde. Sabahki baş ağrımından kalan sızı yok olmuştu ve artık resmen kahkaha atıyordum. Küçük Maria oldukça komikti. Fransızların soğuk insanlar olduklarını düşünürdüm ama annesinin İtalyan olduğunu öğrendiğimde annesine çektiğini anladım. Görünüşü babasıydı ve sıcakkanlılığı annesinden olmalıydı. Bay Martin evlilik dışı olduğunu ağzından kaçırmıştı ve hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. Batıda bu tarz durumların normal karşılandığının farkındaydım. Küçük kızın dediklerine bir kez daha kahkahayla güldüğüm sırada masada benim dışımda kimsenin gülmediğini fark ettim. Hepsi arkamdaki bir noktaya odaklanmıştı. Yanımdaki sandalye çekildi. Kim olduğunu görmem için başımı çevirmeme gerek yoktu. O gelmişti. Hatta geç bile kaldığını söyleyebilirdim. Onun varlığıyla eski gerginliğim geri geldi. Yanağımda bir sıcaklık hissettim. Dudaklarını yanağıma değdirdi ve ben ona tokat atmadan geri çekildi. Yanağım uyuşmuş gibiydi. "Özür dilerim," dedi sinirle gözükse de gülümser gibiydi. Sinirden güldüğünün farkındaydım. "Geciktim sanırım."

Sonra da elini önce Bay Martin'e sonra da kızına uzattı ve onlarla tanıştı.

"Senden kurtuluşum yok öyle değil mi?" dedim umutsuz bir ses tonuyla kendi dilimde.

"Yok, sevgilim yok." dedi iç çekerek. "Bunun hesabını vereceksin." diye de eklemeyi ihmal etmedi.

"Sana hesap verecek değilim!" dedim ona dönerken. Yine çok

doğru yürümeye başladık. “Masamız ileride.” diyerek boş dört kişilik bir masayı işaret etti. Konuşurken gözlerine baktığım için hafif şaşa baktığını düşünmeye başlamıştım ki onun bakışları gözlerim yerine kırmızı rujlu dudaklarıma kaymıştı. Hemen kafamı çevirdim. Kabul ettiğim için daha şimdiden kendime kızamaya başlamıştım. Parmaklarını bir kez daha sırtıma yerleştirdiğinde öne doğru çıktım ve ondan önce gösterdiği masaya yöneldim. Üzerimdeki siyah elbisenin yakası boğazıma kadar kapalıydı ama sırt dekoltesi belime kadar sırtımı çıplak bırakıyordu. Cam kenarındaki sandalyeyi çekmeden Bay Martin bana engel oldu ve sandalyemi kendi çekti. Sahte bir gülüşle yüzüne baktım ve teşekkür ederek sandalyeye oturdum. Gerginlikten karnıma ağrılar girmeye başlamıştı. Etrafa bakındım. Yanında birini getireceğini söylemişti ama kimse yoktu. Karşıma oturduğu sırada “Misafirim yarım saat önce uçaktan inmiş, birazdan burada olur.” dediğinde tekrardan gülümsedim. Suratım sahte gülümseyişten neredeyse çatlayacaktı.

Garson menüyü getirdiğinde Bay Martin benim ne istediğimi sordu? Kafamda bir şey olmadığı için menüyü incelemeye başladım. Buraya ilk defa gelmiyordum ama beynim durmuş gibiydi. Bir erkekle başbaşa yemeğe çıkmayalı uzun zaman olmuştu. En azından fikrimi soran bir erkekle çıkmayalı... Amer çoktan kendi tercihleriyle masayı donattırmış olurdu. Elimdeki menüyü uzun süre okudum. O sırada Bay Martin’in telefonu çaldı. Özür dileyerek telefonu cevapladı. Bir kez daha etrafıma bakındım ve camdan dışarıya baktığımda tepeden gözüken Ankara’nın akşam ışıklarının beni sakinleştirmesini umdum. Sanki üzerimde bakışlar var gibiydi. Ama herkesin kendi halinde olduğunu görünce başımı tekrardan indirdim. Amer’ın adamları olabilirdi. Omuz silktim ve rahatlamaya çalıştım.

Garson bir kez daha masamıza geldiğinde Bay Martin yemek öncesi kırmızı şarap istediğimizi söyleyerek kendi istediği yemeği söyledi onun siparişi bittiğinde garson bana yöneldi. “Siz hanımefendi?” diye sordu.

Midemin bir şey kaldırmayacağını düşünerek sadece salata istedim. Sabahtan beri midem de bir yanma vardı ve şarap yerine su istedim. Siparişim bittiğinde Bay Martin bana ışıldayan gözlerle bakıyordu. Her şey sade ve...sıradandı. Sıradan. Böyle hissetmeyeli de uzun zaman olmuştu. Sanki iki iş yapacak insan değildik de yemeğe çıkan birbirine tanımaya çalışan iki insan gibiydik. Telefonumu çıkarttım ve anlamadığım kelimeleri çevirmek için masaya koydum. Sıradan bir sohbetin içine girdik.

Bir süre sonra hala gerginliğimi üzerimden atamadığım sırada birinin masamıza yaklaştığını gördüm. Bir adam. Koruma gibi iri yarı, siyah takım elbiseli kulağında kulaklık olan ciddi biriydi ve yanında şirin, küçük ve asil bir yürüyüşe sahip kız çocuğuyla bize doğru geliyordu. Kızın kumral saçları iki yanından toplanmıştı. Yürürken iki yana sallanıyordu. Masamızın önüne gelene kadar bakışlarımla onları takip ettim. Durduklarında Bay Martin’e baktım.

“İşte yanımda getireceğim misafirim.” diyerek küçük kıızı işaret etti

konuyu beklediğim gibi yemeğe çevirdi. Geç bile kaldığını düşünüyordum adam ilk dakika da iltifatlara boğmuştu beni. Dolaplarımdan birinin aynasına baktım. Üzerime pembe bir bornoz kafamda pembe bir havluyla yerde oturuyordum ve makyajım tüm yüzümü boyamıştı. Yüzüm korku filminden kaçmışım gibiydi.

“Bu akşam mı?” diye sorma gereği hissettim bir kez daha aslında bu sorum biraz da kendimeydi.

“Sizin için bir sorun olur mu hem... avukatlarımla da görüştüm.” bu kadar çabuk olmasını beklemediğim için şaşırmıştım. Fransızca bildiğim cümleler kurduğumuz için mutluydum. “Sorun değil. Yalnız biraz şaşırdım bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim. Siz saati ve adresini iletirseniz ben de o saatte orada olurum. Avukatımı...” sözümü yarıda kesti.

“Sizi ben alabilirim isterseniz.” yarım saat önce emirler yağdıran bir adamın zulmünden sonra böyle kibar biriyle konuşmak garip hissettirmişti. Zaten önemliydim ama Bay Martin sanki bana önem veriyormuş gibiydi. Yine de o bir Amer değildi. Elbette değildi onun kadar pislik ve laftan anlamaz kimse olamazdı.

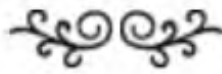
“Olur.” dedim bir anda neden kabul ettiğimi bilmiyordum sadece önemli olduğumu hissedilmeye ihtiyacım vardı. Belki de artık emirlerden, kalp ve hayal kırıklıklarından bıkmıştım. İhtiyacım olan şey sadece biraz olsun ilgiydi.

“Sizin için bir sakıncası olmazsa birini daha yanımda getireceğim.” dediğinde şaşırmadan edemedim. Avukat konusunu da kapatmıştı hemen.

“Sorun değil yalnız avukatlar...”

“O zaman size iyi günler Asya Hanım, 6 saat sonra görüşmek üzere...”

“Görüşmek üzere.” dedikten sonra konuşmayı sonlandırdım. Biraz kafam karışsa da hazırlanmak için 6 saatim vardı. Ekrana baktım yani 7 de beni almaya gelecekti ve saat öğlen 1'dirdi. Ekrana bakarken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Zaten bu saatten sonra istesem de işe gitmezmişim. Oturduğum yerden kalktım. Hazırlanmadan önce biri daha hesap sormam lazımdı. Batu nasıl olur da beni o adamla bir başıma bırakırdı. Hem de vücudumda alkol varken. Hapı geçtim alkol bile hatırladığım kadarıyla neler yaptırmıştı.

Restorandan içeriye girdiğimizde gerginlikten düşüp bayılabildim. Asansöre bindiğimizde derin bir nefes aldım ve çıplak sırtımdaki parmaklardan rahat bir şekilde uzaklaşmaya çalıştım. Ayrıca Amer'i düşünmemeye çalıştım sanki mümkünmüş gibi. Rahatsızlığımı belli etmemek istesem de rahatsızdım. Bay Martin'e bakışlarımı çevirdim bana bakıyordu ve yüzünde hafif çapkın bir gülüş vardı.

Asansörden indiğimizde dümdüz masaların olduğu, loş ışıklı salona

sakin olabilirim? Ya nefessizlikten ölürsek! İmdaaat asansörde kaldık! Yardım edin!” diye bağırmaı sürdürdüm.

“Asya!” diye kükredi bir anda Amer. Onun bağırmasıyla derin derin nefes almaya başladım. Dışarıdan tek bir ses bile gelmiyordu. “Sakin ol! Ben yanıındayım.”

“Maalesef! Ben de onun için yardım çağırıyorum herhalde.”

Bir süre daha bağırıp çağırdım ama dışarıdan hiçbir ses yoktu. Ağlamaya başladığımda küçük bir çocuk gibi sızlanmaya başladım. Kafamdan milyonlarca senaryo geçiyordu ve bunlarının hepsi mezarlıkta sonlanıyordu. “Ölücezzz!” dedim pes etmiş bir ses tonuyla. Sonra elimi kaldırıp ona vurdum. Neresine vurduğumu görmemiştim ama elim acımişti. Sanırım gövdesine vurmuştum. “Senin yüzünden.”

“Benim yüzümden mi? Tamam çoğu kez seninle asansörde kalmayı dilemiş olabilirim ama bunu stop düğmesiyle halledebilirim öyle değil mi? Tüm elektriği kesecek değilim.”

‘STOP’ düğmesiyle halledermişmişmiş.... “Bir de kesseydin!”

Tekrardan sızlanmaya başladım ve sıkıntıyla nefesimi vermeye başladım.

“Nefesini boşa tük ediyorsun.”

“Kapa çeneni!”

Bir süre sessizlik oldu ve “Amer?” diye sordum panikle. Bu kadar sessizlik ve karanlık beni korkutmaya başlamıştı.

“Buradayım.” dedi gayet sakın bir ses tonuyla hatta biraz bıkmış gibiydi.

“Korkuyorum!” diye sızlanmaya başladım. Sanki sonsuza dek burada kalacakmışız gibi gelmeye başlamıştı. “Farkındayım ama ben buradayım.” dedi.

Tekrar sessizlik. Derin sessizlik. Amer’ın gömleğini serbest bıraktım. Bedenin sıcaklığını hissediyordum. Ben onu bıraktığımda kendimi boşluk yalnız hisseder olmuştum. Birkaç saniye birbirimizden uzak durduk. Bir anda kollarını bedenime sardığında şaşırdım. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama artık o panik gitmişti. Rahat bir nefes aldım.

“Bir daha o Fransızla görüşmeyeceksin.” diye emretti.

“Seni ilgilendirmez!” diye tersledim.

“Başına ne geliyorsa bu dik başlılığından geliyor bilmem farkında mısın?”

“Değilim.” dediğimde kollarını daha sıkı bedenime doladı. “Bence şansını fazla zorlama.” diye fısıldadı. Sesinin kısıklığı tüylerimi ürpertti.

“Zorlarsam ne olur?” diye sordum kısık ve kendimden emin bir ses tonuyla. Nefesini yüzümden hissediyordum. Soluklarım sıklaştı ve kollarının arasından çıkmaya çalıştığımda kollarını sanki mümkünmüş gibi daha sıkı sardı belime. Eğildiğinde soluğu soluğuma karışıyordu. Dudaklarını dudaklarımın üst kısmında hissettiğim yavaşça daha aşağı indi ve dudaklarımı buldu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Göğsü göğsümün üzerindeydi. Onu itirmeye çalıştım. Öleceğiz diyordum ve adamın tek düşündüğü

girmez aynadaki yansımama baktım. Midem bulanmıyor olsa bile yüzüm sarıydı, hastalıklı gibi gözüküyordu. Suratımı buruşturdum. Rujumun kenarları dururken iç kısımları silinmişti. Önce elimi ıslattım ve yanaklarımda gezdirdim sonrasında da rujumu tazeledim. Saçlarımı düzelttim ve derin derin nefes aldım. Yanağım hala uyuşuk gibiydi. Bedenimin dokunuşuna verdiği uyuşukluk geçmek bilmiyordu. Yanaklarımı çimdikleyip, dişlerimi kontrol ettiğim sırada kapı açıldı. İçeriye bir bayan grubu girdi. Hem gülüşüyorlardı hem de bağırarak konuşuyorlardı. Onların gürültüsünden rahatsız olarak aralık kapıdan dışarıya çıktım.

Hala bekliyordu. “Ben de senin kovulmaktan anlamamanı anlamıyorum.”

“Asya, ben seni bırakmayacağımı söyledim.” dedi asansörün düğmesine uzun uzun basarken sinirle ona baktım. “Bırak artık!” dedim. “Farnaz’ın yanına gitsene, özlemişsindir eski karını. Ya da o zaten hep senin yatağında bekliyor öyle değil mi sen Asya’yı delirt, Asya’ya yalan söyle...” asansörün kapısının açılmasıyla konuşmam yarım kaldı ikimizde asansöre bindik. “Asya salak ya inanır.”

“Evet, Asya tam bir salak!” dediğinde gözlerimi kayan kapılardan ayırıp ona baktım.

“Salak olan sensin!”

“Salaksın çünkü beni bir kez olsun dinlemiyorsun. Kedinin fare kovaladığı gibi seni kovalıyorum.”

“Ne oldu bıktınız mı beyefendi?” dedim niye bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum.

“Bıkmak mı?” dediğinde üzerime doğru yürüyordu kaçmaya çalıştım ama asansörde olduğumuz için kendime kızdım. Yine bir asansör vakası! Üzerime gelmeyi sürdürdü. Geniş olmasına rağmen kaçabileceğim alan sınırlıydı. Şu kahrolası asansöre neden bizim dışımızda kimse binmiyordu. Dibime kadar geldiğinde seslice yutkundum. Bir anda asansör ayağımın altından kayar gibi oldu ve bir sallantı. Amer’ın gömleğine tutundum korkuyla hafif bir çığlık attım bir kez daha sallandıktan sonra bir anda etraf karardı.

Etrafa bakındım. Bayılmış mıydım gözlerimi kırıştırdım? Kalbim korkuyla deli gibi çarpıyordu. “Amer?”

“Buradayım.” dedi sakinleştirmeye çalışan bir ses tonuyla. Korkudan sesim titremeye başlamıştı. “Ne oldu şimdi?” dedim etrafa bakınmaya çalışırken karanlıktan hiçbir şey göremiyordum. Panik Amer’ın gömleğini daha sıkı kavradım. “Amer, ne oldu şimdi?” dedim bir kez daha. Ya ölürsek...Ya Amer’le bu karanlık küçücük kahrolası kutuda Amer’le ölürsem. “İmdaaat” diye bağırmaya başladım panikle. “Yardım edin!” diye bağırırken Amer’ın koca parmaklarını ağzımın üzerine hissettiğimde söylediklerim yarıda kaldı.

“Elektrikler kesilmiş olabilir, sakın ol!” birkaç bir şey söylemeye çalıştım ama ağzımın üzerinde eli olduğu için söylediklerim anlaşılabilir mırıltılar olarak çıktı. “Sakin ol ve sakın bağırma. İnsanlar zaten asansöre kaldığımızı fark etmiş olacaktırlar! Sakin ol ve nefesini boşa tük etme!” elini çeker çekmez “Sakin olmuş! Nasıl

yakışıklıydı. Ona döndüğüm an tek aklıma gelen bu olmuştu. Gözlerimi kırıştırdım. Saçları geriye doğru taranmıştı ve üzerinde lacivert bir takım vardı. “Masadaki iki Fransız’ı konuştuğumuz konuda Fransız bırakmak olmaz.” dedikten sonra karşımızdakilere döndü. Gözlerimi devirdim.

Amer sadece su istediğini söyledi ve benim ne yediğime göz attı. Onaylar gibi başını salladığında keşke Bay Martin’in şarap teklifini kabul etseydim diye düşündüm. Yani siparişini iptal etmeseydim.

Maria korkak gözlerle karşısındaki adama yani Amer’e bakıyordu. Konuşmak için birkaç konu açıldı ama Amer’in ağırlığı masaya öyle bir oturmuştu ki kimse tek kelime edemiyordu. O konuşmadan sadece bakışlarıyla ve bedeniyle hepimize hükmediyor gibiydi. Elini sırtıma attığında omuzlarımı dikleştirdim. Bay Martin ikimize baktı. Ortak olduğumuzu biliyordu ve şu an başka bir şey olduğumuzu daha düşünmeye başlamış olmalıydı.

Amer, korkmuş küçük kıza laf attı ama bakışları daha çok babasının üzerindeydi. “Kaç yaşındasın Maria?”

Küçük kız çekinerek önce bana sonra da karşısındaki kaşları çatık babasına bakan Amer’e baktı. “6.” dedi.

“Demek çocuğumuzdan 8 yaş büyük olacaksın.” dediğinde küçük bir kalp çarpıntısıyla ona baktım. Ağzım çoktan o şeklini almıştı. “Ne...ne...ne?” dedim Türkçe. “Sen şaka yapıyorsun öyle değil mi?” çocuğumuz mu demişti, benim onunla evlenip bir de çocuk yapacağımı falan mı düşünüyordu özellikle de bunu gelecek sene yapacağımı.

“Tamam, 7 de olur, şimdiden çalışmalara başlarsak.” Amer omuz silkti ve başka şeyler konuşmaya başladı. Karşımızdaki iki insanını da nasıl rahatsız ettiğinin farkında değil gibiydi. Ona hala baktığım için konuşmasını yarıda kesip bana döndü. “Elbette şaka yapıyorum,” dedi suratını buruşturarak. “Çocuklardan nefret ederim. Çocuk olmayacak sen ölene dek sadece benim olacaksın! Ama şu anlık onların bunu bilmesine gerek yok.” dedikten sonra konuşmasına devam etti. Parmaklarını çıplak sırtıma dokundurduğu anda elektrik çarpmış gibi irkilerek doğruldum. Bu kadar saçmalık yeterdi. O kalkacak gibi durmadığı için ben bir anda ayaklandım. Tüm bakışlar bana dönmüştü. “Özür dilerim, ama sanırım midem çok kötü bulanıyor.” bu yalan bir anda aklıma gelmişti.

Bay Martin ayağa kalktı. “İyi misiniz, sizi eve bırakabilirim.”

Amer ben cevap vermeden, “Size söylemiştim. 7 yaş olacaktım demek ki. Ben hallederim.” dedi omzuna dokunan eline ters ters bakarken. Küçük kız iki adama da anlamayan gözlerle bakıyordu. “Özür dilerim Maria, tekrar görüşürüz umarım.” dediğimde ayağa kalktı.

“Geçmiş olsun umarım iyisindir, Asya.” dedi birbirimize gülümsedik ve karnımı tutarak masadan uzaklaşmaya başladım. Birkaç dakika sonra Amer’in parmaklarını kolumda hissettim beni asansöre sürüklemeye başladı. Kolumu ondan kurtarıp gerçekten lavaboya gitmem gerektiğini söyledim. Bu sırada def olabiliirdi. Asansörün yanındaki koridordan bayanlar tuvaletine girdim ve girer

heyecanlı, tutku...Son iki kelimeyi kullanmış olamazdım ama öyleydi. Anların hiçbirini yaşanmış olmazdı. Ve belki de hafif depresif bir halde televizyon karşısında sızmış olurdum.

Amer'in parmaklarını bileğimde ve Ankara ayazını yüzümde bir tokat gibi hissedene kadar daldığım düşüncelerin içinde boğuluyordum. Sonrasında sesini duydum. Arabası tam karşımda duruyordu ve her zaman olduğu gibi kendi kullanacaktı. Onunla gitmekten başka çarem yoktu. İkimizde sessizdik. Konuşmamız gereken onca konu varken sessizdik. Derin bir nefes aldım ve tırnaklarımı incelemeye koyuldum. Son zamanlarda onlara gereken bakımı göstermiyordum belki de maniküre gitme zamanım gelmişti. Hatta geçiyor bile olabilirdi.

Yarım saatin sonunda başımı kaldırdığımda karanlık otobandan başka bir şey göremedim. Evimin işlek bir yerde olduğunu düşünüyordum. "Beni evime bırakacağını düşünmüştüm."

"Öyle bir şey söylemedim." dedi aramızda sanki uçurum var gibiydi. Bir anda oluşan bir soğukluk, uçurum, sessizlik.

"Söyledin demedim zaten."

"Söylediğimi söylediğini söylemedim zaten."

Tam ağzımı açtığımda sırada bakışlarını yoldan çekti ve kahretsin ki tam olarak aklımdan geçenleri söyledi. "Konuşmamız gereken onca konu varken neden saçma şeylere kafa yoruyoruz ki!" dedi bir anda. Patlamış gibiydi.

"Çünkü ne zaman ciddi bir şey konuşmaya çalışsam sen ya kaçtın ya da yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Eksik bilgi vermiş olabilirim ama ben hiçbir zaman sana yalan söylemedim!" sesini gittikçe yükseltiyordu. Dayanma sınırlarını zorluyormuşum gibi hissediyordum.

"Konuşacağımızı zannediyordum ama sen anca bağırmaktan anlıyorsun!" dedim ve bakışlarımı yanımdan akıp geçen yola bozkıra çevirdim. Soğuktan camlar buğu yapmıştı.

"Bağırmak istemedim ama şu an konuşacak durumda değilim." bir anda eski sessizliğini dönmüştü. Ona bakmayı reddettim ve farklı şeylerle oyalanmaya çalıştım acaba nereye gidiyorduk?

Sorumun cevabını bir saat sonra alabildim. Şehrin dışında geniş bahçeli bir yere girdik. Resmen Ankara'nın yarısı genişliğinde bir bahçeydi. Aklımdan geçenler bir anda uçup gitti ve bahçenin ortasındaki dublex eve baktım. Oldukça genişti. O da en az Ankara'nın çeyreği kadardı. Evin yanında ahır gibi bir yer vardı. Ve küçük birkaç evcik daha...Çünkü o evse diğerleri evcikti. Araba çimenleri ezmeden bahçenin ortasına yakın bir yerde durdu. Eve yakındık. Farlar söndü. Bir karanlığa bir Amer'e baktım. Konuyu unuttuğum için kendime kızdım. "Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü burada kalacağız! Yeni evimin ilk misafirisin bence kendini şanslı saymalısın." bana göz kırptıktan sonra arabadan indi. Hala inip inmemek konusunda kararsızdım. Yeni bir ev mi almıştı? Hangi ara? Yani artık Ankara'da bir evi mi vardı? Resmen cehennem! Kafamda milyonlarca soruyla karanlığı izlerken cama bir şeyin

13. Bölüm

Çantamdan çıkarttığım mendillerden birini ona uzattım ve diğeri kendim kullandım. Bu utanç verici durumun bir an önce atlatmak istiyordum. Kalbim hala dakikalar öncesinde yaşananları düşünürken neredeyse yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Düşünmemeye çalışsam da elimde değildi. Asansör fazla sessizdi. Kalbim bu sessizlikte derinlerden gelen bir gümbürtü gibiydi.

Asansör zemin kata inene kadar tek kelime konuşmadık. Kapılar yakarak açılmandan önce bakışlarım ona kaydı. Hala dudağının kenarında kırmızılıklar vardı. Utançla bakışlarımı kaçırdım. Asansör bekleyen kimse olmadığı için rahatlıkla indik. Beş katlı kule şeklinde inşa edilmiş restoranın girişine yaklaştığımız sırada durdum. Onu da kolundan tutup durdum ve tamamen iç güdüsel bir hareketle elimi yüzüne götürdüm. Baş parmağımı dudağının kenarına yerleştirdim ve kırmızılığın üzerinden sertçe geçtim. Başta hareketimle kaşları çatılsa da sonrasın bu hareketi neden yaptığımı anladı. Dolgun dudaklarına gözlerimi dikmiş bakarken kalbim ritmini kaybetmişti. Bu kadar hızlı atmasından korkmuyor değildim. Alt dudağının kenarını ve altını okşadım. Amacım sadece temizlikti. Parmağımı öptüğünde hemen elimi çektim. O sırada yanımda öksürük sesi işittik. İkimizde aynı anda yanıımızdaki hadsize baktık.

“Efendim arabanız kapıda.” dedi vale elindeki anahtarı sallarken. Araba, demişken ben nasıl dönecektim acaba eve. Aptal gibi davranıp Bay Martin’in teklifini kabul etmeseydim ne tüm bu rezil,

öpmekti. Dudaklarını oynattığında karşılık vermemeye çalıştım. Çalıştım çünkü ellerini belimden daha aşağılara dokundurduğunda geri çekildi.

“Asya, bırak kendini.”

“Sen beni bırak.” diye diretmeye çalıştım ama bir kez daha dudakları dudaklarımın üzerine kapandığında tüm direncim sona erdi. Kollarımı boynuna doladım. Özlediğim sadece varlığı değildi. Hissettiklerimden utanıyor olsam da onu tüm bedeniyle özlemiştim. Dudaklarını özlemiştim, kokusunu, dokunuşunu...İlk defa parmakları bedenimi keşfediyordu. Parmaklarını tüy gibi hafifçe sırtımda gezdirdi. Sırtım gerildi ve ona daha sıkı tutundum. Saçlarını avuçladım. Biz her zamanki gibi savaşıyorduk. Geri geri gittik ve bedenim asansörün köşesiyle bedeni arasına sıkıştığında bacağımanın birine yukarıya kaldırdım ve bedenine daha sıkı sarıldım. Yavaş yavaş daha çok teslim oluyordum. Birkaç saniye nefes almak için geri çekildik. Elleri karnımın üzerinde gezindi. Ciğerlerim sanki aylardır oksijensiz kalmış gibiydi. Karşımdaki adama bakarken bir anda etraf aydınlandı. Gözüm karanlığa alıştığı için ışığı alışmak için gözlerimi açıp kapatmam gerekti. Asansör hareket etmeye başladı ve bir anda durdu. Kapılar kaydı. Bacağımı belinden ayırdığım ve öksürdüm. O da benden uzaklaştı ve öksürdü. İkimizde kendimize çeki düzen verene kadar karşımızda bir ordu adamla kala kaldık. Hepsi bize bakıyordu ve birçoğu endişeli gibiydi. Soluğumu düzeltmek için bir kez daha öksürdüm. Adamların bakışları Amer’le benim aramda gidip geldi ve en son Amer’da kaldı. Birçoğunun yüzünde ayıplayan ifade vardı ve bazıları da gülmemek için kendini zor tutuyordu. En baştaki adam, “Sanırım sorun yok.” dedi ve arkasını döndü. O gülmemek için kendini zor tutanlardandı.

Amer’e bakmaya korktuğum için asansörün kapısının kapanmasını bekledim. Utançtan kıpkırmızı olduğuma emindim. Kapılar kapanır kapanmaz Amer’e döndüm. Dudaklarının etrafı kıpkırmızı ruj olmuştu. Hala oldukça komik duruyordu. Elimle yüzümü kapattım ve sinirle güldüm. “Sana beni öpme demiştim. Rezil olduk!” dedim.

“Rezil falan olmadık!” dedi umursamıyormuş gibi duruyordu ses tonu.

“Sen hiç aynaya baktın mı?” diye sordum sinirle başımı ellerimin üzerinden kaldırarak.

“Sen kendi haline bak.” dedi. İkimizde aynı anda aynaya döndük ve ikimizde birbirimizden beter halde kırmızıya boyanmış dudaklara sahiptik. Ondan nefret ediyordum ve kendime hakim olamamaktan daha çok nefret ediyordum. Nasıl böyle bir rezillığe izin vermişim? Hayatımda bir daha yapmayacağım o kadar çok şey vardı ki artık!

Bir daha...Amer’le baş başa kalmayacaktım.

Asansöre binmeyecektim.

Kırmızı ruj sürmeyecektim.

ASLA!

anlatma anlatmamak arasında kararsız kaldığını fark ettim. Dedesine pek çok yaşta kadının çeşitli sebeplerle geldiğini söylemişti. Bunu tekrarladı ama o zamanlarda yanında olmadığını söyledi. Onların neden geldiğini bilmiyordu bazılarının geceleri gördükleri rüyalardan bazılarına musallat olan üç harflilerden gibi sebeplerle geldiklerini duyduğunu söyledi. O gün ilk defa ondan el alıp, onun gibi yardımcı olacağını düşünerek odaya girdiğini söyledi. “Kara çarşafı anne kız. İkisi de ben odaya girince bana baktılar. Bakışlarını hiç unutmuyorum. Etraf mistik bir yer gibi duruyordu beklediğim gibiydi aslında. Duaların okunduğu bir yer hayal etmişim hatta gözlerimin ilk aradığı şey dedemin elinde bir Kur’an oldu. Ama aradığım şey dedemin elinde yoktu. Dedemin yanında oturduğum da her şeyden habersizdim. Küçük kız en fazla 4 yaşında falandı.” sesindeki güçlüğü, tiksinnmeyi hissettiğimde göz göze geldik. Eksik anlatmayı tercih etti. “O gün sadece o adamdan uzaklaşmayı istedim. Kadınlarının bir aptal olduğunu düşündüm çünkü hangi akıl sağlığı yerinde insan cinsel yollarla dini bir tedavi yöntemi uygulardı ki? Ben bir şeyi yapamayacağım için o kadınla kızına sözde yardım etmeden evden uzaklaştım. Beni okutmak zorunda kaldı yoksa herkese tedavisini anlatırdım.” dediğinde seslice yutkundum. Tüylerim diken diken olmuştu.

İsteddiği şehre gittiğini, istediği dili öğrenmeye vakti olduğunu söyledi. Bu arada yeni bir hayal edinmiş. Kendi işini kuracakmış ama finans kaynağı maalesef ki dedesi olduğu için onun üzerine gözüküyormuş en başında. Parasal anlamda hiçbir sıkıntı çekmediğini o kendi tabiriyle ‘şerefsizin’ bombok paranın ve kadının içinde yüzdüğünü söylediğinde sırtım gerilmişti. Boğazımın kuruduğunu hissettim. Dedesinin petrol gelirini kendi lehine çevirmiş ve inşaatta da sağlam ortaklar bulmuş. Bunları hızlıca geçti ve bu arada kadınlardan uzak durduğunu ve onlara bakış tarzının uzun bir süre değişmediği belirtmese de anlamıştım. Batı yerine doğuyu seçtiğinde kendine seçtiği ülke avlarını takip ederken Sacit denen herifle tanıştığını söyledi. Aslında keşif için Türkiye’ye geldiği zamanlar namının ve para kokusunun yeni yeni yayıldığı zamanlarmış. Yani Sacit parasının kokusuna gelmiş. Onun iş teklifine pek sıcak bakmasa da bu sayede babamla tanıştığını söyledi. Onun Sacit’ten farklı olduğunu düşünüyordu ama onunla ne iş yaptığını söylemedi. O sırada Sacit’in babam hakkında söyledikleri aklıma geldi. Sen babanı kahraman bil, gibi bir cümle söylemişti bana. Babamın onlardan biri gibi olduğunu düşünmüyordum. O babadan kalan bir şirketi daha çok köklendiren ve dallandıran sıradan bir iş adamıydı sadece. Belki Katar’la bağlantısı olan bir adamdı. Katar’lı iş adamlarının genelde Katar’lı bir ortağı olmayan yabancı yatırımcılara sıcak bakmadığını söylemişti ama kendisinin babamla nasıl iş yapmayı kabul ettiğini de söylememişti.

Hafifçe gözlerim kapanmaya başladığında daha o kadına gelmemiştik bile. Esnerken elimle ağzımı kapadım ve kollarımdan birini dayadığım yastığa hafifçe başımı koydum.

“Uykun mu geldi, sevgilim?”

pantolon ve siyah bir tişört tam karşımda duruyordu. Çıplak ve havlulu olduğu zamanlar hariç onu ilk defa bu halde görüyordum. Olduğundan genç ve...şey duruyordu. Sanki mümkünmüş gibi daha yakışıklı daha çikolata şelalesi...

“Aç mısın?” sorusuyla kendime geldim. “Salatayı öğün olarak tüketmen saçmalık. Açsan...”

“Değilim!” diye konuşmasını böldüm. “Aç değilim. Ben iyiyim.” hafifçe öksürdüm ve koltuklara oturdum. Göründüğünden daha sert duruyordu. Bacaklarımı topladım başımı kaldırıp ona baktım.

“Bu akşam uyusak ve yarın...”

“Yarın falan yok bu akşam ne konuşacaksak konuşacağız.” oturması için dik dik ona baktım. Bir süre sonra pes etti ve tam karşıma oturdu. İlgili bir ev sahibi gibi bir şey isteyip istemediğimi sordu. Aslında istediğim açıktı. Yanlış anlamayın buradan gitmekti istediğim. Birbirimize bakarken konuyu nereden gireceğini kestiremediğini fark ettim. Sonunda pes edip doğaçlama girmiş olacak ki, “Bu evi babanla birlikte seçmiştik.” dedi. Bu akşam babamı hatırlatmak zorunda mıydı?

“O da bu tarz bir yer almak istiyordu aslında burayı bulan o oldu ama konan ben.” gururla bakışlarını evinin salonunda gezdirdi.

Konuşmadan önce yutkundum aslında uzun zamandır sormak istediğim konulara bir anda dalmıştı. “Babamla samimi miydiniz?” diye sordum sonunda dayanamayarak. Hafifçe güldüğünü hissettim. O konuşmaya başlamadan önce rahat bir pozisyon almak için ayağımdaki ayakkabılarımı çıkarttım ve bacaklarımı popomun altına doğru kıvrıdım. Elbisemin eteği yukarıya doğru sıyrılrsa da Amer dönüp bakmadı. Gözleri uzaklara bir yere dalmıştı.

“Ben...” konuya girdiğinde çıkmayacağımız bir konuya daldığımızın farkına varmam geç olmadı. Bana her şeyi en başından anlatmayı teklif etti. Tüm hayatını...Karşılığında onun burada 1 hafta kalmamı teklif etti. Her şeyden kastı o kadını da kapsıyordu.

“Eğer bir eksikliğini yakalarsam?”

“Bu sefer eksiksiz ama ben lafımı bitirene kadar soru sormak, yastık atmak ve tokatlamak yok.”

Gözlerimi kıstım. “O kadar mı kötü?”

“Berbat!”

“Ya her şeyi anlattıktan sonra senin yanında kalmak, seninle görüşmek istemezsem?” tek kaşım havada ona baktım. 1 hafta beni zorla yanında tutamazdı herhalde.

“Bunu ben anlatmadan bilemeyiz.”

Dedesinin yanına verildiğinde 3 yaşındaymış. 3 yaşında bir çocuk ve yaşadığı İslam bizim ülkemizden çok farklı olan bir din adamı...Dörtten fazla eşi varmış şu an tam olarak hatırlamasa da on-on bir civarı olduklarını söyledi. Yani esas harem sahibi olan dedeymiş. Yanında büyürken ailenin onu görmeye hiç gelmediğini söyledi. Mina da dahil sadece o, dedesi ve kadınları. Ergenliğe girene kadar tek doğruyu söyleyenin dedesi olduğuna inanırmış, ileride onun gibi olma hayallerinin olduğunu söyledi. 15 yaşındayken ilk defa onun çalışma odasına girdiğini söylediğinde durdu. Bunu

çarpmasıyla irkildim. Kocaman iri parmaklar cama vuruyordu. Arabanın kapısı açtım ve indim.

“Birkaç eksiği var tam tamamlanmış değil ama işimizi görür.” beni beklemeden çoktan eve yürümeye başlamıştı. Peşinden tereddütle ilerledim. “Umarım işimiz bittikten sonra beni eve götürürsün!” seslenmeme cevaben adımlarını yavaşlattı ve omzunun üzerinden bana baktı.

“Üzgünüm işimizi bugün halledemeyiz Türkiyedeki nikah işlerinin nasıl ilerlediğini bilmiyorum ama düğün öncesinde bir balayı dersen hayır demem!” dediğinde ayağımdaki topuklulardan birini kafasına atmamak için kendimi zor tutum. Onun yerine sadece dişlerimi ve yumruğumu sıkıp peşinden ilerledim. Şeytan diyordu dön arkana git ama o şeytan karanlığı ve Ankara ayazını atlıyordu. Bir de şehirden uzaklığımız var. Tek kolumla bedenimi sardıktan sonra merdivenleri çıktım. Evin giriş kısmı büyüktü. Kapıyı açana kadar tek kelime etmedi. Bana Katar’daki evine ilk girdiğim anı hatırlatmıştı. Kapıyı aceleyle açtı bu sefer ve ayakkabılarını çıkarmadan içeriye girdi. Beni eliyle içeriye davet ettiğinde önce içeriye başımı uzattım ve girdim. Belki de arkamı dönüp topuklarımı seksi popoma vura vura kaçmam gerekiyordu ama yapmadım. Onun yerine seksi popumu sallayarak içeriye girdim. Kendime iltifat etme huyu genelde Batu’yla takıldıktan sonra oluşan bir sendromdu.

“Keyfine bak. Kendi evinmiş gibi rahat et ben geliyorum.” dedi ve gözden kayboldu. Geniş holde beni bir başıma bıraktığı için o gözden kaybolana kadar gözlerimi kısarak baktım ona. Katar’daki sarayından farklı bir girişi vardı. Duvarları çıplaktı. Geniş holden sonra geniş bir salon karşıladı beni. Salondan önce yukarı çıkmak için iki farklı merdivenli yol vardı. Ben dümdüz salona ilerledim. Koltukları ve içerisinin dizaynını gördüğüm an neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Siyah ve kırmızı. Birbirinin asil iki renk bu kadar güzel harmanlanıp odaya dağıtılmıştı ki bayılmıştım. İlk defa beni etkileyen bir eve giriyordum. Kendi evime kavuştuğumda ve düzenlemesini yaptığımda bile bu kadar sevmemişti. Hemen silkelendim. Burası benim evim değildi sonuçta...Sadece hoştu. Köşedeki gramafona kaydı gözlerim. Işıl ışıl parlıyordu ve ben altınım diye bağıırıyordu. Onu kullanılıp kullanılmayacağı konusunda kararsızdım. Odanın öbür ucundaki yemek masasını gördüm. Neredeyse bizim şirketin senede bir kullanılan geniş toplantı masasından daha büyük bir yemek masası vardı. Kaç misafir birden karşılanırdı ki? Bu adam abartmayı seviyordu.

Evi keşfederken dediği gibi eksik şeylerin olduğunu gördüm. Yemek takımı yoktu, tencereleri-sanki çok yemek yapıyormuşum gibi mutfaktaki eksiklerini bulmuştum- buzdolabı bomboştu. Sadece su vardı. Acıkırsanız birbirinizi yiyin der gibi. Asansördeki anılar depreşince yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Yüzümdeki sıcaklık içime aktı ve yüzümü elimle yellemeye başladım. Dolabın serinliği sıcaklı dağıtmaya yetmiyordu ki arkamda duyduğum ayak sesleriyle dolabın önünden ayrılıp salona geri döndüm.

Amer takım elbisesinden kurtulmuş üzerinde rahat bir kot

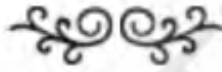
O konuşana kadar bu kadar yakınımdaydım olduğunu fark etmemiştim. Dudakları konuşurken kulağıma değecek kadar yakınımdaydı. “Şimdi iyi bir ev sahibi oldum mu?” diye sordu.

“Harika...” diye mırıldandıktan sonra bir an fazla gevşediğimi fark edip geri çekildim ve hafifçe öksürdüm. “Yani...Eh işte...Fena değildi.” Amer’ın yüzündeki ifadeden anlaşılan çevir kazı yanmasın hesabı olmamıştı. Ama maalesef ki harikaydı. Omuzlarım gevşemişti resmen.

“2. katta sağ koridorun sonundaki odaki odada yatağın üzerinde kıyafetlerin var.”

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Olmaz. Binemem diyorum.” böyle sürpriz mi olurdu ayrıca tüm sohbetimiz boyunca bu at bu kadar dibimizde olmak zorunda mıydı? Neydi bu İngiliz atı mı İran atı mı? Tek kaşım havada ata çevirdim bakışlarımı. “İran.” dedi Amer ben daha sormadan. Yani bir de o kadının memleketinden olan bir ata binmemi bekliyordu. Daha da geri çekildim ve burnum havada eve doğru ilerledim.

“Hiçbir güç beni o ata bindiremez!”

Günün geri kalan zamanında birbirimize kaçamak bakışlar atarak geçirdik. Ben ata binmemekte kararlıyım o da anlatmamak da. Öğlene kadar eve birkaç çalışan girdi çıktı. Önümüze taze meyveler, tatlılar, kahveler sunuldu ve hepsini geri çevirdim. Bir süre Arapça konuşmaları dinledim. Amer’ın birkaç kez telefonu çaldı ve farklı dillerdeki iş görüşmelerini dinledim. Beni merak eden kimse yok, diye düşündüğüm sırada telefonum çalmaya başladı. Aslı arıyordu. Aslı’ya giderken haksızlık ettiğimi hatırladım ve aramasını coşkuyla cevapladım.

“Kuzenlerin en sevimlisi...” ben ona bu kadar sevimli bir karşılamada bulunurken o benim aksime “Senin zaten iki kuzenin var ağabeyime sevimli diyemeyeceğine göre bunu kategorize etmene gerek bile yoktu.”

“Aslı binlerce kilo metre öteden beni bozmak için mi aradın?” moralim yine düşmüştü.

“Hayır, en son böyle konuşmuyor muyduk ya? Yoksa senin Arap Baharın geçti mi?” en sonki terslerime ithafen ikinci laf sokmasını da yemiş oldum. Hevesim kursağımda kalsa da. “Tamam, özür dilerim. Geçti gibi bir şey şu an Amer’ın çiftliğindeyim.”

Ve kulak tırmalayıcı bir ses...”Ne?” telefonu kulağımdan çekmek zorunda kalmıştım ki normal konuştuğunu fark ettim. “Yani barıştınız mı? Onca laf ettikten sonra onunla barıştın mı? Sen mi gittin o mu geldi? Hepsini...hepsini bilmek istiyorum. Hatta daha fazlasını niye bana söylemedin, aramasam söyleyeceğin yok.” bunların hepsini tek nefeste söylerken “Ayrıca sen neden sürekli onun evine gidiyorsun bu nasıl bir ilişki adı yok sanı yok ama evde kalmak var.” sözleri bitmeden haklı olduğunu fark ettim ve

Kahvaltıdan sonra Amer Bey hazretleri bana anılarının devamını anlatmak yerine sürprizinin olduğunu söyleyerek beni bahçeye çıkartmıştı. Şu an ise bu sürprizin bir at olduğunu görebiliyordum.

“Bence yapabilirsin.” dedi tam arkamda duruyordu. “Ben yanında olacağım.”

“Olmaz. Yok hayatta olmaz hem üzerimdeki kıyafet müsait değil.” arkamı döndüm ve bulduğum güzel bahaneyle sırtarak ona baktım. Buna bir şey diyemezdi öyle değil mi?

“Aslında bunu bahane edeceğimi biliyordum. Önce tanışmanı istemiştin sonrasında kıyafetlerini göstereceğim.” dediğinde “Zaten her şeyi düşün.” diye homurdanarak ata geri döndüm. Gerçekten her şeyi düşünmek zorundaydı öyle değil mi? Çünkü kahrolması mükemmel bir adamdı birçok kusuruna inat. Şu an aklıma gelen ilk kusurunu düşünüyordum. Gözleri...gözleri çok koyuydu. Simsiyah saçları omuzlarını süpürüyordu.

Tıpkı çikolata şelalesi gibi.

Çok fazla kasları vardı. Gömlek giydiğinde çok...çok şiş duruyordu.

Tıpkı şerbetli tatlılar gibi.

Pekala fiziksel olarak kusursuzdu. Dolgun dudakları, çatık kaşları, esmer teni...Bunları saymıyordum bile. Ama yalancıydı. Aslında yalancı da değildi sadece bir şeyi söylemek istemediği zaman eksik anlatıyordu. En büyük kusurunu bulmanın sevinciyle başımı kaldırdığımda neredeyse atla burun buruna geliyordum. Benim at kokusunu bile tahammülüm yoktu. Suratımı buruşturdum.

“Of senin hiç misafire saygın yok mu?”

“Misafirimi en iyi şekilde ağırlamaya çalışıyorum farkındaysan.” dedi bir de gülüyordu. Gülüşünde bir kusur aramıştım ama nafile. Yanımdan geçip atın yanına gitti ve tüylerini okşamaya başladı. At hareketlendiğinde birkaç adım geri gittim. Sevmek hoşuna gitmiş gibiydi. Kişnediğinde birkaç adım beş on adıma çıktı. Amer benim kaçtığımı yan gözle gördüğü için yüzünde kocaman bir alaylı gülümsemeyle atını seviyordu.

“Adını ne koydum biliyor musun?” diye sordu. Bana değil ata bakıyordu.

“Merak etmiyorum desem, boncuk falandır herhalde.” atla bakıştığım için konuya odaklanamıyordum ki bir kahkaha sesi işittim. “Asya, sevgilim... Bugün baya iyi tarafından kalktın herhalde.” gözlerimi devirdim. Geceki uyuyuş tarzımız aklıma gelmişti aklıma.

“Aslında bakarsan her yerim uyuşmuş koltukta ayrıca biraz kolum ağrıyor ama yine de-” atının yanından uzaklaşıp tekrardan arkama geçtiğinde yapmaya çalıştığı şeyi anlamak için bakışlarımla onu takip ettim. Ellerini omuzlarımı yerleştirdiği sırada “Napı-” ona bakmaya çalışırken başımı atla tekrardan burun burun geleceğim şekilde çevirdi ve kocaman avuçlarını omzuma yerleştirip yumuşak hareketlerle sıkmaya başladı. Masaj yaptığını fark ettiğimde önce biraz şaşırırsam da dakikalar sonra kulak memesi kıvamına geldiğimi söyleyebilirdim. Elleri kocaman ve büyük olmasına rağmen maharetliydi.

“Bana sevgilim deme!” uykumun gelmediğini çenemin kuvvetiyle belli etsem de bir kez daha esnedim. Aslında meraktan çatlıyordum ama bir yandan da dayanamıyordum.

“Artık bana o kadını anlat!” dedim sonunda dayanamayarak.

“Uygun var, bugün anlatmak zorunda değilim. Sana babanla farklı bir anımızı anlatabilirim.”

Başımınla yastığı yoklarken, “Babamla benim bile çok fazla anım yok senin nasıl bu kadar oluyor?” bu soruyu kendi kendime sorar gibiydim.

“O size zaman ayırmasa da aslında hep sizinleydi.”

“Beni bu saatte ağlatamazsın, çok küçükken evet umursuyordum ama artık büyüdüm. Neyin ne olduğunu az çok biliyorum. Sadece korkum başka bir yerlerden küçük bir kardeşin çıkması.” açık açık babamın annemi aldattığını ima ettiğimde bana kızdı.

“O anneni aldatmadı, hiçbir zaman!”

“Seninle bu konuda tartışmayacağım.” dedim gözlerim kapalı hem tartışmak istemiyordum hem de tartışamayacak kadar yorgundum. Ayrıca dedesini düşünmek midemi bulandırıyor.

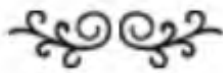

Gözlerimi açtığımda her tarafım tutulmuştu ve uyuyakalmıştım. En son İran kelimesini hatırlıyordum ve sonrası asansör, kırmızı, Amer, dudaklar...Parça parça rüyalar...Başımı kaldırdığımda onu gördüm. Ve bir ilk daha...en azından benim için. Uyuyordu. İlk defa onu uyurken yakalamıştım. Kaşları çatıktı. Oldukça gergin ve sinirli duruyordu. Kim bilir rüyasında kimine bağıyordu. Kime sinirlenmişti. Başımı biraz daha yukarı kaldırdım ve birbirine geçmiş parmaklarımıza baktım. El ele uyumak mı? Birimiz bir koltukta öbürümüz hemen dibindeki koltukta uyuyakalmıştık. Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı parmaklarının arasından söktüm. Kaşları daha derin çatıldı.

“Asya,” diye fısıldadı. Gözleri hala kapalıydı ve yaşları çattıktı. Hemen uzandığım yerden doğruldum ve dikkatle baktım yüzüne. Rüyasında bana kızılıyordu. Benim adımla durup dururken sayıklıyordu. Acaba ateşimi mi vardı kontrol etmek için uzandığımda parmaklarım söyledikleriyle donakaldı. “Aklımı başımdan alıyorsun.” ikimizde aynı anda iç çektik. Parmaklarım anına düştüğünde yerinden sıçradı. O sıçrayınca ben de irkildim ve popo üstü yere düştüm. Amer bir bana bir yere baktı.

İkimizde aynı anda farklı sorular sorduk birbirimize.

“Sen beni mi izliyordun?” “Sen beni mi görüyordun?”

“Ben buna binemem.”

Tam karşıdan bir eğitmenle gelen simsiyah yeleli ata bakıyordum.

14. Bölüm

Aylar öncesinde duyduğum zaman alaya aldığım tükenmişlik sendromu bu olsa gerekti. Tükenmiştim. Amer'e olan aşkımı fark ettiğim anda hayata karşı direncim düşmüştü sanki oysa gardım her zaman hazırdır. O günkü konuşmamızın üzerinden 3 gün geçmişti. 3 koca gündü benim için çünkü odama gelen çiçekler dışında Amer'den tek bir hareket yoktu. Beni isteğim üzerine eve bırakmıştı. İtiraz etmemişti. 1 hafta onunla kalacağımı söyleyen kendisi beni isteğim üzerine evime bırakmıştı. Tekrar ediyorum çünkü anlamıyordum. Bazen onun hareketlerini anlamlandıramıyordum. Beynimi başka konularda yormaya çalıştım. Mesela Bay Martin konusu. Çocuğunun annesiyle yaşadığı sorunlar yüzünden erkenden Fransa'ya dönmek zorunda kaldığı ufak bir özür notuyla pembe güller yollamıştı bana. Yani aslında bugün odamda iki gül demeti vardı. Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken birini Rana'ya vermeye karar verdim.

Amer'in yolladığı güller bana Farnaz'ın beni aradığı günü hatırlatıyordu. Amer her şeyi anlatmıştı. Muta nikahını, dedesini, babamın onu Farnaz'la tanıştırmasını...Son konunun üzerinde fazla durup düşünmemiştim ama sonrasında babama çok kızmıştım. O şeytan kadınla babam nasıl tanışmış olabilirdi ki? Babamın İran'a gittiğini hiç hatırlamıyordum oysa.

Önümdeki kağıtlara eğdim başımı bir süre her şeyi boş verip tatile çıkmayı düşünmeye başlamıştım. Aslında şu tatil işinin biraz daha

Cevap veremedim çünkü beynim düşünme yetisini kaybetmişti. Düşünemiyor, hareket edemiyordum. Nefes almayı bile unutacak durumdaydım. Muta nikahını birkaç yerde duymuştum. Anlaşmalı para karşılığı bir evlilik, geçerliliği yalnız 1 aydı sanırım. Amer'ın neden böyle bir şeye karıştığını anlamış değildim. Ayrıca bildiğim kadarıyla bu nikah dinimizde haramdı. Yani çapkındı. Evlilik olmadan da bu işi yapan birçok adam gibiydi sorun şu an bunları karşımda açık açık söylemesiydi. Yalan yok. Eksik bilgi yok. Yine de avucumun kaşınıyordu ve ona tokat atmak istiyordum. Benden bunca zaman bu bilgiyi sakladığı için...Acaba Katar'da başka eski karısıyla karşılaşmış mıydım? Gittiğimiz yerdeki kadınların arasında eski karısı var mıydı? İnsanlar bana ne gözle bakacaktı?

Oturduğu yerden ayağa kalktı ve tam karşımda dikildi. Ona bakmam için çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarını bakışlarıma kenetledi. Gece karısı gözleri deniz gözlerimle buluştu. "Biz çöl adamları suya hasret yaşarız deniz gözlüm..."

Kalbim...Kalbim ritmini kaybetmişti o anda...Boğazımda atıyor gibiydi. Gözleri hala gözlerimdeydi. Ona bakmam için hafif çenemi yukarı kaldırmak zorundaydım.

"Ben gerçekten seninle evlenmek istiyorum."

"Ama..." kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirdim ve "bana bunu isteyip istemediğimi sormadın."

Gözlerinin ışıldadığına yemin edebilirim o anda. Gece yıldızlarla aydınlandı bir anda. "Teklif mi bekliyorsun?" Aynı dili konuşuyor olmamız rağmen bazen onunkinin Odun dili ve edebiyatı olduğunu düşünüyordum belki de katır. Her kadın teklif beklerdi.

"Soruyor musun?"

İlk defa duygularıma diz çöktüğümü hissettim. Kabullenerek boyun eğmiştim ama artık tamamen teslim olmuş gibiydim. Kalbim onunla kuşanmıştı sanki...Oklar saplanmıştı kalbime...Kanatmıştı. Yaralamıştı. Pansumanlanmıştı. Sarılmıştı. İyileşmemişti belki de intihap bile kapmış olabilirdi. Aşk mikrobi...Virüsün adı Amer.

oturduğum yerden kalktım. Bir süre cevap vermeden camın önüne doğru ilerledim. Yemyeşil çimlerin ve ağaçların olduğu ön bahçeye bakıyordum.

“Sorularıma cevap istiyorum Asya Hanım!” dedi ısrarla.

Soruları hatırladığım kadarıyla cevaplamaya başladım. “Barıştık sayılmaz bana her şeyi en baştan anlatacak. Tabii ki o geldi.” burada sesim kendimden fazla emin çıkmış olabilirdi ama zaten gelmesi gereken oydu. Ve kapıma gelen de oydu. Ayrıca sadece 3 gün oldu daha bir şey yok konuşuyoruz iki medeni insan gibi...” sesim hatırladığım asansör sahnesiyle biraz kısıldı ve yutkunmak zorunda kaldım.

“Hmmm...Diyorsun...Peki şu isim konusu?”

“İlişkimiz olursa senin adını vereceğim Aslı! Nur topu gibi bir Aslımız olacak!” kendi esprime gülmeden sadece gözlerimi devirdiğim sırada sırtımda izleniliyormuş olmanın verdiği rahatsızlığı hissettiğimde arkamı döndüm. Kapı girişine yaslanmış Amer bana bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Beni ne zamandır dinleyip dinlemediğinden emin değildim. “Şimdi kapatıyorum Aslı sonra konuşalım.” ve cevap vermesini beklemeden suratına kapattım. Acaba onun bana gelmesini dolu dolu söylediğimi duymuş muydu? Yavaş adımlarla yanıma doğru gelmeye başladı. Ben de ona aynı yavaşlıkla yürüdüm ve ortada buluştuk.

“Farnaz’la beni tanıştıran baban oldu. Şu an Sacit’in parmağının olduğuna eminim ama o zamanlar bunu pek umursamıyordum. Türkiye de tanışmıştık ama İran’a iş için gittiğimizde karşılaştık. O zamanda kadınlara olan görüşüm değişmedi ama dedemden duyduğum bir nikah vardı. Muta nikahı.” duyduğum kelimeyle tüylerim diken diken oldu. Farnaz doğru söylüyordu. Amer onunla evlenmişti. Bu gerçeğe beraber mideme koca bir kaya parçası oturmuş gibi oldu. Boğazımdaki yumru yutkunmama engel oldu. Ben şaşkın gözlerle Amer’e bakarken o beni koltukların oraya çekti ve önce beni köşeye oturttu sonra da yere ayak ucuma oturdu. Ona bakmak için kafamı eğmem gerekiyordu. Eğmedim.

“Evet, Farnaz’la o nikahla beraber oldum. Diğer kadınlarla da...Anlaşma yaptım. Böylelikle onlar saçma sapan işlere kalkışıp parama göz koymadan ben onlara paralarını verdim ve gitmeleri için zaman.”

Diğer kadınlar...Hepsi...Anlaşma...Benimle imzaladığı anlaşmayı hatırladığımda gözlerim irileşti.

“Hayır, seninle yaptığımız anlaşmanın tek maddesi evlilik. Yemin ederim geri kalan her şey aynı. Seninle muta nikahını bir an bile düşünmedim.”

Tüm gün bekledikten sonra aniden suratıma suratıma söylemek zorunda mıydı? Ayrıca bunca zaman bu bilmem kaç kelimeye söyleyip kurtulabilirdi neden bekletmişti ki. Ayağa kalkmaya çalıştığımda ellerimi sımsıkı tuttu ve beni geri oturttu.

Defalarca olduğu gibi tekrardan zihnimi okurmuş gibi cevapladı.

“Her şeyi anlattım.” ona bakmıyordum ama o direk bana bakıyordu. Bakışları yüzümdeydi. “Yanımda kalacak mısın hala?”

yerden kalktım. Herkes pür dikkat ona bakıyordu. Arap dünyasının en güçlü sayılabilecek holdinginin başındaki, esmer, yakışıklı, karizmatik ve... üzerindeki takım elbiseyle, geriye taranmış çikolata şelalesi saçlarını görmemle yutkundum. Amer Affan Al-Rajhi müdürlerimle senede iki defa gerçekleştirdiğim toplantımı basmıştı.

Ses tonumu eski haline getirmeye çalışırken yanıma gelmesini bekledim sonrasında da “Amer Bey?” dedim soran gözlerle. Toplum içinde Türkçe konuşmayı tercih etmediğini hatırladığımda göz göze geldik. Yüzünde yaramaz bir ifade vardı. Sanırım bu ifade korkmam gerektiğini söylüyordu.

“Sizinle görüşmemiz gereken mühim bir mesela var, Asya Hanım.” ‘hanım’ kelimesini bastırarak söylemişti ve aksanını bastırarak Türkçe konuşmuştu.

“Nedir bu mühim mesele Amer Bey?”

Herkesin gözü üzerimizdeydi. Amer birkaç adama yandan sert bir bakış attı bunu neden yaptı bilmiyordum. Tekrar gözlerimiz birleştiğinde ise, “Mühim ve baş başa görüşülmesi gereken bir konu Asya Hanım.” dedi itiraz istemeyen bir tonda. Tüm bakışlar üzerimdeyken üzerimde baskı kuruyormuş bir hava vermek istemediğim için, “Tamam, odamda beklerseniz toplantı sonrasında o mühim meseleyi konuşuruz Amer Bey.” tekrardan sandalyeme döndüğüm sırada Amer kolumdan tuttu. Bakışlarım koluna kaydı. Ve benim bakışlarımla beraber yaklaşık 20 çift göz de o noktaya kaydı. Dişleri sıktım ve “Amer Bey.” dedim.

“Asya Hanım mühim olmasa çağırmam herhalde.” ona bağırarak için kendimi zor tuttum. Beni çalışanlarımın yanında rezil ediyordu ve işin tuhaf tarafı bu zerre kadar umurunda değil gibiydi. “Amer Bey, lütfen çıkar mısınız yoksa güvenliği çağıracağım.” kolumu bırakması için kolumu çektim ve tekrardan sandalyeme yöneldim. Yan gözle saatini kontrol ettiğini gördüm. Bakışlarımı üzerimdeki bakışlara çevirdiğim sırada bellimdeki parmakları hissettim de bir anda alaşağı olmuştum. Amer beni herkesin içinde sırtına almıştı. Sinirle homurdandım ve gözlerim bir anda yaşlarla doldu. “Amer!” dedim sinirle.

“Üzgünüm,” dedi odadan çıkarken. “Bunu görmem lazım ve vaktim kısıtlı, şu an senin neden bu kadar inatçı olduğunu bile sorgulayamayacak durumdayım.” koridora doğru yöneldiğimizde sinirden sırtını yumrukladım. Üzerimde mini sayılabilecek bir elbise vardı üstelik. “Eteğim.” diye sızlandığım sırada Amer’ın parmaklarını baldırımda hissettim. Eteğimi aşağı doğru çekti ve bir elini kalçamın üzerine koydu.

“Harika! Bir bu eksikti çek elini!” diye homurdandım.

O beni umursamadan şirketin üst çatı katına açılan merdivenlere yöneldi. Buraya sırtında çıkamazdım burası oldukça dardı. Birkaç basamak çıkmıştık ki beni kucağından indirdi ve önüne aldı. Sinirle yüzüme düşen saçlarımı geriye ittim. Amer’ı boğmak istiyordum. Bunca zaman kuru bir çiçekle idare etmeme sebep olduğu yetmiyormuş gibi bir de toplantımı bölüyordu. Yüzümü merdivenlere çevirdi ve ellerini iki kalçamın üzerine koydu. “Çabuk

köşesine konulmuş açık pembe turuncu karışımı renge sahip güller duruyordu. Onu arayıp aramama konusunda kararsız olsam da elimdeki telefonu bir an önce kendimden uzaklaştırıp işime koyuldum. Bugün genel müdürlerle yapacağım bir toplantı vardı. Bir sürü takım elbiseli adam, bir sürü gereksiz ciddiyet, bir sürü baştaki kadın olmanın zorlukları...

Toplantı odasına toplantı saatine 5 dakika kala girmiştım. Masanın etrafındaki sandalyeler neredeyse dolmuştu. Bir sürü adam mırıltılarla bir şeyler konuşuyordu. Masanın uç kısmında bana ayrılan yerin yanında birkaç kadın genel müdür duruyordu. Her alanda gelişmeye çalışmanın zorlukları... Ben odaya girdiğimde konuşmayı kestiler. Yüzüme ağır başlı bir tebessüm yerleştirdim. Bunun için ayna karşısında çalışmıştım. Herkes ayağa kalktı ve ben oturana kadar beklediler. Sandalyeme oturduğum herkesin oturmasını söyledim.

Ben konuşmaya başlayana kadar sessizlik sürdü. Ciddiyeti benim dışımda herkes seviyor gibiydi. Nihat Bey en büyük gelir payımıza sahip olan teknoloji departmanının başındaydı. Söze ilk başlayan o oldu ve ardından sorular alındı. Reklam yetersizliğimizin benim gibi bir çok kişinin farkında olması hoşuma gitmişti. Belki de sosyal medyaya yayılmanın zamanı gelmişti.

Ben son zamanların veri tablolarını incelerken Nihat Bey'den bir soru geldi.

"Asya Hanım, siz ne zaman açıklarsınız bilmiyorum ama ben bunu sormak durumundayım. Al-Rajhi holdingle ortak olduğunuz haberleri ortalıkta dönüyor bu konuda sizden bir açıklama gelmemiş fakat bundan sonra böylesine büyük bir holdingle beraber yürüyüp yürümeyeceğiniz konusunda bizi bilgilendirmeniz gerektiğini düşünüyoruz." son cümlesindeki ek onun gibi birçok meraklı arkadaşlarını daha bu sorunun cevabını merak ettiği açıktı. Yan gözler yanındaki oturan Zülfü ve İskender Bey'e baktı. Masada bir an da uğultu oldu ve herkesin Nihat Bey'e hak verdiğini fark ettim. Haberler sadece ortak olmadığımızı aynı zamanda sevgili olduğumuzu da ima ediyordu bu demekti ki masadakilerin hepsi bu haberi de biliyordu.

"Arkadaşlar," dedim eski sessizliğe kavuşulması için. Tüm bakışlar bir anda bana döndü. Eski sessizlik sağlanmıştı ama hepsi meraklı gözlerle bana bakıyordu. Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim ve "Al-Rajhi holdingle ortaklık haberi doğru fakat şu anlık gündem maddelerimizin arasında yer alacak kadar önemli bir konu değil bu haber."

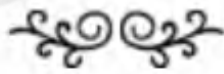
"Nasıl olur? Sonuçta Arap Dünyasının en güçlü sayılabilecek bir holdingle gerçekleşen ortaklık..." Açelya Hanım konuşmasına devam ederken odanın kapısı açıldı. Ben ve Açelya Hanım'ın dışında odadaki herkes bakışlarını kapıya çevirdi. Önce Rana'nın sesini duydum sonra da onun hafif aksanlı konuşmasını. Kalbim bir anda ritmini bozduğunda ise 'sırası mı şimdi?' diyerek kendime kızmaya başlamıştım. Açelya Hanım'ı bir yerden sonra takip etmeyi bıraktığım için ben de bakışlarımı kapıya çevirdim ve oturduğum

üzerinde durmalıydım beklide. Yazın bitmesine az bir zaman kalmıştı. Çalışmaktan güneşlenmeye bile vaktim olmamıştı. Önümdeki kağıtları bir kenara atıp bilgisayarımı önüme aldım ve ülke içerisindeki tatil yerlerini araştırmaya başladım. Önceden MCT otelde kaldığımız için artık yeni bir otel bakmam gerekiyordu. O otelin ismini hatırlamamla suratımı buruşturdum. Sacit'den uzun zamandır haber yoktu. Her ne kadar adını bile hatırlamak istemesem de otel işinden önce onu onun ismini yazdım ve ilk çıkan haber başlığı Sacit Macit İFLAS oldu. Birkaç sayfa bu başlığın değişik versiyonları karşıma çıkarken oğullarının da yanında yer almadığını, destek konuşması yapmadıklarını okudum. İkisi de bu konuda tek kelime etmemişler. Sacit Macit hakkında soruşturma, haber başlığında ise şaşkınlıkla ağzım aralandı. Haber başlığına tıkladım.

Bakışlarım haberi hızla taradı. Ve dikkatimi çeken yerde durdum. Üst kısımlar aynı şeyin anlatıldığı doldurma bilgilerdir. ...MCT otel zincirinin sahibi Sacit Macit'in iflasından sonra bir de hakkında soruşturma kararı verildiği açıklandı. Kendisinin otelinde uyuşturucu, fuhuş, silah kaçakçılığı gibi... ağzım açık okuduğum habere bakarken bunu senelerdir pek çok insanın bilmesine rağmen bir türlü ispatlayamadıklarını hatırladım. Bunu çıkartacak ciddi maddi kaynak ve güç olmalıydı. Bunu yapabilecek tek bir isim vardı. Ona fiziksel zarar vermemişti ama yavaş yavaş itibarsızlaştırmıştı. İş dünyasından pek anlamasam da bu fiziksel bir zarardan daha beterdi bir iş adamı için.

Ağzımı kapatıp tekrardan otel seçeneklerini girdim. Şu aralar gündem de olan Alaçatı'daki otelleri araştırmaya başladım. Çoğu otelde yer yoktu. Araştırmamı şu sürekli reklamlarda karşıma çıkan sitede devam ettim. Otel mi? sorusuyla karşıma çıkan yakışıklı adamın yaptığı reklam.

Yaklaşık bir saat sonra bir hafta sonrası için bir haftalık tek kişilik yer rezervasyonu yapmışım. Belki de anneme de sormam gerekirdi ama şu aralar onun hayat tercümesini dinlemektense kafamı dinlemeyi tercih ederdim. Batuş'un duyunca delireceğini emindim. Onunla en son konuştuğumda yeni kankisiyle 'İnanamıyoğruğumm.' gibisinden bir şeyler söylüyordu. Beni de yakın zamanda kendisiyle tanıştıracaklarını söylemişti.

Otel işini hallettikten sonra işlerime geri döndüm ve günün geri kalanını haftaya iş bırakmadan geçirebileceğim şekilde düzenlemeler yaparak geçirdim.

Çiçeklerle geçirdiğim beşinci gün. Bu sabahta ofisimde masamın

değilim aksine işinize iş, gücünüze güç katmak için. Bu ortaklık iki şirketi de bulunduğu yerden daha üst bir konuma getireceğinden emin olabilirsiniz.”

Kapının önünde durmuş çatık kaşlarla toplantıya benim yerime dalmış Amer’i inceliyordum. Bulunduğum konum itibariyle onu sadece yandan profil görebiliyordum. Yerime oturmuş hatta yayılmış desem daha doğru olur çünkü geriye doğru yaslanmıştı. Dudaklarına dayadığı tükenmez kalemimle pür dikkat ona soru soran adamı dinliyordu. Yüzünde ilk defa bu kadar uzun duran bir gülümseme vardı. Oldukça nazik gözüküyordu. Adamın sorusu bittiğinde cevaplamak için ağzını araladığı sırada izlenildiğini hissetmiş olacak ki arkasını döndü. O an göz göze geldik. Yakalanmış olmanın verdiği utançla gözlerimi kaçırarak içeriye süzıldüm. Benim içeriye girdiğimi gören birkaç kişi ayağa kalkıyordu ki onlara engel oldum.

Yüzümde mahcup bir gülüşle masanın diğer ucundaki başköşeye gittim. Böylelikle Amer’le karşı karşıya oluyorduk. Tüm yol boyunca beni izlediğini hissedebiliyordum. Oturana kadar gözlerini benden ayırmadı. Oturduğum sırada başımı kaldırdım. Onun gibi masadaki herkes bana bakıyordu. Herkesin yüzünde meraklı bir yüz ifadesi vardı. Onlara üzgün olduğumu belli edecek bir yüz ifadesiyle baktım. Üzgünüm çünkü yukarıda yaşananlar sadece ikimizin arasında kalacaktı.

Toplantı bittiğinde herkes Amer’le tokalaşarak odadan çıktı. Benden daha çok hükmü geçiyor gibiydi buna bozulmadan edemedim. Sonuçta onların patronlarını bendim. Son birkaç kişi daha çıktığında onunla odada baş başa kalmıştık. Odadan çıkmak için bir adım attığım sırada çıkan son kişinin ardından kapıyı kapattı. Gözlerini üzerime dikmişti.

“Asya Hanım, sizinle baş başa bir toplantı yaparız diye düşünmüştüm.” dedi imayla. Yüzündeki gülümseme biran bana bulaşıcı olsa da hafifçe öksürerek kendimi toparladım.

“Yetmedi mi?” sordum.

Neyi ima ettiğimi anlamadan, “Ben hep daha fazlasını isterim.” dedi bana meydan okuyan bir havayla.

“Onu kast etmediğimi biliyorsun. Kalbimi gasp ettiğin yetmiyormuş gibi bir de çalışanlarımı mı çalmaya çalışıyorsun?” gözleri büyüdü. Dediklerimden tek bir şey anladığına yemin edebilirdim. Yanaklarımın kızarıklığını belli etmemek için kulağımın arkasına tikiştirdiğim saçımı önüme attım.

“Ne...ne dedin sen?”

“Ne demişim Amer Bey?” bilmezden gelerek.

“Siz ne dediğinizi çok iyi biliyorsunuz Asya Hanım” gözlerimi devirdim ve odadan çıkmak için kapıya doğru yürüdüm. Kapının önünde tüm heybetiyle duruyordu. “Tekrar edersen çıkmama izin veririm.” dedi ısrarla.

Anlatacağı her şeyi anlattığına inanmak istedim.

“Sana bundan sonra güvenebilir miyim bilmiyorum” dedim güçlükle yutkunarak. Hislerimin yoğunluğu kalbimden taşmak istercesine, kalbim deli gibi çarpıyordu. Yanaklarımı kızardığına emindim. Ümitle ona bakıyordum. Ona güvenmek istiyordum.

“Yemin ederim bu zamana kadar yalan yoktu, bundan sonra da eksik bilgi olmayacak.”

Derin bir nefes aldım ve gözlerinin içine baktım. Kendimle savaştıktan o kadar yorulmuştum ki. Artık bitsin istiyordum. Hala kızgın olan yanımda, ona aşık olan yanımda tarafından bir kenara itiliyordu.

İtiraf için belki erkendi ama onu öptüm. Ensesinden kavradım ve onu kendime çektim. Dudaklarımız buluştuğu anda titrediğimi hissettim. Bu diğerlerinden farklıydı. Bu kabullenişti sanki. İlk defa savaşıyorduk. Uzlaşıyorduk. Kabulleniyorduk.

Geri çekildiğimde soluğum kesilmişti. Onunda benden bir farkı yoktu.

Avuçlarını yüzümden çekmedi ve “Sevgilim,” dedi. Bu sefer ona kızamadım çünkü liseli aşıklar gibi bana aşkını itiraf edip, sevgili olmuş sayılırdık. Bu düşünceyle güldüm.

“Benim ilk sevgilimsin, kendimi lise de gibi hissediyorum.” dedi kıkırdayarak.

O da yüzümü incelerken güldü. “Sen de benim ilk sevgilimsin, bir ilk daha...Ve benden daha önceki kimseye seni seviyorum demedim.” onun gözlerinde hapsolmak kolaydı ama beni aşağıda bekleyen toplantıyı hatırladığımda suratımı buruşturdum ayrıca bu da yetmezmiş gibi rezil olmuşum. Ben bunun hesabını sorardım ama şu an soramıyordum. Kalbim müsaade etmiyordu sormaya.

Aynadaki yansıma baktığımda elimi musluğun altına soktum ve parmaklımı ıslattıktan sonra al al olmuş yanaklarımı ıslattım. Bugün varla yok arası ruj sürdüğüm için dağıldığı belli olmayan ruju tazelemek yerine sildim. Çantam odamdaydı. Amer'in dakikalar önce yaptığı hoş sürpriz gözümün önüne geldiğinde kıkırdadım. Kalbim onun her düşündüğümde olduğu gibi ritmini kaybetti. Yaşımın çok çok altında hareketler sergilemekten kaçınısam da sonunda kendimi tutamayıp çılgık atıp sevinç dansı yaptım. Evlilik teklifi etmemişti sadece seni seviyorum demişti ama şu an bu bile moralimi bozamazdı sonuçta her şeyin bir sırası vardı.

Sevinç hareketlerim bitip, sakinleştikten sonra yüzümde solmayan bir gülüşle lavabodan çıktım. Elim kalbimin üzerine koydum ve bir soluk bıraktım. Bu her şeyin düzene girdiğini belli eden bir soluktu. Toplantıma dönmenin vakti gelmişti. Lavabodan uzaklaşıp toplantı odasının koridoruna girdim. Yavaş adımlarla odaya doğru yürürken aralık kapıdan onun konuşmasının yankılandığını duydum. “Evet, evet... aynen dediğiniz gibi. Ben sizin işinize mani olmak için burada

çıkman lazım.”

“Çıkmıyorum.” diye ayak direttiğimde.

“Asya istersen bir ara bana tokat atabilirsin güzelim ama sırası değil.” dedikten sonra zorla beni merdivenlerden çıkarttırdı. Homurdana homurdana o merdivenleri çıktım ve kapının açık olduğunu gördüm. Çatıya çıktığımızda öğlen güneşi yüzüme vurdu. Buraya en son 15 yaşında babama sinirlenip çıkmıştım. Yerdeki gül havuzunu görmemle ufak çaplı bir şok geçirdim. Bana her gün gönderdiği güllerin binlercesi şu an ayağımın altındaydı. Tüm çatı güllerle kaplanmıştı. Amer yanıma tırmandığında ona baktım. Yüzünde telaşlı bir ifade vardı tekrar saatini kontrol etti ve rahat bir nefes bıraktı. Bana bakmadan gökyüzüne bakıyordu.

“Asya,” dedi ses tonu normale dönmüştü.

“Sana sinirliyim Amer öyle sinirliyim ki bu binlerce gül bile sinirimin geçmesine yeterli değil.”

“Özür dilerim her neyse konumuz o değil.”

“Evet, konumuz muhtemelen benim çalışanlarımın yanında küçük düşmem degildir!”

Derin bir nefes aldı ve “Değil. Bu konu daha ciddi bir mesela, çok ciddi. Bakma bana öyle ne zamandır kendime bile itiraf edemiyordum Mina olmasa.”

İçimden geçenleri söylemekte çekinmedim. “Şu an seni öldürmek istiyorum ve bunu aylardır hem kendime hem sana itiraf ediyorum. Acaba seni çatıdan atsam ve kaza süsü versem...”

“A’ceptini.”^[9] dedi bir anda. Gözleri güneş ışığının altında ıslıl ıslıl parlarsa da ne dediğini anlamadığım için boş gözle ona baktım. Bana doğru uzandı ve dudaklarına ufacık bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde “Güneş tepene mi vurdu acaba?” demekten kendimi alamadım. Yoksa o güneş beni mi çarpmıştı.

“Seninle konuştuktan sonra düşündüm. O günden sonra baya düşündüm zaten en başından beri sadece seni düşünüyordum Asya. Seninle tanıştığım ilk andan beri aklımda sadece sen vardın. O güne kadar sadece seni istediğimi düşündüm. Basit arzular bilirsin,” konuyu geçiştireceği sırada. Dişlerimi sıkıp “Bilmem.” dedim.

Avuçlarını yüzüme yasladı ve yüzümü okşadı. Parmaklarını yanağımı, dudaklarımın kenarını okşadı ama ben ona hala sinirle bakıyordum çünkü ne yaptığını anlayamıyordum.

Bu sefer “Uhibbuki!”^[10] dedi ve tekrardan öpüp geri çekildi.

Ağzımı açıp sinirle ne dediğini soracağım sırada başımı hafifçe sağa çevirip gökyüzüne çevirmemi sağladı. Önce uçağı gözükte sonrada arkasındaki yazı.

Uhibbuki Asya Akhan! yazıyordu. Kaşlarım çatılı yazıya bakarken başımı serbest bıraktığında ona baktım. “Seni seviyorum. Ben seni en başından beri seviyormuşum.” dedi.

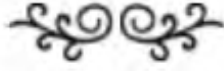
Kalbim atmayı kestğinde yüzünü inceledim. Yüzündeki çocuksu heyecana baktım. Onu ilk defa böyle görüyordum. Sanki yeni bir kelime öğrenmiş çocuk gibi heyecanlıydı. O yeni bir duygu öğrenmişti benim öğrendiğim gibi. Ona güvenmek istedim.

dedi. Ah anlaşılan 6-7 ay sonra anne kız uyumunun alasını görecektik. Bu sefer tebrik etme sırası bendeydi. Biz Peri'yle konuşurken onun canının bir anda pizza çekmesiyle dışarıda öğlen yemeği yemeğe karar verdik. Ben çantamı alırken Ali, "O da mı bizimle gelecek?" diye kabaca sordu çocuk gibi.

"Ali." diye uyardım.

"Artık akraba sayılırsınız ben de alışsan iyi olur." dedi Amer alayla. Bu Ali'yi daha çok sinirlendi ikisi de çocuk gibiydi. Gözlerimi devirdim ve Peri'nin koluna girdim. O ikisi de arkada birbirini yerken biz önden yürümeye başladık. Peri meraktan çatlayacağını söyleyip duruyordu bir de pizzanın üzerinde bol mısır istediğini.

Telefonuma gelen mesaj sessiyle dikkatimi önümdeki pizza dilimden ayırıp telefonuma çevirdim. Yemekten sonra bakabilirdim sanırım bir önemi yoktu. Peçeteyle tuttuğum dilimi tekrardan elime aldığım sırada ikinci bir mesaj daha geldi. Ben tekrardan umursamazken üçüncü bir mesaj daha sonunda dayanamayarak elimdeki dilimi tabağın üzerine bırakıp telefonu elime aldım. Bu sırada masadakilere baktığımda Ali'nin karısının iştahla pizza yemesiyle ilgilendiğini gördüm. Amer ise önündeki tableten bir haber okuyordu. Onu elinde pizza dilimi, üzerinde takımı beklediyseniz çok yanılmışsınız demektir. Benim için bir önemi yoktu. Üniversite yıllarımdan alışkındım.

Mesajı açtığımda Amer'dan geldiğini anladım.

"Akşama benimsin, kimseye söz verme."

Diğer mesajların ikisi boştu. Kaşlarım çatık cevap yazdım.

"Neden?"

Cevap gecikmedi.

"Özledim."

Son kelimeyi okuduğumda çiğnediğim hamurun boğazıma takılmasıyla öksürmeye başladım.

Amer hepsinden önce yüzünde piç bir gülümsemeyle diyet kolamı uzattı. Ondan bir yudum aldıktan sonra rahat bir nefes almaya çalıştım. Peri ve Ali iyi olduğumdan emin olmak için bir süre benimle ilgilendikten sonra eski hallerine geri döndüler. Onların bizimle ilgilenmediklerine emin olduktan sonra Amer'e döndüm.

"Sen delisin. Karşı karşıyayız zaten." diye fısıldadım masaya doğru eğilerek.

Omuz silkti. "Bu özlememe engel değil, sevgilim." dediğinde erimemek için kendimi zor tuttum. Ben kendimi ne kadar sıksam da sözleriyle kalbim eriyordu.

Amer beni eve bırakmıştı ve işinin çıktığını söyleyerek resmen

“Senden izin istemiyorum. Laf ağızdan bir kere çıkar Amer Bey.” omuz silktim. Kapının önünden çekilip üzerime doğru yürümeye başladı. Bu sefer kaçmadım. Elinin tersiyle yüzüme düşen saçlarımı geriye attı. Üzerime doğru eğilirken “Yoksa,” sesini alçalttı. “Benim kadar cesur değil misiniz Asya Hanım?”

Yüzüme alaycı bir gülümseme yayıldı. Bedenlerimiz ve yüzlerimiz birbirine çok yakındı. “Şımartmak istemiyoruz diyelim. Fazla alışmasan iyi olur.” tek avucunu yanağıma yaslayıp üzerime eğildiği sırada kalbim...kalbim son zamanlardaki haline kavuştu. Özgürlüğünü ilan etti. Güm...güm...pat...

“Asya Hanım!” Rana’nın odaya ismimi haykırarak dalmasıyla Amer’ı kollarımla iterken ondan uzaklaştım. Rana’ya döndüğümde göreceğini görmüş gibi elleriyle yüzünü kapattı. “Ben çok özür dilerim Asya Hanım, şey toplantı bitti dediler, Asya Hanım içeri de dediler...” hala eliyle gözlerini kapatıyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

“Gözlerini açabilirsin Rana, sandığın gibi değil. Benim gözüme bir şey kaçmıştı, Amer Bey’de ona bakıyordu.” gözlerimi kırıştırdım. Rana yavaş yavaş elini yüzünden çekti ve emin olmak ister gibi bana baktı. Tek gözümü kırıştırdım.

“Böyle bir yalana inanmamı beklemiyorsunuz değil mi Asya Hanım, salak olabilirim ama o kadar değil her neyse Ali Bey ve Peri Hanım geldi.” dedikten sonra bana ayıpladığını belli eden sesler çıkartarak odadan çıktı. Gözümü kırıştırmayı kesip ağzım açık Rana’ya baktım. O çoktan odadan çıkmıştı. Amer’ın kahkahasını duymamla ona dönmem bir oldu utanmadan bir de halimle eğleniyordu. Bir an aklıma iyiki Rana’nın odaya girdiği geldi ya giren Ali olsaydı. Sonuçları düşünmek dahi istemiyordum. Odadan arkama bakmadan seri adımlarla çıktım. “Asya bekle.” arkamdan seslense de dönüp bakmadan adımlarımı hızlandırdım. Odamın olduğu koridora girdim ve kapının sonuna kadar açık olduğunu gördüm. Amer’ın peşimden geldiğine emindim o bana yetişmeden durdum ve arkamı döndüm.

“Asya ne diye kaçıyorsun benden?”

“Kaçmıyorum.” başımı salladım.

“O zaman ne oldu, birden yüzün düştü?”

“Düşmedi. Ali ve Peri gelmiş onlarla ilgilenmem lazım hem ne zamandır yüz yüze görüşemiyoruz.”

“Benim gelmeme müsaade yok mu?” diye sordu onun davet etmediğine bozularak.

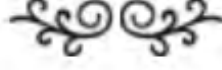
“Sen de istersen gel ama biliyorsun ki Ali’yle biraz...yani Ali’yi biliyorsun senden pek haz etmiyor.” dediğimde anlayışla başını salladı. Ben gideceğini sanmıştım ama aksine beni geçip benden önce odaya doğru yürümeye başladı. Ona engel olmak için ayağımdaki topuklulara inat peşinden koşarak gittim. Odaya benden önce dalmıştı bile. Odadakilere gür ve neşeli bir ses tonuyla selam verdi. Sesinde gizli bir öfke vardı.

Ali ve Peri masamın karşısındaki koltukta oturuyorlardı. İkisi de Amer’ın sesiyle başlarını kaldırdılar. Ali öfkeli bakışlarını Amer’e

biliyorsun değil mi? Çok güzelsin, öyle güzelsin ki...Başka birinin gözü deyse gözünü oyacak haldeydim.”

“İltifat ederken bile şiddet ve korku, olumsuz örnek oluşturabilecek davranışlar logosu kullanman gerekiyor.” Güldüğünü duydum. Ben de dayanamadım güldüm. Akıl sağlığım hiç iyiye gitmiyordu.

1 Hafta Sonra....

Üç valizin yetmeyeceğini düşünürken Dilber Hanım’dan çantaları kontrol etmesini istedim. Makyaj malzemeleri, bikiniler, günlük kıyafetler, gece kıyafetleri, pijamalar, parfümler, iç çamaşırlar, kişisel bakım ürünleri...Hala bir şeyin eksik olduğunu düşünerek evin içinde dolanmaya başladım. Annemler her sene tatile gitmeden önce sorduğu klasik soruları düşünmeye başladım. Aklımdan soruları geçirirken hepsini başımla onayladım. Neredeyse eksik yoktu saçlarım için otelin kuaförünü kullanırdım. Telefonumu elime aldım ve en başta yapmam gereken şey en son aklıma gelmişti. Dua ederek uygulamayı açtım ve regl takvimimi kontrol ettim. Bugün ayın 16’sıydı. İşaretleli olan zaman dilimi 19’ydı. Sizde duydunuz mu o sesi? O hayal kırıklığı sesini. Bir haftalık tatilim 3 güne düşmüştü. Başımı duvarlara vurmak istedim neden kontrol etmeden rezervasyon yaptırırdım ki? Gözlerim dolu dolu oldu. 3 günün keyfini çıkartmaktan başka çarem yoktu.

Niyazi amca çantaları arabaya yerleştirdi bu arada kol çantamı saymazsak çanta sayısı 4’e çıkmıştı. Regl dönemi ihtiyaçlarımı da yanıma almıştım. Ped, sıcak su torbası, ilaçlar...

Evi Dilber Hanım’a emanet ettikten sonra hepsiyle vedalaşıp çıktım. Bir hafta bu şehirden uzaktaydım. Uçağın kalkmasına 2 saatten fazla vardı. Arabaya doğru yürümeye başladım. O sırada başka bir arabanın otogarda olduğunu gördüm. siyah, Jaguar marka bir araba duruyordu. Ben arabaya yaklaştığımda arabanın kapısı açıldı.

Siyah takım elbiseli bir adam indi. Ben adama bakarken o çoktan arabanın etrafından dolanıp önünde bulunduğum kapıyı açmıştı. “Amer Bey, sizi bekliyor efendim.” dedi. Sevinmek için erken mi davranmıştım?

“Ama ben...” Amer tatile ne zaman gideceğimi sormamıştı bile ya da nereye gideceğimi?

“Uçağın hazırlıklarını kontrol edecekmiş.” dediğinde Amer’ı aramaya karar verdim. Çantamdan telefonumu çıkarttığım sırada onun beni aradığını gördüm. Aramayı cevapladım.

“Amer, neyin peşindesin?”

“Sana da günaydın hırçın sevgilim. Tatilin, tatilimizin.”

Kaşlarım çatıldı. Ona bir şey söylediğimi hatırlamıyordum. “Sen nereden biliyorsun?”

“Benim bilmeyeceğim bir şey yok sen sadece sakın ve yanıma gel.”

Homurdandım. Aslında kızmamam lazımdı hatta şaşırmamda

anlamda salladıktan sonra jeton düştü. Bugün pizza yemeğe gittiğimiz yerde mesaj atmıştı telefonuma. Hemen başımı soluma doğru çevirdim ve onun ekrana bakmakla meşgul olduğunu gördüm.

“Ben...unuttum daha doğrusu o an ciddi olmadığını düşünmüştüm.”

Ekrandakilere kaşları çatık baktığını gördüm. Neye baktığımı hatırlamam biraz geç olmuştu.

“Bunları giymeyi düşünmüyorsun herhalde değil mi?” dedi burun deliklerini genişletecek bir soluk alırken. Her ne kadar bağırmasa da sesi gür, soğuk ve keskindi. Ben ekranı indirmeye çalışırken kuş kadar hafif bilgisayarı ekranından tutup havaya kaldırdı. Engel olmak için çırpınsam da geç kalmıştım. Üçlü koltuğun çaprazındaki tekli koltuğa oturdu ve kaşları çatık birkaç yere girdi. Sanırım alışveriş sepetime bakıyordu.

“Asya, bunları ev için aldın di’mi? Ya da bunların üzerine elbise falan giyeceksin? Çünkü onlardan olsa olsa iç çamaşır olur.”

Gözlerimi devirdim ve “Amer, saçmalama istersen.”

“Sen saçmalama istersen bu...bu kalçanı kapatmıyor bile. Kadınlar plajına gideceksen olur ama başka türlü olmaz.”

Başımı geriye attım ve tartışmamak için derin bir nefes aldım. İlk günden başlamıştık. Ben de sabah eski Amer ne zaman gelecek acaba diyordum. Fazla sorgulamama gerek kalmamıştı. Bilgisayar üzerinde işini hallettikten sonra ekrana kapatıp bilgisayarı sehpanın üzerine koydu.

“Otelin plajına gideceğim ve 26 senedir ne giyiyorsam aynılarını giyeceğim. Babam bile karışmıyordu bana.”

“O Sadi. Ben Amer’im ve senin baban olmaya niyetim yok. Ben senin sevgilimim, yakın gelecekte de kocan.” diye uyardı.

“Bu gidişle biraz zor da...” diye mırıldandım. Bir süre ikimizde birbirimize bakmadan sessizce oturduk. Onun sinirli soluklarını duyabiliyordum. Bu kadar tepki göstermesine yersizdi. Nereye tatile gideceğimi bile sormamışken sadece onu giyemezsin bunu giyemezsin. Daha sevgilimken bu kadar karışıyordu. Yakın gelecekte de dediği gibi kocam olduğunda ne olacaktı acaba?

Sonunda pes edip konuşan taraf o oldu. “Yemek yedin mi?” başımı olumsuz anlama gelecek şekilde sağa sola salladım. En son pizzacı da yemiştım ve fazla acıktığım söylenemezdi.

“Dışarı çıkmak ister misin, ikimiz için bir yer ayırtmıştım.” başımı tekrardan sağa sola salladım. Oturduğum yerden kalkamayacak kadar kendimi bozuk hissediyordum. Aslında düşündükçe korkuyordum. Onun karısı olmaktan, onun gibi bir adamın. Onun yanında Arafta gibiydim. Biraz ileri gitsem cehennemi, biraz kendimi geri çeksem cennetti yaşıyordum. Genelde ne zaman ileri ne zaman geride duracağımı bilmiyordum.

Oturduğu yerden kalktı ve yanıma geldi. Ona bakmamak için başımı dik tutuyordum ta ki o başımı tutup göğsüne yaslayana kadar. “Senden nefret ettiğimi söylemiş miydin?”

Pişkin pişkin cevap verdi. “Tanıştığımızdan beri en az yüz defa.”

Saçlarımdan öptü. “Elimde olsa seni çarşafa sokmak istediğimi

kaçmıştı. Ah, iki hoş söze ve birkaç mesaja hemen erirsem olacağı buydu. Son maillerime de cevap verdikten sonra salonun ortasında dizimdeki bilgisayarda boş boş sitelerde gezinmeye başladım. Başımı kaldırdığımda hava çoktan kararmıştı. Şu aralar hat safhada olan üşengeçliğimden dolayı internetten tatil için alışveriş yapmaya karar verdim. Sonuçta bedenim belliydi ve daha önce alışveriş yaptığım güvenli birkaç site vardı. Önce bikinilere bakmaya başladım. Birçok çeşit, renk ve model vardı.

Tatil son aylarında bakmaya kalkarsam elbette istediğim bedeni bulmakta zorlanırdım. Veya renk. Genelde moda uygun olmayan pastel tonlar kalmıştı. Evde tek başıma olduğum için derin bir sessizlik vardı ta ki kapı çalana kadar. Tüm dikkatimi ekrana verdiğim sırada çalan kapı sesiyle yerimden sıçradım. Elimi kalbimin üzerine koydum ve bilgisayarı kucağımdan çekip ayağa kalktım. Bu saatte kimin olduğunu sorgularken kapıya doğru yürümeye başladım.

Ben kapıya ulaşana dek zil birkaç defa daha çaldı ve sonunda delikten baktığımda Amer olduğunu görerek kapıyı açtım. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarım üzerine kaydı. Takım elbisesini değiştirmişti. Siyah takımın yerine lacivert takım giymişti. Ben onu süzerken aynı şekilde o da beni süzdü. Üzerimde düz pembe askılı short pijama takımı vardı ve saçlarımı tepeden kalemle tutturarak dağınık topuz yapmıştım.

“Yeni moda mı?” diye sordu kapı pervazına yaslanarak. Hala bana bakıyordu. Sonrasında aklına bir şey gelmiş gibi önce arkasını döndü sonra da davet beklemeden beni iterek içeri girdi. Arkasından da kapıyı kapattı. “Bir daha kapıyı bu şekilde açma!” diye uyardı.

“Hoş geldin, tabi içeri girebilirsin, müsaidim ben de.” ona zoraki gülücükler yolladım ve kollarımı göğüs hizamda kavuşturdum. Adam içeriye girer girmez emir yağdırmaya başlamıştı.

“Sen yine de kapıyı bu halde açma ya ben gelmeseydim de bir başkası kapına dayanmış olsaydı.”

“Annem bile en az 20 sene önce bu uyarıları yapmayı bıraktı. Kapı deliğinden baktım herhalde.”

“Neden her defasında lafımı ikiletiyorsun?”

“Neden her defasında hayatıma bu kadar müdahale ediyorsun ki?” diye homurdanarak içeriye doğru yürüdüm. Salona girdiğimde bilgisayarımı kucağıma alarak eski pozisyonuma geri döndüm. Tamam aşkını itiraf etmişti, onu seviyordum ve hala onu gördüğümde kalbim deli gibi çarpıyordu ama bu hayatıma sürekli müdahale edip, emirler yağdırdığını gerçeğini değiştirmiyordu.

Salona arkamdan girdi ve oturduğum koltuğun yanında tam tepemde dikilmeye başladı.

“Oturabilirsin.” dedim ekrandan bakışlarımı ayırmayarak. Cevap vermedi sadece üzerime biraz eğildi. O yanıma yaklaşırken ekrana baksam da ekrandakilerle ilgilenmiyordum. Aklım ondaydı. Hafifçe yutkundum ve “Bu arada niye gelmiştin?” diye sordum gelir gelmez tartışmaktan asıl sormam gerekeni sormayı unutmuşum.

“Bunu cidden soruyor musun?” dedi hafif sitemle. Başımı olumlu

yüzümüzü kapattım. “Cennet demek için erken, hadi evimize gidelim.”

Beni büyük ahşap eve sürüklerken aklım tek kelime de takılı kalmıştı. Evimize... Evimize demişti o değil mi? Güneş çarpmamıştı. Yüzünde salak bir gülümsemeyle adımlarımı hızlandırarak ona, o kolumu kopartmadan yetiştim.

Merdivenli girişe geldiğimizde bir an durdu. Evi incelemem için fırsat verdi. Ev yerden yüksekteydi. Şu küçük kulübe tarzı evlerden değildi. Yaklaştığımızda daha da büyük olduğunu fark ettim. Nedense artık abartılı şeylere şaşırıyordum, aksine söz konusu Amer olunca sade ve küçük bir şey düşünmüyordum.

Amer cebinden anahtarlığını çıkarttı. Çok fazla anahtar olmasına rağmen zorlanmadan tek sefer de doğru anahtarı buldu ve kapıyı açtı. Bu zamana kadar etrafımızda kimseyi görmemiştim ve evimizin yanındaki diğer ev boş gibi gözüküyordu. Belki de adanın daha iç kesimlerinde yaşıyorlardı. İçeriye girdiğimiz anda serin havaya hissettim. Sanki birileri bizim geleceğimizi bildiği için önceden hazırlık yapmıştı. Evin içi de dışı gibi ahşap ve beyaz renkle döşenmişti. Girdiğimiz anda salonla karşılaşıyorduk. Salonun iki farklı köşesinde merdivenler vardı. Yukarı baktığımda orada odaların olduğunu gördüm. Ev ne kadar büyük olursa olsun az eşyalıydı. Duvarlar sarayının aksine bomboştı. Evde süs eşyası bile yok denecek kadar azdı. Bu hiç de Amer’ın tarzı değildi.

“Birazdan eşyalarımızı getirirler.” dediği sırada Amer’in adamlarından üç kişi ellerinde bavullarla aralık giriş kapısından içeriye girdiler. Onlar geldiğinde Amer beni arkasına aldı ve onlara Arapça bir şeyler söyledi. Adamlar eşyaları girişe bırakıp çıktılar. Gidişlerini Amer’ın arkasından gördüğümde arkasından çıktım ve valizlere yöneldim.

Bir an önce denize girmek ve güneşlenmek istiyordum. Bikinilerimin içinde olduğu valizi seçtim. Amer yukarı taşımam konusunda yardımcı oldu. Koridorun sonundaki odaya hem kendi valizini hem de benim valizimi bıraktı.

“Aynı oda kalmayacağız öyle değil mi?” dedim elim belimde yan yana duran iki valize bakarken.

“Bunu prova olarak düşünebilir bence.” dedi ama sesinden alaycılık akıyordu.

“Ne provası?”

“Düğün gecesi, balayı...” dediği anda etrafta kafasına atacak bir şey aradım ben etrafa bakınırken odadan çıktı. “Hazırlandığında haber ver!” diye seslenmeyi ihmal etmedi. O çıktığında rahat bir nefes aldım. Valizimi açtım ve içinden geçen hafta sipariş verdiğim bordo bikiniyi çıkarttım. Sıradan bir bikini gibi olsa da hem göğüs altında hem de bel hizasında çapraz gelen kısımları onu farklı yapıyordu. Beni çeken renginden çok modeli olmuştu. Belime pareyomu da bağladığımda hazırdım. Ellerimle saçlarımı havalandırdım ve yanıma havlumu da alıp odadan çıktım.

Onu kapının yanındaki duvara gözlerini yaslanmış vaziyette buldum. Yorgun gözüküyordu o ana kadar bu fark etmediğim için

15. Bölüm

Geldiğimiz yer bir adaydı. Tropikal bir adaya benziyordu. Sahil tarafının biraz iç kısmında inmiştik. Ben etrafı meraklı bakışlarla incelerken onunda benim incelemem sırasındaki mimiklerime dikkat ettiğine emindim. Burası uçağın sesi dışında oldukça sessiz duruyordu. Kafa dinlemek ve huzura kavuşmak için ideal yer gibi duruyordu. Ben kumların üzerine vuran masmavi berrak denize bakarken avucumda sıcaklık hissettim. Ona dönüp bakmadım ama beni götürmesine izin verdim.

Yürürken sahile biraz daha yaklaştık ve uçak sesinin yerini dalga sesleri aldı. Üzerimdeki kıyafetler burası için fazla kalındı. Daha şimdiden ense kökümünden boynuma terler akmaya başlamıştı. Bakışlarımı denize hasret masum Ankaralı durumundan kurtarıp ona çevirdim. Arkasında sahilin biraz gerisinde ahşap büyük bir ev duruyordu. Biraz ağaçların arasında kalsa da büyüklüğüyle aradan sıyrılıyordu. Yaklaştıkça yanında normal büyüklükteki müstakil üç ev daha gözüktüyordu. Bakalım daha ne kadar şaşıracaktım? Etrafa bakarken uçakta mızımız, uykucu ve somurtkan halimden utanır olmuştum. Amer'in gözlerine baktım ve uzanıp onu öptüm. Saniyelikti hemen geri çekildim. Yüzü aydınlandı, az önceki endişeli ifadesi silindi.

“Bu beğendin, demek mi oluyor?”

“Şu anlık evet, burası cennet gibi duruyor.” diye şakıdım. Heyecanlanmıştım. Güneş tam tepemizde olduğu için elimle

onun bilmeyeceği bir şey yoktu ama nasıl? “Görüşürüz, fazla bekletip özletme kendini.” dedikten sonra telefonu kapattı. Pes edip arabaya bindim. Bir an eşyalarımı Niyazi amcanın arabaya yerleştirdiği geldi. Eşyalarımı sorduğumda, “Efendim hepsini arabanın bagajında.” dediğinde rahat bir nefes aldım.

Amer’ın uçağının olduğu yere günler önce koşa koşa geldiğim yere şimdi yavaş ve ağır adımlarla yürüyordum. Şoför eşyaları önden götürmüştü. Köşeyi döndüğüm sırada uçağı gördüm ve yanında beni bekleyen Amer’ı ona doğru aynı yavaşlıkla salına salına yürürken o da bana doğru gelmeye başladı.

Ortada buluştuğumuzda elini belime yerleştirip yanağımdan öptü.

Beraber uçağa doğru yürümeye başladık. İkimizde sessizdik, ondaki sessizlik beni korkutmuyor değildi. Her an beklediğim bir sürprizle karşılaşacakmış gibi hissetmem normal miydi? Uçağa binmeden önce bana döndü. “Sanırım bunu uçağa binmeden önce söylemem lazım.” Size böyle hissettiğimi söylemiştim.

“Neyi?” diye sordum. Açıkçası biraz endişeliydim.

“Tatil yerimizden ufak bir değişiklik yaptım.”

“Ne?” dedim öfkeyle. Tatilin bu zamanında yer bulmak için o kadar uğraşmışken bir de değişiklik mi yapmıştı? Sakin olmaya çalışmayarak. “Keşke bana da danışma zahmetinde bulunsaydın.”

“Sürpriz yapmak istedim.” dedi çok basit bir şeymiş gibi. Muhtemelen benim yerimde başka biri olsa havalara uçardı ama ben nedense sevinemiyordum. “Nereye gideceğiz?” diye sordum merak etmiyormuş gibi davranarak.

Dişlerini gösterecek kadar gülümsedi. “Orası sürpriz.” bu gülüşten sonra iki katı endişe ve korku duymaya başlamıştım. Saçımı geriye doğru attım. “Şimdiden söyleyeyim beğenmezsem bir saniye bile durmam.”

Şartımı onaylar gibi başını salladı. Beraber uçağa bindik.

[9] senden hoşlanıyorum

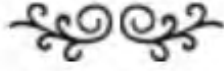
[10] Seni seviyorum

sözcükler araştırmıştım. Ben alt dudagımı dişlerken avucunu yüzüme yasladı. Bakışlarımı onunla buluşturmam konusunda zorladı. Yanaklarımın kızardığına emindim, soluğum sıklaşmıştı heyecan ve utançtan.

Bakışlarımı indirdiğimde gözlerinin ıslıl ıslıl parladığını gördüm. O da benim kadar heyecanlanmış görünüyordu. “Bana öyle bakma sadece iki üç kelime öğrenebildim.” dedim.

“Olsun güzelim, ben sana yavaş yavaş ve zevkle öğretirim.” dediğinde sesi farklı bir tondaydı. İç gıdıklayan bir an önce buradan çıkmazsak olacakların sorumlusu olacak gibi.

Etraf kapkaranlıktı sadece sahile vuran dalga seslerini duyabiliyordum. Dakikalardır Amer’ın sürprizi bozulmasın diye bu halde bekliyordum ve açıkçası meraktan çatlamak üzereydim. Birkaç kez gözümün önündeki bezi kenara çekmeye çalışırken yakalandığımdan artık cesaret edemiyordum. Sıkıntıyla nefesimi verdim. Oflamaya başlamamla Amer’dan azar yedim. Sürpriz yapacak kadar romantikken bir anda azarlayıp tüm romantizmi bozacak kadar da öküzdü.

“Az kaldı, biraz daha sabret.”

Homurdandım. “Sıkıldım ve artık merak etmeye başladım.”

Ondan cevap gelmedi. Oturduğum yerde ayaklarımı sallarken merdivenlerden çıktığını duydum. Yanıma yaklaştı ve elimi tuttu. Ondan destek alarak ayağa kalktığımda yanağımı yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bitti.”

“Nihayet.” diyerek gözümdeki bezi aşağı çektim. Tek görebildiğim Amer’ın yakışıklı yüzüydü ama geri çekildiğinde oluşan manzara. Gül yapraklarıyla donatılmış sahil, ikimiz için hazırlanmış kare bir masa, mumlar, ay ışığı... Ağzım açık sürprizi incelerken bakışlarımı tekrardan ona çevirdim. Yüzünde, yüzümdeki şaşkınlıktan keyif alır gibi bir ifade vardı. Elimini bırakmadan beraber masaya doğru yürüdük. Üzerimde beyaz yazlık bir elbise vardı. Hafif rüzgardan uçuşan elbisenin boyu uzundu, askılı ve göğüs dekoltesi vardı. Amer’ın baş başa olduğumuz için bunu sorun etmediğinin farkındaydım. Çıplak ayaklarım kum ve gül yapraklarına değerken gıdıklandım. Onun üzerinde her zamankinin aksine rahat şeyler vardı. Kısa kollu beyaz gömlek altında da krem rengi şort. Açık renk esmer tenini daha da ortaya çıkartmıştı. Çikolata şelalesi saçlarını dağınık bıraktığından mı bilmiyorum ama şu an olduğundan daha genç gözüküyordu. Daha sakin, daha romantik, bir sürü daha sayabilirdim ama her zamanki gibi yakışıklıydı.

Masaya geldiğimizde önce beni yerime oturttu. Sandalyemi çekme zahmetinde bulunmaması gözümünden kaçmasa da etrafta onca şeyden sonra bu ufak detayı görmezden gelmem gerektiğini fark ettim.

Karşıma oturduğunda, “Bunları tek başına yapmadın öyle değil mi, yoksa bir gün uyuyakalmışım demektir.” dedim hala etrafı

O da benim gibi uzanmış ve gözlerini yummuştu. Yorgun gözüktüğünü hatırladım. Birçok işin dışında benim peşimde koşturmakta onun için yorucu olmalıydı. Bir an oturduğum yerden kalktım ve yanına gittim. Elinden tutup onu sürüklemeye karar verdim. Gözlerini araladığında bana baktı. Bakışları güneşten daha yakıcıydı. “Hadi biraz serinleyelim.” dediğimde sorgulamadan kalktı. Onu denize kadar peşimde sürükledim.

Su başta soğukta gelse zamanla alıştım. Onun alışması benimkinden kolay olmuştu. Bir süre sonra çocuklar gibi şakalaşmaya başladık. Amer ve şakalaşmak...Baya eğlendiğimi söyleyebilirdim kahkahalarımız adayı cınlatırken onunla ilk defa bu kadar çok eğlendiğimi fark ettim.

Sulu şakalaşmamız bittiğinde ciddileşti, beni belimden yakalayıp kendi çekti.

“Seni istiyorum sevgilim, benim ol.” diye fısıldadı. Ona tutunmuyor olsaydım ne halde olurum düşünemedim, yüzmeyi bile unutabilirdim. “Seni seviyorum.”

“Bir ömür seninle gülmek istiyorum, seni öpmek ve sadece seni sevmek istiyorum. Sen de istiyor musun?” dedi geri çekilip bana bakarken. Duyguların yoğunluğu bazen canınızı yakar. Ona bakarken odama giren kaba saba adamı görmeye çalıştım. Kadınlarla ilgili ettiği laflar, beni peşinde süründürmesi sonrasında değişen ruh hali. İlgisi, hissettirdikleri...

“Bir ömür sadece sana senin beni delirtmeni istiyorum.” dediğimde güldü. İki anlama çıktığının farkındaydım ama ben sinirden delirtme olan anlamını tercih etmişim.

“Aslında böyle planlamamıştım.” dedi.

“Nasıl?”

“Böyle olmayacaktı. Bir anda çıktı ağzımdan, akşamı bekleyemedim.” sözlerine omuz silktim.

“Bu da hiç fena değil ama ses kaydına almayı tercih ederdim. Belki söylediklerini unutursun diye.”

İç çekti. “Sen yanımdayken ve ben bunları her saniye isterken unutmam mümkün değil.”

Onu öptüğümde geri çekildi. “Bir saniye hanımefendi,” dediğinde çatık kaşlarla ona baktım.

“Bir şeyi unutmadın mı?” gözlerine bakarken neyi unutup unutmadığımı düşündüm. Bir şeyi unuttuğumu düşünmüyordum. Başımı salladım. Bacaklarımı belinden çekeceğim sırada engel olup tekrardan beline doladı. “Kaçmak yok.” diye uyardı.

“Neyi unuttum ki?”

“Benim artık söylemekten çekinmediğim şeyi...” dudağımın kenarını okşarken biraz düşünmem için zaman tanıdı. Hafif bir jeton sesi duyar gibi oldum. Ben ona hiç sevdiğimi söylememiştim ve benden söylememi istiyordu.

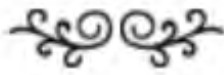
Derin bir nefes aldım. “Evet,” dedi sabırsız bir ses tonuyla.

Dudaklarım aralandı ve bir çırpıda “Uhibbuke habibi...” dedim sonrada utançla bakışlarımı yukarı kaçırdım. Doğru söylediğimden emin değildim sadece onun itiraf ettiği günün akşamı biraz Arapça

kendime kızdım yanına yaklaştığımda gözlerini araladı. Bakışları gözlerimle buluştuğunda defalarca görmeme rağmen yine ve yine kalbimi tekletti. Gözlerini yavaşça aşağılara indirdi. Onun bakışları altında üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi hissetmem normal miydi? Bakışlarının değdiği her yer yanıyordu. Her santimimi ağır ağır keşfetti. Utançla kollarımı öne çıkarttım. Daha önce defalarca bikinimle plajlarda salınsam da onun karşısında kendimi farklı hissetmişim.

Boğuk sesiyle, “Ne kadar doğru bir kadar aldığımı şimdi daha iyi anladım.” dedi yutkunarak ve başka bir şey söylemeden odaya girdi. Hangi doğru karardan bahsettiğini anlamasam da duvara yaslandım ve kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu tatil ikimize ya cennet olacaktı ya da cehennem.

Odadan çıktığında üzerinde tişört altında deniz şortu vardı. En azından şu anda şerbetli tatlılar güvendeydi. Uzattığı elini tuttum, aramızda elle tutulur yoğunlukta bir ortam vardı. İkimizde de bariz bir gerginlik vardı ama sebebini bilmiyordum.

Sahile yürürken fazla konuşmadık aslında aklıma takılan birkaç soru vardı. Mesela en çok sormaya korktuğum soru bu adanın onun olup olmadığı, ada halkının nerede olduğu, burasını nereden bulmuştu ve haritada şu an neredeydik gibi...

Kumsal ayak basılmamış gibi tertemizdi. Kumların rengi, denizin berraklığı buraya bir kez daha hayran olmuşum ve beni böyle bir yere getirdiği için yanımdaki adam da. Sahile iki şezlong ve şemsiye konulmuştu. Şezlonglara yerleştirdiğimizde tişörtünü yavaş çekimde, şu reklamlardaki adamlar gibi çıkarttı ya da bana öyle gelmişti. Ama şerbetli tatlıları özgürlüğüne ulaştığında benim özgürlüğüm bitmişti. Nefes alamadım. Saçlarını eliyle dağıttı. Bakışlarımı kaçırdım ve denize çevirdim. Burası iki katı hatta üç katı sıcaklığa ulaşmış gibi elimle kendimi serinletmeye çalıştım.

“Burada neden kimse yok?” diye sordum. Aklımdaki soruları bu kadar net sormak gibi bir amacım yoktu bir anda çıkmıştı.

“Birisinin olmasını mı isterdin?”

Gözlerimi devirdim ama ona bakmadım. “Hayır yani...”

“Ada benim ve burada sadece biz varız. İkimiz.”

“İkimiz.” diye tekrarlardım.

“İkimizi de katil etmek istemedim.”

Şaşkınlıkla ona döndüm. Aslında haklıydı ona asılan bir kızı hatta o sayının birle kalmayacağına emindim birden fazla kızı görmektense burada onunla baş başa olmayı tercih ederim. Aslında tatil planımı bozduğu için ona sinirlensem de böyle ince bir harekette bulunması hoşuma gitti. Başımı geriye doğru yasladım ve bacağıma güneş vursa da gölgede uzanmanın keyfini çıkarttım. Saatin kaç olduğunu, nerede olduğunu bilmeden şehir karmaşasından uzakta olmak güzeldi.

“Odamıza götürüyorum.” dedi gayet normal bir şeymiş gibi. Odamız... İkinci bir aitik ekiyle sarsılırken onu durdurmak istedim. Hemen evlenemeyeceğimiz söylediğime göre, hayır hayır yapmazdı öyle değil mi? Evlenmeden olmaz, demişti. Daha fazla dayanamamış olabilir miydi? Merdivenlerden çıkana kadar ona söyleyeceklerimi düşünmeye başladım. Aralık kapıyı ayağıyla ittirerek açtı. Beni yatağa kadar taşıdı sonrasında da yatağın ortasına yastıkların arasına bıraktı. Tek dizini yatağa yaslamış bana tepeden bakıyordu.

Ona engel olmak istedim. “Amer,”

“Bekle.” dedi ve valizlerden birine doğru yürüdü. Yatağımdan yerden bacaklarımı kendime doğru çekerek doğruldum. “Amer, evlilik süreci biraz daha kısaltabiliriz mesela Ankara’ya gittiğimizde hemen hazırlıklara başlarız. Kızlar, annem, Batuş falan yardım eder.” Amer valizde her ne arıyorsa bulmuş olacak ki elinde zarfla yanıma yatağa doğru gelmeye başlamıştı.

O yanıma gelene kadar hareketlerini izledim. Gayet sakın gözüküyordu. Avına yaklaşan bir aslan gibi değildi. Yine de aynı yatağın için bulunuyorduk. Elinde zarfı aramıza bıraktığı ve gömleğinin düğmelerine yöneldi.

Engel olmak için elimle onu durdum. “Amer dur. Evlenmeden olmayacağını söylemişsin.”

Bakışlarını kaldırıp bana baktı. Dediğimi anlamamış gibiydi. Bir süre birbirimize baktıktan sonra onun yüzündeki gergin ifadenin bir anda dağıldığında muzip bir hal aldığını gördüm. Ben hala endişeliydim hatta yüz ifadesindeki değişikle an be an endişemi de arttırıyordu.

“Benim yaramaz sevgilim, neler geçiyor aklından senin?” sorduğunda, “Benim mi, beni yatağa taşıyan, beni istediğini söyleyen sensin.” diye savunmaya geçtim.

“Evet, istiyorum. Ama dediğin gibi evlenmeden olmayacağını da söylemiştim. Bana güvenmiyor musun?”

Biraz düşünür gibi yaptım. “Bazı konularda hayır ve özellikle bu konuda, sürekli imalarda bulunduğun bir konuda.” dediğimde güldü. Elinin üzerindeki elimi aldı ve dudaklarına götürdü. Bileğimi öptü. “O zaman güven, sabırsız bir adamda olsam seninle sabrı öğreniyorum.” dedi.

Rahat bir soluk bıraktım. Bileğimi ondan kurtardığımda daha rahat oturdum. Aramızdaki zarfa baktım. Bana bir şeyi anımsatıyordu ama şu an hatırlamıyordum. Zarfı uzaktan inceledim.

“Bunu annen vermişti bana, Katar’a gideceğimi söylediğimde yediğimiz son akşam yemeğinde.” hayal meyal görüntü aklıma geldi. Benden gizli vermişti. Yemeği hatırladığımı belli etmek için başımı salladım.

“Baban ölmeden önce sanki öleceğini biliyormuş gibi yazmış, şimdi bunu bana neden gösteriyorsun diyeceksin,” derken zarfı parmaklarının arasına aldı ve açtı. İçindeki beyaz kağıtı çıkarttık. Katlı kağıtı açtığında uzaktan babamın el yazısını tanımıştım. Ona dair bir şey görmek yüreğimi sıkıştırmıştı. Özellikle böyle bir akşam da...

kalbinin de artık tek bir kişi için atacağını biliyorum.”

Naz yapmaya karar verdim ve “Hmmm... Yani benim kalbimden de bu kadar eminsiniz öyle mi?” sorumla beni kendine doğru çekti. Hafif bir çığlıkla ona doğru eğildim. “Şüphem olsa, o şüpheyi ezer geçerim. O kalp benim ve benim için atıyor. Bundan sonra da her an benim için atacak.”

“Seninki gibi mi?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Başını salladı. “Aynen sevgilim, benimki gibi...” Bileğimi bıraktığında karşısına çöktüm. Elindeki kutuyu bana doğru uzattı. İçinde beş taş olan yüzüğe baktım. Bakışlarım tekrardan Amer’e kaydı. Teki bile evli olduğumu en az bir kilometre ötemdekine belli edecekken beş tane olması. Ben yüzükle Amer’in arasında kalmışken, yüzüğü kutudan çıkartıp elimi avucuna aldı. Yüzüğü ince parmağıma yavaşça yerleştirdi. Parmağımda gecemizi aydınlatacak parlaklıkta ve büyüklükte beş taş duruyordu. Abartmıyorum kaldı ki takılardan anlayan ve takmaktan hoşlanan biriyimdir ama bu fazlaydı.

“Amer, sence de biraz abartmamışsın?” diye mırıldandım parmağımdaki yüzüğü incelerken. Bakışlarımı tekrardan Amer’e çevirdim onun için gayet normal hatta az bir şeymiş gibi bakıyordu. Omuz silktiğinde benden bir hareket beklediğini fark ettim. Dizlerimin üzerine kalkarak yüzünü avuçlarının arasına aldım. “Sormasan da evet, karın olurum. Ve evet, bu kalp şu an senin için atıyor. Hatta senin için ritmini kaybederek atıyor ve bundan sonra da hep böyle atacak, senin için, seninki gibi.” Kollarımı boynuna doladım ve içimdeki coşkuyu, heyecanı, sevinci ona göstermek ister gibi öptüm onu. Belimden kavrayıp beni geriye doğru yatırdığında kumların ve güllerin üzerine düştüm. Üzerime çıktı ve dudaklarına fazla hasret kalmamı engelledi.

Geri çekildiğinde “Hemen evlenelim.” dedi bir anda. Aklıma başka sorular gelmişti ama daha kibar olmayı tercih ederek, “Ne bu acele?” diye sordum.

“Neden bu sakinlik?” dedi.

“Bunun nişanı var, kınası var, düğün hazırlığı var, çeyizi var...” diye saralarken Amer hiçbirini umursamadığını belli eden bir bakış attı. “Sen varsın, ben varım ve bir adamız var. Baş başa geçireceğimiz günler var.”

Onu üzerimden itmeye çalıştım. “Saçmalama, daha kimsenin haberi bile yok. Annemler olmadan evlenemem.” bu kadar acele etmesi hoşuma gitse ben de her kız gibi görkemli, masallardaki gibi düğün istiyordum. Daha gelinlik vardı. Batuş’a sözüm vardı gelinlik bakmaya onunla gidecektik. Ve kızlar olmadan olmazdı. Başımı olumsuz anlamda sallarken Amer kafasında hangi tilkiler döndüğünü bilmediğim bir şekilde başını sallıyordu. Üzerimden kalktığında benim de kalkmama yardım etti. Ben yüzüğümü ilk gördüğüm şaşkınlıktan arınıp hayranlıkla incelerken o üzerimizdeki kumları silip beni bir anda kucağına aldı. Bir anda kendimi havada bulmanın şaşkınlığıyla dudaklarımdan ufak bir çığlık firar etti.

“Amer ne yapıyorsun?”

incelerken. Gözümün alabileceği yere kadar gül yaprakları vardı.

“Anı yaşa sevgilim, anı yaşa.” dedi iç çekerek. Dudaklarıma hayali bir fermuar çekerek masadaki yemeklere baktım. Şu filmlerde sahilde hazırlanan minik, sevimli masaların aksine burada her çeşit yemek vardı. Amer ve asla küçük şeylerle yetinememesi... Masanın uzaktan bu kadar büyük gözükmediğini düşünürken ne yiyeceğim konusunda kararsız kalmıştım. Denizden çıktıktan sonra tüm öğlenden sonrayı uyuyarak geçirmişti. Ve burası hangi zaman dilimini kullanıyor bilmiyorum ama Türkiye’ye göre saat şu an sabah 4’tü.

Yemeklerimizi yerken havadan sudan sohbet ettik. Yemeğimizin sonuna doğru yavaş yavaş denizde konuştuğumuz konuya gelmeye başladığımızı fark ettim. Amer ayağa kalktı ve elindeki kumandayla sahilin gerisinde kalmış müzik sistemini çalıştırdı. Şarkı çalmaya başladığında bana Arapça bir şey sordu. Anlamadığım için boş gözlerle ona baktım.

“Dans et benimle.” dedi. Arka fonda Sezen Aksu’nun sesini duyduğumda ne demek istediğini anladım. O gün benim için düzenlenen partide ben de ona telefonda çevirip yalan yanlışta olsa dans et benimle dediğim aklıma geldi. Cümlelerin doğrusunu az önce ondan duymuştum. Ben ona bakarken o dayanamamış olacak gibi bileğimden tutup beni kaldırdı. Masanın yan tarafındaki boşluğa yürüdük. Durduğumuzda iki elini de belimin üzerine yerleştirerek beni kendine doğru çekti.

Başımı boynuna yasladım ve kollarımı boynuna doladım. İkimiz o gecedan daha yakındık birbirimizi, erkeksi kokusunu içime çekerken şarkının sözlerini mırıldandım.

“Öfkeli, hırçın, kavgacı; ısrırgan ve edepsiz ağzı
Geceler kadar karanlık gözleri vardı
Öyle uzak iki tutsak sevişirken ağlardık
Uçtan uça suçtan suça seve seve yuvarlandık.”
Parmaklarım sırtında gezindi.

“Ben öyle birini sevdim ki balı ve zehiri vardı
Yara bere içindeydi hala cesarete tapardı.”

Şarkı bitine kadar birbirimizden ayrılmadık. Bittiğinde ise kollarımı boynundan çekeceğim sırada bana engel oldu. Başımı kaldırdım ve Sezen Aksu’nun da dediği gibi geceler kadar karanlık gözlerine baktım. Hafifçe eğilip öptü beni. Geri çekildiğinde gözlerimi araladığım kapattığının farkında bile değildim. Dalga seslerine karışan kalp atışlarımızın sesiyle birbirimize baktık. Bu ses Sezen Aksu’nun sesinden bile güzeldi.

“Karım ol.” diye emretti. Belimdeki parmaklarını çekip elini cebine attı. Benden birkaç adım uzaklaştıktan sonra bir süre kararsızlıkla bana baksa da sonunda diz çöktü. Ondak böyle bir hareket beklemediğim için şaşırsam da hoşuma gittiğini inkar edemezdim. Onun için epey zor olsa da kutuyu bana doğru uzatarak açtı. Bakışlarımız buluştuğunda her ne kadar rahatsız görünse de heyecanlıydı.

Bir kez daha “Karım ol.” dedi. “Sormuyorum çünkü ikimizin

bir vedanın ardından sapık Amer'ı tekrardan sahalarda görüyorduk. Gerçi ne zaman sahayı terk etmişti orası da tartışılır.

Bana en yakın olan noktasına, boynuna ufak bir öpücük kondurdum ve "Amerciğim?"

"Başka?"

Ona istediğini verdim. "Sevgilim!" dedim dişlerimin arasından.

"Başka?" diye mırıldandı uyku sersemi bir ses tonuyla.

"Amer, ben ciddiym en azından bunu birbirimizden biraz uzaklaştığımız zaman söyleyebilirim." dediğimde başını sallamakla yetindi. Daha sıkı kavradı bedenimi, bir sonraki aşama kemiklerimi kırmak oluyordu herhalde.

"Sevgilim, aşkım, nişanlım, müstakbel kocacığım artık bıraksan diyorum!" özgürlüğüme kavuştuğumda biraz geri çekildim. Ona sayabildiğim tüm sıfatları saymıştım. Derin bir nefes aldım ve üzerimdeki pikeden kurtuldum. Yatakta oturur pozisyona geldiğimde önüme gelen saçlarımı kulağım arkasına tıkıp Amer'e baktım. O yüzünde kocaman- bu kadarını görmeye alışık değildim- bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ve bana sanki...eğildim ve öptüm. Evet, bana öp diyordu ve ben bunu çoktan yerine getirmiştim. Ufacık bir öpücük de olsa.

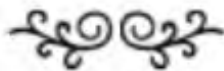
Öpücüğün şaşkınlığıyla bakışlarını bana çevirdi. Avına yaklaşan bir aslan ve artık av ortamı... Yatakta geri geri gitmeye başladım. Ben uzaklaşana kadar bacağımdan yakalamıştı bile. Başının altında birleştirdiği kollarını çıkarttı ve iki kolumdan tuttu. Ben ne olduğunu anlayana kadar beni yatağa savurmuş ve üzerime çıkmıştı. Tıpkı bir panter gibiydi. Bana bakışları içimi ısıtırken daha fazla ısınırsam alev alacağımı düşünerek kıkırdadım. Bu sabah kendimi farklı hissediyordum. Yenilenmiş gibiydim. Üzerime doğru eğildi.

"Sen az öncekine günaydın öpücüğü mü diyordun?" diye sordu alayla. Başımı salladım şımarık çocuklar gibi.

Uzandığı yerden beni kendine çektiğined engel olmadım. Sırtım göğsüne gelecek şekilde uzandık. Ona bakmaya utanıyordum çünkü bu hal, içinde olduğumuz hal, hissettiklerimiz gün geçtikçe yoğunlaşıyordu. Gün geçtikçe karşı konulamaz bir hal alıyordu ve ilk defa kendimden korkuyordum. İlk defa bir erkeğe bu kadar yapıliyordum. İlk defa sadece kalpte hissedilen masum hislerin dışına çıkıyordum. Başını boynuma yasladığında irkildim.

"Tenin tenimde...Kokun kokumda...Birbirimize karışmanın vakti geliyor. Seni istiyorum Asya, her şeyden...herkesten çok istiyorum. Ama bekleyeceğim, korkma sadece benden kaçma, benimle savaşma olur mu?"

Başımı sallamakla yetindim. Sesi beni korkutmak istemiyor gibiydi. Birkaç derin soluk aldıktan sonra yataktan çıktı. Normalde çıplak uyuduğunu biliyordum ama şu an üzerinde-çok şükür- sadece şortu vardı. O odadan çıkana kadar yataktan çıktım. Baş başa tatilin zararlı bu olsa gerek.

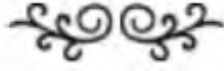

hemen bakışlarını kaçırdı. Ailemi dememişti ama ben özleminin ailesine olduğunu anlamıştım. Hep dedesiyle olduğundan bahsetmişti.

Bir süre sessizce durduk. İkimizde konuşacak halde değildik. Amer yataktan çıkacağı sırada onu durdurdum. Geçen günkünden daha yorgun gözüküyordu. Daha dağılmış, saatler önce gözlerinde heyecanı, mutluluğu, aşkı gördüğüm an bir anda gitmişti. Düşünceliydi.

Soran gözlerle bana baktı. Yüzünü yumuşatmaya çalıştığını fark ettim pek becerebilmiş değildi.

“Bu gece,” dedim. “Bu gece kollarında uyuyabilir miyim?”

Havadaki sıcaklığın verdiği etkiyle gözlerimi araladım. Bir şey sanki beni sıkıyordu ve o şeye yapışmış gibiydim. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp görüntüyü netleştirdiğim bir boyunla karşılaştım ve yoğun koku...Tüm gece soluduğum o koku...Amer kokuyordu. Onun güçlü kollarının arasındaydım ve beni sanki her an kaçacakmışım gibi sımsıkı sarmıştı kollarının arasına. Çıkardığı düzenli soluklardan hala uyuduğunu düşünerek hafifçe kıpırdanarak kendime nefes alabilme alanı yaratmaya çalıştım. Kollarında kıpırdandığımda sanki mümkünmüş gibi daha çok soktu beni kendine, sessiz bir mırıltı, derin bir soluk ve ardından düzenli soluklar... Üzerimizdeki pikeden kurtulmamızın bir yararının olacağını düşünerek ayaklarımı kullanmayı denedim. Maalesef ki ayaklarımda onun ayaklarının hapsindeydi. Tamamen birbirimize dolanmış vaziyetteydik. Onu uyandırmakla uyandırmamak arasında kaldığım da bir an gözüme yorgun gözükteği zaman aklıma geldi. Kıyamadım...Ama az daha kıyamazsam kendime kıyacaktım. Derin nefesler almaya çalıştım ve kokusuyla mest olmamaya özen gösterdim. Kokusunu her içime çektiğimde ciğerlerim bayram ediyor, kalbim pır pır oluyordu ve gerekirse son soluğumu bu kollarda verecek duruma geliyordu.

Birkaç kıpırdanmanın bir işe yaramayacağını anladığımda pes ettim. Uykum giderek açılmıştı ve perdesiz olan camdan tüm güneş ışığı odaya vuruyordu. Sıcaklık belki katlanılırdı ama onun kollarında olmanın verdiği sıcaklıkla beraber sıcaklık biraz zordu. Fısıltıdan farksız bir tonla, “Amer?” dedim.

Sadece mırıldandı. Niyeyse beni duyduğunu hissediyordum ama pek umursamıyor gibiydi. Elimi çıplak göğsüne koyup bir kez daha adını fısıldadım. “Amer, beni duyduğunu biliyorum.”

“Daha hoş bir uyandırma bulabilirsin, sevgilim.” diye mırıldandığında gözlerimi devirdim. Onun gibi bir adamın uykusunun ağır olması imkansızdı. Onu tanıyordum her an tetikteydi.

Adını dişlerimin arasından söyledim. Dün akşamki Amer’e küçük

“Bunu sana özellikle bugün göstermek için, başka bir zaman göstersem yanlış anlayabilirdin. Ama şu an seni sevdiğimi biliyorsun, senin de beni sevdiğini biliyorum.” sözlerinden hiçbir şey anlamadığım için boş gözlerle ona baktım. Kağıtı bana uzatmadan önüne koydu.

“Sana bunu vermeyeceğim Sadi’yle aramızda kalması gerekenler var ama babanın seni bana emanet ettiğini biliyor muydun?” sorduğu soruyla hayrete düştüm. Onu, iş yerine gelene kadar tanıımıyordum bile. Varlığından haberimin dahi olmadığı bir adama emanet olduğumu nereden bilebilirdim ki. Başımı olumsuz anlamda salladım. “Seni tanıımıyordum bile, yani o güne kadar.”

“Senin varlığını biliyordum fakat ben de seni tanıımıyordum. Baban bu satırlarda seni bana emanet ettiğini yazmış, nasıl güvendi, neden güvendi bilmiyorum ama öldükten sonra o şerefsizlerin sana bir şey yapacağını daha önceden anlamış olmalı.”

Akşam akşam anlattıkları bana bir rüya gibi gelirken elindeki kağıt ve el yazısı her şeyi kanıtlıyordu. Onun yalan söylemeyeceğini biliyordum ve eksik bilgi de vermeyeceğine söz vermişti. Yine de aklım almıyordu. Babam varlığından bir haber olduğum adam beni nasıl emanet etmişti, annem biliyor muydu Amer’ı? O yüzden mi ona bunca zaman yakın davranmıştı?

“Bir şekilde bu satırlar olsa da olmasa da biz bir arada olacaktıydık. Sadece başka bir zaman bunu bulduğunda seninle zorla evlendiğimi düşünmeni istemedim.” başımı anlayışla salladım. “Ayrıca keşke bu mektuba daha önce ulaşsaymışım, burada baban senin ne kadar inatçı, başına buyruk olduğuna dair uyarılarda da bulunmuş.”

Ona olabildiğince öfkeyle baktım ama yüreğimdiki hasret ve üzerime oturan duygusallık buna engel oldu. “Keşke bana da aynı mektuptan bırakılsaymış, mesela senin ne kadar egoist, kendini beğenmiş olduğunu yazan satırlar falan.” dediğimde sesimin titrediğini fark ettim. Amer beni kendine çekti. Ona ne kadar kızsam da kollarının arasına sığındım. Biraz sonra gözlerime dolan baba özlemim yanaklarımdan süzüldü. Bunca zaman güçlü durmaya, hatırlamamaya çalışsam da, babamdı o benim nasıl hatırlamazdım ki. Fazla anımız yoktu belki. Belki işini benden önde tutardı hatta daha çok severdi ama babamdı yine de. Sessizce gözyaşları yanaklarımdan yüzüldü. O an kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissettim oysa büyümüştüm. Kollarına sığındığım adamla evlenecek yaşa gelmişim. Çocukluğumda masada babamı beklediğimiz zamanlar geldi aklıma, veli toplantılarına sadece annemin gelmesi, okul gösterilerinde rol aldığım da yine beni izlemeye sadece annemin gelmesi... Dedğim gibi fazla anımız yok ama babanızı sevmeniz, özlemeniz için fazla anıya ihtiyacınız da yok.

Biraz olsun sakinleştiğimde geri çekilmek istedim.

“Her ne kadar ağlamayı istemsem de ağla, içini dök.” dedi.

“Tam bir küçük sulu göz kız çocuğu gibi oldum.” diye söylendim kendi kendime.

Bana katılmadığını belli eden bir ifadeyle baktı bana. “Ben de bazı geceler özlüyorum, ama ağlayamıyorum.” diye itiraf etti ardından

Tekrardan Batuş konuşmaya başladı. “Ben size ateşle barut yan yana durmaz demiştim Yarenciğim...”

“Sırası değil Batu.” diye uyardı Aslı. Hepsinin gözü yatağın üzerindeydi. Hafifçe öksürerek dikkatleri üzerime çekmeye çalıştığımda yanlış bir zaman olduğunu fark ettim. Hepsi şaşkın bana bakıyordu. Sanırım annemde biraz hayalkırıklığı vardı. Batuş’un bakışlarıyla kendimden neden olduğunu bilmediğim bir halde gurur duymak gelmişti ve Aslı...Aslı endişeli ve meraklıydı.

“Hepiniz çıkın dışarı.” dedi annem diğerlerine. Hala anlamadığım için yatağın yanına gittim. Aklıma pijamama ve iç çamaşırlarıma bulaşan kan geldi yatağa da bulaşmış olmalıydı. Hepsinin nasıl da yanlış anladığını fark ettiğimde kendime savunmaya geçtim. Bu sıradan yalan yanlış basının yazdığı bir haber değildi. Onların hepsi düzeltme yazılarını geçmişti. Gözlerinin önünde saçma bir düşünceye sahip olacakları kanıt vardı. Ben kendimi savunacağım sırada odaya biri daha girdi. Bakışlarım kapıya kaydı gelen Amer’di. Sessizce yutkundum. Benim bakışlarımı takip eden annemin bakışları Amer’ı buldu. Ona doğru yöneldi.

“Anne, anne dur ben açıklayacağım!” diye bağırmaya başladım.

Ben kendimi savunmaya geçene kadar annem Amer’ın karşısına dikilmişti. “Sana güvenmişim, kızımı emanet etmişim... Kocam da sana güvenmişti... Bekleyebilirdiniz evlenene kadar.” diye konuşmaya başladığında gözlerimi yumdum. Her şey daha çok birbirine dolanıyordu. Annemin ilk gece konusunda hassasiyetinin olduğunu biliyordum. Her kız için o gecenin özel olması gerektiğini söylemişti bana. Belki de ben de o yüzden bu konuda biraz endişeliydim.

“Anne sandığın gibi değil. Yemin ederim.” ararlarına doğru koştum. Ağrım artık kendini unutacağım bir duruma gelmişti. Aralarına girdiğimde Amer’e çıkmasını söyledim.

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye soruyordu Amer. Onu odadan atmaya çalışırken annemi de susturmaya çalışıyordum. Onu ittirerek odadan güç bela çıkartmayı başardığımda “Ben annemle konuşurum, sen git, lütfen.” dedim yalvaran bir ses tonuyla bana anlayamayan gözlerle baksa da odadan dediğimi yapmıştı. O odadan çıkar çıkmaz “Annem, bekleyemediniz di’ mi Batu’nun da dediği gibi, birkaç gün daha sabredemediniz.”

“Anne, ben regliyim.” dedim odadaki herkesin duyacağı bir ses tonuyla.

“Adam kızımınla gecesini gece ettiği sabah bizi düğün için çağırıyor. Sizin için düğüne gerek bile yok kızım, zahmet etmeyin.” duyduklarına şaşırmanın başka zamana bırakarak. “Anne regl diyorum.” komodininin üzerindeki telefonumu elime aldım ve regl vaktimi açarak gözünün önünde tuttum. Ağrı kesiciyi gösterdim. “Bunu içecektim ama sayenizde ağrımı bile unuttum. Bana güvenmediğin için ayrıca teşekkür ederim.” dedim sinirle.

Tekrardan sinirlerim bozularak ağlamaya başladım. Sevinsem mi üzülsem mi bilemediğim saçma bir sabaha uyanmışım. Her şey birer rüya hatta kabus gibiydi ama değildi. Odanın bir köşesinde

rahatlatmaya çalıştım. Bugünü yatakta geçirmeye kararlı bir şekilde banyodan omuzları düşük çıktım. Bir kolumu karnıma dolamıştım. Hayat neden hep kadınlara zordu ki? Gerçi Amer'i bu halde düşündüğümde nedense bir gülme gelmişti. Banyodan odaya geçtiğimde odanın kapısında hareketlilik hissettim. Ben acılar içinde kıvrılırken kapı bir anda pat diye açıldı.

“Sürpriiiiiizzzz!” duyduğum gürültü irkildim ve karşımda kızları gördüğümde çığlığı bastım. Onlarında benden aşağı kalır yoktu. Ağrıma rağmen koşa koşa kızların yanına gittim. Onlar da aynı şekilde koşa koşa geldikleri için ortada buluştuk. Aslı, Peri ve ben sevgi üçgeni gibi birbirimize dolanırken saniyelikte olsa ağrımı unutmuştum. Aslı'yla en son aramız limonu ayrılmıştık ve onu çok özlemiştim. Peri ise onu özlemem için bahaneye gerek yoktu. Kızlarla sarılma ve çığlık faslımız bittiğinde kapıda annemi ve Batuş'u gördüm. Kızlardan koptuğumda annemin kollarına koştum sonra da Batuş'un... Biliyorsunuz bu dönemler gergin, duygusal, agresif ve yine duygusal geçiyordu. Ağlamaya başladığımda tekrardan annemin kollarına sığındım. Onu da özlediğimi hissettim. Ben kollarında ağlarken onun da ağladığını fark ettim. Sanırım o da beni özlemişti.

“Ayol resmen Dram imdb 9,6 şu an. Ağlatmayın beni de... Asi-a ya yeter kız anana kavuştun işte.” diye sızlanan Batuş'a bakarken hıçkırmaya başlamıştım. Buğulu gözlerimin ardından saçlarının önünü yeşil yaptığını gördüm. “Batuş ya...” diye sızlandım. Annemden ayrılmama biraz zor oldu. Burnumu çeke çeke kollarından ayrıldım ve tekrardan kolumu belime doladım.

“Özlemişim sizi...”

“Sanırım regl.” dedi Aslı hemen. Beni nasıl da biliyordu.

“Siz nereden çıktınız böyle ya... Ben hiç beklemiyordum hangi ara geldiniz?” yanağımdaki kuruyan yaşları silerken hepsine tek tek baktım. Amer'in sürprizi bu olmalıydı. Hiç de belli etmemişti.

“Sen üstünü bir değiştir sonra konuşuruz, şenlik var bugün.” dedi Peri. Hiçbir şey anlamadığım gibi sızlanarak “Karnım ağrıyor.” dedim elimdeki ağrı kesiciyi havaya kaldırarak. Batuş bizden olduğu için sorun yoktu.

“Ben sana su getiririm sen üzerine değiştir.” dedi Aslı. O odadan çıkarken diğerlerinin yanında üzerimi değiştirmeye çekinerek yanıma geldiğim elbisemle tekrardan banyoya girdim. Açık renk giyemeyeceğim için siyah almıştım elime. Bir yerlere dayana tutuna üzerimi değiştirdim. Ağrılıyken bu iş daha bir zor oluyordu. Pijamalarımı elime alarak banyodan çıktım. Ben tekrardan odaya girerken kırılan bardak sesini duymamla adımlarımı hızlandırıp sola döndüm. Odaya girmemle hepsinin bembeyaz olmuş yüzünü görmem bir oldu. Hepsinin yüzü benimkinden daha da beyazdı. Bir tek Peri biraz daha normal duruyordu. İlk konuşan “OMG! İnanamıyoğğğruum...” diyen Batuş oldu.

Aslı biraz daha düşünür gibi başını salladı ve annem resmen kalbini tutmuştu.

Aşağıdan gelen sesler gözlerimi araladım. Sanki evin içerisinde birisi dolaşıyordu. İlk aklıma gelen Amer oldu fakat onun yanımda olduğunu hissettiğimde endişelenmeye başladım. Adada ikimizin olduğunu zannediyordum. Belki de evdeki eksikler için Amer'in adamları gelmişti. Gözlerimi tekrardan kapamaya çalıştım bu sefer bacak arasında çekilen ağrı, sıcak, akıntı... Bunlar size de bir şeyler hatırlatıyor mu? O geceden sonra beraber uyumaya başladık. Sanırım yavaş yavaş alışıyordum ama bu sabah keşke alışmasam dediğim sabahlardan biri. Bacaklarımı karnıma doğru çektim ve sakın olmaya çalıştım. Sadece ilk günüm hafif bir ağrı oluyordu ve ben o ağrıyı çekerken suratım kireç gibi oluyordu. Yataktan çıkmakla çıkmama arasında kalmıştım. Yatağa bulaşmış olmasının verdiği düşünceyle gözlerim büyüdü. Bakışlarım yan tarafımda uyuyan yakışıklı yüze kaydı. Onu şu an tekmeleyerek yataktan atma isteğiyle doldum. Acıyla kıvrılırken çatalı sesimle "Amer!" dedim onu hangi bahaneyle çıkartacağımı bilmiyordum.

Mırıldanıp yanıma sokulacağı sırada ona engel oldum. "Kalkman lazım." aşağıda duyduğum sesi bahane ederek onu çıkartmayı denedim. "Aşağıdan sesler geliyor. Bakmalısın..."

"Rüzgardır, rüzgar." dediğinde başımı camdan dışarıya çevirdim. Ağrıdan gözlerim yanıyordu.

"Dışarıda tek bir yaprak bile kıvıldamıyor bilmem farkında mısın?" sesim fazla agresif çıkmıştı ama elimde değildi. Benim sinirli konuşmamla Amer yatağı yerden başını kaldırıp bana baktı. Yüzümün halini gördüğünde ise durumun ciddi olduğunu anlamış olacak ki bana doğru uzandı. "Benimle ilgileneceğine aşağıya bak!" diye çemkirdim. Bu sefer kaşlarını çatarak baktı bana.

"Tamam sakın ol. Yüzün bembeyaz olmuş, korkma ben buradayım."

Sakin olmaya çalışsam da şu an Amer bile gözüme fazlalık geldiği için ellerimle kasıklarına baskı uygularken, "Ben iyiyim! Korkmuyorum!" dedim. Amer için durumun daha da garip bir hal aldığını yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Yatağı yerden kalktı.

"Ben birazdan gelirim. Bu arada sana yapacağım günlük sürprizi unutmadın değil mi?" adam hala sürpriz diyordu. Ağzı bozuk biri değilimdir ama içimdeki çirkef, ağırlı, sancılı, dokuz doğuran kadın sana da...sürprizine de... diye çemkirmek üzereydi. Sahte bir tebessümle başımı salladım. O odadan çıkar çıkmaz rahat bir nefes aldım. Yattığım yerden fırlayarak kalktım ve arkama bile bakmadan valizimi boşaltırken çekmeceye tıktığım ilkyardım setimi çıkarttım. İçinden ihtiyacım olanları, yeni iç çamaşır ve gecelik alarak odanın içindeki banyoya koşturdum.

İşimi hallettiğimde hala ağrıdan ayakta duramayacak haldeydim. Pijamama ve iç çamaşırlarıma bulaştığını fark ettiğimde onu ayrı bir poşetin içine tıkarak çöpe attım. Elimi yüzümü yıkadım ve kendimi

getirmek, kalbe getirmekten daha zordu ve biz bunca zaman bu yüzden beklemıştık.

“Hayır,” başımı salladım. “Hayır, şu anlık bir sorun yok. Sadece şaşkınlığım, Aslı’yı ve annemi çok özlemişim bir an onları öyle karşımda görünce afalladım.” dedim hafif tebessümle. Saçlarımı okşayan parmakları tebessümümle yukarıya kalkan dudaklarımın kenarına yerleşti. Orayı okşadı ve emin olmak ister gibi yüzümü inceledi. “Amer, günlerdir seni istiyorum diye başımın etini yemiyor musun? Ben de hem kendimi başımı hem de seni bu dertten kurtarmak istiyordum belki de.” dedim ve yaptığım imayla yanaklarımın yavaş yavaş kızardığını hissetmeye başladım. Amer’in dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı sonrasında o gülümseme sesli gülüşe dönüştü. Bu hoşuna gitmiş gibiydi, gitmez miydi?

“Allah muhabbetinizi arttırsın ateş parelerim...Oh oh buldun tabi yakışıklı adamı götür bakalım Asia Hanım...” Batuş’un sesini duymamla geri çekildim. Koridorun başında dikilmiş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bizi dikizliyordu.

“Batuş!” dedim hafifçe öksürerek.

“Ayol utanma sen de, sanki bilmiyoruz. Neyse sırrın ben de.” göz kırptıktan sonra kırta kırta içeriye gittiğinde arkasından gitmek için birkaç adım atmıştım ki Amer bana engel oldu. Tekrar kaşları çatık Amer’le bir araya gelmişim. “Ne sırrı, ne diyor bu?”

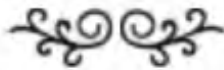
Ah Batuş yakıntın beni! Ne yalanı söyleyeceğimi düşünürken Batuş’un annemden daha zor ikna edildiğini unutmuştum. Bir de o neye inanmak isterse ona inanırdı ve kimse ona engel olamazdı.

“Bir şey demiyor, hiç zamanın da aramızda geçen bir şakalaşma.”

“Bana yalan söyleme Asya, kızardın.”

Gözlerimi devirdim. Onu etkileyecek ve en azından kısa bir süre beni rahat bırakacak bir pembe yalan düşünmeye başladım. O kolumu sıkıca tutarken, boştaki diğer elimi kullandım. Üzerindeki gömleğin yakasında parmaklarımı gezdirdim. Dikkati bir anda oraya kaymıştı. Parmaklarım yakasından yukarıya boynuna ve ensesine kaydı, yumuşak çikolata şelalesi saçlarını okşarken, “Belki içimdeki ateş dışarı vurmuştur, habibi.” dediğimde Amer duyduklarının şaşkınlığıyla kolumu serbest bıraktı. Ve ben de kısa sürecek özgürlüğümden çabucak faydalanıp arkamı dönüp hızlı adımlarla ondan uzaklaşmaya başladım. Arkamdan homurdandığını duydum.

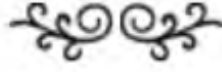
“Kaç bakalım, kaç Asya! O gün geldiğinde seni hangi ateş kurtaracak acaba!”

Akşama doğru evdeki hazırlıklar başlamıştı. Amer’in sürprizi yetmezmiş gibi bir de Batuş’un sürpriziyle karşılaşacakmışım bugün açıkçası biraz korkmuyor değildim. Batuş’u severdim ama onun ne kadar uçuk kaçık ve çılgın bir insan olduğunu da bilirdim. Bu tarz bir durumda da Amer’in nasıl köpüreceğini?

“Kına mı?” diye sordum. Dügün konusu gerçektir.

Ağrım kesiciyi alıp ağrımı kontrol altına aldıktan sonra göz kızarıklığımı kapatacak hafif bir makyaj yapıp aşağıya indim. Daha merdivenlerden inerken aşağıdaki gürültüyü duyabiliyordum. Mutfağa ilk girdiğimde bu kadar büyük ve geniş mutfağa ne gerek vardı diye düşünsem de bugün ne gerek olduğunu gözlerimle görmüş olmuştum. İki tane daha önce görmediğim kadın masayı hazırlarken bizimkilerde onlara yardım ediyordu. Annem benim geldiğimi görünce oturduğu yerden başını kaldırıp mahcup mahcup bana baktı. Sabahki tatsız olayın etkileri hala sürse de unutmayı tercih etmiştim.

Masanın hazırlığı bittiğinde erkekler eve girdi. Ali’yi özlediğim için ilk onun boynuna atladım. Amer’e yandan bir bakış attığımda kaşlarının çatıldığını gördüm. Kuzenimden kıskanacak değildi herhalde. Ali’den ayrıldıktan sonra sevgilime ve yanındaki adama baktım. Amer’in yanındaki adamı daha önce görmediğim için kaşlarımı hafifçe çatarak baktım. Amer gibi esmer, uzun boyluydu, biriydi ama gözleri açık kahverengiydi. Amer’den daha sıcak bakışlara sahipti. Ben bakışlarımı adamdan çekip bana kaşları çatık bakan sevgilimi yönlendirdim. Tanıştırması gerektiği aklına gelmiş olacak ki, “Asya bu kuzenim Haris,”

Sonra da adama dönüp Arapça bir şeyler söyledi. O yüzüne yayılan çarpık bir gülüşle başını salladı ve elini bana uzattığı sırada Amer eline vurdu. “Bu veledten uzak dur.” dedi bana uyarıcı bir ses tonuyla. Beni hem kuzenimden hem kuzeninden kıskanacak değildi. Ben de gülümseyerek adama başımı salladım. Amer’in veled dediğini düşünürsem görünüşüyle yaşı en fazla 22-23 olmalıydı. Amer kuzenini yanından gönderirken kolunu beline atıp beni mutfaktan çıkarttı. Kaşları hala çatıktı ve endişeli gözüküyordu. Kimsenin olmadığı sessiz bir yere geçtiğimizde beni kendine çevirdi ve bakışlarımızı buluşturdu.

“İyi misin, bir sorun mu var?” sesi endişeli geliyordu ve bakışları da yüzümde gezindi, vücuduma baktı sanki eksik, kusurlu bir yer arıyor gibiydi. “İyiyim,” dedim gayet sakın bir ses tonuyla. Aniden sabah kalkar kalkmaz annemleri karşımda görmem dışında gayet iyiydim.

“İstersen, erteleyebiliriz her şeyi ama gerçekten istersen. Biraz daha sabredebilirim, az daha.” dedi aslında hiç sabrının kalmadığını belli eden bir ses tonuyla. Elleriyile saçlarımı okşadı ve omzumun gerisine attı. Endişeli bakışları sorar gibiydi ama bir yandan da dudaklarımın arasından olumsuz bir kelime duymaya hazır değil gibiydi. Aslında her şey bir anda oluyor gibiydi. Bir buçuk hafta öncesine kadar aşk itirafını aldığım adamla birkaç gün içinde evlenecektim. Bu kulağa delilik gibi geliyordu ama içimdeki hisler, sanki daha bir buçuk haftanın öncesi var diyordu. Aşkı dile

ağlarken annemin tekrardan odadaki herkesi bozduğunu duydum. Ona da diğerleriyle beraber gitmesini söylemek istedim ama sustum. Bakışları camdan dışarıya denize çevirdim. Sahilde Ali, Amer ve bir adam da duruyordu. Bir şeyler konuşuyorlardı ama Ali gergin duruyordu. İç çekerek ağlarken Amer'e baktım. Yüzünü net göremesem de yakışıklı yüzünü hayal ettim, onun yanımda olmasını istedim.

Kolumda hissettiğim baskıyla bakışlarımı sevdiğim adamdan çekip anneme çevirdim. Onun da gözleri kızarıktı. Bakışlarım birkaç saniye yüzünde gezdirdikten sonra tekrardan cama çevirdim. Ona sinirliydim bana güvenmediği için.

“Özür dilerim, kızım, Asya'm...”

“Dileme anne, lütfen.” bakışlarımı camdan dışarıda tutarken onun huzursuz soluklarını duyabiliyordum. Şu an ya tek başımı kalmak istiyordum ya da Amer'in kollarında. Bacaklarımı karnıma çektim. Sabah sarılmasına izin vermediğim için kendime kızdım. Özlemiştim... Aptal aşık olmaya başladığım için başımı salladım olumsuz anlamda... Meğer inadını bırakırsam ne güzel gönlümü kaptırıyormuşum ona. Zaten sırf ona kapılmamak için bunca zaman onunla savaşmadım mı? Hem onunla hem kalbimle... Şimdi evlilik, onunla geçecek bir ömür, bu kadar kısa sürede üstelik. Birbirimizi sevdiğimizi yavaş yavaş öğretirken aklımı başka şeylerle meşgul ederken annemin sesini duydum.

“Asya ben öyle demek istemedim kızım, ben seni bunca zaman özgür bıraktım biliyorsun sadece bir an kızımın büyüdüğünü kabullenemedim.. Baban benden daha geleneklerine bağlı bir adamdı.”

“Anne ben Amer'le evleneceğim, kaldı ki böyle bir şey olmadı. Benim burada kızdığım tek şey bana güvenmemen geri kalan tek bir şey umurumda değil.”

“Haklısın, haklısın... Düşünemedim bir an. Sanırım Yaren Akhan yaşıyor kızım.” ilk defa yaşlandığını kabul ettiği için içimden gülmek geldi. Yanaklarımdaki yaşları sildim. Bakışlarımı Amer'den çektim ve anneme çevirdim. O da benim gibi Amer'e bakıyordu.

“Seni çok seviyor.” dedi bir anda.

“Nereden anladın?” diye sordum dedim ya kendimi bırakırsam aptal aşık olurum diye. Yavaş yavaş oluyordum. Yavaş yavaş silahlarımı bırakıp teslim oluyordum aşka...

“Anneler anlar, hatta bunları siz anlamadan önce de anlar.” dedi imayla. Gözlerimi devirdim. “Sen gerçekten yaşıyorsun Yaren Sultan.” dediğimde de azarlar gibi baktı bana anlaşılan eski halimize çabuk dönmüştük.

“O tek seferlikti küçük hanım,” dedi ardından elimi avucuna alıp sıktı. “Özür dilerim kızım, ben sana güveniyorum. O adam da güveniyor ve ikinizin aşkına daha çok güveniyorum. Sanırım anneanne olacağım zamanlara da kendimi hazırlamam lazım.” tekrardan yaşından bahsettiğimiz için güldüm. “Bu 2 oldu ve son.” dedi.

“Şimdi akşamki kınaya hazırlayalım seni.”

“Ali.” “Abi.”

Ağabey kardeşi sakinleştirdikten sonra eve geri döndük. Amer ve kuzeni çokta çıkmışlardı ve salondaki hazırlığı annem devralmıştı. Evdeki iki çalışanda ona yardım ediyordu. İçeriye padişah tahtı gibi bir sandalye getirildiğinde bu gecenin sakin bitmeyeceğini anlamış oldum. Mor taht odanın bir köşesine yerleştirildi. Koltuklar çekildi ve az eşya olmasına rağmen gece için fazlalık olacak şeyler odadan çıkartıldı. Etrafımdaki hazırlığı izlerken avucumu kalbimin üzerine bastırdım. Bu gece heyecandan bayılmazsam iyiydi, şu anlık düşüncü düşünmek dahi istemiyordum. Amer ve ben, karı koca olacağımız yola bodoslama dalmıştık.

Akşam için erkeklerin hepsi evden uzaklaştırıldı ve Aslı'nın hazırladığı şarkılarla geceye başlandı. Batuş yanımda sürekli sinsi sinsi etrafa bakıp kıkır kıkır gülse de şarkılarla eğleniyorduk. Biz bizydik sonuçta. Gece yavaş ilerliyordu ve biz Aslı ile şarkılara eşlik edip hoplayıp zıplarken Peri bize kızmakla meşguldü haklı olarak, o karnını tutup daha narin hareketlerle dans ediyordu. Annem ise odanın bir köşesinde düşünceli ama bizim eğlenmemizden memnun bir duruşla bizi izliyordu. Aslı birkaç kez onu da ayağa kaldırmaya çalıştı ama çalışmaları başarısızlıkla sonuçlandı.

Bir Demet Akalın şarkısına eşlik ederken Batu'nun kolumdan tutmasıyla zıplamayı kestim. Beni kolumdan sürükleyip koltuğuma yerleştirdi. Ben şaşkın gözlerle ne yaptığını anlamaya çalışırken kafama da tacımı yerleştirdi. “Ne oluyor Batu?”

“Ayol utanmasan başka taraflarına da kına yaktıracaksın sevinçten, şu kına işini halledelim sürprizim var sana.” göz kırptıktan sonra tekrardan kıkırdadı ve Aslı da ona eşlik etti.

“Ne işler çeviriyorsunuz siz?” diye sormamla ışıkların kapanması bir oldu. Türküyle beraber kına tepsisi getirildiğinde ağlamam gerektiği yerde gülmeye başladım sanırım Aslı'nın çalışanların getirdiği tepsie bu kadar çabuk atlayacağını düşünmemiştim. Batu, Peri ve Aslı etrafımda dönerken onlara gülmekten kendimi alamıyordum. Elimle ağzımı kapattım ve gülmekten gözümde gelen yaşları sildim. Işıklar açıldığında o akşam ilk defa annem yanıma gelmişti, önümdeki tülü açtı. Onun gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm, beni gülmekten kızarmış yüzümü gördüğünde o da güldü.

“Biri güle oynaya kocaya gidiyor, biri de güle oynaya kızını kocaya veriyor. Ayy...” biraz düşünür gibi yaptı. “Gerçi haklılar ben de Amer gibi herife gitsem güle oynaya giderim.” Batu konuşmaya başladığında hep beraber gülmeye başlılık. “Şanslı Asia seni, seni gidi seni...” omzumdan dürttüğünde “Ya Batu güldürme.” dedim ama gülmekten kendimi alamıyordum.

Annem kınayı elime sürdü. Aynı şekilde kızlara da hepimiz ellerimize kırmızı beze bağladıktan sonra kaldığımızda yerden devam edeceğimizi düşünmüştüm ama hiçbirisi kalkmam izin vermedi. Bir süre sonra tekrardan ışıklar söndü. “Aaa kınayı yaktık ya, kaç defa yakacağız ben orama burama yaktırtmam...” diye söylenmeye başladım. Bir süre sonra tanıdık bir mezdeke melodisi doldu kulağımı ve ışıklar açıldı. Ben gözlerimi alıştırana kadar

Aslı sonunda, “Ben gidiyorum.” diye odadan çıktığında Amer’in kollarından çıkıp peşinden gitmeye karar verdim. Peri de bana eşlik etti.

Evinden dışarı çıktığımızda Aslı söylenmeye başladı. “Ben bu adamı öldürürüm, yemin ederim öldürürüm. Ukala, pislik, kendini beğenmiş herif!” sinirden ağaçlara bağırırken bizi arkasında fark ettiğinde, “Şu adamın olduğu evde bundan sonra bir saniye bile durmam!” diye beni uyardı. Aslı genelde insanlara karşı sevecendir ve alttan almaya çalışır onu bile bu kadar sinirlendirdiyse bu Haris’te ciddi bir sorun vardı.

“Ne olduğunu anlatacak mısın?” dedi Peri iki yumruğunu hafif şiş karnının iki yanına yaslayarak, “Bence en azından anlatırsan yardımcı olmaya çalışırız, en azından birkaç günlük idare etsen kuzum biliyorsun Amer’in kuzeni.”

“Ben de senin kuzenim Asya. Ya o ya ben. Bana ne dedi biliyor musunuz ben sabahtan beri onu dikizliyormuşum hatta ondan etkilendiğimi çok belli ediyormuşum. Ben senin nerene bakayım ya Allah aşkına egoist pislik. Onun cazibesine pek kapılmamalıymışım. Nereden geliyor bu özgüven acaba? Benim canımı yakmak istemezmiş ama çok ısrar edersem bu gece sahilde beklemem yeterliymiş.” sinirle dişlerini sıktağında içimden kimin kuzeni demek için zor tuttum kendimi ama bir yandan da Amer’in kuzenine karşı neden bu kadar sert olduğunu anlamıştım.

Kollarımı ona sarılmak için açtım ama bana engel oldu. Ortada böyle bir şey yoksa Aslı neden Haris’in dediklerine bu kadar sinirlenmişti ki. “Sırası değil Asya.” dedi.

“Tamam, biraz sakın olur musun, nefes al ver, al ver. Boşver ben Amer’le konuşacağım gerekirse bu gece aynı odada kalırız böylelikle seni rahatsız edemez olur mu? Sonuçta o da onun kuzeni kuzum adama kov diyemem, üstelik onun evinde hatta onun adasında.” ben mahcup mahcup Aslı’ya bakarken o bana pörtlemiş gözlerle bakıyordu.

“Ne...ne adası mı? Yok artık bana şaka yapıyorum de. En azından sadece ev ve uçak onun gerisi kira de...” başımı dediklerimin maalesef ki doğru olduğunu belirten bir şekilde başımı salladım.

“Bu koskoca ada, onun yani.” dedi Peri etrafımızdaki ağaçlara ve eve bakarken. Başımı tekrardan salladım. İkisi de bana şaşkın gözlerle bakarken Ali yanımıza geldi.

“N’oluyor, hayırdır hanımlar?” dedi sanırım bağıışı duymuş ama yetişememişti. Şaşkınlıktan çıkıp Ali’ye müdahale eden ilk kişi Peri oldu ki onu sakinleştirip, yumuşatacak tek kişi de oydu. “Sorun yok, aşkım.” dedi.

“O bağıış, kırılma sesleri neydi peki? Yine bu Araplar bir işler mi çeviriyor bir tanesi yetmezmiş gibi kuzeniyle de uğraşıyoruz.” dediğinde uyaran gözlerle ona bakıp “Ali!” dedim.

“Zaten yatsın kalksın sana dua etsin bu herif, hala kılım. Böyle oldu bittiye getirdi istemeden kaçmak için ama ben ona çektirmesini bilirim.”

Bu sefer hepimiz aynı anda farklı kelimelerle onu uyardık. “Aşkım.”

“Ay keçe gibi olmuş saçları hala başını arabaların önündeki köpek yavruları gibi sallıyor. Anladık buldun yakışıklı, karizmatik...” Batuş, Amer’li hayallere dalmadan hafifçe öksürdüm. “Adamı duramıyorsun yerinde de bugün saçın güzel olmazsa görürüm ben seni!”

Sıkıntıyla nefesimi dışarıya verdim. Havanın sıcak olması yetmiyormuş gibi kafa derim yanıyordu ayrıca Batu yanında iki arkadaşını daha yetirmişti biri el tırnaklarına oje sürerken diğeri pedikürümü yapıyordu. Bu aynı anda hem ayağımın hem de kafa derimin yanması demekti. Az daha zorlarsa evlenmek istemiyorum diye bağıra bağıra ağlayabilirdim ama başımdakilere acıyordum. Böyle bir durumda beni evlilikten soğuttukları için Amer’ın gazabından ömür boyu kurtulamazlardı.

Batu saçımı çekiştire çekiştire istediği modeli verdikten sonra makyajım geçti. Kendimi bugün onun ve arkadaşlarının eline bırakmışım. Kına için bu kadar süslenmeye gerek yok desem de dinletememişim. Bir bildiği varmış gibi beni süslemek ve bana çemkirmekle meşguldü. İsteddiği bir şey olmadığında iki hatta üç katı sinirli oluyordu.

Makyajımı da kısa süre de haletlikten sonra beni ayna karşısından zor kaldırıp Aslı’yı sandalyeye oturttu ve ben de elbisemi giymeye gittim. Elbette arkamda, “Asia eğer o saçını veya makyajını bozarsan seni saçını başını yolarım.” demeyi ihmal etmemişti.

Merdivenler aşağıya inerken bacağımın yırtmacını elimle kapatmaya çalıştım. Erkekler hala evdeydi ve birileri onları kovmadan onların gitmeye niyeti yok gibiydi. Merdivenlerden ayağımdaki topuklar ve yırtmaçla verdiğim sınavla dikkatle inerken bir anda duyduğum bağırişla merdivenin ahşap korkuluklarını tutundum. Sesin sahibin Aslı olduğunu anladığımda son basağıma atlayıp sesin geldiği yöne doğru yöneldim. Odadan çıkmadan önce Aslı’nın son salondaki hazırlıklara bakacağı aklıma gelmişti. Ardından bir şeyin duvara çarpması ve kırılma sesi, bir şeyin daha, bir adam kahkahası duyduğumda kaşlarım çatık salona yöneldim. Benimle beraber Peri ve Amer de salona yönelmişti. Birbirimize ne olduğunu anlamadığımızı belirten bakışlar attıktan sonra salona girdik. Salona girdiğimizde Amer’in beni aniden kendine çekmesiyle yanımdan bir cam bardak uçup duvara çarptı.

“Yeter!” dedi Peri hepimizden önce. Başım Amer’e yaslı olduğu için odanın bir kısmını görebiliyordum. Başımı kaldırıp baktığımda Aslı’nın sinirden elbisesi kadar kıpkırmızı olduğunu ve Haris’in bundan keyif alır gibi bir halinin olduğunu gördüm. Amer kuzenine öfkeyle baktıktan sonra Arapça bir şeyler söyledi. Atladığı bir nokta vardı ki Aslı da Arapça biliyordu. O da her ikisine bakarak cevabını Arapça verdi. Peri ile birbirimize baktık ve ikimizin yüzünden de aynı ifade geçti.

yüzsüzler hiç bırakmazdı. Biri Ali'ye takmıştı kafayı biri Amer'e hatta Peri'yle beni pis çirozlar kapmışlar gül gibi herifleri diye de yerden yere vurmuşlardı. Aklıma gelen düşüncelerle gülmek istesem de gülememiştim.

Odanın kapısını sessizce araladım ve başımı dışarı sarkıtıp etrafa bakındım. Koca bir karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Kapıyı biraz daha araladım ve o odaların kapıları görmem için yeterli ışığa kavuştum Yavaş ve sessiz hareketlerle aralın kapıdan süzıldüm. Amer'in odası merdivene en yakın olandı. Yani Ali'ye göre benim kalacağım odaya en uzak kapıydı. Annemler evin yanında diğer ahşap evlerden birinde kalmaya ikna olmuştu fakat Ali bu evde kalıp Amer'le beni ayrı odalarda yatırmaya and içmiş gibi bu evde kalıyordu. Parmaklarımın ucunda bir iki adım atmıştım ki birinin belimden sıkıca kavramasıyla dudaklarım aralandı. Çığlığım üzerine kapanan koca bir elle boğuk bir inlemeye dönüştü. Çırpınıp uzaklaşmaya çalıştım. O an aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Sadece beni saran kollardan kurtulmak istiyordum ki bir ses duydum.

“Sakin, sakın ol sevgilim...” Amer'in derinden gelen sesiyle çırpınmayı kestim. Beni bırakmadan odaya sürükledi. Işık bir anda gözüme nüfus ederken kapıyı arkamızdan sessizce örttüğünü duydum. Dudaklarımın üzerindeki avucu ve belimdeki kolu gevşediği anda ona döndüm.

Gerçekten oydu ama odamın hemen yanında ne işi vardı ki?

“Aklını mı kaç...” eliyle biraz sessiz olmam gerektiğini belirten işaret yaptı. Sessiz ama aynı gergin ses tonuyla, “Aklını mı kaçırdın sen? Ödüm koptu.” elimi göğsümün üzerine koydum ve bir süre sakinleşmeye çalıştım. Kalbim hala deli gibi çarpıyordu ve onun yakışıklı yüzüne bakarken sakinleşmesi pek de mümkün değildi.

Ben soluklanırken yüzünün gerildiğini gördüm. “Nereye gidiyordun?” diye sordu.

“Esas senin kapının önünde ne işin vardı?” sorusuna soruyla karşılık verdim.

“Senin kapının önünde ne işim var sence Asya?” sorduğu sorunun sorgulanacak bir yönünün olmadığını fark ettiğimde ona hak verdim. Demek o da benim odama geliyormuş.

“Şimdi sıra sende, nereye gidiyordun?” dedi üzerime doğru gelirken kaçmak yerine olduğum yerde kaldım. Gece karası gözleri deniz gözlerimle buluşmuştu. Ona doğruyu söyleyip gece gece egosunu okşamak istemediğim için boğazımı tutarak hafifçe öksürdüm.

“Su içmeye,” dedim sakın bir ses tonuyla “Susuz kalmışım tüm akşam.”

“Peki, neden bunu neden parmak ucunda giderek yapıyordun?” Akşam akşam Sharlock Amer Affan Bey'le uğraşıyordum. Gözlerimi devirdim. “Senin yanına geliyordum. Ev çakallar doluyken seni tek bırakamazdım.” diyerek aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp boyuna sarıldım. Kokusunu içime çektim. Onu özleme sürem gittikçe azalıyordu. Göğsü titrediğini güldüğünü anladım. “Demek çakallar...” o konuşmaya devam etmeden araya girdim.

gür ve kendinden emindi.

“Batu’nun yaptığı bir sürprizdi nereden bile bilirim ayrıca zararsız olduklarının farkındaydım. Ama bana herkesin için bağıramazsın.” dedim onun kadar kendimden emin bir ses tonuyla. Terden enseme yapışan saçlarımı tek elimle kenara çekip omzuma attım. Daha yeni dans ettiğim için hala vücudumdan ter çıkıyordu. Elimle yüzümü yelledim. Amer sadece hareketlerimi izliyordu. “Bitti mi?” diye sordum tek kaşım havada.

“Çok güzelsin.” diye mırıldandı. Gözlerindeki hayranlığı gördüğüme yemin edebilirdim. Benden biraz uzaklaşıp bakışlarını yüzümden vücuduma indirdi. Bacak yırtmacımı gördüğünde eliyle kumaşı çekti ve homurdanarak örttü.

“İltifatların ardına sığınamazsın.” dedim burnum havada.

“Biliyorum.”

Bakışlarımız tekrardan buluştuğunda onun içmediğini biliyordum ama bana sarhoş gözlerle bakıyordu. Aklından ne geçtiğini bilmeye çok ihtiyacım vardı. “Benden başkasına sallama.” dedi. Başta neden bahsettiğini anlamasam da sonrasında konumuzun kalçalarım olduğunu fark ettim.

“Başka bir emrin?”

“İster emir olarak gör ister rica, kendini dans ederken görmediğin için ne hissettiğimi bilemezsin. Ses tonum için özür dilerim.” yelkenler çoktan suya indiğinde avucumu yüzüne yasladım. Sevgi arttıkça tahammül artıyordu. “Belki...” dedim. Onun özrünün üzerine. “Düğünden sonra sana bir sürprizim olabilir eğer bu gece bizi rahat bırakırsan.”

“Eğer tahmin ettiğim şeyse, bu gece evleniyoruz.” dedi. Kıkırdarak doğru tahminde bulunduğunu düşünerek başımı salladım. Konuşmadan da anlaşılabiliyorduk ufak ipuçlarıyla.

“Sen beni öldüreceksin kadın.”

“Sakin ol müstakbel kocacığım, bu daha fragman film başlamadı bile.”

Akşam Ali ve Amer’in zararsız olduklarını anlamalarına rağmen evden çıkmamalarıyla gecemiz erken bitmek zorunda kaldı. Herkes odalarına çekildiğinde yorgunluktan ölmek üzereydim. Üzerimi değiştirip yatağın üzerine kendimi bıraktım. Amer’i bizi rahat bırakması için ikna etmesi zordu, Ali’nin elimden Batu’nun kankalarını almak ayrı zordu. Zorlu ve eğlenceli geçen gece beni baya yormuştu. Bir süre sonra aklıma bir kelime takılmıştı. ‘Batu’nun kankaları’ Yatağın içinde doğrulup komodinin üzerinde duran telefonun saatine baktım. Gece yarısını çoktan geçmişti. Herkes gibi Amer de bir odaya çekilmişti ve beraber uyuduğumuz odayı bana bırakmıştı. Aklıma gelen düşüncelerle yatağın içinden çıktım ve ellerimle dağılmış saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Batu’yu biraz olsun tanıyorsam o Amer’i rahat bırakmazdı. Hele o

karşımda Amer maskeli iki adam bellerine bağladığı boncuklu kemerleri sallayarak dans ediyordu. Bu manzaranın ardından kahkahalarımı serbest bıraktım. Batu'dan korkmakta ne kadar da haklıydım. Kızlar beni kaldırdığını hep beraber kıvırtmaya başladık. "Yallabina Yalla...Ya Habibi yalla..." sıcağın saçlarımı tepemde toplayarak kalçalarımı oynatmayı sürdürdüm. Aslı da bana eşlik ettiğinde birbirimize doğru eğilerek dans ettik. Adamlardan biri yanıma gelip kalçasını vurduğunda önce şaşırsam da sonra yüzündeki Amer maskesiyle tekrar kahkaha attım. Anneme baktığımda o bile gülüyordu. Aslı ile adamı ki ben Batu gibi olduğunu düşünüyordum aramıza alıp dans ederken bir anda müziğin kesilmesiyle hepimiz birbirimize baktık. Şarkının burada bitmediğini bilecek kadar dinlediğimiz için ben Aslı'ya bakarken o da bana bakıyordu. Peri de bakışmamıza eşlik ettiğinde Amer'in sesini duydum.

"Asya!" diye gürledi. İlk defa bu kadar insanın için bana bağıriyordu. "Bu saçmalık da neyin nesi?" bakışlarımı kapının önünde bize bakan üç adama çevirdim. Ali de en az Amer kadar sinirli bakıyordu ve gözleriyle adamları bin parçaya ayırmaya hazır gibi duruyordu.

Hemen savunmaya geçtim çünkü herkes açıklama için bana bakıyordu. "Ne saçmalığı, eğleniyoruz burada!"

"Bu adamlarla mı?" dedi Amer dişlerinin arasından sonrada uzun adımlarla yanıma gelip önce Aslı ile aramızdaki adamın maskesini çekip çıkarttı sonra da Peri'nin yanındaki adamın. İkisinin de üstü çıplaktı ve altlarında kot pantolonla boncuklu kemer takılıydı.

"Pfff çekilin şuradan." dedi Batu Amer'i geriye doğru ittirirken. "Sana bir şey demedim ama..." Batu, Amer'in lafını ağzına tikip onu geri geri odadan çıkarttı. Daha çok Batu ona dokunmasında Amer kendi rızasıyla geri geri yürüyordu. "Bak benim yağız delikanlım, esmer yakışıklım, ateş parçam sen saf mısın he yavrum?" diye sorduğunda tüm sinirime rağmen gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Zararsız onlar görmüyor musun?"

"Ben zararsız falan anlamam!" dedi Amer.

Yanımdaki adam, "Senin için zararsız geçerli değil zaten, yakışıklım." dediğinde adama bir anda dönüp ters bir bakış attım. Benim bakışımı gördüğünde yanağımdan makas aldı. "Anladık anladık kapmışsın herifi, az paylaşımcı olsan olmaz di' mi? Bu zengin kızlar hep böyle."

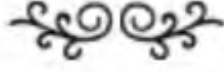
Amer'le mecbur birbirimize baktık. Koruma içgüdüleriyle hızlı adımlarla yanına gittim bir yandan da konuşup şu meseleyi halletmek istiyordum. Elimi sıkıca kavrayıp beni mutfığa çekti. Kapının yanındaki boşluğa beni yasladığında kapıyla kendisi arasında sıkıştırdı. Bu kadar yakın olacağımı düşünmediğim için bir an afallamıştım. Gözlerimiz buluştuğunda ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

"Bana herkesin içinde bağıramazsın."

"Çevrende zararsız dahi olsa erkek görmek istemiyorum!" hala sesi

faaliyetlerine başlanmamış yavrumu hayal etmeye çalıştım. Amer gibi küçük bir erkek çocuğu, onun gibi çikolata şelalesi saçlar, gece karısı gözler, onun gibi kendinden emin yürüyüş, mini boy çikolata şelalesi... Bu fikirle kendi kendime güldüm. Sonrasında Amer'ın çocuklara canavar yakıştırmasında bulunması aklıma geldi. Sesi kulağımda çınlarken gözlerimi yumdum, belki zamanlar değişirdi her şey...belki zamanla...

Tekrardan gözlerimi araladığımda yatak boştu. Gün ışığı tüm sıcaklığıyla odayı dolduruyordu. Yatağın ortasına doğru yuvarlandım ve kollarımı iki yana açtım. Bu gün, dedim kendime bugün son kez Asya Akhan olduğum gündü. Aklımdaki düşünceler bitmeden odanın kapısı gürültüyle duvara çarparak açıldı.

“Günaydınnnn...” diye şakadı odaya gelen kişi. Bu Batu'dan başkası değildi. Başımı kaldırıp ona sırtarak baktım. “Bak hala yatıyor, ayol sanki herifle ben evleneceğim.” içinden ‘keşke’ dediğini duyar gibiydim. Birbirimize baktım ve sinsi sinsi sırttık.

“Evet, isterdim ama maalesef ki tercihler, Asia'm... Tercihler...” yatağımın yanına gelip oturduğunda ben de yattığım yerden doğruldum. Odanın kapısı açık gören geliyormuş gibi önce elindeki tabakta üst üste dizilmiş baklavalarla ağzından şerbetleri damlata damlata içeriye Peri gibi. Kendinden geçmiş gibiydi, o öyle yerken benim de canım çekmişti.

Peri yatağımın öbür tarafına oturduğu anda arkasından da elinde yastıkla Aslı gibi. Suratı sabah sabah sirke satıyordu. O da yatağın içinde ortada yerini aldı. Ben Peri'nin tabağına gözlerimi diktiğim için ilk elimi oraya uzattım. Ardından elime inen bir şaplak.

“Yetmedi mi geldiğinden beri yediğin baklavalara, yeme bugün de giremeyeceksin gelinliğinin içine.” elimi ovuştururken omuz silktim. “Ne baklava yemesi ya... Ayrıca benim gelinliğim var sanki. Giyeceğim beyaz elbisemi bitti gitti.” tabağa ikinci bir hamle yaptığım sırada ikinci şaplağı da yedim.

“Hahayttt... Seninkinin gelinlik ayarlamayacağını mı düşünüyorsun?” dedi başta kötü kadın kahkahalarından birini atarak. Haklı olmasına haklıydı ama benim bunca zaman bu aklıma gelmemiştii. Beyaz elbisemle geçtireceğimi düşünmüştüm sonuçta aile arasında gerçekleşecek bir düğündü. “Haklısın.” diye iç çektim. Bu sırada Aslı'nın sessiz sakın yatağın ucuna kıvrılıp uyuduğunu gördüm. Dün gece hiç uyumamış gibi duruyordu.

“Aslı, kuziş? İyi misin?” diye sordum endişeli ses tonuyla. Çok yorgun gözüküyordu.

“İyiyim...mmm...” diye mırıldandı ve hafiften gözlerini yumdu. Hepimiz birbirmize anlamayan gözlerle baksak da içimden bir ses bu işte Amer'ın kuzeni Haris'in parmağı var diyordu. Aslı sakın gözüksüğüne göre ortada büyütülecek bir olay yoktu. Oturduğum yerden baklavaya bakmakla yetinirken Peri küçücük Antep fıstığına

bana baksa da onu banyoya yönlendirdim. Arkasından da üstümü başımı düzelterip hafifçe öksürerek kapıyı açtım.

“Ne var Ali? Gecenin bu saatinde.” sesimin uyku sersemi çıkmasını sağlayarak kelimeleri yaya yaya söylemiştim. Ali’nin bakışları aralık bıraktığım kapıdan içeriye, arkama doğru yönelse de, “Peri aşerdi. Senin şu çok saygı değer kışın şeyi olacak sevgilin de ortalıkta yok.” gözlerim bir an kocaman olsa da hemen toparladım. Demek ilk Amer’e bakmaya gitmişti.

“Yok mu, nasıl yok, hiç mi yok? Ne aşerdi ki Peri?”

“Yok bi 350 gram kadar var. Tövbe tövbe... Yok işte. Baklava.” dedi memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle.

“Baklava mı? Bu saatte nereden aklına gelmiş ki?” sorumun gereksizliğinin Ali’nin suratından anlayabilmişim ve Ali’den gelen hafif öksürükle hemen toparladım. “Hamile kadın ne biliyim, ne saçma sorular soruyorsun kızım sen de! Benim karım isterse baklava isterse şekerpare aşerir!” aşeren Peri, azarı yiyen Asya’ydı. Ben kapı pervazına yaslandığımda Ali daha bir dikkatle içeri bakmayı sürdürdü.

“Senin niye ışığın açık bu saatte?” diye sordu kaşları çatık.

“Uyuyakalmışım, o da açık kalmış! İzin verirsen şimdi de uykuma devam edeceğim.” Ali odada umduğunu bulamamış olacak ki, “Ha... tamam ben bir dışarı bakayım. Neyse, iyi geceler.”

Başımı salladıktan sonra, “İyi geceler, kuzenciğim.” diyerek kapıyı arkasından kapattım ve rahat bir soluk bıraktım. Şimdi Amer’ı odadan çıkartmam lazımdı. Peri’nin aşermesini unutmamam gerekiyordu.

Banyonun önüne geldiğimde kapıyı tıklattım. “Ali gitti çıkabilirsin.” diye fısıldadım. Saniyeler sonra banyonun kapısı açıldı. Amer saçı başı dağılmış, yüzünden damlalar süzülerek karşıma çıktı. İşte şimdi gerçekten çikolata şelalesi karşımda akıyordu. Ona bakarken elbette her regl kadın gibi çikolata şelalesinde boğulmak isterken kendimi ondan uzak tutmaya çalışıyordum.

“Peri baklava aşermiş, Ali de senin ona yardımcı olacağını düşünerek ortalıkta seni arıyor.” diyerek o sormadan durumu özetledim. O ise sadece tişörtünü sıyrıp yüzündeki ıslaklığı tişörtünü silmekle yetindi. O sırada gözlerimin önüne sunulan şerbetli tatlılardan aklıma başka yöne doğru kaymıştı. Acaba benim de aşerdiğim zamanlar gelecek miydi? Amer’in çocukları sevmediğini bilmiyordum ama bu sonsuza dek süremezdi, değil mi? Ayrıca her insan söz konusu kendi çocuğu olduğunda değişirdi. Tişörtünü eski haline getirdikten sonra, “Tamam, ben şimdi çıkar hallederim.” dedi yüzünü sıvazlayarak sonra da yanımdan geçip gitti. Benim aklım hala malum çikolata şelalesindeydi. Ama onun söylemesini duyduğumda bir an içimde bir burukluk oldu.

“Anne karnında bile sorun çıkaran canavarlar...” diyordu.

O sessizce ve temkinli adımlarla odadan çıktıktan sonra ben de ışığı kapatarak yatağa geçtim. İlk defa aklıma şu çocuk mevzusu takılmıştı. Her kadın gibi yaşıma geçmeden ben de çocuk sahibi olmak istiyordum. Elimi karnımın üzerine koydum. Henüz

“Sen bence şansını fazla zorlama, sevgilim yoksa geceye kendi odanda devam edersin.” başımı boynundan kaldırıp ona baktığımda hala gülen yüzünü gördüm. “Bu tehdidin en fazla bu gece için geçerli olacak, ertesi gün...” dedi iç çekerek. Onun bu hali bir yandan hoşuma giderken bir yandan da umduğunu bulamadığında yaşadığı hayal kırıklığını düşünüyordum. Sarmaş dolaş yatağa doğru ilerledik. Beni bırakmayışından onun da beni özlediğini çıkartabilirdim sanırım. Kendini yatağa sırt üstü bıraktığında ben de üzerine düştüm. Altımda ezildiğini belli eden bir inleme çıkarttığında kıkırdadım, sonrasında sesimin fazla yüksek çıktığını düşünerek elimle ağzımı kapattım.

“Uykum kaçtı.” diye fısıldadı.

Hafifçe esnedim. “Ama benim uykum var.”

“Haklısın uykunu alman gerekiyor.” dedi imalı bir ses tonuyla. Daha şimdiden bu adamla ne yapacağımı düşünmeye başlamıştım. Şu an evli olmadığımız için şükretmekten başka çarem yoktu. Gözler kapaklarım yavaşça aşağı düştü. Kokusunu içime çektim ve boynuna biraz daha sokuldum. Ağırlığının onun için sorun olmadığını düşünüyordum.

Parmaklarını parmaklarıma kenetlediğinde el ele uyuyacağımızı anladım ve yüzüme hafif bir tebessüm yayıldı.

Evin içinden gelen gürültü sesiyle gözlerimi araladım. Biri kapıyı çalıyordu. Başımı hafifçe kaldığımda boynumdaki sızıyla inledim, yatığım yer oldukça sertti. Aslında bu Amer’in gövdesiydi. Yattığım gibi uyanmıştım ilk defa. Uyku sersemi bakışlarımı kapıya çevirmeye çalışırken Amer’in da benim gibi sızlandığını ve homurdandığını duydum. Kapı bir kez daha tıklatıldı. Etrafa bakındım ve odanın lambayla aydınlandığını gördüm güneş daha doğmamıştı. Lambanın ışıyla gözümü aldığı için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

“Asya!” kapının önünde anımı söyleyen kişinin Ali olduğunu anladığımda yerimden sıçradım. Bir an dizlerimin üzerinde kalkmaya çalışırken Amer’i ezdim ve ardından gelen bir inleme. “Ali!” diye fısıldadım. “Amer, Ali kapının önünde...” Ali’nin sesini duymam tüm uykum kaçmıştı.

“Duyuyorum Asya, ne olmuş?” dedi uyku sersemi boğuk bir sesle. Ben yana doğru kaydım ve kolundan tutup onu kaldırmaya çalıştım. “Burada olduğunu görmemesi lazım, kal çabuk.” sesim sinirlendiğimde biraz yüksek çıksa da hala fısıltıyla konuşuyordum. Ali bir kez daha adımı söyledi. “Asya, uyansana kızım ya!” sesi oldukça gergin geliyordu. Derin bir iç çektim ve tüm gücümle Amer’in kolunu çektim. En azından üst gövdesini kaldırabilmişim ama hala bana mısın demiyordu.

“Amer, lütfen hadi! Hadi sevgilim kaldır o kıymetli poponu!”

Nihayet seçtiğim kelimeler dikkatini çekmiş olacak ki uzandığı yerden homurdanarak kalktı. Başta uyku sersemliğinden boş boş

16. Bölüm

Yatağın üzerinde duran üç gelinliği de inceledim. Hepsi straplezdi ve beni en şaşırtan da bu olmuştu. Amer bunları normal de giymeme hayatta izin vermezdi. Üçü de birbirinden güzel olmasına rağmen içimde garip bir duygu vardı. Benim için seçmiş olsa da sanki yavaş yavaş üzerime hüküm sürmeye çalışıyor gibiydi. Bu fıkirden hoşlanmayarak suratımı buruşturdum.

“Beğenmedin mi?” diye sordu endişeli sesi içime işlemişti. Beğenilmeyecek gibi değildi. Özellikle şu an elimde olan, üzeri dantel işlemeliydi, içi mini bir elbise gibiydi fakat şeffaf bir dantel işlemli dış kısmı uzayıp gidiyordu.

“Beğenmedim diyemem fakat bunlara gerek yoktu. Veya almadan önce bana fikrimi sorabilirdim.” dedim bakışlarımı gelinlikten çekip ona çevirerek. “En azından gelinliğimi seçmeye hakkım olduğunu düşünüyorum.” olabildiğince en kibar ses tonuyla. Onu kırmak istemiyordum çünkü hevesini gözlerinde görebiliyordum. Onun bu evlilik konusunda heyecanı beni daha da heyecanlandırıyordu ama bazı konularda gerçekten çok bencil olabiliyordu.

Suratının düştüğünü gördüm. “İstersen yüzlerce model daha getirtebilirim. Düğün saatini biraz ileri alırsız.” dedi cebinden telefonunu çıkartırken. Elimdeki elbiseyi yatağa bırakarak yanına geldim.

“Saçmalama sevgilim öyle demek istemedim. Sadece bugün bunlardan birini giysem ve bahsettiğin diğer düğünlerde kendi

çatalıyla ezmekle meşguldü. Masada aynı işlemi yapan biri daha vardı. Tam karşımda oturan müstakbel kocamın yanındaki kuzeni. Dün gece sandığımdan daha çok şey yaşanmıştı sanki evde. Amer'in sesiyle dikkatimi Aslı ve Haris'ten çekip ona yönelttim.

"Doydun mu?" diye sordu benim tabağıma bakarken. Ben de artık tabağımdaki peynire işkence etmeye başlamıştım çünkü. Başımı salladım. "Sana bir şey göstermem lazım." diyerek sandalyesini geriye doğru çekerek ayağa kalktı. Aynı şekilde ben de onu takip ettim. Masadaki herkes bize dönüp baktığında "Afiyet olsun." dedi Amer. Kuzenin omzuna vurarak, "Bil- afiye!" dediğinde Haris pek bir tepki vermeden sadece başını salladı.

Mutfaktan çıktığımızda elimi tuttu ve beni odaya çıkarttı. "Hayırdır, özel konuşmamız gereken bir şey mi var?" diye sordum merakla aslında onunla Aslı ve Haris meselesini konuşmak istiyordum ama o merdivenlerden çıkarken hiçbir şey söylemedi.

"Sana yakışacağını düşündüğüm bir şey aldım. Aslında birkaç şey... içlerinden hangisi hoşuna giderse onu giymeni istiyorum." dediğinde sabah Batu'yla aramızda geçen konuşma aklıma geldi.

Odaya girdiğimizde yatağın üzerine bırakılmış üç gelinliğe baktım. Her biri birinden güzel duruyordu. Yatağa yaklaşp her birini elime alıp inceledim. Bunların üçünü de Amer benim için seçmişti.

"Herhangi birini seç, iki düğünümüz daha olacak, merak etme."

boğulmuş parçaları ağzına götürüyordu.

Batu'yla yüzüğüm hakkında konuştuğumuz sırada kapı tıklatıldı. Başımı kaldırdığımda karşımda Amer'ı gördüm. Yüzünde anlamlandıramadığım bir şekilde huzurlu bir gülümseme vardı. "Aşağıda bir misafirimiz var, karşılamak istersin diye düşünüyorum." dediğinde ilk başta anlamadığım için kaşlarımı çattım. Batu'yu azıcık satarak yataktan çıktım ve kim olduğunu düşünmeye başladım. Amer'in gülüşü ve bir anda aklıma gelen isim. Sevinçten küçük bir çocuk gibi yerimde zıplayabilirdim.

"Mina mı?" diye sordum yüzüme yayılan kocaman gülümsemeye. En son yanından veda etmeden ayrılmak zorunda hissettiğim için kendimi hala suçlu hissediyordum. Amer olumlu anlamda başını salladığında sevinçle odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Hem ona kendimi affettirmem gerekiyordu hem de gerçekten onu özlemiştim. Daha doğru düzgün birbirimizi tanımasak da kanımız çabuk kaynamıştı birbirimize.

Salona girdiğimde Mina'nın ona hazırlanmış olan koltukta uzandığını gördüm yanında yardımcı vardı. Onun da beni gördüğünde yüzü aydınlandı. Bana kızgın görünmediği için rahatlamıştım. "Hoş geldin, kusura bakma Amer geleceğini söylememişti yoksa daha erken karşılardım." dedim yanına yaklaşırken sonra da eğilip yanaklarından öptüm.

"Hoş buldum." dedi bozuk Türkçesiyle ve ekledi. "Yenge." bir an ondan bu lakabı beklemediğim için şaşırmıştım ve artık ilk tanıştığımızdan buna yana Amer'le aramızdaki ilişkinin değiştiğini biliyor olması beni biraz utandırmıştı. Evleneceğimiz için buradaydı zaten ne diye utanıyorsam.

"Yenge mi? Lütfen bana Asya de." diye rica ettim ve yanına oturdum. Ona veda edemememin konusu açmak istedim, konuşmazsam kendimi sonsuza dek suçlu hissedecektim.

"O gün sana veda etmeden dönmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Biz Amer'le tartışmıştık ve bir anda... gitmem gerekti." yüzündeki gülümsemeyi bozmadan beni dinledi sonrasında da, "Ağabeyim bana her şeyleri anlattı." dedi. Amer'in benim hakkında Mina ile konuştuğu aklıma geldi. Demek daha sık konuşuyordu.

Mina ile konuşurken Batu da yanımıza geldi. Onları tanıştırdığımda Batu, Mina'nın güzelliğine hayran kalmıştı. Bir an "Erkek olası mı geldi." dediğini duyar gibi olmuştum. Mina gerçekten güzeldi ve Batu bile böyle düşündüyse bu durum tescillenmişti. Her ne kadar Amer'in bunu duymaması gerekse de.

Annem de yanımıza geldiğinde sohbet kolaylaşmıştı. Annem de en az benim kadar Mina'yı sevmişti. Kızda sanırım ağabeyinin aksine şeytan tüyü vardı herkesi kendine çekiyordu. Bu aileden böyle sevimli bir şeyin çıkması mucize gibiydi. Kahvaltının hazır olduğunu haber verdiklerini de Mina da tekerlikli sandalyesine oturtularak bize eşlik etti.

Kahvaltımız biraz sessiz geçmişti. Bakışlarım herkesin üzerinde gezindi sanırım tek heyecanlı bendim. Amer bile çok sakın kahvaltı ediyordu. Bakışlarım yanımda oturan Aslı'ya kaydı. Tabağındakileri

döndürdü. O sıra etrafımızda bize bakan ailelerimizi gördüm. Hepsinin gözlerinin içi gülüyordu. Ali hariç elbette. O hala Amer'e alışamamıştı. Aklıma gelen düşünceleri bir kenara bırakıp anı yaşamaya çalıştım. Bunları zamanında geldiğinde konuşabilirdik.

Dansımız bittiğinde asıl eğlence başladı. Kızlarla dans ettik, şarkı söyledik, coştuk. Amer ağır ağabeyliğinden ödün vermediği için köşede durup sadece sabırla bizi izledi. Bir ara Aslı'nın bir yere baktığını gördüm. Bakışlarım baktığı yöne kaydığında Amer'in yanında onu dikkatle izleyen Haris'e baktığımı gördüm. Göz göze geldiklerini Aslı hırsla başını çevirdi ve az kalsın bana çarpıyordu. Bu ikisinin arasında ne geçmişti böyle? Bunu şu an öğrenmezsem bir daha asla öğrenemezdim.

"Sizin aranızda ne var?" dedim doğrudan lafı dolandırmadan. Aslı'nın daha çok yüzü düştü. "Bizim mi?" dedi önce cevap vermekten kaçarak sonra da "Biz kim?" bu da farklı bir kaçış yöntemi.

"Siz kim olabilir sence?" Aslı dedim müziğin sesini bastırmak için biraz sesimi yükselterek.

"Bilmem!" bu anlamazdan gelmez halleri beni öldürecekti.

"Sen ve Amer'in kuzeni, siz. Aslı sakın bana laf ebeliği yapma sabahtan beri moralin bozuk farkındayım." dedim beyaz ojeleri tırnaklarımı gözüne sokmak ister gibi sallayarak. Bu sırada hava kararıyordu ve yavaş yavaş evin etrafına hazırlanmış ışıktandırılmaz yanmaya başlamıştı.

"Sırası değil, ayrıca sen bu akşam ne yapacaksın onu düşün kuzen." hem kendi dikkatini hem de benim dikkatimi dağıtmak için konuyu değiştirdi ve karnımın alt bölgesine imayla baktı. Regl hala bitmemişti zaten bu kadar kısa sürede bitmesi imkansızdı. Bunu Amer'e nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Korkularım tekrar gün yüzüne çıkmaya başlamıştı ki belimde hissettiğim parklarla irkildim. Kokusunu duyabiliyordum. Yanıma geldi ve belimden tutarak beni kendine yasladı. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin ıslık ıslık olduğunu gördüm.

"Sevgili karımı senden kaçırmamın bir mahsuru var mı, Aslı?" diye sordu bana göz kırparken. Bakışları hala ondan çekmemiştim. Aslı, ikimizin bu haline kıkırdarak, "Senindir, enişteciğim." dedi sulu sulu ve ikimizin yanından uzaklaştı.

Aslı yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz, "Ve seni herkesten kaçırma niyetindeyim." bakışlarını yüzümden bedenime doğru indirdi. Hafifçe eğildi ve ben ne olduğunu anlayamadan kendimi kucağında buldum. Dudaklarımdan küçük bir çığlık çıkmıştı ve endişeli gözlerle etrafa bakındım. Herkes anlaşılmış gibi bize bakmıyordu ama aklıma gelen düşüncelerle bir an utandım. Herkes bu gece beni ve Amer'ı neyin beklediğini biliyordu. Sessizce yutkundum ve düşmemek için kollarımı boynuna dolarken kulağına doğru eğildim.

"Beni indirir misin?" dedim. Şu an gerçekten çok utanıyordum. Amer seri ve dikkatli adımlarla beni eve taşıyordu.

"Nedenmiş?" diye sordu biz insanlardan uzaklaşırken.

"Utaniyorum."

saçlarını geriye doğru yatırmıştı. Onun farklı dillerde 'Evet' demesi hala kulağımda çınliyordu. Bir an bile tereddüt etmemişti. O an sanki kalbim durmuştu. Sıra ilk dansımıza gelindiğinde ise olmazsa olmaz şarkımız Sezen Aksu'dan Ben öyle birini sevdim ki'ydi. Ama ilk defa Amer'ın kollarındayken şarkıyı duymuyordum. Kalbimin sesi kulağımın duyduğu tüm seslerin ötesindeydi. Parmağımdaki yüzük, kollarında olduğum ve sevdiğim adam. Onun yakışıklı yüzü, gülüşü, dokunuşu... İlk defa yüzündeki ifadenin bu kadar uzun süre kaldığını görmüştüm. Ona bakarken uzun zamandır hissetmediğim bir korku yayıldı yüreğime, başka bir erkek için ilk defa hissettiğim bir duyguydu. Kaybetme korkusu. Böyle bir günde bunu düşünmem ne kadar büyük aptallıkta olsa o anda hisselerimin yoğunluğuyla gözlerim doldu ve başımı boynuna yasladım. Kulağımı okşayan nefesiyle sesi duydum. "Bir sorun mu var?" diye sordu. İlk defa sesinin titrediğini duydum.

Makyajımın üzerine bulaşmamasına dikkat ederek başımı olumsuz anlamda salladım. Yüreğimdeki hisleri yavaşça karnıma yayılmaya başlamıştı. Başımı hafifçe kaldırdım ve bana bakan endişeli gözleriyle gözlerimi buluşturdum.

"Seni seviyorum." dedim, sanki bunu söylemeye ihtiyacım varmış gibi. Endişe biraz olsun yüzünden dağıldı ve eski haline dönemeye başladı. "Ben de seni seviyorum, zevceti" son söylediği kelimeyle suratımı buruşturdu. Dudaklarını şakaklarıma dayadı ve "Karım." dedi dolu dolu. "Asya Al-Rajhi." adımın yanına eklediği soyadıyla yüzüme bir gülümseme yayıldı. O kadar güzel söylemişti ki, kalbim deli gibi atıyordu.

"Seni gördüğüm ilk an, seni istediğimi biliyor musun?" diye kocaman bir itirafta bulundu. Oysa biz ilk tanıştığımızda birbirimizden nefret ediyorduk. En azından ben öyle hatırlıyordum. Hele kurduğu cümleler, aklıma geldikçe kan beynime sırıyordu.

"Böyle bir şey imkansız, o zaman birbirimizden nefret ediyorduk." dedim suratımı buruşturarak. Zamanla ilk tanıştığım o örümcek kafalı adamın içindeki farklı adamla tanışmak beni mutlu etmişti. Hep öyle kalsaydı muhtemelen birimiz ceza evinde birimizde torprağın altında olurduk.

"Sen benden nefret ediyordun." diye düzeltti. Parmak uçlarını sırtımda gezdirirken, "Ben o sıralar seni eve kapatmanın derdindeydim. Benden başka kimsenin bu güzellikle vakit geçirmesini istemiyordum." söylediği her cümleyle gözlerim biraz daha büyüyordu. Böyle bir şey bana hala imkansız gibi geliyordu. "Ve emin ol, o sıra senden değildi bu hissettiklerimden nefret ediyordum. Senden kaçmıyordum aslında bana hissettirdiklerinden kaçmıyordum. Bir kadının yeri kocasının yanını olmalı dediğim bile seni kollarımda görebiliyordum." ona aklını kaçırmış gibi baktım. Bana bunların hiçbirini yaptırmaya çalışmayacaktı değil mi? O an aklıma ilk gelen şey çalışmamamı isteyip, istemeyeceği oldu. Ortak olduğumuz için ortada bir bahanem de yoktu. Bundan sonra sadece ona hizmet etmemi mi isteyecekti? Ben aklıma genel düşüncelerle boğuşurken bir an beni kendinden uzaklaştırdı ve kendi etrafımda

seçtiğim gelinlikle çıksam? Böylelikle ikimizin de istediği olur.” yüzünü avuçlarımin arasına aldım ve bana bakmaya zorladım. Biraz bozulmuş gözüküyordu. Durumu toparlamak bana kalmıştı. “Ayrıca, düğünden önce damadın gelinliği görmesi uğursuzluk getirir. Hiç mi duymadın?”

Kara gözlerine bakarken bir an gülümsediğini fark ettim. Bende gülümsedim. Birbirimizi alttan aldığımız her dakika birbirimize daha çok bağlanıyorduk. Aklıma yavaş yavaş gece geliyordu. Gece ve Amer’in yaşayacağı hayal kırıklığı.

Bir an kapının çalmasıyla ikimizde geri çekildik. Kapı ikinci defa ısrarla çalındı ama bu sefer benim cevap vermeme izin vermeden aralandı.

“Sizi gidi siziii...” Bu ses Batu’dan başkasına ait olamazdı. “Bastım sizi, neyse bu gece artık vuslat.” dedi yüzünde hınzır bir gülüşle. Bakışlarım Amer’e kaydıığında onunda Batu’dan bir farkının olmadığını gördüm. İlk defa Batu’ya katılıyor olmalıydı. İşte ben de en çok bundan korkuyordum. Havadaki hınzırlığı dağıtmak için hafifçe öksürdüm ve “Benim artık hazırlanmam lazım, izin verirsiniz?” dedim gayet resmi bir tonla, sesimdeki korkuyu gizlemeye çalışarak.

“Tabi, sevgilim. Tabi...” dedi Amer ve bakışları bir saniye olsun benden ayırmadan kapıya doğru ilerledi. Ah o bakışlar, neler anlatıyordu o bakışlar ki benim içime bir korku yayılıyordu.

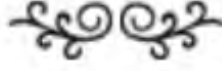
Hazırlıklar tahmin ettiğimden daha hızlı olmuştu hatta her şey tahmin ettiğimden hızlı ilerliyordu. Amer bu hazırlığı daha önce organize etmişti sanki ve dünya sanki benim etrafımda dönüyor gibiydi. Önce benim hazırlığım yapıldı. Hafif makyajım, gelin topuzu yerine daha zarif bir görüntüye sahip olan yandan taç şeklinde gelen örgü, ojelerim, gelinliğim sonra da sırayla kızların hazırlığı yapıldı. Öyle ki Mina bile hayatında ilk defa makyaj yaptırmıştı. Bunu Amer söylemişti ve hatta kardeşine bu yüzden kızmıştı. Ona makyaj yapan Batu’ya da elbette. Mina güzel bir kızdı, makyajla masum güzelliğinden öteye geçip çekici bir güzelliğe sahip olmuştu ve Batu’nun patavatsızlığı yüzünden Amer makyajını görüp delirmişti.

Nikah işlemleri bitene kadar her şey bir rüya gibiydi. Sahilde hazırlanmış masalar, sandalyeler, süsler, güller, ailem, Amer’in ufak ailesi ve en çok da Amer bir rüya gibiydi. Üzerinde geleneksel kıyafeti olan Thobe, vardı. Kendini onun içinde daha rahat hissettiğini söylemişti ki bence de bu haliyle daha bir Amer’di. O mutluydu ben de mutluydum. Üzerindeki hiçbir erkeği yakışıklı göstermeyeceği kadar yakışıklı göstermişti ve çikolata şelalesi

engel olamadım. Parmaklarını gelinliğimin düğmelerinde hissettiğimde söylediklerinde kararlı olduğunu gördüm.

Sonraki günler sandığımdan daha çabuk geçmişti. Aslında sadece benim için öyle geçmişti çünkü Amer için her gün tam bir işkenceymiş gibi davranıyordu. Bazen koca bir bebekle evlenip evlenmediğimi sorgulamaya başlayacak hale geliyordum. Şekeri elinden alınmış çocuklar gibi sinirini evdekilerden çıkıyordu. Her ne kadar kızlar bu durumun sebebini bilse de erkekler için aynı şeyler geçerli değildi. Evde sürekli bir hırlaşma durumu oluyordu. Son gün gerçeği öğrenen Batuş ise sanki kahve falında hanesine ay doğmuş gibi bir sevinmeler bir sevinmeler... Bu sinir sanırım Amer'dan bana geçmişti. Bu arada Aslı nihayet ağzındaki baklayı çıkartmış ve Haris'in onu öptüğünü itiraf etmişti. Biz Peri'yle büyük aşk hayalleri kurmaya başladığımızda ise sadece, "Fazla heveslenmeyin. Her ne kadar bu sözünün klişeliğini tartışsam da biz farklı dünyaların insanıyız. Sen o tür bir sığıra katlanıyorsun diye benim katlanmamı bekleme." diyerekten hafiften ucunu kocama da dokundurmuştu. Başka da ağzından tek kelime çıkmamıştı. Aslında gerçekten bir an Haris'le Aslı gözümün önüne gelmişti ve bizden sonra yüzyılın çifti olabilirlerdi.

Uçakta indiğimiz sıralarda Amer'in sıcak elini avucumda hissettiğimde düşüncelerimden sıyrıldım. Uzun ısrarlarım sonucunda Mina da bizimle gelmişti. Türkiye'yi ne kadar sevdiğini ve Türkiye'ye ne kadar gelmek istediğini bildiğim halde cesaret edemediğini biliyordum. Amer, eğer ben davet edersem geleceğini, beni kıramayacağını söylemişti ve dediği gibi de oldu. Mina da bizimle geldi. Yanımızda yardımcısının sürdüğü tekerlekli sandalyede ilerliyordu. Etrafı meraklı gözlerle izlerken sandalyenin iki tarafında duran ellerinden birini tuttum ve ona her ne kadar dokunuşumu hissetmese de yanında olduğumu hissettirmeye çalıştım.

Amer arabayı, Mina'nın tekerlekli sandalyesine göre ayarlamıştı. Onu ve yardımcısını arkaya oturtturduktan sonra ikimizde önce geçtik. Ben her ne kadar Mina'nın yanında durmak istesem de ikisi de kocamın yanında olmamı sonuna kadar destekler gibiydi. Yani Mina da ağabeyinin davranışlarını sonuna kadar destekliyordu. Şoför koltuğunun yanındaki koltuğa kurulduktan sonra Amer'e baktım. Arabayı çalıştırmadan önce bana soran gözlerle yandan bir bakış attı.

Aslında ona göre müjde olan gerçeği söyleyecektim fakat birazcık daha süründürmeye karar verdim. Akşam sürprizimi kendi gözleriyle nasıl olsa görecekti. "Üzgünüm, sevgilim ama bugünde devam." dudaklarımı sarkıtarak.

"Bunun acısı fena çıkacak biliyorsun değil mi?" dedi bakışlarını yoldan ayırmadan.

Avucumu dudaklarına yasladım ve sözümü kesmesini engelledim. Bu hareketimle gözleri büyümüştü. Kesik kesik soluklar alırken, “Benim...sana...bir şey söylemem lazım. Bu gece... o... her evli çiftin yaptığı şeyi yapamayız.” dedim ve avucumu indirdim. Sanki biri düğün anımızda ‘durun siz kardeşsiniz, evlenemezsiniz’ demiş gibi baktı bana.

Anlayamıyormuş gibi. “Neden, sorun korkularınsa dikkatli davranacağım söz veriyorum.”

“Maalesef keşke, sadece korkularım olsa... Ayrıca sana güveniyorum.” dedim yüzünü okşarken ama kollarımı tutup indirdi. “O zaman sorun ne, Asya?” dedi hiddetle. “Yoksa... beni mi istemiyorsun, çok mu zorluyorum seni?” kendini sorgulamaya başladığı sırada ellerini saçlarına daldırdı. Beyni almıyor gibiydi. Alt dudağımı dişlerken kendisine daha fazla acı çektirmemesi için doğruyu söylemeye karar verdim.

“Sorun hiçbirisi değil. Sorun... ben regl’yim.”

“Nesin...nesin?”

“Yani hastayım, hani şu her ay bir hafta süren yumurtalık yenilenmesi.” diye durumu açıkladım. gözlerimi kaçırarak. Aslında bunda utanılacak bir şey yoktu ve yakın zamanda birbirimizin her şeyine alışacağımızı biliyordum. Beraber geçecek bir ömürden bahsediyorduk. Yalnızken hayatımın rutininde ne varsa onunla da devam edecekti, sonuçta ben bir kadındım.

“Ve o 30 gün içerisindeki 7 gün bizim evlendiğimiz geceyi buldu öyle mi?” sesi resmen odanın dışına taşıyordu. Sanki benim suçummuş gibi sesini yükseltmişti. “Hayır, canım, sen o 30 gün içerisindeki 7 günün içine evleneceğimiz günü soktun. Eğer evleneceğimiz günü bana sormuş olsaydın ortada böyle bir durum kalmazdı!” ilk kavgası düğün gecesi yapan çift bizizdir. Gelinliğimin eteklerini toplayarak pencerenin önüne doğru ilerledim. Hiç böyle hayal etmediğim için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Amer’in bu kadar çıkışacağını düşünmemiştim belki de.

Bir süre sessizce odada dolaştı. Soluklarını duyabiliyordum. Ona bakmadan dışarıyı izledim. İkimizde böyle bir gece hayal etmediğimiz için hayal kırıklığına uğramıştık. Ayak sesleri kesildiğinde durduğunu anladım. Solukları dışında odada bir ses yoktu ve dışarıdan gelen müzik sesi. Tekrardan ayak seslerini duyduğumda her adımda daha da yakınımaya geldiğini hissediyordum.

Bana arkadan sarılana kadar nefes almayı unutmuş gibiydim. “Sadece biraz hayal kırıklığı.” dedi.

Somurtmamı sürdürerek ellerini üzerimden çekmeye çalıştım. “Emin ol ben de böyle hayal etmemiştim.” bunu tüm samimiyetimle söylemişim. Kokumu içine çektiğini duydum.

“Ama bu...” dedi aklına bir fikir gelmiş gibi beni kendine doğru çevirdi. “Bu gelinimin gelinliğini çıkarmama ve beraber uyumamıza engel değil.” kendince bir çözüm bulmuş gibiydi. Eski neşesi yerine gelmişti.

Kırgın bir ses tonuyla, “Bilmem, öyle mi?”

Havaya kaldırdığım burnumun ucunu öptü. “Öyle.” kıkırdama

“Neden utanıyorsun?” dedi alay eder gibi. Bence o gayet iyi biliyordu neyden utandığımı.

“Amer.” sesimin inler gibi çıkmasına mani olamamıştım. Evin girişindeki merdivenleri geçti ve kapıya ulaştık. Kapı yarı aralıktı, bacağıyla aralık kapıyı daha çok açtı ve beni, tüm engellemelerime rağmen, içeriye taşıdı. “Kendi düğünümüzden erken ayrıldık. Kesin yanlış anlayacaklar.” girişten merdivenlere doğru yürürken söylediklerimle bir an durdu.

“Bence gayette doğru anlayacaklar.” dedi gülmesini güçlkle bastırırken.

Bir elimi boynundan çekip yüzümü örttüm. “Off.. rezil olduk!”

Hafif sitemli bir ses tonuyla, “Asya,” dedi. “Elini yüzünden çek, yoksa seni düşürmek pahasına da olsa ben çekerim.” tehdidiyle yavaşça parmaklarım yüzümden süzüldü. “Şimdi kocana bak.” dediğinde emrine uyan bakışlarım yüzüne kaydı.

Sanki salağa anlatır gibi tane tane söyledi. “Biz evlendik, sevgilim. Her evli çiftin, düğün gecesi yaptığı şeyi yapmaya evimize geldik. Ben bunda yanlış anlaşılacak veya rezil olunacak bir şey görmüyorum.” uzanıp bana bir öpücük sunduktan sonra yolumuza kaldığımız yerden devam ettik.

Merdivenlerden çıkarken başka bir bahane bulmaya çalıştım. Kendini bu geceye hazırladığını biliyordum. Yüzünde oluşacak hayal kırıklığını şimdiden görebiliyordum. Alt dudağımı dişlerken odamıza kadar gelmiştik. Kapıyı ayağıyla tekmeleyerek açtı ve odaya süzüldük. Yatağa doğru yürürken, yatağın üzerindeki gül yaprakları dikkatimi çekti. Odada son bıraktığımız dağınıklıktan eser yoktu. Yatağın kenarındaki tül perdeler serbest bırakılmıştı. Odayı aydınlatan tek ışık sahile hazırlanmış aydınlatmalardı. İçerisi loştu. Amer’in hızlanan soluklarını duyabiliyordum. O heyecanlandıkta ben daha çok geriliyordum. Beni yere bırakmam için eğildiğinde ayaklarımı serbest bıraktım ve yere bastım. Birbirimize çok yakındık. Ellerini üzerimden çekmeyecek kadar sabırsızdı. Loş ışığın altında gözlerine baktım. Benden bir hareket bekliyor gibiydi, belki de izin bekliyordu.

Parmaklarını omuzlarına yerleştirdim ve en uysal sesimle, “Habibi,” dedim.

“Kalbi!” dedi omzundaki elimi avucuna alırken. Ne dediğini bilmediğim için kaşlarımı çattım. Her zamanki gibi sonradan açıkladı. “Kalbim benim!”

Söylediği sözle birlikte bakışlarıyla jöle kıvamına gelmişken titrek bir soluk bıraktım. Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Parmaklarını parmaklarıma kenetlerken boştaki eliyle yüzümü kavradı. Yavaşça yakalaşırken, “Amer, benim...”

“Ştt...” diye beni susturdu. Dudaklarımız buluşturduğunda geri çekilmeye çalıştım. “Benim sana...” dudakları geri çekilmeme engel oldu. Beni kendine çekti ve bir yandan da parmaklarını gelinliğimin üzerinde gezdirmeye başladı. Dantelin üzerinde ahenkle dans eden parmakları beni mest ederken beynim acil durum sinyalleri veriyordu. Elimi göğsüne koyup ittirmek zorunda kaldım.

ettim. Sonuçta kocamı az çok tanıyordum.

Hafifçe öksürdüm. “Çıkıyorum şimdi!” diye seslendikten sonra kapının önünden çekilmesini bekledim.

Saniyeler sonra kapıyı usulca açtım ve derin bir nefes alarak araladım. Önce her duruma karşı başımı çıkartmıştım. Amer bıraktığımdan biraz daha dağınık bir halde koltuğunda çalışmaya devam ediyordu. Kapının sesiyle başını kaldırmıştı. Bana endişeli gözlerle bakarken masum masum tebessüm ettim. Benim masum hallerime çabuk kanıp işine geri döndü. Son kez bakışlarım odanın içinde gezdirdim. Baş başa olduğumuzdan emin olduktan sonra bedeni kapının arkasından süzülerek çıkarttım. Yanına doğru ilerlerken bacaklarım titriyordu. Her adımında soluklar sıklaşıyordu ki tam karşısına geldiğimde, “Ben sana yalan söyledim.” dedim.

Sözlerimin üzerine bakışlarını bilgisayar ekranından çekip bana baktı. “Ne yalan...” devamını getirmesine mani olan şey bakışlarının yavaş yavaş bedenimde süzülmesiydi. Onun gözlerinin değdiği her yer uyuşuyor gibiydi. Yutkunduğunu duydum. Bilgisayar ekranını sertçe kapatıp, bilgisayarını koltuğunun bir kenarına attı. Koyu gözlerinin sanki mümkünmüş gibi daha çok koyulaştığını gördüm. “Bir şey söylemedin, yakışmış mı?” diye sordum hafif kısık bir ses tonuyla. Bir yandan kendimden utanırken diğer yandan da içime kaçan bu cilveli kadına engel olamıyordum. “İstersen değiştirebilirim.” dediğim anda iki bacağımdan da kavrayarak beni kucağına çekti. Bir elini belime yaslarırken diğer eliyle yanağımı okşadı. Bakışlarımız tekrardan kesiştiğinde, “Artık bir engel yok, öyle mi?” dedi emin olmak ister gibiydi.

“Yok, sevgilim.” dedim. Bu geceki son konuşmamız oldu

Yavaş yavaş uyanmaya çalışırken yatağın içinde yana doğru kaydım ve kollarımı iki yana açtım. O an yatakta tek olduğumu hissetmenin paniğiyle göz kapaklarım hızla aralandı. Bembeyaz tavanla karşılaştım. Yattığım yerden başımı kaldırıp baktığımda bakışlarım odanın içinde Amer’i aradı. Bu gecedan sonra beni bırakıp gitmemişti öyle değil mi?

Bakışlarım pencerenin önüne geldiğinde onu buldum. Altında sadece bir belinden her an düşecekmiş gibi duran pijama vardı. Sırt kaslarının gergin olduğunu fark ettim. Neden yatakta olmak yerine oradaydı.

“Amer?” diye seslendim uzandığım yerden. Sanki derin bir düşünceden dalmış gibi irkildi. Sonra da yarı bedenini bana doğru çevirdi. Oldukça düşünceli ve uykusuz duruyordu. Dün geceki tavırlarını düşününce de hayal ettiğimden durgun ve temkinli olduğunu fark etmiştim. Evet, ilk defa olduğu için temkinli olması hoşuma gitmişti ama yine de beni kaybetmekten korkar gibi bir hali vardı.

ikimizde durduğumuzda birbirimize döndük. Amer'i yayılan gülümsemeyle bulaşıcı olan gülümsemesi bana da yayıldı. Beni kollarının arasına daldığında rahat bir soluk bıraktı. Aslında her şeyden önce ailevi bir sorunu benimle paylaşması hoşuma gitmişti. Ben de en az onun kadar rahatlamıştım. Kollarımı boynuna doladım ve kokusunu içime çektim. Geri çekildiğimizde, "Mina, burada daha ne kadar kalacak peki? Hemen konuşmam gerekir mi? Doktor araştırmaya başlanman lazım." Mina'nın yürüyecek olması beni aşırı heyecanlandırdığı için sorularımı sormakta gecikmemiştim.

"Sakin..." dedi. "Benim daha önceden görüştüğüüm birkaç doktor var ama ikna edemediğim için sürekli geciktirmek zorunda kalıyordum. Önce biraz dinlensin, beraber vakit geçiririz sonrasında ne zaman istersen konuşursun."

Eve gittiğimizde burada fazla eşyam olmadığı için tatil için yanımda götürdüklerimle idare etmeye çalıştım. Bir de kızların düğün olacağını duyduklarında akşam için aldıkları vardı. Evet, utanmadan biz sana bunları düğün akşamı için aldık demişlerdi. Bavullar odamıza çıktığında kızların düğün akşamı için aldığı şeyler elime alıp banyoya kaçtım. Amer benden bu gecelik de ümidi kestiği için bilgisayarını alıp odanın bir köşesine çekilmişti.

Önce ılık bir duş aldım. Hem yol yorgunluğumu attım üzerimden hem de temizlendim. Aklıma gelen düşüncelerle heyecanımdan birkaç kez hiç yapmadığım sakarlıklar yaptım ve kendi halime gülmekten yanaklarım ağrımaya başlamıştı. Kalbim deli gibi çarparken Amer'in bornozunu üzerime geçirip saçlarımdaki suları akıttım ve duştan çıktım. Kutunun içine bakmaya daha cesaret edememişim. Önce saçlarımı kuruttum ve içimdeki heyecanı bastırmaya çalıştım. Derin soluklar alırken saç kurutma makinesini kenara bıraktım ve banyo tezgahının üzerine koyduğum kutuyu elime aldım. Kapağını açtığımda gözüme ilk çarpan siyah saten gecelik oldu. Üst kısmı dantel işlemeliydi. Elime aldığımda kutunun içindeki diğerlerini gördüm. Kutunun içindeki diğer gecelik ve iç çamaşırlarına baktığımda hepsinin birbirinden daha cesur olduğunu gördüm. Eh kızlar... Bunlar kesin Aslı'nın başının altından çıkmıştır. Ama gün olur devran dönerse aynılarını kendisine yapacağımdan emin olabilirdi. Şu anlık en azından Amer'e karşı beni mahcup etmemişti. Amer'i ve kutunun içindekileri düşündükçe içimde uçuşan keleklerin sayısı artmaya başlamıştı. Bunları gördüğünde kalp krizi geçirmemesini umut ediyordum.

Üzerimdeki bornozdan kurtulup kutudan çıkarttığım ilk geceliği üzerime geçirdim. Aynadaki yansıma bakarken yanaklarım alev almaya başlamıştı. Bununla bir de Amer'in karşısına çıkmak vardı. Sessizce yutkundum ve omzumdan dökülen saçlarımı elimin tersiyle geriye doğru attım. Vücudumu dikleştirdim. Bundan sonra olacıklardan bizzat ben sorumluydum. Saçlarımı ellerimle kabarttım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Çıkmaya hazırlandığım sırada kapının tıklatıldığını duydum.

"Asya?" Amer'in sesiydi bu. "İyi misin, bunca saat banyoda kalınca merak ettim." kapıyı zorlandığında kilitlediğim için kendimi tebrik

“Benim bir suçum yok, bence bundan sonra hatayı kendinde araman lazım.”

Omuz silkti. “Pişman değilim ki, yine olsa yine aynı tarihte seninle evlenirdim. Belki daha erken tarih için çabalarımıydım o kadar.” bakışlarımı ondan kaçırırken yüzümdeki aptal gülümsemeyi silmeye çalıştım. Sanırım bir doz Amer aldıktan sonra her defasında daha fazlasını istiyordum.

Benim evime değil de onun çiftlik evine geldiğimizde bunun böyle olacağını tahmin etmiştim. Evlerimizi nasıl birleştireceğimiz konusunda daha bir türlü konuşmamıştık. Benim evim iş yerime daha yakındı ama onun bu konuda ne diyeceğini bilmiyordum. Evdeki çalışanlar arabadan inmemize yardım ederken Mina’nın yanına gittim. Yorgun gözüküyordu yine de meraklı bakışları etrafı tarıyordu. Hava kararlığı için görüş alanı kısıtlıydı.

“İstersen dinlendikten sonra Ankara’da ufak bir gezintiye çıkarız.” diye bir teklifte bulundum. Oturduğu yerden önce ağabeyine sonra da bana baktı çünkü Amer teklifim karşısında sessiz kalmıştı.

“La a’rifu.” dedi yorgun sesiyle ne dediğini anlamadığım için kaşlarımı çatıp Amer’e baktım. O da Arapça Mina’ya bir şeyler söyledi ve sonrada yardımcısına döndü. Mina, ağabeyi konuşurken başını sallamıştı. Onları anlamadığım için bir süre kendimi yalnız hissetsem de anlamama rağmen sessizce ağabey kardeşin konuşmasını dinledim. Amer yanıma gelip elimi tuttuğunda Mina eve götürmeye başlamıştı.

Mina’nın yorgun halini düşününce, “Bir sorun mu var?” diye sordum.

“Hayır, sadece bu kadar seyahate alışkın değil. Senden özür diliyor, onu anlayacağını düşünüyorum aslında hazır Türkiye’ye gelmişken seninle konuşmak istediğim bir konu var. Bu konuda bana en çok sen yardımcı olabilirsin.” sözleriyle meraklanmaya başlamıştım. Beraber bahçede yürümeye başladık.

“Kötü bir şey yok öyle değil mi? Mina sağlıklı?” Mina’yı kısa sürede kardeş olsa ancak bu kadar seveceğim şekilde sevmiş ve sahiplenmişim. Küçük bir kız kardeş gibiydi benim için ve içimden bir ses onun da beni aynı şekilde sahiplendiğini söylüyordu. Sonuçta hisler karşılıklıydı.

“Ne kadar sağlıklı olabilirse o kadar, sorun Mina beni dinlemiyor ama gözlemediğim kadarıyla sana güveniyor.” sözleriyle gururum okşanırken başımı salladım. Konunun nereye geleceğini hala merak ediyordum.

“Türkiye bile kaç kez benimle gelmesini teklif etmeme rağmen senin davetinle geldi. Şimdi Türkiye’ye gelmişken burada da bir tedavi sürecine girmesini istiyorum. Bilmiyorum sonuç vermesi belki güç, belki olumlu sonuç bile almayabiliriz ama ben denemesini istiyorum.” devamını az çok tahmin edebiliyordum. Benden Mina ile konuşup burada tedavi olması için ikna etmemi istiyordu. Aslında ufacak bir umut varsa buna vesile olmak isterdim.

“Hastalığının tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama onunla konuşacağım. Ben de en az senin kadar tedavi olmasını istiyorum.”

Şu an bunu düşünmek için erkendi sonuçta.

“Ayrıca, senden hiçbir zaman sıkılmayacağım. Senden sıkılmam mümkün değil. Hayatta olacak en imkansız şey bu olur!”

“Büyük konuşmamak lazım.” dedim bilemediğimi belli eden bir bakışla. Açıkçası korkmuyor değildim şu sıkılma olayından. Hayatını farklı kadınlarla kısa süreli evliliklerle geçiren birinin uzun süreli bir evlilik sürdürmesi için ona her defasında farklılıklar yaşatmam gerektiğinin farkındayım. O kadınlar düşünmek sabah ekstra sinirimi bozmuştu. Amer’in dudaklarını yanağımda hissettiğimde irkildim. Saat acaba kaç olmuştu? Bir de evde misafirimiz vardı.

“Mina!” dedim bir anda. Kucağından inip yatağın içinde komodine doğru uzandım. Amer’in telefonunu elime aldığımda saatte baktım. Saat öğleni çoktan geçmiş akşama geliyordu. Gözlerim kocaman oldu. Rezil olmuştuk. Neredeyse bir gün boyunca yatakta kalmış olacaktık. Telefonu tekrardan komodine bıraktıktan sonra Amer’e döndüm. “Onu bugün Aslılar gezmeye çıkarttı.” dediğinde biraz olsun rahatlamıştım. Bir de karnım acıkmıştı.

“Amer, ben acıktım.” dedim yataktan çıkmak için çabalarırken ki bu bacaklarımdan tutup beni kendisine çekmesiyle pek de mümkün değildi. Yatağın içinde yüz üstü yatarken bir anda beni kendine doğru çevirdi. Dudaklarımdan firar eden çığlığa engel olamadan kendimi onunla göze göze buldum.

“Ben de acıktım, sevgilim. Ben de...” dedi bana tepeden bakıp iç çekerken.

Gecenin bir vakti karın gurultusuyla Amer’in insafından kurtulup mutfığa indiğimde elimde telefonum vardı. Kızların meraktan çatladığına emindim. Bir de sabah uyandığımda konuştuğumuz mevzu vardı. Onu şu anlık düşünmemeye çalıştım. Amer’i bir şekilde ikna edeceğime inanıyordum. Ofisime gelip kaba saba konuşan adamı bile kendimi aşık etmiş biri olarak bizden bir parçaya mı alıştıramayacaktım?

Buzdolabını açtığımda kendi dolabımın aksine daha sağlık besinlerle karşılaştım. Bu durum pek hoşuma gitmese de meyve dolu kaseyi dolaptan çıkarttım ve başka bir şey almayarak dolabın kapağını kapattım. Mutfakta masanın yanındaki sandalyelerden birine oturup kızların mesajlarını ve çağrılarını okudum bir yandan da elime aldığım mor eriği yemekle meşguldüm. Benim tüm gün odadan çıkmadığımın makarasını yaparken, Mina ile hoş zaman geçirdiklerini söylemişlerdi. Asıl merak ettikleri konunun ben de sır olarak kalmasını istediğimden pek cevap veremedim. Sırf bu konuşma için grup açmışlardı. Batuş’un da dahil olduğu. En meraklıları da oydu zaten.

Karnımı meyveyle doyurup kızlara Amer’in yanına geri döneceğimi yazdıktan sonra tekrardan Amer’in yanına çıktım. Benim yokluğumu hissetmiş olacak ki uyanmıştı. Kapıyı ardımdan

Gelmeyi kestiğinde bende durdum. Ona bakmak yerine bakışlarımı karşı duvara sabitledim.

“Sorun kariyer değil. Sadece istemiyorum. Seni paylaşmaya hazır değilim ve hiçbir zaman olmayacağım.”

Güldüm. Tek sorun bu olamazdı öyle değil mi? Çocuk mu kandırıyordu?

“Bu kadar bencil olamazsın. Bir müddet sonra eminim birbirimizden sıkılacağız ve o zaman bizi bir arada tutan bir dayanağa ihtiyacımız olacak.”

Bir anda bileğimi kavradı ve beni kucağına çekti. Engel olmak için çırpındım. “Bana bak, Asya!” diye directti ve beni kucağına çekti. Belki ona engel olacak kadar güçlü değildim ama kendi bakışlarına hakim olacak kadar güçlüydüm özellikle de canımı bu kadar yakmışken.

“Sebebimi anlattığımda anlayacağına eminim, sevgilim. Lütfen directme.”

“Bırak da buna ben karar vereyim.” dedim örtünün üzerimden kaymasıyla tenimin açıkta kalan yerlerini örtmeye çalışırken. Ben örtüyü almaya çalışırken inadına yapar gibi örtüyü ayaklarıyla ittiriyordu. Dudaklarımı büzüp konuşmasını beklerken kollarımı göğsümün üzerine kavuşturdum ve örtebildiğim kadarıyla örttüm. Dün akşam yeterince göreceğini görmüştü ama yine de bu utanmama engel değildi.

“Bak, ben normal bir çocukluk geçirmedim. Ailem beni küçük yaşta dedemin yanına bıraktı. Aynı şekilde Mina’yı da teyzemin yanına verdiler. İkimizde doğru düzgün bir ailede büyümedik. Ben çocukluğuma dair hiç güzel bir anı hatırlamıyorum. Annem ve babamın ne zaman öldüklerini veya mezarlarının nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ben baba olamam yani benden baba olmaz. Ben anne babalık ne, nasıl yapılır görmedim. Ben bana yapıldığı gibi bir çocuğun hayatını karartamam.” konuşmasını bitene kadar onu sessizce dinledim. Bir yandan da gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine engel olamamıştım. Yanağımın içini çiğnerken bakışlarım ona kaydı. Göz göze geldiğimizde hıçkırdım. Asıl ondan ne güzel baba olurdu ama o bunu görmüyordu. Ailesinden görmediği her şeyi vermek için çabalayacağına da emindim ama risk almak istemiyordu işte.

“Seninle bunu daha önce konuşmam gerekirdi. Özür dilerim yine bencil davrandım. Seninde istemeyeceğini, bana hak vereceğini düşündüm.”

Her şey için yine de çok geçti. Çocukları sevmediğini bilerek evlenmiştim zaten, hem çocuk istemiyordu diye ondan vazgeçecek değildim. Şu anlık ben de istemediğim için, “Sadece şu anlık o ilaçları kullanacağım. Ama sadece erken olduğunu düşündüğüm için. İnsanlar annelerinin karnından annelik, babalık öğrenerek doğmuyor ki sonuçta. Ben de babamdan tam olarak hiçbir zaman babalık görmedim.” yanağımdaki yaşları sildim ve kucağından inmeye çalıştım. Bana engel oldu ve parmaklarını saçlarıma dolarken, “Teşekkür ederim.” dedi. Cevap vermeden omuz silktim.

“Neden oradasın?” diye sordum. Sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi baktı bana. Yatak örtüsünü bedenime dolarken bedenimi yatak başlığına dayadım ve “Neden yatağımızda değilsin. Bilmediğim bir şey mi oldu ben uyuduktan sonra?” diye sordum. Sorumla tamamen bana doğru döndü ve yatağa doğru yürümeye başladı. Bakışları, tavırları beni korkutuyordu. Düşünde olduğu gibi kaybetme korkusu bir kez daha yüreğime yerleşti. Sanki soğuk davranıyor gibiydi. Yatağın ucuna oturana kadar onu izledim. Yanıma gelmemişti. Tavırları gözlerimi doldurmuştu. Daha farklı bir sabah hayal etmiştim oysa. Sessizce yutkundum ve konuşması için neredeyse yalvaracak durumu geldim. Sanki davranışları rüya gibiydi...Kötü bir rüya. Bir an önce uyanmak istediğim bir rüya.

“Asya, seninle bir konu hakkında konuşmam lazım.” dedi. Uzun zamandır duyduğum en ciddi ses tonuyla.

“Neden bu kadar ciddisin, bu mutlu günün sabahında mı konuşman lazım bu konuyu?” kendime engel olamadığım şekilde çıktım.

“Bu sabah konuşmazsam ilerleri de başımıza büyük dertler açabilir.” dediğinde endişelenmeye başladım. Alt dudağımı dişledim ve dağınık saçlarımı kulağımın arkasına ittim. Uykusuz yüzüne baktım. Gün ışığı yüzünü aydınlatıyordu ama o konuşmalarıyla dünyamızı karartıyor gibiydi.

“Ben korunmanı istiyorum.” dedi bir anda. O an beynim çok farklı konulara gittiği için dediğini anlamakta güçlük çekip, “Ne?” diye sordum. Ne istemişti o?

“Korunmanı istiyorum. Yani çocuk istemiyorum. Çocukları sevmediğimi biliyorsun ve...” elimi kaldırarak sözlerini yarıda kestim. Tüylerim diken diken olmuştu.

“Çocukları sevmiyor olabilirsin ama çocuğumuzu... yani sonuçta olursa bizden bir parça olacak. Çocuğunu her insan sever.” konuşamayacak kadar kendimi kötü hissediyordum ki komodine uzandığını gördüm. Orada bir ecza poşeti ve yarısı su ile dolu su bardağı duruyordu.

“Lütfen, bunu tartışmak istemiyorum. Senin de beni anlayacağını düşünüyorum.”

Sözleri kendimi yatağın içinden hatta odanın içinden atma isteği uyandırır da etrafta kıyafetim olmadığı için bu mümkün değildi kendimi kullanılmış gibi hissediyordum. Sanki karısı değilim de sıradan bir kadınmışım gibi konuşuyordu benimle. En çokta canımı yakan bu kadar soğukkanlı olmasıydı. Ben de hemen olsun demiyordum ama konuşma şekli bana engel oluyordu.

“Seni anlamam için ilk önce neden istemediğini açıklaman lazım. Ben de hemen olsun demiyorum ama bir sene iki sene sonra olacak bir şey. İkimizin de kariyerinin olduğunun farkındayım yine de bu olağan bir durum. İki insan birbirini sever, evlenir ve çocukları olur doğanın kanunu bu.”

Yatağın içine girdi yanıma doğru yaklaşmaya kaçtı. O yaklaştıkça ben kaçmayı tercih ettim.

neredeysse.”

“Eee sen de işlerini ayarlayıp gitseydin kuzum?” dedi sanki benim hiç aklıma gelmemiş gibi. Aslında bu hafta önemli bir toplantım çıkmasaydı, öyle yapacaktım ama maalesef ki her ne kadar sürekli kaytarmaya çalışsam da benim de başımda durmam gereken bir şirket vardı. Peri'nin Amer'i konuşmak için aramadığını varsayarak konuyu değiştirdim.

“Neyse şimdi Amer'i boşver de, ne yapıyor benim teyzesinin gülü Pera'm.” dedim. Peri bin bir güçlkle de olsa sağlıklı bir 7 ay önce doğum yapmıştı. Onun doğuma girdiği anda Ali, dokuz doğurmuştu o ayrı. Peri'nin kopyası olan ufaklık daha şimdiden cadılığını konuşturuyordu.

“Ne yapsın teyzesi ne bulursa onu ağzına sokuyor, babamız gelene kadar ağlıyoruz öyle.” dediğinde telefonunu Pera'ya yaklaştırmıştı olacak ki miniğimizin anlaşılamaz kendi dilinde söylediği şeyler kulağıma geliyordu. Bir de bize çekmiş olacak ki çenesi durmuyordu. Ah bir doğru düzgün konuşabilse susturana aşk olsun o zaman. Arkadaşım için sevinsem de arada imrenmiyor değildim. Ali, Pera kucağında ilk yanımıza geldiği zamanda bakışlarım Amer'e kaymıştı. Onunda benim gibi bu minik mucizeye hayran bakışlarla baktığını görmek isterdim ama o elindeki tablete bakmakla meşguldü o zaman. Sonrasında minicik bebeğe neredeyse külçe altın vererek, “Maşallah!” demekle yetinmişti. Suratına ne bir sevimli bir ifade ne de yumuşama vardı. Bilerek uyuzluk yaptığını düşünmüyor değildim. Düşüncelerimden sıyrılıp Peri'nin söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Zaten hain planlarım şu ara devredeydi, bir de kocama kavuşabilsem onları daha güzel işleyebilecektim ama olsun.

Peri ile biraz havadan sonra ve Pera'dan konuştuktan sonra asıl konuya gelebilmiştik. Bugün Ali ile birkaç saatliğine kaçamak yapmak istiyorlarmış bu yüzden de Pera'yı bana bırakıp bırakamayacağını soruyordu. Amer olmadığında kabul etmek kolay olduğundan hemen atladım. Zaten evde de yalnızdım, arada sırada eski günlerdeki gibi Batu geliyordu o kadar.

“Olur tabi, bakarım ben minik aşkıma.” dedim hemen. Hangimiz daha çok sevinmiştik bilemiyorum ama Peri'nin bu konuyu dert ettiği belliydi. Kabul etmemin ardından rahat bir soluk bıraktı. Akşam üzerine doğru ben eve geçmeden onlara uğrayacak Pera Hanımı ve eşyalarını alacak öyle eve geçecektim. Planlaştıktan sonra telefonu kapattığımızda bir an telefon ekranındaki resme kaydı bakışlarım. Amer'le düğünümüzde habersizce çekilmiş bir kare. Bu resmi Amer'e gösterdiğimde onun da haberinin olmadığını söylemişti ama resim ikimizin de hoşuna gitmişti. Dans ederken ikimizin de yüzü gülüyordu. Birbirimize dolanmıştık. Bir kez daha onu özlediğimi fark ettiğimde dayanamayıp mesaj atmaya karar verdim. En son 3 saat 14 dakika önce konuşmuştuk. Bu özlemek için uzun bir süreydi.

Önce Türkçe yazacak olsam da vazgeçtim ve Arapça yazmaya karar verdim. Keşke mesajı okurkenki yüzündeki ifadeyi de görebilsem

17. Bölüm

1 Yıl Sonra...

Elimdeki dosyaları incelerken şirketin bir sene de ulaştığı rakamları hayranlıkla inceliyordum. Amer şirketi kurtarmakla kalmamış hem de yeniden yaratmış gibiydi. Kendimi onun yanında eksik hissettiğim çok fazla yön olsa da yavaş yavaş toparlıyordum. Bir karar verirken genelde burnumun dikine gitsem de nihayetinde ona danışıyordum ve dil konusunda da çalışmalara başlamıştım. Başlar da Amer'in hocalığında öğrenmeye başladığım Arapça'yı sonrası başka bir hocadan almak zorunda kalmıştım. Bunun sebebi birazcık da zar zor baş başa kaldığımız zamanlar Amer'in aklının başka yerlere kaymasının etkisiydi. Rana'nın getirdiği kahveyi yudumlarırken parmağımdaki yüzüğe takıldı bakışlarım ve kendi kendime düşüncelere boğuşurken derin bir iç çektim. Şu aralar çok fazla birbirimizden ayrı kaldığımız için onu özlemiştim ve bir süre daha ayrı geçirecektik. Benim işlerimden kendi işlerine vakit ayıramadığı için Katar ziyaretleri uzamaya başlamıştı. Masanın üzerinde duran telefon çalmaya başladığında hevesle elime aldım fakat arayanın Peri olduğunu gördüğümde tüm hevesim adete havası alınmış bir balon gibi söndü.

"Efendim Peri?" dedim yaşadığım bozulmayı sesime yansıtmamaya çalışarak ama arkadaşım hemen anlamış olacak ki, "Gelmedi mi hala, seninki?" diye sordu.

Dudaklarımı sarkıttım. "Daha gelemedi maalesef. Bir hafta olacak

kapatırken uzandığı yerden doğruldu. Kaşlarını çatarak, “Neredesin sen?” diye sordu.

“Ben saatler önce acıktım derken ciddiymdim. Karnımı doyurmaya gittim.” diye açıkladım. Yatağa girmeden önce üzerimdeki sabahlığı çıkarttım ve yatağın kenarına bıraktım. Yatağa girdiğimde ise sanki bunu bekliyormuş gibi sabırsızca kollarına aldı beni. Başını saçlarıma gömerken, “Yarın iş vakti.” diye homurdandım. Sonsuza dek yatakta kalamayacağımızı biliyorduk ama bunu sesli söylemem ikimizin de homurdanmasına sebep oldu.

“Ben de şu doktorlardan biriyle görüşeceğim bir de Katar’a gitmem lazım.” şu iş meselesi vardı. Bunu daha ne kadar böyle sürdürebilecektik. “Aslında seninle benimle gelmeni istiyorum.” dediğinde kollarının arasında ona döndüm. Uyku sersemi olmasına rağmen yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemiş yüzüne baktım. Gecenin karanlığında daha gizemli, daha karanlık ve daha çekici duruyordu.

“Ben de isterdim fakat işlerin başında olmam lazım. Bir haftalık tatilim 1.5 haftaya çıktı. Bir de evlilik haberini vermem lazım.” dediğimde Amer bakışlarını yukarıya kaldırdı. Sanki bir işler karıştırmış gibi.

“Birileri gazetelere haberi çoktan vermiş olabilir.” dedi suçunu itiraf edermiş gibi.

“Ne? Sana inanmıyorum, Amer!” bunu hangi ara yapmıştı ki? Gerçi bu adamın ne zaman ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Kollarında olmasam çoktan haber başlığını araştırmaya başlamış olurum. Ve görselleri. Aklımdan diğer haberleri de Amer’in basına verdiğine dair bir takım düşünceler geçmeye başladı. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Onun hakkında her gün yeni bir şey öğrenmek garipti. Belki de acele etmiştik ama bu pişman olduğum anlamına gelmiyordu. O, kendince bize zarar vermemeye çalışıyordu sadece, bunu hissediyordum.

“İnsanların bilmeleri lazımdı. Bundan sonra herkes senin benim, benimde senin olduğumu öğrenecek. Buna Katar’da dahil.” sözleriyle şaşkınlığım iki katına çıktı. Kendi ülkesinde bunu yapacağını düşünmediğim için şaşırmıştım. Şaşkınlığım gururum okşanmadığı anlamına gelmesin. Bu demek oluyordu ki hayatımızda daha fazla ördek ve Fransız türemeyecekti.

gibi yatağın öbür ucuna kaçmıştı.

“Burası ne kokuyor?” diye sordu. Elbisemin üzerini hatırladığım oturduğum yerden kalktım. “Aaa unuttum. Sen Pera’yı tut ben hemen üzerimi değiştirip geliyorum.” diyerek Pera’yı ona uzattığımda kollarını milim kıpırdatmadı. Bakışlarını yatağa çevirdi ve “Koy yatağın üzerine.” demekle yetindi.

“Amer, o daha küçücük çocuk. Ya düşerse, lütfen annesi bana emanet etti.” bakışlarımı yavru kedi bakışlarına çevirmeme rağmen yüzünü çevirmemişti. “Lütfen, benim için...” dedim ısrarla. İnadını tuttu mu tutuyordu işte. Gerçi koca yataktan düşmesine imkan yoktu. Yatağın üzerine sırt üstü bıraktığımda ağlayacak gibi kaşlarını indirdi. Dudakları titredi.

“Ben hemen geliyorum, teyzecim hemen. Bak burada kim varmış... Tatlı mı tatlı bir Amer amca... Hem de en şerbetlisinden... O sana sahip çıkıcak... Di’mi amcası?”

Amer, duygusuz bir ses tonuyla konuştu. “Konuştuğun sürede giyinmiştin, sevgilim.”

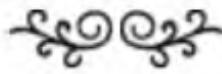
Dişlerimi gıcırdatıp ona baktıktan sonra imalı konuşmama devam ettim.

“Amer amca da seni özlemiş... O da seni çok seviyormuş... O sevdiklerine önce hep kaba davranır zaten!” dedikten sonra Amer’e bakmadan yataktan çıktım. Geceliğimi yatağın kenarından aldığımda Amer’in sesini duydum.

“Sonrasında dışarıya çıkarız diye düşünmüştüm. Yer ayırttırdım.” aynı uyuz ses tonuyla konuşmaya devam ediyordu. Bugün önemli bir gün olup olmadığını düşünürken Pera ile dışarı çıkmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Aklıma gelen sahnelerle sırtmamak için kendimi zor tutarken, “Eee hazırlanayım ben o zaman.” dedim.

“Fazla oyalanma.” diye uyarsa aksine yavaş hareket ederek hazırlanmaya başladım.

Pera’nın eline oyuncaklarından birini verdikten sonra elbise seçmeye başladım. İçimden bir ses bugünün önemli bir gün olduğunu söylüyordu. Özellikle de Amer’in işlerini bırakıp buraya geleceği kadar önemli olduğunu ama ne olabilirdi ki? Lacivert kadife bir elbiseyi seçip dolaptan indirdim altına siyah topuklu ayakkabılarımdan birini seçtim. Ve makyajımı yapmak için banyoya geçtim.

Hazırlanmam bitmek üzereyken Amer’in bana seslendiğini duydum.

“Asya, bu hareket ediyor!”

Amer’in sözleriyle gözlerimi devirdim ve elimdeki maskarayı sürmeye devam ettim. “Normal değil mi, o da bir canlı Amer!”

“Düşerse tutmam haberin olsun!”

“Düşerse yemin ederim, Ali’ye Amer düşürdü derim!”

Biraz sonra Pera’nın ağlama sesini duyduğumda gerçekten düşüp

olmasına rağmen gücü kuvveti maşallah yerindeydi, babasına çekmiş. Özellikle de bana kısacık yolda çektirdiği eziyet bunun tesciliydi. Üzerime kusmuştu resmen ardından da sonra hiçbir şey olmamış gibi dişsiz ağzını kocaman açıp şebeklik yapmıştı. Eeee böyle bir tatlılığa kızamayacağım için ben de gülmek zorunda kalmıştım.

Ara sıra tek başıma kaldığım zamanlar eski evime uğrasam da şu aralar çiftlik evinde olmayı tercih ediyordum. Sanırım burada daha fazla anımız olduğu için yüreğim beni buraya çekiyordu.

Kapıyı açtığımda kolumda sarkan Pera'dan daha büyük eşya çantasını tekrardan omzuma astım ve içeriye girdim. İçerisi karanlık olduğu için girişteki anahtara bastım ve ışığı açtım. Pera'ya baktığımda sanki ışık hoşuna gitmiş gibi ellerini birbirine denk getiremeden yamukça da olsa çarptığını gördüm. Kısacık seyrek sarı bukleleri ve kocaman masmavi gözleri vardı. Önüne düşen sarı buklelerine geriye doğru attım.

Kafasına tepesine minik bir öpücük kondurduktan sonra adımlarımı merdivene yönlendirdim. Önce üzerimdeki kusmuklu elbiseden kurtulmaya ihtiyacım vardı sonrasında Pera Hanım'la arabada yaptığımız sohbete kaldığımız yerden devam edebilirdik. Kusmuk olmadan. Biz yukarıya çıkarken merdivenin başındaki anahtarı da açtım. Ev aydınlandıkça Pera'nın meraklı gözleri evin içerisinde dolanmaya başlamıştı. Gelmeyeli uzun zaman olmuştu çocuk unutmuştu evimizi tabi.

Belki de onun bakışları da benimki gibi Amer'ı arıyordur. Çocuk neredeyse ondan nefret eden bir amcayla büyüyecekti. Ah Amer ah... Odamıza geldiğimde kapıyı açtım ve kapının yanındaki ışığı açtım. En çokta odaya girdiğimde Amer'ı arıyordu gözlerim. Kapıyı sonuna kadar aradım ve Pera'yı yatağın üzerine bırakmak için yatağa yöneldiğimde şerbetli tatları meydan da, altında gevşek gri pijamasıyla bir adet Amer gördüm. "Hııı!" diye bir ses çıktı dudaklarımdan korkudan az kalsın Pera'yı düşürecektim. Ne ara gelmişti bu adam? Kalbim korkudan deli gibi çarparken, onun kollarını ensesinde birleştirmiş pişkin pişkin sırttığını gördüm.

Bakışları önce beni buldu ardından Pera'ya yöneldiğinde ise o pişkinlik bir anda silindi ve yerini ciddiyete bıraktı. O konuşmadan araya girdim o da uzandığı yerden doğrulmuştu.

"Nasıl korkuttun beni, haberin var mı? Hani daha işin uzun sürecekti." dedim yatağa doğru yürürken. "Karım özlemişken ufak bir sürpriz yapmak istedim. Fakat senin daha büyük bir sürprizin var sanırım." dediğinde başımı salladım. Amer'in üzerinde hiçbir şey olmadığı için Pera'nın gözlerini kapatmakla kapatmamak arasında kalmıştım. Çocukcağız bu yaşta bu sahnelerle tanık olmasın, bir de Ali duysa bunu hepten delirirdi.

"Ya, evet gerçi benimki de ufacak..." dedim Pera'ya sırtarak bakarken, parmağını kemirmekle meşguldü ve tüm salyalarını akıtıyordu ama yine de çok tatlıydı. "Peri rica etti, ben de dayanamadım. Sen de yoksun diye kabul ettim ama..." bu sırada yatağın üzerine oturmuştum ama Amer sanki bende bir veba varmış

ama olsun. “Eştaku lek, Hubbi!”^[11] yazdım ve gönderdim. Onu düşündüğümde yüzümdeki tebessüme engel olamıyordum. Telefonumu elimden bıraktığım anda bir arama geldi. Telefonumu tekrar elime aldığımda aradığını gördüm. Kalbim sanki uzun zamandır onunla konuşmamışım gibi deli gibi atmaya başladı. Ciddi sorunlarımın olduğunun farkındaydım. En büyük belirtisi de bu adama aşık olmamdı.

Telefonu cevapladığım anda, “Mesajını bir kez senin sesinden duymak istiyorum.” dedi sabırsız bir ses tonuyla.

“Ben de senden aynı jestleri istiyorum ama olmuyor.” dedim açıkçası telefonda ‘bende seni özledim hayatım, canım, hayatımın anlamını... Hemen uçağı hazırlattım geliyorum’ demesini beklediğim için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Fazla uzunca bir hayal olmuş olabilirdi ama olsun.

“Kelimeleri doğru telaffuz edemediğimi biliyorsun.” dedim birkaç kez benimle dalga geçtiği için.

“Olsun, yine de senin ağzından duymak istiyorum.” dedi telefonun diğer ucunda pis pis gülererek. Bulunduğu ortamın gürültüsünden dolayı, “Neredesin sen?” diye sordum hem konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Ben mi?” diye sordu bunu beklemiyormuş gibi afallayarak. “Dışarıdayım birazdan da eve geçeceğim.” dediğinde hmm’lamaktan kendimi alamadım. Bana yalan söylemeyeceğini bildiğim için konuyu uzatmadım.

“Evet, bekliyorum.” ana konudan hala sapabilmiş değildik.

Derin bir nefes aldım ve “Eştaku lek, Hubbi!” diye mırıldandım onun duyabileceği bir ses tonuyla. Kahkaha attığını duyduğumda homurdansam da bu sesi duymayı özlediğimi fark ettim. Ayrıca o çok nadir kahkaha atan biriydi bir de bunu dışarıda yapmış olması aklıma gelince içime nedense bir kıskançlık oturdu.

“Bence sen çok fazla gülme kocacığım özellikle de dışarıdayken.” dedim dişlerimin arasından. Ben görmeden daha sesiyle ayılıp bayılırken onu gören dışarıdaki başka kadınları düşünmek dahi istemiyorum. “Hem bilmemek ayıp değil öğrenmemek ayıp, adamın dilini öğreniyorum yine yaranamıyorum.”

Amer pes etmiş gibi, “Ben de seni özledim, sevgilim. Sen de sadece beni özle olur mu?” sanki başka birini özlemem mümkünmüş gibi neyi ima ettiğini anlamasam da, “Zaten öyle.”

Konuşmamızı güçlkle sonlandırdığımızda yüzümdeki salak gülümsemeyi silemeden işlerimin başına geri döndüm.

Akşama doğru Niyazi amcayla Pera’yı alıp eve geldiğimizde hava kararmak üzereydi. Bir kucağımda Pera, boştaki kolumla da kapıyı açmaya çalışıyordum ki Pera Hanım’ın saçlarım ilgisini çekmiş olacak ki onları avuçlamaya ve çekiştirmeye başladı. Küçücük bir şey

kurtarıp, Pera'ya yöneldim. Elindeki oyuncakını yere düşürmüş ulaşmak için sarkıyordu.

“Dur teyzeciğim, hemen alıyorum.” yerdeki oyuncakını aldıktan sonra ağzına sokacağını bildiğim için önce ıslak mendille arından peçeteyle silip ona tekrardan verdim. O zamana kadar ağlaması kesilmemişti. Oyuncakı eline verdiğimde önce şaşkın şaşkın elime baktı sonra da elimdeki oyuncakı çekip tekrardan yere attı. “Ama aşkım olmaz ki böyle, niye yapıyorsun böyle yapıyorsun ki?” kucağıma aldığımda başını göğsüme yaslayıp elbisemi yalamaya başladı. Biz burada birbirimizi yerken çocuğu aç bırakmıştık tabii. Yanımdaki çantasından Peri'nin önceden kendi sütünü koyduğu biberonunu çıkartıp ağzına dayadım. Ağlaması bir anda kesildi, nasıl da acıkmıştı? İştahla biberonunu emerken Amer'e baktım. Gözlerim dolu dolu olmuştu ki adam da tık yok. Bakışlarını Ankara manzarasına çevirmişti. Asıl manzara buradaydı ama haberi yoktu.

Pera'nın karnını doyurup ağzını yüzünü sildikten sonra geri yerine oturttum ve eline oyuncakını verdim. O sırada masanın üzerine konulmuş kırmızı orta büyüklükte kadife kutuyu gördüm İçinde büyük değerli bir şey var gibi duruyordu.

Bakışlarını tekrardan bana çevirdi. ‘Bitti mi?’ der gibi bakıyordu. Mahcupça gülümsedim ve kaldığımız yerden devam etmek için masanın üzerinden uzanıp elini tuttum.

“Özür dilerim,” diye geveledim.

“Her neyse, bunu ilk yılımızın şerefine aldım. Belki akşamki büyük kutlamada giyersin, diye.” dediğinde etrafın loş olmasına şükrettim. Hala bazı konularda kızarıyor ve heyecanlanıyordum. Kutuyu önüme doğru uzatırken heyecanla içindekini tahmin etmeye çalıştım. Benim ona bir şey almadığım aklıma geldiğinde ise, “Ben sana bir şey alamadım ama telafi edeceğim, hem de en yakın zamanda.”

“Sen bu gece bunları giyersen zaten esas hediyeği bana vermiş olursun.” dedi. Parmaklarımı parmaklarından ayırırken ensemdeki saçlarımı heyecanla geriye doğru attım. Kutuyu tamamen önüme çektim ve sanki içinde kimsenin görmemesi gereken bir şey varmış gibi etrafa bakındım. Masamızın ucunda oturan ve kendi halinde oyuncakını kemiren Pera dışında kimse yoktu. İçimden bir ses yine Amer'in, Amerliğini konuşturduğunu söylüyordu. Yine de kutuyu açtım.

Açmamla kapamam bir olmuştu. Kocaman gözlerle Amer'e baktım. Aklını mı kaçırmıştı bu adam? Bir dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkarken, benim de heyecandan göğsüm inip kalkıyordu. Saf altından iç çamaşır takımı vardı kutunun içinde. Eğer o hızla yanlış görmediysem. Amer, kutunun üzerindeki ellerimin üzerine ellerini koyup tekrardan kutuyu açmamı sağladığında yanlış görmediğimi fark ettim. Altından ve fazla cüretkar gözüken iç çamaşır takımıydı. İki göğsün arasından ucunda elmas sarkıyordu. Bunu giymem imkansızdı. Bakarken bile ağır gözüküyordu.

“Merak etme hafifletildi.”

Bunu yapan adamı düşündüm ve Amer'in tarifini... Bir de beden ölçülerimi düşünmüştüm. Tutturması imkansızdı ama her zaman

hiç gibi davranıyorsun farkında mısın?" sesi yükseltmeye başlamıştı. Neyse ki etrafımızda kimse yoktu loca gibi bir yerdeydik. Camdan dışarıda ışıklarla Ankara manzarası duruyordu.

Savunmaya geçtim çünkü böyle düşünmesi çok komikti. Ve 7 yaşındaki bir çocuğun kardeşini kıskanması kadar saçmaydı hatta.

"Amer, o daha küçük görmüyor musun? Ayrıca sen de Pera'ya karşı biraz sevecen olsaydın, sen de bize dahil olurdun. Ayrıca," bir şey diyecektim sustum. Uzun zamandır görüşmüyorduk ve bu gece bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Bu konuda yeterince yorulmuştum. Artık onun yaptığı gibi kendi bildiğini okuyacak sonrasında faturasını istediğim gibi ona kesecektim. Tanıştığımızdan beri yaptığı bu değil miydi zaten?

"Ayrıca?" konuşmamın devamını bekliyor gibi.

"Seninle bu gece bu konuda tartışmayacağım. Ben senin aksine, bizi özledim. Son birkaç haftadır sürekli seyahat halindesin ve zaman bulup, dışarıya yemeğe çıktığımız bir akşamda lütfen birbirimizi kırmayalım."

Söylediklerimi mantıklı bulmuş olacak ki başını sallamakla yetindi. Garson masaya oturduğumuzda verdiğimiz siparişlerimizi getirirken aslında konuştuğumuz konuyla ne kadar iştahımın kaçtığını fark ettim. Yine de garsona teşekkür ettim ama önümdeki balığa bakmak bile midemi bulandırıyor. Sakin olmaya çalıştım ve gece karası gözlerine baktım. Loş bir ortam vardı ve masamız kokulu mumlarla aydınlatılıyordu. Onu özlemiştim, özlemle gözlerine bakarken masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. Aklından her ne geçiyorsa pis pis sırtıtmaya başlamıştı.

"Unuttun değil mi?" dediğinde yine neyden bahsettiğimizi anlamadım.

"Neyi, unuttum?" diye sordum merakla.

"Bir de böyle şeylere kadınlar hatırlar, derler. Bugünü gerçekten unuttun mu? 1 yıl önce bu zamanı, bana çektiğin işkenceyi, unuttun mu sevgilim?" o an jeton düştü. Evlilik yıl dönümümü unutmuştum. Bir an utançla yüzüm düştü. Bunu unutmuş olmam imkansızdı. Rana nasıl olurda bana hatırlatmazdı. Koynumda hain beslemişim meğersem.

"Bilerek senin hatırlamanı istedim ama sanırım karımın zihni daha başka işlerle meşgulmüş." Rana'nın bana hatırlatmamasının cevabını almıştım ama bu koynumda hain beslemediğim anlamına gelmiyordu. Üstelik benim değil, Amer'in sözünü dinliyordu demek ki.

Başımı öne eğdim. "Gerçekten özür dilerim. Aslında aklımdaydı ama şu ara, off..." ne diyeceğimi bilemez halde oflarken yine durumu kurtaran o olmuştu.

"Biliyorum aklını başından alıyorum öyle değil mi?" o çekici bakışlarından birini eklemeyi unutmamıştı. Gözlerimi devirdim. "Elbette, elbette..." öfkeli hali çoktan dağılmış yerine yumuşak, bana aşkla bakan gözler yer almıştı. Bakışıyla bile içimi titretirken duyduğumuz ağlama sesiyle tüm romantizm bir anda toz bulutu gibi değildi. Amer öfkeyle dişlerini sıkarken ben elimi onun gazabından

düşmediğini merak ettim. Amer engel olmamış olamazdı öyle değil mi? Bir de üzerine üstlük, "Asya, bu ağlıyor!" diye sesleniyordu. Önümdeki açık makyaj malzemelerini kapatıp çantama koyduktan sonra kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda hışımla dışarıya çıktım ve kendimi en kötü manzaraya alıştırdığım için gördüğüm manzarayla ağzım açık kaldı. Pera hala bıraktığım yerde duruyordu ve Amer'in işaret parmağına ulaşmaya çalışıyordu. Kendine bunu oyun haline getirdiği belliydi. Amer işaret parmağını bir yaklaştırıp bir uzaklaşıyordu. Bu da bir adım sayılırdı öyle değil mi? Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. Onun da içten içe istediğini biliyordum. Oyunları bozmak istesem de Amer onları izlediğimi hissetmiş olacak ki oyunu durdu ve bakışlarını bana çevirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu bakışlarını üzerimde gezdirirken sonra da iç çektiğini gördüm. Sanırım beğenmişti ve o bakışlar özlemi hissedebiliyordum neye özlem orası tartışılır.

"Hazırım, olmuş mu?" diye sordum. Elimi belime yaslayarak, elbise ayak bileğime kadar uzanıyordu ve önden de boğazım kadar kapalıydı. Bedenimi tamamen saran elbisenin asıl dekoltesi tarafındaydı. Pera'yı kucağıma alacağım sırada, "O da mı bizimle gelecek?" diye sordu Amer.

"Sence, bana emanet ettiler." dedim.

"Bakması için başka birini bulabiliriz." dediğinde Pera'yı göğsüme bastırarak engel oldum.

"Asla olmaz, hadi sen de hazırlan da çıkalım!"

Amer bu durumdan hiç hoşlanmıyormuş gibi baktı. Bense sadece Pera'yı daha sıkı sarmakla yetindim. Amer yerinden ağır ağır kalkarken, "Hadi ama..." dedim oyalanmaması için ve kararımnda kesin olduğumu belli etmek için.

Pera için istediğim mama sandalyesini beklerken ufaklığı kucağımdan ayırmadım. O da kollarımda pek bir mutlu gibiydi. İkimizde gül gibi yaşayıp giderken başımı kaldırmaya korkuyordum çünkü tam karşımda bakışlarıyla teyze yeğen aşkımızı engel olan bir kocam vardı. 'Acaba gelmese miydik?' diye düşündüğüm sıralarda garson mama sandalyesini masamızın yanın bıraktı. Pera'yı oraya oturtmak için önce saçıma yapışan parmaklarını kurtardım ardından eline bir oyuncağını verip kendi yerime oturdum. Sanki saniyeler içerisinde Amer karşısında dünyanın en büyük suçunu işlemişim gibi bakıyordu bana.

Dudaklarımı dilimle nemlendirirken titrek bir soluk bıraktım. Konuya yumuşak bir giriş yapmak istiyordum ama Amer benden hızlı davrandı.

"Şimdi anladın mı?" diye sordu. Neyden bahsettiğimizi anlamadığım için başımı salladım.

"Neyi anlamam gerekiyor?"

"Neden benim çocuk istemediğimi, oturduğumuzdan beri bana bir

seksen yatarken asıl konudan sapmamaya çalıştım. Ne kadar kötü bir teyzeydim? “Pera nerede? Ben uyuyakalmışım.”

“Annesi babası geldi aldı minik canavarlarını, onsuz uyuyamamışlar. Bence uzun bir süre yokluğunu bile fark etmediler ama sonrasında o minik canavarın çıkarttığı seslerin eksikliğini fark etmiş olabilirler.”

Aklıma gelen düşüncelerle sırttım ve açıkçası rahatlamıştım. En azından yeğenimi uyurken ezmemiştim. “Sen de mi çıkarttığı sesleri özledin yoksa?” diye sordum muzip bir merakla. Çünkü öyle içten açıklama yapmıştı ki bir an içime umut dolmuştu. O sevdiği insanlardan ilk önce nefretle bahsederdi. Çünkü sevgisini kabul etmesi geç olurdu, biliyordum ben kocamı.

“Ne alakası var, şükür kafamı dinledim. Hem ben karımı özledim.” dediğinde üzerimdeki elbisemin eteğini sıyırmakla meşguldü. İlk cümlesine pek inanmasam da konunu geliş noktasını beğenmiştim. Sırttım. Günlerdir suya hasret gibiydik. Belki de tekrardan nefes alıyor gibi... Birbirimizi solurken aklıma gelen düşüncelerle geri çekildim.

“Dur... dur...”

Amer durmamın sebebini anlamamış gibiydi. “Hediyemi giymem ve hediyemi vermem gerekmez mi?” dediğim Amer’in yüzü aydınlandı. O da unutmuş gibiydi. Heyecanla üzerinden kalktım ve kapiya yöneldim.

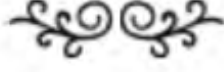
“5 dakika bekle, ondan sonra gel!” dedikten sonra odadan çıktım.

[11] Seni Özlüyorum, Aşkım

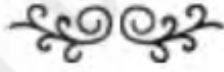
büyütsün.” diyerek önümüzden çıkınca arkamda homurdanarak Amer’e baktım.

Böyle bir muhabbete dahil olacaksam bundan sonra kendi çocuğumla olmak istiyordum. Önüme döndüğüm, kolumda sarkan çantayı omzuma attıktan sonra asansörden indim. Amer’dan çıt yoktu hala sessizliğini koruyordu.

Eve döndüğümüzde sanki arabada esneyen Pera değil de benmişim gibi bir anda uykusu açıldı ufaklığın. Huysuzlanmaya başladı. Ağladı, eline verdiğim oyuncakları etrafa atmaya başladı, saçımı çekmekle kalmadı yoldu ve yine ağladı. Onu susturmaya çalışırken başka bir koca bebeğin daha mızızlığını çekmek zorunda kalıyordum ki en kötüsü de buydu. Artık benim bile pilim bitmek üzereydi ama Pera bana mısın demiyordu. Amer asansöre dua mı etti ne yaptıysa, bebeklerden soğuyacak hala gelmiştim.

“Ya niye böyle yapıyorsun aşkım, Pera’m, güzelim... Bak beni bile uykum geldi. Hadi beraber uyuyalım, hadi. Bak ben kapadım gözlerimi, hmmm uyumak ne tatlı, uyumak ne güzelmiş... Uyursak Amer amca bizi severmiş... Pera bebek uyuyup da büyüyecekmiş... Sonra Asya teyzesi gibi güzel mi güzel olacakmış...” kendi kendime saçmalarken en sonunda Pera’nın yanın uzandım. Şu an ağlaması bile ninni geldiği için karnını sıvazlarken kapanan gözlerime engel olamadım.

Karanlıkta gözlerimi araladığımda bir ses duyar gibi olmuşum. Ama etraf çok sessiz duruyordu. bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ve sanki eksik bir şey varmış gibi elimi yatağın içine daldırdım. Hatta iki şey... Amer de Pera da ortalıkta yoktu. Başucumuzdaki lambayı açtım ve boş yatağa baktım. Tektim. Hemen çarşafı kaldırıp yatağın içine baktım. Yoktu odanın içinde dolaştım ama hiçbir yerde yoktu. Odadan çıktığım ve evin tüm ışıkları tek tek yakarak aşağı inmeye başladım.

Salona geldiğimde ışığın açık olduğunu gördüm. Amer koltuğa uzanmıştı. Başımı içeriye sokup baktığında uyuduğunu gördüm. O buradaysa Pera neredeydi? Bu konu da onu uyandırmaya çekinsem de sonuçta yeğenim ortada yoktu ve ben ezsem, eziği yatakta olurdu öyle değil mi?

Tam başına gelmiştim ki bir anda gözlerini açmasıyla bileğimden kavraması bir oldu. Beni kucağına üzerine çektiğinde çırpınsam da çırpınışlarım yetersiz kalmıştı. “Sen uyumuyor muydun?” diye sordum ayıplayan bir tavırla.

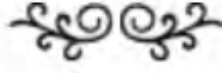
“Uyuyordum ama karım gecenin bir vakti uyanmışsa şu saatten sonra uyku bana haramdır.” dedi hafif uykulu gözlerle. Üzerinde iki

bulabileceği bir şey de değildi. Ben ne diyeceğimi bilemez halde kutunun içine bakmayı sürdürürken, “Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu.

“Amer bu...” ilk defa karşısında çenem kapanmıştı. İlk senemizde bunu yatıran adamı sonraki senelerde düşünemiyordum. “Bu Amer...” söze tekrardan başlamaya çalıştım ama beceremedim.

“Tamam istersen bu konuyu evde üzerindeyken konuşuruz.” diyerek kutuyu kapatıp önümden kaldırdı. Oturduğum yerden kalktım ve masanın etrafında dolanıp kollarımı boynuna dolayıp sarıldım. Bu sadece içimden gelen bir hareketti. Başımı boynuna yasladım ve erkeksi kokusunu içime özlemle soludum. O da aynı hareketi yaptı ve oturduğu yerden kalktı. Bir saniye olsun kollarımı ondan ayırmadım. Tekrar karşısında oturduğum bir an önce eve gitmek istediğimi fark ettim. O böyle heyecanla bakarken beni de heyecanlandırıyordu.

Yemeklerimizi yedikten sonra tatlımızı yemeden masadan kalktık. Amer Bey’in farklı tatlı planları varmış. Pera’yı kucağıma aldığımda fazla ağlamadığı için neredeyse şükredecektim ama bir sorun vardı. Peri kaç saat olmasına rağmen beni aramamıştı. Ve Amer’in bu hevesli haliyle, Pera bizde kalırsa... Yine arada kalan ben olacaktım anlaşılan. Beraber asansöre bindiğimizde Amer’in ilk defa benimle beraber asansörde olduğu için yüzünün gülmediği fark ettim çünkü kucağımda Pera duruyordu. Onun bu somurtuk haline gülmemek için kendimi zor tutarken asansör durdu ve kapılar açıldı. Daha zemin kata gelmemiştik. İçeriye yaşlı bir çift ama bir o kadar bakımdı bir çift girdi. Kadının kabarık, sapsarı saçları vardı açıkçası yüzündeki estetikle Ajda Pekkan’ı andırmıyor değildi. Yanındaki adam da sanırım kocasıydı Amerikan filmlerindeki baba figürüne uygun bir esmerlik ve havalılık vardı. Elinde birası ve kafasında beyzbol şapkası eksikti.

Kadın bir anda, “Allah’ım Allah’ım...” diye çığırınca koruma içgüdüsüyle Pera’yı daha çok kucağıma çektim ve Amer’e yanaşım.

“Aynı bizim 30 sene önceki halimiz değil mi Hulusi Bey.” dedi kadın bir anda bize imrenen gözlerle bakarken. Bizden çekinmeden konuşuyordu. Adının Hulusi olduğunu öğrendiğim beyefendi de bize bakınca dikkatimi başka yöne vermeye çalıştım.

“Maşallah hanımefendi, kaç aylık?” diye sordu kadın. Pera bakıp, “7 aylık.” dedim sırtarak durumu izah edecekken, “Siması babasına benziyor galiba.” diyerek bir Amer’e bir Pera’ya baktı kadın. Bunu kesinlikle Ali’nin duymaması lazımdı.

Tekrar ağzımı açtığımda, “Ama üzülme benim ilki de öyleydi ama ikinci benim güzelliğimi aldı.” diyerek kocasına çapkın bir bakış attı. Bu konuşmanın nereye gittiğini merak ediyordum ki asansör durdu ve kapılar açıldı. Zemin kata gelmiştik. Çift, “Allah analı babalı

ağzının içine girecek şekilde uyuyorlar.

“Sen... Sana o kadar çok şeyler söylemek isterdim ki ama hiçbirini hak etmiyorsun! Hiçbirini! Seninle tanıştığım güne lanet olsun! Seni hayatıma aldığım, hatta sana evet dediğim güne de... Seni severek geçirdiğim günlere de yazıklar olsun!”

Yataktan çıktığında en az onunda benim kadar sinirli olduğunu gördüm. Hem suçlu hem güçlüydü beyefendi. “Kapa çenen!” diye bağırdı bana. “Anlamadan dinlemeden konuşuyorsun!”

“Neyini anlayacağım ya! Neyini Amer? Beni nasıl boynuzladığını mı sonrasında benim de bunu hafife almam gerektiğini mi? Ufak bir kaçamak mı diyeceksin yoksa! Ben böyle bir adamla beraber olamam! BİTTİ!” Son cümleyi yüzüne haykırdıktan sonra yatağın üzerinde çarşafı rastgele bedenime doladıktan sonra dolabımın önüne geçtim.

Amer, sürekli, “Yanlış yapıyorsun.” diyordu ama ben göreceğimi görmüştüm. Bunun ne yanlış olabilirdi ki. Gözyaşlarımdan önümü göremez haldeyken dolaptan herhangi bir elbisemi alıp banyoya gittim.

Üzerimi giyindikten sonra bir şeylerin kırılma sesini duydum. Kalbimin değildi, o derinlerde bir yerlerde tuz buz olmuş haldeydi zaten. Ağlamaktan omuzlarım titrerken ayakta duramaz haldeydim. Yere çöktüm ve hıçkırıklara boğulana kadar ağladım. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki. Nasıl yapardı buna bize? Nasıl? Neden? Aklımda o kadar çok soru vardı ki? Madem çok özlemişti eski hayatını o zaman bari her şey bitseydi de öyle ne bok yiyecekse yeseydi? Neden hem beni çok seviyormuş gibi gözüküp ardından da o kadına gitmişti aklıma bir türlü almıyordu. İçimdeki aptal ses, saf ses sürekli Farnaz’ın bir oyunu dese de her şey ortada değil miydi? O mesajı ben açmasaydım Amer benden daha ne kadar süre saklayacaktı acaba? Telefonun çaldığını duyduğum hırsıyla oturduğum yerden kalktım. Bu evden kendi eşyam dahil tek parça bir şey almak istemiyordum.

Banyonun kapısını hırsıyla açtığımda sertçe arka duvara çarptı. Amer’in yerdeki telefonu aldığını gördüm. Cevapladığında sinirden köpürüyordu. Telefonun ucunda her kim varsa? Arapça bir şeyler söyledi. Sevgili Farnaz’ı olmalıydı.

“Rahat konuş, ben de selam söyle hatta... Eski karımın selamı var de hani boynuzlu olanı de!” diye çığlık çığlığa konuştum. Kendimi tanıyamaz haldeydim. İçimdeki canavar bir kadın çıkmışken benim çığlıklarımın Amer’in telefonu odanın bir köşesine fırlattığını gördüm. Üzerime doğru gelirken odanın içinde ondan kaçıp kapıya ulaşmaya çalışıyordum.

“Asya, beni dinle. Bak öyle bir şey...”

“Seni dinlemek istemiyorum! Anlamıyor musun? Göreceğimi gördüm!” kolumu sıkıca kavradığında kurtulmak için çırpındım. Bağırmaktan boğazım acıyordu. Gerçi kalbimin acısının yanında boğazımınki hiç kalırdı. Kolumu kurtarmak için elinin üzerine çizsem de bana mısın demedi, tırnaklarımı derisine geçirdim.

Güç bela da olsa odanın kapısına ulaştığımızda önüme geçti. “Beni bir kez olsun dinlemeyecek misin?” diye sordu. Gözlerindeki

“Kocanın kollarına geri dönecek misin, sevgilim?” Amer’in uykulu sesiyle irkildim. Sanki bir anda içime bir soğukluk işlemiş gibi oldu. Sakin olmaya çalıştım. Yattığım yerden doğruldum ve çarşafı açtıktaki yerlerimi örttüm öncelikle. Yastığın üzerinde duran kafasına telefonu atmamak için sessizce yutkundum. Mantıklı bir açıklaması vardır. Ben Amer’e güveniyordum. O kadın belki de bilerek aramıştı, olamaz mıydı? Belki eski bir resmi atmıştı. Bilerek benim göreceğimi bildiği için aramıştı. Aramızı bozmak için.

“Asya, kimmiş arayan?” diye sordu hala gözlerini açmamıştı. Elimdeki telefon ekranına bakarken kendimi saçma bir avutma yöntemine girdim. Endişeyle yanağımın içini dişlerken bir an her şeyin bittiğini düşündüm. Hangisinin rüya hangisinin gerçek olduğunu ayırt edemiyor gibiydim. Gözlerime dolan yaşları içime akıtmaya çalıştıkça yenileri doluyordu. Amer nihayet yattığı yerden doğruldu. Yanıma doğru yaklaştı ve sırtını benim gibi yatak başlığına dayadı. Benden bir cevap beklediğini biliyordum bir yandan da uyanmak için yüzünü ovuşturuyordu.

Bir anda ona döndüm. “Sana tek bir soru soracağım, tek. Ama bana doğruyu söyleyeceğine inanıyorum, sana güveniyorum.” dedim sesimin titremesine engel olamayarak. Anlamayan uykulu gözlerle bana bakarken.

“Tabii ki güveneceksin. Ben sana hiçbir zaman yalan söylemedim.” dedi kendinden oldukça emin bir ses tonuyla.

Elimdeki telefonu parmaklarımın ucunda tutup ona doğru sallarken konuştum.

“O kadınla hala görüşüyor musun?”

Düşünmeden kaşları çatıldı. “O kadın?”

Allah’ım lütfen beni aldatmıyor olsun. Lütfen. Yoksa bu acıya dayanamam. Düşündükçe aklım, beynim, tüm duyu organlarım birbirine karışıyordu. Canım acıyordu çok fazla canım acıyordu. “Farnaz! O Allah’ın cezası ördekle görüşüyor musun?”

İlk sorduğumda cevap vermediğinde delirecek gibi oldum. O saniyeler bana bir ömür gibi geldi. Yüzünde tek bir mimik bile yoktu. Elimdeki telefonu kucağına attım. “Teşekkür ederim gerçeği söylemek yerine sustuğun için gerçekten! Demek eksik konuşma zamanlarımıza geri döndük. Hiç mi bizi düşünmedin, bir an bile mi? Bir kere bile aklına gelmedim mi? Seni sevemedim mi Amer? Sevgimi mi gösteremedim? Hata ben de mi?” gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kolumdan tutmaya çalıştı engel oldum. Kendimi aciz hissediyordum karşısında. “Bırak!” diye bağırdım acı bir haykırıyla. Dün gecedten öncesi bu kadar güzelken bir anda... Bu aralar bu kadar sık Katar’a gitmesinin sebebi bu muydu yani? Benim kollarımdan çıkıp, o kadının koynuna mı koşuyordu? Bu muydu bu büyük aşkı?

Telefona tekrar mesaj sesi geldiğinde kucağındaki telefonu hırsla elime aldım. Mesajı açtığımda bu seferki resimle elim ayağım zangır zangır titremeye başladı. Buradan bu halde nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Gözüm hiçbir şey görmediği gibi Amer’e bağırmaı sürdürdüm. Resimde Amer’le Farnaz neredeyse birbirilerinin

18. Bölüm

Sabah duyduğum mesaj sesiyle gözlerimi araladım. Üzerimde dün gecenin yorgunluğu olsa da en güzeli sabah uyandığımda kocamın kollarında olmaktı. Bakışlarım yatağın yanına atılmış yıl dönümü hediye kaydı. Aklıma gelen görüntülerle yattığım yerden kulak memesini kıvamına gelmişken kulağıma dolan telefon zil sesi tüm hayallerimi baltaladı bir anda. Bir süre zil sesinin susması bekledim ama nafile, Amer de benim gibi rahatsız olmaya başlamış olacak ki homurdandığını duydum. Kollarından arasından yavaşça süzülüp dün gece yıl dönümü hediyemin yanına atılmış pantolonunun cebine ulaşmak için yatağa çapraz uzanıp, yere doğru eğildim. Bedenimi az daha sarkıtıp pantolonuna ulaştığımda zaferle sırttım. Telefonuna ulaştığımda çoktan arama sonlanmıştı. Ekranı açıp, aramadan önce saati kontrol ettiğimde daha saatin erken olduğunu fark ettim. Aslında işe için hazırlanma kalkma saatimden de geçti ama normal insanlar için erken bir saatti. Arayan ismi gördüğümde az kalsın yataktan düşüyordum. Bir an telefonunu tuttuğum elim titremeye başladı. Sonra da tüm bedenim. Hayır, hayır böyle bir şey olamaz öyle değil mi? O kadınla hala görüşüyor olamazdı öyle değil mi? Şu elimde tuttuğum telefon şu an bir rüya, gördüklerimiz bir rüya olmalı. Telefon ekranını açtım ve gelen mesajı açtım. Bir resim. Amer'in üzeri çıplak uyurken ki fotoğrafı... Altında Arapça özledim yazıyordu daha başka şeylerde yazıyordu ancak bunu okuyabilmişim. Gözyaşlarım gözlerimi hücum etti bir an.

için üzücü bir durumdu. Fizik tedaviden önce üç ameliyat geçirmişti ama doktorlar ameliyat konusunda geç kalılabildiğini söylemişti.

“Hayır hayır. İlk Amer Bey’e bu müjdeyi vermek isterdim ama kendisine ulaşamadım.” sesi oldukça neşeli ve biraz da mahcup geliyordu. “Mina yavaş yavaş bedensel tepki vermeye başladı. Parmakları oynatabiliyor belki sizin için küçük...” kadının lafını heyecandan yarı da kestim. Böyle bir şey asla küçük olamazdı. Belki çok ağırdan oluyordu ama oluyordu. Yüreğime su serpildiğini hissettim.

“Gerçekten mi? Çok ama çok mutlu ettiniz beni. Mina nasıl, görüşebilir miyim?”

“Maalesef. Bugün kendisi biraz yorduk, şu an dinleniyor ama o da sürekli sizi özlediğinden yakınıp duruyor. Müsaitseniz gelerseniz kendisine de moral olur.” bu durumda nasıl olacağını bilesem de şimdilik telefonu haber verdiği için teşekkür ederek kapattım. Mina’nın tedavisi hayallerinin şehri; İstanbul’da yapılıyordu. Her ne kadar burada olması istesek de, Mina zar zor tedaviyi kabul etmişken ve Amer’in bulduğu doktorlarda İstanbul’da olduğu için fazla ısrar etmemiştik. Yanında bir sürü yardımcısı duruyordu zaten. Mina benim olmayan kız kardeşimdi. Onun kardeşi olduğu kadar benim de kardeşimde artık ve onunda beni olmayan ablası gibi sahiplendiğini biliyordum. Peri merakla baktı bana.

“Ne olmuş? Mina’yla mı ilgili?” diye sordu. O da Mina’yi kız kardeşi gibi sahiplenmişti.

“Evet, yavaş yavaş parmaklarını oynatmaya başlamış, yani bedensel olarak tepkiler vermeye başlamış.” dedim heyecanla ve birbirimize sarıldık. “Bunu Amer’e söylemen lazım.” diye eklemeyi ihmal etmedi. Onu hatırladığımda suratımı buruşturdum ve Peri’den ayrıldım.

“Peri, artık o adamın ismini duymak istemiyorum. Bitti. Boşanıyoruz!”

Aldığı sevinçli haberin şokunu atamadan benimkini duyan Peri az kalsın yere yığılacaktı. Birbirimize tutunduk. “NE? Sen ne söylediğinin farkında mısın? Amer seni ölse bırakmaz.” daha az önce uyarmama rağmen hala o adamın adını söylüyordu. Dişlerimi sıktım ve tısladım.

“Benim yanımda o adamın adını ağzına alma. O zaman gerekirse ölür, hatta ölsün çok bile yaşadı.” içimden bir an ‘tövbe tövbe’ desem de sonrasında kendime kızdım. Onun gibi adamlar kesinlikle ölmeliydi. Boşu boşuna oksijen israfıydı. Tekrardan kendimi koltuğa bıraktığımda, Peri de eski yerine oturdu. Hızlı hızlı soluklar alırken ne yapacağımı bilemez haldeydim. Bu halde oturamazdım. Bir yanda Mina bir yanda o adam... Mina’yı yalnız bırakmak istemiyordum özellikle de Amer uzun zamandır yanında uğrayamazken. Onun hikayesini nihayetinde ilk ameliyat öncesi anlatmıştı bana.

Teyzesi, Mina’yı onu isteyen ilk kişiye 17 yaşındayken vermiş. Mina her ne kadar istemese de bunca zaman kendisine bakmış teyzesine karşı gelmek istememiş. Bu yaştan sonra yük olacağını düşünmüş. Adamla adetleri yerine getirerek kısa bir sürede evlenmişler. Çok

birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım. Gelen Peri'ydi. Onun hangi ara haberi olmuştu ki? Kucağında Pera vardı. Yüzümü gözümü silip kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Berbat gözüküyor olmalıydım. Hafifçe öksürdüm. Belki de ona hasta olduğumu söylemeliydim. Dün trup gibi benim bugün, üstelik bu havada hasta olduğuma inanacağını pek zannetmiyordum ama yine de öyle söyleyecektim. Başka türlü bir kadın, bu aşağılık durumu arkadaşına nasıl anlatabilirdi ki?

Kapıyı araladım. Peri'nin kolundaki iki çantayı gördüm. Biri benim siyah deri kol çantalarımından biriydi. Kapıyı biraz daha açtığımda, Peri'nin sitemli sesini duydum.

"Allah aşkına neredesin sen?" ardından göze göze geldik ve "Asya!" dedi büyük bir dehşet içerisinde. Öyle şaşkın bakıyordu ki bana daha da berbat olduğumu fark ettim. Pera bile beni görünce ağlamaya başlamıştı. İçeriye geçmeleri için kenara çekildim ardından da kapıyı kapattım.

"Ne oldu sana böyle, daha doğrusu size?" salona geçerken buraya gelmeden önce eve uğradığını anladım. "Ne olmuş?" dedim çatallı sesimle.

"Seninki berbat gözüküyordu. Pera'nın oyuncağını unutmuştum, onu almak için Ali'yle beraber gidelim dedik. Resmen bizi kovuyordu."bu davranışıyla sanki mümkünmüş gibi daha fazla sinirlenmiştim.

"Şeytan görsün yüzünü!" diye tısladım. İkimizde tekli koltuklara oturduk. Peri, oyuncaklarıyla oynaması için Pera'yı yere bıraktı ve bana döndü.

"Neler oluyor artık biriniz anlatacak mı?" dedi Peri sabırsız bir ses tonuyla. Ona anlatamayacağım için sessizce tırnaklarımla oynamaya başladım. Dünden beri hiçbir şey yemediğim için midem bulanıyordu. Konuyu düşündükçe bir damla yaş daha yanağımdan süzüldü. Tırnaklarıma bakmayı sürdürdüm. Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Peri'nin sıcak kollarını hissettim bana sarıldığında bir kez daha kendimi tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

Peri beni sakinleştirmeye çalışmak için birkaç bir şey söyledi. Kendi sesimden onunkini duymak biraz zordu. "Bak, her evlilikte olur bazı şeyler. Hep güllük gülistanlık olacak diye bir şey yok sonuçta. Biz de Ali'yle geç kavuştuk biliyorsun." bunun öyle bir şey olmadığını söylemek istesem de söyleyemedim. Odanın için telefon zil sesi duyuldu. Peri'nin salonda üçlü koltuğun üzerine bıraktığı çantalardan birinin geliyordu. Benim zil sesim olduğu biraz geçte olsa anladım. Peri çantamdan telefonum çıkarttı. Demek Amer eşyalarımla kapının önüne koymuştu beni.

Telefona son anda yetiştiğimde arayanın Mina'nın fizik tedavisiyle ilgilenen İpek Hanım olduğunu gördüm. "Alo, Asya Hanım. Merhaba, ben İpek."

Çatallı sesimi düzeltmek için hafifçe öksürdüm. "Merhaba, İpek Hanım. Bir sorun yoktur umarım?" en son geçen hafta Mina'nın hala fizik tedaviye cevap vermediğini konuşmuştuk. Bu her iki taraf

kızarıklıkı gördüğümde aptal kalbim bir hata olduğunu söylüyordu ama aklım, kalbimin gerçek bir aptal olduğuna kanaat getirdiği için onu dinlemek istemiyordu.

“Önümden çekil. Gideceğim ve sen de rahat rahat kimi koynuna almak istersen onu alırsın!”

Sözlerim onu zerre etkilememiş gibi önümden çekilmedi. Ben de sonunda dayanamayarak boştaki elimle yanağına tokadı bastım. Kafası yana doğru savrulduğunda içimdeki tüm siniri çıkartmak için kendimi ikinci bir tokada hazırlamıştım ki diğer elimi de kavradı. Ciddi sinirli gözüküyordu. “Ben bitti demeden, bitemez!” dedi.

Ağzımdan sağlam bir küfür çıktı.

“İkimizi birden idare etmeyi düşünüyorsan yanıyorsun! Beni hala tanıyamadın mı?” diye bağırdım. Aynı şekilde yüzüme haykırdı. “Sen beni tanıyamadın mı?” kolumu kurtarmak için hırsıyla kendimi çektim.

“Demek ki tanıyamamışım! Sana hemen aldanmamam gerekirmiş!”

Odada çalan telefonumun sesiyle bir an boş anına denk geldi. İkimizde susmuştuk o an arkasındaki kapıyı aralayıp dışarı fırladım. Merdivenleri adeta yuvarlanır gibi indim ve bir an olsun sağlıklı düşünmek için evden dışarıya kendimi attım. Ankara’dan uzaktaydım. Ne telefonum ve cüzdanım vardı. Bahçe kapısına doğru ilerlerken Niyazi Bey’in kapının önünde park halinde arabanın için beklediğini gördüm. Benim için kurtuluştı. Arkamdan Amer’in bana seslendiğini duydum.

“Pişman olacaksın, Asya! Çok pişman olacaksın!” dedi.

“Asla!”

Asla. O resimlerin asla bir izahı olamazdı.

Oturduğum yerden etrafıma baktım. Kendi evim bile bir an gözüme yabancı gözüküyordu. Sıcak aylarda olmamızı rağmen üşüyordum. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Nefes alamıyor gibiydim. Yanağım süzülen her damla yaş artık isyan ediyordu. Onu daha şimdiden özlemiştim. Daha yarım gün geçmesine rağmen ve bu duygudan artık nefret ediyordum. Onu özlemem gerekirdi. O yalancı, aşağılık herifin tekiydi. Beni aldatmıştı. Bu düşünce aklıma geldikçe bile hıçkırıklara boğuyor, nefes alamaz oluyordum. Bize bunu nasıl yapardı? O kadına yüz yüze olan resimleri gözümün önüne geliyordu. Kalbime bir bıçak daha sapmandı sanki. Önümdeki peçete kutusundan bir mendik çekip önce gözyaşlarımı sonra da burnumu çektim. Odama çıkmak istemiyordum. Orada onun aldığı yatak vardı. Ondan tek bir parça bile istemiyordum.

Hıçkırıklarım dindiğinde kapının çaldığını duydum. Israrla çalışıyordu. Oturduğum yerden kalktım. Amer gelmiş olabilir miydi? O zaman şeytan görsün yüzünü! Kapının önüne geldim ve sessizce delikten dışarıya baktım. Yaşlı gözlerim buğulandığı için gözlerimi

Bundan dolayı baygınlık geçirmiş olmalıyım. Serum ne zaman biter?” başımı kaldırıp tekrardan tepemdeki direğe baktım. Kadın bana sinir olmuş gibi bir takım sesler çıkarttı. Şu an umurumda değildi. Hatta hiçbir şey umurumda değildi. Bir şey dışında beni buraya kim getirmişti?

“Beni buraya kim getirdi?”

“Hayret, onu bilememenize şaşırdım doğrusu.” dedi kadın bilmiş konuşmama canını sıkmış gibi. Ters cevap vermek yerine derin bir nefes alıp kibarlaştım ve hafifçe uzadığım yerden doğruldum.

“Bilmiyorum.” dedim söylemesi için.

“Bir tane adam sanırım kocanız, hafif sinirli ve gergin biri.” Kadın kocamla, yani eski kocamla ilgili daha fazla bilgiye sahipmiş gibi tırnaklarına baktı. Sanırım bir de yakışıklı olduğunu söyleyecekti ama kocam olduğunu düşündüğü için devamını getirmedi.

Bir süre sessizlik oldu. Kadın benimle aynı odada durmaya tahammül edemiyormuş gibi. “Resmen karı koca birbirinizi bulmuşsunuz hanımefendi, yine de tebrik ederim.”

Birbirimizi bulduğumuz için mi tebrik etmişti ama başında farklı bir ek vardı. Kaşlarımı çattım. “Ne için?”

“5 haftalık hamilesiniz, onun için.” daha cümlesi bitmeden. “NE?” diye haykırdım. Böyle bir şey imkansızdı. Yani aslında değildi tam beş hafta önce ilaç kullanmayı bırakmışım. Yine de kafam karışmıştı hemen ardından olmam, bilmiyorum... Kulağa mucize gibi geliyordu.

“Ama... ama bu imkansız hanımefendi, ben...” kendimi ifade etmekte güçlük çekerken bir anda kapının açılmasıyla Amer içeriye girdi. Ben kalakalmışım. O çok nadir anlarda spor giyinen biriydi ve şu üzerinde de spor bir takım vardı. Kadının dediği gibi sinirli ve gergin duruyordu. Gözlerimiz buluştuğunda yanıma gelmekle, gitmek arasında kalmıştı.

“İşte bu beyefendi.” dedi kadın beni getirenin Amer olduğunu belirtmek için kafamı salladım. Bir an içimi bir korku kapladı. Az önceki konuşmalar... Sonra aklıma sabahki fotoğraflar geldi. Duygularım birbirine girerken gözlerim dolmuştu. “Çık dışarı!” dedim. “Çık!”

Yanımdaki kadın başta üzerine alınsa da bakışlarımın Amer üzerinde olduğunu gördüğünde şaşkınca kenara çekildi. Amer şaşırmamış gibiydi. Kovulduğu için sadece daha çok sinirlenmişti dişlerini sıktı. “Sana hata yaptığını göstermeden hiçbir yere gitmeyeceğim!” dedi her zamanki gibi kendinden emin bir tavırla.

“Senin yüzünden bu haldeyim neden anlamak istemiyorsun? Def ol işte. Rahat rahat Katar’ına git... Git o kadına özgürsün!” bir anda aklıma parmağımdaki yüzük geldi. Amer’in yüzüne baka baka onu da parmağımdan söktüm. “Bunu da o kadına takarsın... Veya belki de daha iyilerine layık bulursun onu.” dedikten sonra düşünmeden parmağımdaki yüzü ona doğru fırlattım. Yüzük yere düşerken taşların zemine çarpma sesi odada yankılandı. Hareketimin üzerine Amer tek kelime etmeden arkasını döndü. Kapı sertçe açtı ve arkasını dönüp çıktı. Kapıyı da arkasından gürültüyle kapattı. O

Uçaktan inip, yalıya gitmek için taksi çevirdim. Amer, fizik tedavisinde burada süreceği anladığı anda bir yalı almıştı. Uzun zamandır planladığını ama İstanbul'da çok fazla işi olmadığı için bunu sürekli aksattığını söylemişti. Onu hatırladığımda suratımı buruşturdum. Onu düşündüğüm her an sanki bir hücrem yerinden kopuyor gibiydi. Bedenim isyan ediyordu. Hatta üzerime çöken yorgunluğun bile üzüntüden olduğunu düşünüyordum.

Yalının bahçesine geldiğimizde taksi durdu. Tutan fiyatı ödedikten sonra taksiden indim. Bekçi taksinin geldiğini görmüş olacak ki kapıya, beni gördüğünde ise düşünmeden bahçe kapısını açtı. Bahçeden içeriye girdiğimde yorgunlukta düşüp bayılacak gibi hissettim. Omuzlarımı dikleştirmeye çalıştım ve merdivenleri tırmanıp kapıya ilerledim. Başım hafif dönmeye başladığında korkuluklara tutundum. Belki de bugün çok ani kararlar verip, hızlı hareket ettiğim için bedenim yorulmuştu. Kalan merdivenleri korkuluklara tutunarak çıktım. Kapıya geldiğimde dış aydınlatmanın sadece evi aydınlattığını fark ettim. Kapıyı çaldım ve kapının yanında korkuluğa tutundum. Titremeye başladım. Bedenim bana ihanet etse de onu dimdik tutmaya çalıştım. Ardından kapının açıldığını duydum ama o an gözlerim kararmıştı. Bir an da bedenim yere yığıldığını hissettim. Göz kapaklarıma tonlarca ağırlık çökmüş gibiydi. Biri kadının sesini duydum. İçeriye sesleniyordu. Bilincim yavaşça kapandı.

Bir sesin adımı sayıkladığını duyduğumda, etrafımda sinek vızıldıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Kadının sesi sinek vızıltısı kadar uyuzdu çünkü. Gözlerimi araladığımda elimi havaya kaldırdım. Kolumda sanki onlarca kilo ağırlık varmış gibi güç bela kaldırıp indirdim. Başımın üzerindeki beyaz ışık gözümü almaktan başka işi yaramıyordu. Sinirle kaşlarımı çattım ve gözlerimi kısarak etrafıma bakındım. Başımda orta yaşlarda, beyaz önlüklü bir kadın duruyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Nihayet gözlerinizi açabildiniz, Asya Hanım.” dediğinde kabalık yapıp, keşke sen de nihayetinde sussan demedim. Uykumu bölmüştü gıcık sesiyle. Bir an nerede olduğuma bakmak aklıma geldi. En son yalıya gelmişim, zile basmışım ve sonrası karanlık...

Neredeyim ben klişesini bir kenara bırakarak hastane olduğumu fark ettim. Kolumdaki seruma baktım ve açlıkla birleşen stresten dolayı olacağını düşünerek bakışlarımı rahat bir şekilde tekrardan başımdaki kadına çevirdim. Benden bir soru bekliyor gibiydi. Ben de ne beklediğini bilmediğim için başımı salladım zaten kendimi hala uykusuz hissediyordum.

“Eeee... Neredeyim ben, neyim var diye sormayacak mısınız?” dedi. Sanki bunu sormam için beni uyandırmış gibi.

“Sormam mı gerekiyor?” dedim, ters tutmamaya dikkat ettiğim ses tonumla. “Çok stresli bir gün geçirdim ve yemek yemeği unuttum.

mutlusu olsa da sesini çıkartmamış... İlk defa Mina'nın, "Mutlusu olsaydım da elim ayağım tutsaydı." dediğini o zaman duymuştum. Oysaki çok hayat doluydu. Düğünden sonra eve giderken araba tartışmaya başlamışlar. Adam, Mina'ya vurmak isteyince direksiyon hakimiyetini kaybetmiştim ve feci bir kaza geçirmişler. Adam orada ölmüş, Mina da sakat kurtulabilmiş. Öncesinde Mina'nın bir ağabeyinin olduğundan haberi bile yokmuş. Daha doğrusu ikisinin de bir kardeşi olduğundan haberi yokmuş, Mina sakat kalınca teyzesi bakamayacağını söyleyip Amer'i aramış. Amer en başından kimse ona bir şey söylemediği için herkese öfkeli olsa da kardeşini sahiplenmiş, bağına basmış. Böyle bir adamın.... Bu hikayede kaç Amer vardı acaba? Hangisi gerçek yüzüydü bu adamın?

Oturduğum yerden ayağa fırladım. Bir an başım dönse de çabucak toparladım.

"Ben, Mina'nın yanına gidiyorum. İstersen sen de gel."

Bir anda aldığım kararla, Peri bana şaşkın şaşkın baktı. "Sakın o adama haber verme. Aptal herif, ya kardeşinin başına bir iş gelseydi. Ulaşamıyorlarmış..." devamını getirmeden çenemi kapattım. Koltuğun üzerindeki çantamın yanına gittim ve içindekilere baktım. Cüzdanım, her kadının çantasında bulunan bakım ürünleri, anahtarlar... Neyse ki cüzdanımı göndermeyi akıl edebilmişti.

Peri hala ne yapmaya çalıştığını anlayamamış gibiydi. Önce bilet almam gerekiyordu. İlk uçakla İstanbul'a gidecektim ve Mina'ya moral olacaktım. Belki o zaman bu şehirden uzaklaşmış olmak bana da yarardı. Sonrasında avukatımla görüşecektim ve gerekli davayı açacaktım. Hayatta bazı acılarla karşılaşsak da hayat devam ediyordu. Güçlü durmam gerekiyordu. En ufak bir rüzgarda yıkılacağımı hissetsem de...

Peri ile vedalaştıktan sonra Niyazi amca beni havaalanına götürdü. Arabada telefonda bilet işini halletmiştim. En yakın 3 saat sonra kalkacak uçakta yer bulabilmiş. Bu arada dikiz aynasında kendime baktığımda ne kadar berbat görüldüğümü fark ettim. Cildim soluk gözüküyordu, gözlerimin içi kan kırmızı olmuştu, bir günde çökmüş gibiydim.

Havaalanına geldiğimizde işlemlerin ardından uçağa bindim. Bu arada hava kararmak üzereydi ve ben kendimi saatler geçtikçe daha da yalnız hissediyordum. Daha kırgın... Daha kızgın... Gözlerim sulanmaya başlamışken etrafa baktım. Birinci sınıfta uçmama rağmen uzun zamandır insanlarla bir arada uçmadığımı fark ettim. Hayatım onunla bu kadar dolmuşken bir anda sönmüş bir balon gibi tektim.

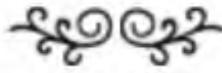

Söyledikleri doğruca kalbime ulaşsa da gözlerimi yumdum. Biliyordum. Ben kocamı tanıyordum fakat o görüntüler... Kendini benim yerime koysa aynı tepkiyi vereceğinin farkında değildi. Yanaklarımdan yaşlar akarken süzülürken ona bakmamak için kendimi tuttum, yumruğumu sıktım.

“O kadın sana nasıl mesaj atabiliyor, peki? Hala neden numarası kayıtlı? Madem benden başkasını sevmeyeceğini, dokunmayacağını söylüyorsun o zaman neden daha ilk sorduğumda cevap vermedin, Amer? Neden?” Bana, beni kaybetmemek için yalan söyleme ihtimalini düşündüm. Belki de hiçbir bir zaman öğrenemeyeceğimi düşünüyordu. Belki de gerçekten eski hayatını özlüyordu. Tek bir kadına takılı kalmadığı zamanları...

“Şaşırdım sadece, o an gerçekten şaşırdım. Senin bu olayı bu kadar büyüteceğini düşünmedim. Evet, geçen ki gidişle Farnaz’la görüşmek zorunda kaldım ama...” bunu bana söylememişti bile. Devamını dinlemeden ona baktım. “Bana bunu söylemedin bile! Sen... şu an yalan söylüyorsun. Amer bana yalan söylüyorsun! Görüşmek zorunda kaldım ne demek, ne demek? Ben neden sana her toplantıya girmeden mesaj atıyordum. Rana’yı yanıma ajan olarak gönderdiğinde sesimi çıkartmıyordum. Üstelik orada iş yapıyordum. Haaa... bir de Eliot zamanından odama taktırdığın dinleme cihazı var. Ben bunlara neden katlanıyorum Amer. Sen benden şüphelendiğin halde ben senden bir kez olsun bile şüphelenmemiştim. Yazık! Bana yazık!” başımı kaldırıp son kez ona baktım. “Gerçekten bana yazık! Seninle harcadığım zamana, seni seven yüreğime yazık!”

Kolumu kurtardığım gibi kendimi tekrardan hastaneye attım. Başka gidecek bir yerim yoktu. Kantine ulaşana kadar durmadım. Nihayetinde bir köşeye geçip ağlamaya başladığımda etraftaki kimseyi umursamadım. Bağıra çağıra ağladım. Çok canım acıyordu. Bir saniye ümitlenmek bile canımı çok acıtıyordu. Bir de yüz­süz yüz­süz görüşmek zorunda kaldığını söylüyordu.

Sabah birinin odada unuttuğum çantamı getirmesiyle oturduğum banktan kalktım. Tüm gece ağlamaktan gözlerim acıyordu. Gözlerimi kırıpıştırarak hastane kantinine oturdum. Bir de randevu işimi hallettim. İki saat sonrasın alabilmişim ama öncesinde kan testi yaptırmam gerekiyordu ve evli olduğumum için eşimin onayı gerekiyormuş. Burada değilse yazılı belge de olurmuş. Dişlerimi gıcırdattım ve bu işi nasıl çözeceğimi düşünmeye başladım. Belki de onunla konuşmalıydım. O da kesinlikle böyle bir şeyi istemezdi. Çocuklar onun gözünde canavardı sonuçta öyle değil mi? Randevu aldığım kadının yanına döndüğümde son kez şansımı demek istedim. Sıra bana geldiğinde kadın benden bıkmış gibi bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırdı. Gene mi sen der gibi baktı?

Serumum bittiğinde hemşirenin gelip çıkarmasını bekledim. Uyanırken başımda bekleyen doktor gelmemiştir bu sefer. Kadın “Geçmiş olsun.” dediğinde teşekkür ederek odadan çıkacağım sırada yerdeki yüzüğüme baktım. Taşı bana doğru dönüktü ve parıltısından hiçbir şey kaybetmemiştir. Bakışlarımı güçlkle ondan çekip odadan çıktım.

Odanın hemen yanındaki bankta Amer’in kolları göğsünde bağlı, başını geriye doğru atmış kestirirken gördüm. Başı geriye doğru düştüğü için adem elması ve boynundaki damarı ortaya çıkmıştı. Sessizce yutkundum. Acınacak haldeydim. Bir kez daha gözlerim dolduğunda alt dudağımı dişledim. Hala içimde bir yerlerde açıklama yaptığında ona inanacak bir Asya vardı. Bunun da farkındaydım. Onsuzluk, bir gün dahi geçmeden beni bitiyordu. Biz birimizle bir saat konuşmasak, birbirini özleyen sevdalılardık. Ve şimdi neredeyse bir gündür konuşmuyorduk.

Hemşire odadan çıktığında kapıyı arkasından biraz sert kapatınca çıkan sesle Amer yerinden sıçradı. O an göz göze gelmemek için gözlerimi kaçırdım. Hemşire yanıma geldi ve “Hanımefendi, yüzüğünüzü düşürmüşsünüz.” diyerek parmaklarının arasında tuttuğu yüzüğümü bana uzattı. Yan gözle yüzüğe baksam da, “Artık beyefendinin...” dedim Amer’i başımla göstererek. Ardından Amer oturduğu yerden kalkmadan çıkışa doğru ilerlemeye başladım.

Hastanenin dışına çıktığımızda titredim. İstanbul’un soğuğu, Ankara ayazı kadar olmasa da içime işlenmişti. Bakışlarım hastanenin çıkışında taksi aramaya başladı. Burası bildiğim kadarıyla yalıya çok yakın bir klinikti. Fazla büyük bir değildi ve şehirden biraz uzaktaydı. Tek kolumu bedenime dolarken yanımda hiçbir şeyimin olmadığını fark ettim. Çantam bile yoktu yani en iyi ihtimalle yalıya gittiğimde taksinin parasını ödettirebilirdim ama öyle de yine Amer’e boyun eğmiş olurdum. Bir başıma bahçede kaldığımda etrafıma bakındım. Amer tam arkamdan hastaneden çıkmıştı. Bana doğru geliyordu. Kaşlarını çatıp, bakışlarını kaçırdım. O yaklaştıkça yavaş yavaş uzaklaşmaya başladım.

“Aptallık ettiğinin farkında değilsin.” dedi. “Benim senden başkasına dokunabileceğimi düşünebiliyorsun ya... İşte en çok da buna kızıyorum!” sesini yükselmişti ama insanların bizi duyması umurunda değil gibiydi. Onu dinlemekle dinlememek arasında kalmıştım.

“Ya gördüklerim? O kadının attıkları?”

“Orada saçlarımın kısa olduğunu bile göremeyecek kadar gözün dönmüş olmalı. Eski... Sadece eski. Şu an Farnaz’dan daha çok sana kızıyorum. Ben tanımıyor musun, Asya?” kolumdan sertçe tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. Bedenim ona döndüğünde, “Bana bak. Kocanı tanımıyor musun sen? Senden başkasını sevebilir, dokunabilir miyim ben? Senden başkasına değer mi gözüm?”

gider gitmez güçlkle tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. Nefes alamazken elimle yüzümü kapattım ve kesik kesik soluklarla gözyaşlarımı serbest bıraktım. Dayanamıyordum. Onun sessizliğine dayanamıyordum. Evet, yaptım diyordu ama yapmadım da demiyordu. Konuşmuyordu. Neyi açıklayacağını bilmemek beni öldürse de, açıkladığında yapacağı en ufak açık beni bin kat öldürüyordu. O kadınla geçirdiği dakikaları düşünmek...

Yanımdaki kadının sesini duydum. “Şey... ben...” az önce yaşadığımız sahneye bizzat şahit biri olarak benden biraz çekinmeye başlamış gibiydi.

“Onun şeyden haberi var mı?”

“Şeyden?” başta anlamamış gibiydi ardından. “Hayır, ilk size söylemememiz gerektiğini düşündük.” dediğinde anlıyormuş gibi başımı salladım. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

“Kendinizi çok fazla üzemeyin bu dönemler düşük riskinin en fazla olduğunu dönemler...” kadın benden daha çok onu düşünüyordu. Yanağımdaki gözyaşlarını silerken sevinemediğimi fark ettim. Onu şu an hayatımda bir fazlalık olarak görüyordum. Bunca zaman benden ve Amer’den bir parça için çırpınırken bundan sonra ondan bir parçayı görmek istemediğimi biliyordum. Aklıma takılan bir soruyu sormak istesem de hakkında ne kadar az bilgiye sahip olursam, benim için o kadar iyi olacağını fark ettim. Yapacağım şey düşündükçe beni ülse de benim ondan sonra kendime sahip çıkıp çıkamayacağım belli değilken bir de bebeğin sorumluluğunu almak... Ona benzer bir canlıyla yaşamak....

“Onu aldırma istiyorum.” dedim sesim titremesine engel olarak.

Kadına sanki kendininki aldırmasını söylemişim gibi. “Olmaz. Asla! Yapamazsınız!” dedi sitemle. Dolu gözlerimle ne kadar ters bakabilirsem o kadar baktım ona zaten en ufak caydırıcı sözcükte vazgeçmeye hazırlanırken, “Babasının da onu bilmeye hakkı var.” demesi beni daha da içinden çıkamaz bir hale getirdi. Gerçi Amer bilse ne olacaktı ki? Ben ondan nefret ederken artık o da benden nefret edecekti. Böyle bir sorumsuzluğu yaptığım için bana kızacaktı suçsuzken suçlu olacaktım. Onu istemeyecekti.

“O çocuklardan nefret eder. Bilse de bilmese de sonuç değişmeyecek. Onu hemen aldırma istiyorum.” dedim ısrarla kararımı değiştirmeden.

Kadın her ne kadar bana sinir olduğunu belli eden bakışlar atsa da, “Size randevu almanız gerekiyor. Saat gece yarısını çoktan geçti. Sabah alırsınız, eşinizle konuştuktan sonra.” dediğinde düşünmeden başımı salladım. Maalesef önümde düşünmek için daha çok zamanım vardı. Ama tek başıma. Eşimle değil. Eski eşimle hiç değil... Gerçi ikisi de aynı kişiydi yani onunla asla bu konuyu düşünmeyecektim.

Kadını odadan çıkmadan önce bir kez daha tembihledim, Amer’e söylememesi konusunda ve böylece daha çok nefretini kazandım. Ama Amer’in bana yaptıklarını bilseydi, bence o da bana hak verirdi. Sonuçta kadın dayanışması...

“Onunla görüştüm çünkü... Bir aralar seni aramıştı ve her şeyi anlatmıştı hatırlıyor musun? Yaklaşık bir sene önce... Onu o zaman Amerika’ya postalamıştım. Bir süre sonra adamlarıma sürekli pişman olduğunu, bir daha yapmayacağına, ülkesine geri dönmek istediğini söyleyip durdu.” konuşurken yanıma kadar gelmişti. Bakışlarımı yere sabitlediğim için sadece gövdesini görebiliyordum. Omuzlarıma dokunduğunda irkildim. Beni kendi etrafımda çevirdiğinde parmakları arasında titriyordum. Onu itirmek istesem de bana engel oldu. Arkamda dururken konuşmasını sürdürdü. “Bende fazla uğraşmamak için serbest bıraktım. Gerçekten pişman olduğunu düşünmüştüm. Geçen gün Katar’a gittiğimde yanıma geldi. Aynı şeyleri tekrarladı durdu. Önemsemedim ve sadece def olup gitmesini istedim. Bunu gereksiz bir detay olarak gördüğüm için de sana anlatmadım.”

Parmaklarını sırtımda hissettiğimde irkildim. Dokunuşları bir an yabancı gelmişti. Elini sırtıma koydu ve fermuarımı çekti. Sessiz odada fermuar sesi yankılandı. İşi bittiğinde beni tekrardan kendine çevirdi. Bu sefer birbirimize daha yakındık.

“Senden bunu sakladığım için özür dilerim ama sen de söylediğin sözler ve yaptığın imalardan dolayı özür dilemelisin, sevgilim. Ben seni aldatmadım. Evet, sakladım ve bunun aptallık olduğunun farkındayım. Daha ilk geldiği anda sana söylemeliydim ama huzurumuzu böyle ufak bir detayla kaçırmak istemedi hatta aklımdan çıkmış bile diyebilirim.”

Sözleri her geçen saniye beni daha çok yumuşatıyordu. Ona inanmak isteyen yanımda sıcaklığı, inanmak istemeyen kısmın buzlarını eritiyordu. Omuzlarım düştü bir anda. Ama güçsüz gözükmemek için derin bir nefes aldım ve sulu gözlerimi gözlerine sabitledim.

“Bir daha...” parmağımı gövdesine bastırdım. “Bir daha asla... Benden en ufak detayı dahi saklama. Bu hayatta sen yoksan, ben de yokum bunu biliyorsun. Sen yoksan benim hayatım yok. Her gün... Her Allah’ın günü... Sadece seninle yeni bir güne başlamak için gözlerimi açıyorum ben.”

İçimden geçenleri söylerken göz kapaklarım yavaşça düştü. Onu bu kadar içime özümsemişimden haberim yoktu ama şu kısacık ayrılık bile hayatımın ondan ibaret olduğunu anlamama yetmişti. Bir yandan bu durumun ne kadar acınası olduğunun farkındaydım ama bir yandan da seviyordum. Çok seviyordum... Kendimden vazgeçecek kadar çok seviyordum. Bana bakışları özür diler gibiydi. Aslında ben de az önceki sözlerimle, daha önce öfkeyle ağzımdan çıkan sözlerin gerçek olmadığını belirtmiş olmuştum.

Alt dudağımı nemlendirdim ve aklıma başka bir konu daha geldi. Aslında zihnim bir sis bulutundan kurtulmuş gibi aydınlandı. Bizim bir bebeğimiz olacaktı ve ben onu az kalsın... az kalsın öldürecektim. Tıpkı bir katil gibi... Kendi bebeğimin katili olacaktım. Bilerek ve isteyerek... Aklıma gelen düşüncelerle elimi dümdüz karıma yaslardım. İçimden defalarca özür geçti o an... Onlarca, yüzlerce, binlerce özür... Son 24 saattir yaptıklarım sanki zihnimdeki kara

Arkamda duyduğum gürültüyle elimi göğsümün üzerine koydum. Bir anda kapıyı gürültüyle ardındaki duvara çarparak açıldı. Amer tam karşımda duruyordu. Bana öfkeyle bakarken,adının Şule olduğunu öğrendiğim doktorun sesini duydum.

“Ne oluyor burada?” koşa koşa odaya gelmişti. Bir bana bir Amer’e baktı. Elbisemin askılarını düzelttim.

“Demek gelebildiniz.” dedi Amer’ bakarken gözündeki kırmızı çerçeveli gözlüğü düzelmişti.

“Nihayet!” dedim öfkeyle. “Hadi onayla da bir an önce kurtulalım.”

Amer sanki kavgaya hazırlanıyormuş gibi boynunu iki yana doğru gevşetti sonrasında, “Sen, kimin çocuğunu aldırıyorsun. Onay monay yok benden!” dedi. Ağzım bir karışık açık ona baktım. İnadına yapıyordu. Oysaki çocuk istemeyen, bunca zaman çocuk konusunda katı olan kendisiydi. Başka zaman olsa aldırmamı bizzat o isterdi. Adım kadar emindim.

“İnadına yapıyorsun! Sen çocuklardan nefret edersin, istemediğini ikimizde biliyoruz!” dedim. Şu duruma sevinememiştım bile. Şule Hanım tenis topu izler gibi bir bana bir Amer’e bakıyordu.

“Ben onaylamazsam bu çocuk orada kalacak değil mi?” bu soruyu daha çok bana değil Şule Hanım’a soruyordu. Şule Hanım başıyla onayladı ve bir kez daha gözündeki gözlüğü düzeltti.

“O zaman onaylamıyordum. Şimdi buraya gel Asya, hemen!”

Gitmeyeceğimi belirtmek için omuz silktim ve ona arkamı döndüm. Arkamdaki fermuarı kapatmak için kollarımı geriye doğru attım. Açmak kapatmaktan daha zordu, özellikle sinirden elim ayağım titrerken.

Bir süre sonra arkamdaki kapının kapanmasıyla titreyen ellerimi serbest bıraktım ve önümdeki sedyenin üzerine koydum. Berbat hissediyordum. Bilerek yapmıştı. İstemediği bir çocuğu sırf inadı uğruna benimle bırakmıştı. Kendimi berbat bir anne hissediyordum.

“Benden ne anne olur ya?” diye mırıldandım.

Arkamdan gelen sesle irkildim. “Ben de onu diyordum. Benden ne baba olur, ya? Bakacağız artık çaresine...”

Ve ardından gelen kapının kilit sesi...

İkimizi odaya kilitlediğini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. Bana kızgın gözüküyordu, hem de fazlasıyla. Oysa ben mutlu olacağını düşünmüştüm.

“Beni dinleyeceksin, sonuna kadar.” dedi ve ekledi. “Kaçacak başka bir yerin yok.” başıyla az önce kilitlediği kapıyı işaret etmişti. Sessizce yutkundum ve bakışları ondan kaçırdım. Onu dinlemekten başka çarem kalmamıştı.

Bir süre aramızdaki gergin sessizlik sürdü. Alt dudağımı dişlerken sessizce konuşmasını bekledim. Onunla aynı odada bulunmak, aynı havayı solumak canımı yakıyordu. Gözlerim sulansa da ağlamamak için gözlerimi kırptırdım.

“Bakın son bir şey soracağım, ben eşimle boşanmak üzereyim ve illa ki onun onayını almam gerekir mi?”

“Madem boşanacaksınız, eşiniz neden kabul etmesin ki?” soruma verdiği cevap her ne kadar mantıklı olsa da kulağıma şu an aşırı ukala gelmişti. Alt dudağımı dişlerken arkamdaki kadınlara baktım ve sıradan çekildim. Amer çocuklardan nefret eden biriydi sonuçta. Onaylamama gibi bir imkanı yoktu. Bunu kendisini direk söyleyemezdim o yüzden mesaj yazmaya karar verdim. Sesini duymak istemiyordum.

Maalesef ki bir canavarımız...

Bize ait bir canlıdan bahsetmek hoşuma gitmediği için başımı salladım ve başladığım mesajı geri sildim.

Hamileyim.

Bu mesaj girişi tam kalp krizi geçirtecek tarzda olsa da geri sildim. Sonuçta onaylamak için buraya gelmesi gerekiyordu.

Biraz düşündükten sonra onun aksine her şeyi mertçe açıklamaya karar verdim.

Bundan 5 hafta önce, korunmayı bıraktım. Hamile kalmışım. Şu durumda doğuramayacağım için aldırmaya karar verdim. Seninde gelip onaylaman lazımmış... Hemen gel ardından def olabilirsiniz!

Sonda biraz abarttığımı düşünsem de satırlara duygusuzca baktım. İçimdeki duyguları bastırmak için resmen kendimle savaş veriyordum. Mesajı düşünmeden göndere bastım. Koridorda tek başıma beklerken etrafıma bakındım. Etrafta sürekli bir tane karnı burnunda kadın vardı. Kimin yanında eşi, kiminin yanında arkadaşı vardı. Hepsi mutluydu. Hepsinin ağzı kulaklarındaydı. Bir ara hamile olduğunu bir kadının sevinç çığlığını duyduğumda ise kendimi suçlu hissetmeye çoktan başlamıştım. Benim suçum neydi? Neden bu kadın kadar mutlu olamıyordum? Ya da neden köşede duran kadının kocası gibi sürekli gözümün içine bakan, elini bir saniye olsun üzerimden çekmeyen, şu an yanımda olup da karnımı okşayıp, karnıma ‘bebeğim’ diye fısıldayan bir adam yoktu yanımda.

Adımı duyduğumda diğer kadınlar gibi mutlu kalkmadım ayağa. Odaya yaşlı gözlerle girdim. Masanın arkasında dün akşam benimle ilgilenen doktor duruyordu. Bana bilmiş bilmiş baktı.

“Hoş geldiniz. Buyurun oturun, eşinizle görüştünüz mü?”

Başımı olumlu anlamdan salladım.

“Birazdan burada olur, tabi mesajımı gördüyse...”

Ben karşısına otururken kan testlerimi kontrol etti. Yan gözle de beni takip ediyordu. Endişeyle alt dudağımı dişlerken dizlerimi titretmeye başladım. Eşimin geleceğini defalarca söylediğimde nihayetinde dayanamayarak beni ameliyata hazırlanmam için başka bir odaya aldı.

Doktor odadan çıktığında elbisemin fermuarını açtım. Önümdeki yeşil gönlüğe baktım. Gözümün önüne bundan beş hafta önce neredeyse her gün bir bebeğimizin olması dilediğim aklıma geldi. Şimdi... Şimdi ise o bebekten kurtulmak istiyordum. Titrek soluklar alırken elbisenin askılarını indirdim. Yaşlarım artık kurumuştu. Yine de nemlenen gözlerimi ellerimle sildim.

yolda bıraktım. Ondan kurtulmak istedim. Kendime bakmazken, sensiz bir dünyaya da kendimi nasıl ayakta tutacağımı bilemezken onu da sürüklemek istememişken... Sen... Babası olarak sen odaya girmeden mi? Onaylamıyorum demedin mi? Hadi sevgilim inat etme, sen de istiyorsun onu.”

Bakışlarının bir an yumuşadığını hissettim ardından.

“İstiyorum. Evet, çünkü sen istiyorsun. Mademki oyunlar çevirip haftalar öncesinden korunmayı bıraktın. Ve benim istemediğimi bile bile onun olmasını istedin. Onu hayatta tutan da ona can veren de sensin.”

Kolunu bırakmam için bana baktığında pes etmeye niyetim yoktu.

“Camdan yemez ya seni.”

Şule Hanım’ın sesi arkamızdan yankılandı. Amer sessiz bir küfür savurarak beni odaya sürükledi ve bende en azından geldiği için mutlu oldum.

Heyecanla sedyeye yatıp elbisemi yukarıya sıyırdığımda Amer’in biraz daha sakinleştiğini fark ettim. Soğuk jeli hissetmemle irkildim. Kalbim deli gibi atıyordu. Şule Hanım yanımdaki ekrana bakarken bende karanlık hiçbir şey göremediğimiz ekrana bakmaya çalıştım.

“Cinsiyetini şu anlık öğrenemeyiz önümüzde daha 10 hafta var. Kalp atışlarını duyabilmeniz içinde 5 hafta daha... Şimdilik ilk tanışmanız olacak... Bakın şurada....” bana karanlık ekrana ufacak bir şey gösterdiğinde elimi kalbimin üzerine koydum. Ben bu ufacak şeye nasıl kıyardım? Ekrana bakarken yanağımdan yaşlar süzölmeye başladı. Bakışlarımı güçlükle ekrandan çekip Amer’e baktığımda, onun beni izlediğini gördüm. Ona asıl bakması gerekenin ekran olduğunu gösterdiğimde ise omuz silktiğini gördüm. Bakışlarımı tekrardan ekrana çevirdim. Ah anneciğim, baba seni sevmekten korkuyor bence. Yavrum sen nasıl yarım akıllı anne babaya düştün böyle.... Yan gözle tekrardan Amer’e baktığımda kaçamak bakışlarla ekrana baktığını gördüm. Bakışlarımı ona çevirdiğimde umursamazca beni izliyormuş gibi bir görüntü veriyordu. Şule Hanım, bebeğimizin sağlığının yerinde olduğunu bundan sonra kendime çok dikkat etmem gerektiğini ve stres, üzüntü gibi beni yoran duygulardan uzak durmam gerektiğini söyledi. Hepsine itirazsız başımı salladım. Bundan sonra daha dikkatli olacaktım. Karnımdaki jeli silmem için peçeteleri verdikten sonra odadan çıktı.

Ben de karnımı silerken doğruldum.

“Çok tatlı değil mi?”

“Tatlı olduğunu nasıl gördün o karanlık ekranda?”

“Sen karanlık ekranda olduğunu nereden gördün?”

Birbirimize kelime oyunu yaparken bana gözlerini kıstı. “Ayrıca tatlı çünkü annesi benim ve babasının da şahane şerbetli tatlıları var. Bir de çikolata şelalesi saçları...” ellerimi saçlarına daldırdım. Sanırım bu benzetmelerimi ilk defa ona söylüyordum.

“Canın mı çekti?” dedi imalı imalı.

“Aşermiş olabilirim, emin değilim ama ben hamile kalmadan önce de bunları düşlüyordum sonuçta...”

“Bir an önce eve gitmeliyiz ve hasret gidermeliyiz. Bunların hepsi

Hanım? Beyefendi iyi misiniz?” aralık gözlerimi daha da araladığımda hastanede olduğumuzu hatırladım. Ve boynumda oluşan soğuklukla Amer’in de bunu hatırladığını fark ettim. Birbirimize baktık. Amer, dudaklarıma kaçamak bir öpücük bırakırken kollarımdan tutup sedyeden inmeme yardım etti.

Birbirimize baktık ve aynı anda gülümsedik. Ağlamaktan acıyan gözlerim gülüşümle bir kez daha kendini hissettirdi.

“Son bir şey daha,” dedi Amer elimi tutarak. Boştaki elini cebine attı ve geçen gece çıkarttığım yüzüğüm parmakları arasında bana göz kırptı. “Bir daha bunun, bu parmağından çıktığını görmeyeceğim. Anlaştık mı, sevgilim?”

Başımı anlayışla salladım. Amer’in parmağına taktığı yüzüğüme hasretle baktım ve zaten çıkardığıma pişman olmuştum. “Anlaştık, habibi.” dedim.

Bir elimle Amer’in elini tutarken boştaki elimle kapıyı açtım. İçeriye salya sümük giren benim, ağzı ensesinde çıkınca bir an afallayan Şule Hanım’a baktım. O da biraz rahatlamış gözüküyordu.

Elimi karnımın üzerine koydum. “Ben vazgeçtim.” dediğimde Şule Hanım’ın sessizce şükrettiğini duydum ama Amer’de hiçbir tepki yoktu. Hatta biraz kasıldığını hissettim. Bu konuda herhangi bir yorum yapmamıştı.

“Anlaşılan bebeğimiz çok şanslı, şimdiden onu sahiplenen bir babası var.” dedi ve devamında cadaloz annesi aldırma istese, der gibi bir imayla baktı bana. Kadın haklı olduğu için sesimi çıkartamadım. Babası dediğinde bakışlarım Amer’e kaydı. Etraftaki bebek resimlerine baktığını gördüm.

“Evet, kesinlikle çok şanslı...” dedim. Kadın bana deliymişim gibi baktı. “Acaba, bebeğimizle tanışabilir miyiz?” diye sordum bir anda. O anda Amer dişlerini sıkarak baktı bana. Konuşmamak için çenesini sıkıyordu.

“Eve gideceğimizi düşünmüştüm, sevgilim.” dedi.

“Ama aşkım ayıp olmaz mı yani, çocuğumuza bir merhaba demeden hastaneden çıkmak. Aaaa sonra annem babam beni hiç sevmiyor, der. Zaten benim miniğimize bir özür borcum var.”

Şule Hanım ilk defa bana güler yüzle yaklaştı hatta beni sevimli bulduğuna bile söyleyebilirdim. Bir anda kötü kalpli anne olmaktan kurtulmuştum. “O zaman buyurun içeriye.” dedi Şule Hanım az önce çıktığımız odayı işaret ederek. O odaya girerken Amer beni dışarıya çekistirmeye başladı.

“Amer, lütfen.” diye ısrar ettiğimde ise “O zaman ben dışarıdayım, işin bitince gelirsin!” buz gibi sesiyle elimi bıraktığında hayal kırıklığına uğramıştım. Oysa o şu an süpermenden bile daha üst bir baba performansıya odaya dalmamış mıydı? Benden ne baba olur dememiş miydi? Baba olduğunu kabullenmemiş miydi? Şimdi neden böyle davranıyordu. Odadan çıkmadan kolundan tuttum.

“Onu hayatta tutan sensin, ona can veren de sensin...” gözlerimi kara gözlerine sabitledim. Aklıma geldikçe bir ömür kendimi suçlayacağım düşüncelerimi paylaştım onunla. Gözlerim dolmuştu. “Ben kötü bir anneyim, gerçekten kötüyüm. İlk zorlukta onu yarı

bulutların işiydi. Onlar kalktığında kendimle yüzleştım. Sessizce elimi karnımda gezdirdim. Amer'in bakışlarının oraya kaydığını gördüm. Ama az önce bana baktığı gibi bakmıyordu. Daha mesafeli, daha temkinli...

"Sen gelmeseydin. Ben bebeğimizi öldürecektim." dedim. Sanki bu gerçeğı yeni idrak ediyormuş gibi. Başımı salladım. Yaptığımı düşünceşizce hareketlerini fark ettiğimde kendimle yüzleştım. Yüreğıme oturan suçluluk psikolojisiyle gözlerim doldu. Bir an kendimden nefret ettim ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Ben karnımı okşayıp, elimle hissetmeye çalışırken Amer kollarını bana doladı. Beni göğşüne çektiğinde dudaklarımdan hıçkırıklar dökölmeye başladı.

"Ben... ben bunu yapmak istemedim." Kendimden nefret ediyordum. "Ben koca bir aptalım." dedim kollarından hıçkırıklara boğulurken. "Özür dilerim..."

Beni sakinleştirmek için sırtımı sıvazladı. "Ştt... Geçti... Özür dilerim benim hatam. İlk sorduğunda açıklamalıydım. Benim suçum, özür dilerim sevgilim."

"Hayır," başımı salladım. "Benim suçum, sabretmeli ve seni dinlemeliydim."

Başımı göğşünden kaldırdığımda birbirimize baktık. Onunda en az benim kadar acı çeker gibi bir hali vardı. Ağlamamdan hoşlanmıyor gibiydi. Dudaklarını yanağıma yasladı ve gözyaşlarımdan öptü. Kollarımı boynuna doladım ve kokusunu içime çektim.

"Bizden bu kadar kolay vazgeçtiğın için sana hala kızgınlım." dedi. Haklıydı. Maalesef ki haklıydı. Ama onu kaybettiğım için ne kadar korktuğumu ne kadar panik yaptığımı görmüyordu. Sevdiğiniz adamın başka bir kadının kollarına gittiğini görmek, bunu hangi kadın kabul ederdi ki. Onlar benim aciz çırpınışlarımdı.

"Korktum. Senin beni bırakacağını düşündüm. Ona gittiğini düşündüm. Onlar benim aciz çırpınışlarımdı göremedin mi?"

Başımı kaldırdığımda onun da gözlerinin etrafının kızardığını gördüm. Yanaklarımdan süzülen bir damla yaşa baktım. Amer ve ağlamak... Bu dünyada binlerce yılda bir rastlanan bir olay gibiydi. Uzandım ve onun yaptığı gibi gözyaşından öptüm onu. Tuzlu gözyaşıyla karışık teni dudaklarımı değdiğinde ikimizde irkildik. Amer utanmış gibiydi. İlk defa utandığını ve ağladığını görmek...

"Sakın gitme, sevgilim! Sakın!"

"Sen de sakın bir daha benden bir şey saklama! Bu ikimize de ders oldu." Amer kollarını belime doladı ve beni kendine sabitledi. Konunun başka tarafa kaydığını fark ettiğimde arkamdaki sedyeye oturdum ve bacaklarımı Amer'in iki yanına açtım. Bana daha çok sokulduğunda başını eğdi ve boynuma yasladı. Kokumu çekinmeden güröltüyle içine çekti. Hastane kokuyor olmalıydım. Kollarımı tekrardan boynuna doladı, ellerimi çikolata şelalesi saçlarına daldırdım ve o yumuşaklığı avucumu gıdıklamasına izin verdim. Özlemek için günler, aylar veya yıllar geçmesi gerekmiyordu. Bu yaşadığımız bir gün bile benim için bir yıla bedeldi.

Duyduğum tak sesiyle bir an irkildim. Ve tak tak daha... "Asya

bugün olduğu gibi uyandırıyorlardı beni. Bu kabusların sorumlularından biri de Amer'di. O gün aldırmama engel olduğu konuşmasından sonra çocuğumuz hakkında tek kelime etmemişti. Onu kabullenmiş miydi? Yoksa şimdilik susuyor muydu? Sadece ben istediğim için mi istiyordu buna bir türlü anlam veremiyordum. Mina duyduğu anda olduğu yerden sevinçten hava uçmuş ve benimle beraber hayaller kurmaya başlamıştı. Amer o zamanda tepkisiz kalmıştı. Bir ara işlerinin olduğunu söyleyip odadan bile çıkmıştı.

Bir de hissettiğim bulantıyla Amer'in kollarından çıkmaya çalıştım. Ağzıma safram gelmeye başlamıştı. Güçlkle beni bırakması için "Amer..." dedim. Sesimdeki tını beni bırakmasını sağlamıştı. Beni bıraktığı anda odanın diğer ucundaki banyoya koştum. Kapıyı kapatmaya vakit bulamadan klozetin önünde diz çöküp başımı neredeyse içine soktum. Kendimden öğrendiğim seslerle dün gece yediğim ne varsa...

Biraz daha sakinleştiğimde sırtımda elini hissettim, diğer eliyle saçlarımı tutuyordu. Yavaşça yana dizlerimin popomun üzerine doğru süzıldüm oturarak. Çıkardığım sesler kulağımda çınladığı için şu an çok utanıyordum. Yakında sadece çocuğumuzu değil, beni de istemezse...

"İyi misin?" sorusuyla başımı kaldırıp ona baktım. Biraz endişeli duruyordu o kadar. Gram iğrenme yoktu yüzünde. Tekrardan başımı eğdim.

"İyiym." dedim soğuk bir ses tonuyla. Ondand uzaklaşıp ayağa kalktım. Lavaboya yöneldim ve aynadaki yansımaıa bakmadan elimi yüzümü yıkayıp, dişlerimi fırçaladım. Bu süreçte sadece kusma olmayacaktı ki, kilo alacaktım, oram buram şişecekti, bunalımlara girecektim. Ondand sonra sadece bebeğimizi değil, artık beni de istemeyecekti. Bu düşünceyle yüzümden akan suları havluya sildikten sonra öfkeyle Amer'e döndüm.

O hiçbir şeyden habersiz sadece beni izliyordu.

"Ben şimdi hamileyim ya... Kilo alacağım." dedim. Sanki hiç bilmediği bir şeyi anlatır gibi.

"Biliyorum." dedi gayet sakin bir ses tonuyla.

"Sonra sadece karnım değil, oram buram da şişecek..."

Amer başını sallamakla yetindi.

"Hiçbir kıyafetim 9 ay boyunca eskisi gibi olmayacak, sonra bunalıma gireceğim." dediğimde yanıma gelip elimi tuttu. Gitmemekte direktsem de o benden daha baskın çıkmıştı. "Neden?" sakinliğini koruyordu.

"Eee dedim ya hiçbir kıyafetim olmayacak, diye."

"Yenilerini alabiliriz biliyorsun değil, hem sen kilo almasan da ay içerisinde onlarca şey alıyorsun." aslında mantıklı konuştuğu için başımı salladım. Yine de istediğim bedende olmayacaktı hiçbirini.

Beni pencerenin önündeki koltuğa kadar sürükledi. Yağmur eski sıklığıyla olmasa da yağıyordu. İki elini yanağıma yasladı ve gözlerine bakmamı sağladı. İçimdeki kopan fırtınaları güçlkle bastırarak baktım ona. Bir süre sadece birbirimize baktık. Uzun süren bakışmanın ardından, "Sen sadece et ve kemik değilsin,

19. Bölüm

Dışarıdaki yağmurla karışık boğaz manzarasına bakarken kendimden geçmiş gibiydim. Artık İstanbul'a kavuşmamam için bir bahanem vardı. Mina bu tatlı bahaneyi her fırsatta kullanmaya çalışsam da bu seferki gelişimde yaşanan olaylar zinciri düşündükçe her defasında gözlerimin dolmasını neden oluyordu. Arkamdaki duyduğum sesle irkildim.

Omzumun üzerinden bakışlarımı ona çevirdiğimde yatağın içinde beni izlediğini gördüm. Birbirimizden uzak duruyorsak da bakışlarımız rahat durmuyordu. Yavaş adımlarla yatağa yürümeye başladığımda bir elini başını altına alarak yana doğru döndü. Şimdi göz gözeydik. Yatağa ulaştığım bir bacağıma yatağa yasladım. Birbirimize yakın olsak da bir o kadar uzaktık.

Bakışlarımı yere yatağa indirdim. "Özür dilerim..." bu seferki özürüm ikisi içindi. Bebeğimizden de özür diliyordum. Ona kıyacak olmaktan da... Bu yapmak istediğim şeyin izahı yoktu. Affı da yoktu biliyordum ama yine de özür diliyordum. Amer kolumdan tutup beni yatağa, kollarına çektiğinde kollarımı doladım ona. Kokusunu içime çektim. Her bir noktasına özlemle sarıldım. Bir kaybetme korkusunu yaşamak istemiyordum.

"Geçmedi mi artık şu kabus?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Olayların üzerinden neredeyse bir hafta geçmesine rağmen benim bazı kabuslarım devam ediyordu. Aslında bu kabuslarla barıştığımız gece tanışmıştım. Arada bir

birbirimizden ayrı geçirdiğimiz zamanların ürünleri.” dediğinde sadece güldüm. Oysa bunlar benim içimde onu gördüğüm ilk andan beri vardı. Bugün bebeğimizle tanışmıştık. Cinsiyetini daha öğrenememiştik ama olsun içimden bir ses kız olduğunu söylüyordu.

KAKTİUS TEAM

ülkesinde iş yaptığı adamları özlediğini bile düşünüyordum. Merdivenlere yöneleceği sırada vazgeçip salon tarafına doğru döndü. Onu izlediğimi hissetmiş gibi bakışlarına bana yönelttiğinde göz göze geldik. Ona uzaktan öpücük attığımda yüzündeki yorgun ifade dağılır gibi oldu. Önce bakışları derinleşse de bakışları yanımda oturan kardeşine kaydığında eski haline geri döndü. O yanımdaki koltuğa oturana kadar onu izledim.

“Hoş geldin.” dedim. “Yorgun gözüküyorsun.”

“Yorgunum.” dedi uzanıp elimi tuttu. “Sen de neşeli gözüküyorsun.”

“Çünkü neşeliyim.” dedim. O eve geldiğinde ve yanımda olduğunda neden kendimi üzeyim ki, bir de eriyimi yemişken. Amer elimi tutarken, “Yarın bebeğimizin cinsiyetini öğreneceğiz.” dedim içimdeki heyecanı bastırmadan. Ben heyecanla gözlerine bakarken sadece “Hayırlısı,” demekle yetindi. Ben kuzenimin çocuğunu duyduğumda bile böyle tepki vermemiştim. Amer’e sinir olmuş vaziyette bakışlarımı ekrana çevirdim. Bizim kara kaşlı, kara gözlü Burak hala ekrandaydı.

İçimden sadece çocuk gibi Amer’i sinir etmek geldiği için ekrandaki Burak’la uğraşmaya karar verdim. Gerçi hangi akıl sağlığı yerinde insan televizyondaki bir karakteri kıskanırdı ki?

“Mina bu adamın başka dizilerini, filmlerini falan izledin mi?”

Mina hemen atladı. Yan gözle Amer’e baktığımda bizi izlediğini gördüm.

“Ya... Çok yakışıklı adam tabi. Saçları biraz uzun olunca çikolata şelalesini andırmıyor mu?” dediğim anda parmaklarımın avucunun arasında sıkıldığını hissettim. Bu benzetmem sadece beyefendinin kendisine has olduğu için biraz bozulmuştu galiba.

Mina, ne dediğimi pek anlamamış gibi dursa da konuşmama devam ettim.

Bu kısım bir hayal gücümün potansiyeline bağlıydı. “Bir keresinde aynı mekanda eğlenmeye gitmişiz. Kanlı canlı gördüm, bu ekrandaki gördüğünden kat be kat yakışıklı yani, ekran daha şey yapıyorlar bunlar...” ne yapıyor, Asya? Düşünmeye pek vaktim olmamıştı. Mina şaşkın ve heyecanlı gözlerle bana bakarken, ağabeyi ‘Eeee... Ne olmuş? Ben daha yakışıklıyım’ havalalarına girmeye başlamıştı.

“Hatta o zaman bu sevgilisi, adını unuttum kızın onunla çıkmıyor tabii. Ben de bekardım. Bizi masalarına davet ettiler. Aslı da vardı yanımda, ona da sorabilirsin geldiğinde.” İçimden kendime koca bir ‘yuuh’ çekerken dışımdan sadece özgüven patlamalı gülümsememi takındım. Cüneyt Arkın’la çıktığını iddia eden yaşlı teyzeler gibi olayı ballandıra ballandıra anlatacağım sırada Amer ayağa fırladı ve elimi bırakıp kolumdan tuttu. Beni de ayağa kaldırdı.

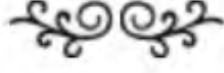
Mina’nın “Ya nereye?” isyanlarına rağmen Amer beni mutfağa kadar sürükledi. Mutfaktaki çalışanları da odadan kovduktan sonra kapıyı kapattı.

“Ne anlatıyorsun sen, Asya?” sanki çapkınlık maceralarımı anlatıyormuşum gibi öfkeyle bakıyordu bana.

“Ne anlatıyorum ki? Sadece Burakçığımınla karşılaşmamızı... Mina

kalmamıştı. Dümdüz karnımın üzerinde gezdirdim avucunu. Bir de burasının şişkin olduğu zamanlar olacaktı. Hayal ettiğimde dakikalar öncesindeki korkularım olmadı.

Bugünle beraber üç ayı geride bıraktık. Konuşmamızın üzerinden yaklaşık iki ay geçmişti. Artık cinsiyetini öğrenme zamanı gelmişti. Her günü hapishanede gününü sayan mahkum gibi saya saya geçirmiştik. Geçirmiştik diyordum çünkü her günün sonunda Amer'e şu kadar gün, şu kadar saat kaldı, diye hatırlatmaktan geri kalamıyordum. O da benim gibi heyecanlansın istiyordum ama şu arar iyicene işlere yoğunlaşmıştı. Hamile olduğumu unutmuş gibiydi. Belki de kendince alışma yöntemi olarak unutmayı seçmişti. Yavaş yavaş karnım kendini belli etmeye başlamıştı. Önümdeki erik kasesindeki zar zor buldurttuğumuz yeşil erikleri yerken bir yandan da ağzımı yüzümü buruşturuyordum. Aslında tam istediğim gibi ekşiydiler. Dün canım profiterol çekmişken, bugün ekşi yeşil erik çekmişti. İçimde cidden bir canavar olduğunu düşünmeye başlayabilirdim. Aslında bebeğimiz ne bulursa yiyen cinstendi. Sadece balık sevmiyordu. Balğa ve balık kokusuna tahammülüm yoktu. Geçen gün birinci yılımızı kutladığımız restorana gittiğimizde yine balık siparişi vermiştik ve o kokuyla lavaboya zor yetişmiştik.

Elimdeki kumandayla kanalları gezerken bir anda Mina'nın bağırmasıyla yerimden sıçradım.

"Dur...dur..." dedi aksanlı sesiyle.

Artık onları aksanlarına o kadar alışmıştık ki yadırgamıyordum. Bir önceki kanala geri döndüm. İkimizde ayaklarımızı sehpa uzatmış televizyon izliyorduk. Ankara'ya bir süreliğine kalmaya gelmişti ve bu ara fizik tedavisine ara vermemek için doktoru da yanında getirtmiştik.

Televizyondaki diziye baktığımda bana yabancı gelmiyordu ama hiçbir zaman bir diziyi baştan sona izlemediğim için de bir o kadar uzaktım. Başkarakterin Burak Özçivit olduğunu bilmeyecek kadar uzak değildim ama. Pala bıyığıyla, kara kaşları, kara gözleri... Amer'le yarışamazdı elbette ama yine de.

"Bu adam çok yakışıklı..." dedi Mina bir anda. Ardından bakışlarım buluştuğunda yanaklarının kızardığını gördüm. Tekrardan bakışlarını ekrana çevirdi. "Öyle demek istemedim...ıııı...mm..." diye toplayamaya ve doğru kelimeyi bulmaya çalışsa da sonuç başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bence de yakışıklı adamdı ama kocam dururken ekrana yapışmak gibi bir niyetim olmadığı için eriklerime geri döndüm. Yarın doktor randevumuz vardı. Amer'e hatırlatmam gerekiyordu. Saatte geç olmak üzereydi ve hala gelmemişti. Erikle beraber tırnaklarımı yemeye başlamışken kapının sesini duydum. Mina'nın yardımcılarının biri çoktan kapıyı açmıştı. Oturduğum yerden arkamı döndüm ve girişi görmeye çalıştım. Artık birçok işini Türkiye'ye taşıdığı için onun için zorlu bir süreç içerisindeydi. Bazen

sevgilim. Senin neyi dert ettiğini çok iyi anladım ama ben... Seni sevdiğimden beri eski ben değilim.”

Konuşmamızın gidişatını anlamadığım için sadece gece karası gözlerine baktım. Arada gözlerim şerbetli tatlılara ufak inişler yapsa da ciddi konuşması tüm dikkatini yüzünde tutmamı sağlıyordu. Tam ağzımı açıp soru soracağım sırada başparmağını dudaklarıma sürterek susturdu beni.

“Seninle bu konuşmayı bir hafta önce yapmam gerekirdi, belki daha da önce... Ama hissettiklerim tam olarak yıl dönümümüzde yerine oturdu. Ben eski ben değilim sevgilim, bir kadını sadece etten ve kemikten ibaret olduğunu düşündüğüm zamanlarda olsam...” işaret parmağıyla şakaklarıma hafifçe vurdu. “...bu aklından geçenler konusunda daha fazla endişelenmen gerekirdi ama ben bir kadının; eşsiz ruhuyla tanıştım, sadece benim için kalbiyle tanıştım, yeri geldiğinde şeytana pabucunu ters giydirecek aklıyla tanıştım ve hiç düşünmeden bu kadını karım yapmak için çabaladım. Yaptım da. O karım olduğunda anladım ki ben sadece etten ve kemikten ibaretmişim. Bunca zaman sadece bedensel faaliyetlerim için yaşamışım. Ne aptalmışım, ne körmüşüm, ne sağırmış...”

Adı dudaklarımdan fısıltı olarak döküldü. O, benim şüphe duyduğum eski hayatının pişmanlığını dile getiriyordu. Hem de ben özlediğini düşünürken...

Konuşacağım sırada bir kez daha beni susturdu. “Daha bitmedi. Ağlama, kadın.” ses tonu kızgın veya emredici değildi. Tıpkı şiir okur gibi dudaklarından dökülmüştü. Yanaklarımdan dökülen yaşları sildi.

“Sana şüphe duyacağın bir geçmişle geldiğim için özür dilerim. Oysa tertemiz bir sayfayla gelmek ne çok isterdim.”

Titreyen dudaklarımdan arasından, “Beraber açarız o sayfayı...” döküldü. Ben onunla her şeye vardım sonuçta bir sene önce tam üç defa hastalıkta ve sağlıkta birbirimizin yanında olacağımıza söz vermemiş miydik? Kendimle çelişen düşünceler denizinde boğulurken bir anda Amer, “Bir de minik canavar mevzusu var.” dediğinde yanağımdaki yaşları silip ona baktım. Bu içimdeki miniği bile hareketlendirmiş olacak ki bir şey hissettim. Ya da hissettiğim şey kalbimin sıkışması da olabilirdi çünkü o daha çok minikti.

“Evet, minik canavarımız mevzusu...” dedim kelimelerin üzerine basa basa.

Derin bir nefes aldı ve yüzümü inceledi. Heyecanım onun yüzünü güldürmüştü.

“Bana biraz zaman ver, olur mu? Hemen sahiplenmemi bekleme benden. Hala endişelerim ve korkularım var. Benden nasıl bir baba olur bilmiyorum, o küçük şeyi nasıl sevmem gerekir, nasıl tutmam gerekir hiçbir fikrim yok.”

“Daha önümüzde 8 ayımız var, sevgilim. Merak etme... Bol bol alıştırmaya yaparız.”

Konuşmam bittiğinde koltuğun üzerindeki bileğini tuttum ve üzerimdeki gömleğin altını sıyırdım. Avucunu karnına yasladığımda dokunmaya korkar gibiydi. Oysa tenimde dokunmadığı yer

ilerlediğimde Amer oturduğu yerde bir başına kalmıştı.

Diğer odaya geçtiğimizde elbisemi sıyırarak hazırlandım. Amer hala odaya gelmemişti. Gerginliğim gittikçe artıyordu. Sakin olmak için derin nefesler aldım. Uzandığım yerden Meliha Hanım'la birbirimize baktık. "Allah sabır versin, kuzum. Bu kasıntı herifle bir ömür..." sonra da yaka silkti. Bakışlarımı kapıya kayd. Hala aralık kapıdan içeriye gelmemişti. Bebeğimizle ilk karşılaşması değildi ama neden böyle yaptığını anlayamıyordum.

"Sadece baba olmaya pek hazır değil." dedim. Belki de hiçbir zaman hazır olmayacaktı.

Ultrason aletinin soğuk başlığını karnımda hissettiğimde bir an irkildim. Bakışlarımı ekrana çevirdim. Orası koca bir karartılıktan ibaretti ama olsun. Sanki anlayacakmışım gibi tüm dikkatimi ekrana verdim. Meliha Hanım biraz daha konuşmaya başlamazsa çatlayacaktım.

"Bebeğimiz nasıl Meliha Hanım, bir sorun mu var?" diye sordum. Çünkü biraz sonra kaşları çatılmıştı ekrana bakarken. Onun sessiz kaldığı her saniye ben biraz daha geriliyordum. Kalbim pır pır ediyordu.

Meliha Hanım konuşmadan onun sesini duydum. "Minik canavar nasılmış?" dedi. Sesi biraz daha soğukkanlı geliyordu. Meliha Hanım bir an bakışlarını ekrandan çevirip Amer'e ters bir bakış attı sonra ekrana geri döndü.

Hafifçe öksürdü. "Canavarlar Amer Bey, bebekleriniz veya sizin değiminizle canavarlarınız gayet sağlıklı." benim şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken Amer araya girdi.

"Ka...kaç tane?" kekelemişti.

Eliyle parmaklarını iki yaptı Meliha Hanım.

Gülmek için kendimi zor tutuyordum. Biz bir tane beklerken demek iki mucize birden geliyordu. Ama İstanbul'daki doktor iki tane olduğunu söylememişti. "Fakat daha önce gittiğimiz doktor bize..." dedim. "Veya geçen ay siz de..."

"İstanbul'da doktora ne zaman gittiğinizi bilmiyorum fakat bu cadılardan biri diğerinin arkasına saklanıyor gibi. Hem ikizler kendilerini daha sonra belli ederler Asya Hanım." ağzım kulaklarımda anlayışla başımı salladım. Cadı dediklerine göre ikisi de kızdı. "İkisi de kız öyle değil mi?" dedim. Meliha Hanım dudaklarının yayılan hafif tebessümle başını salladı. Gülmekle kahkaha atmak arasında kalmışken bakışlarım kocama kayd. Onun yüzünde daha çok 'Eyvah yandım' ifadesi vardı.

Meliha Hanım kızlarımızın bir fotoğrafını bize çıkarttıktan sonra bizi yalnız bırakmak için odadan çıktı. Elime verdiği kayıt havlularla karnımdaki jeli silerken ayağa kalktım. Amerden hala bir tepki yoktu ve yüzündeki ifade aynıydı. Ben mutluluktan ağlayacak haldeyken onu böyle görmek yüreğimi burmuştu. "Amer," dedim fısıltıyla karışık bir ses tonuyla.

Bana bakıyor olsa da beni görmüyor gibiydi. Sesim onu harekete geçirmiş gibi irkildi.

"Neden mutlu değilsin, sevgilim?" dedim titreyen bir ses tonuyla.

20. Bölüm

Doktorun odasına girdiğimiz anda karnıma sancılar girmeye başladı. Ben ne kadar gerginsem Amer de o kadar gergindi. İkimizin parmakları sanki birisi bizi ayıracakmış gibi sıkı sıkıya kenetlenmişti. İkimizde Meliha Hanım'ın içeriye girerken bize gösterdiği koltuğa oturduk. Kendisi epey yaşlı olsa da yaşadığı seneler içerisinde tecrübesine tecrübe kattığı belliydi. Annemde biz Ankara'ya taşındıktan sonra düzenli olarak kontrole Meliha Hanım'a gelirmiş.

Önce bana sonra Amer'e baktı her zamanki gibi sonra da kırmızı çerçeveli gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti. "Hazır mısınız Amer Bey?" dedi çünkü benim dünden hazır olduğumu biliyordu. Amer'in bu tavırlarına biraz öfkeliydi. Daha önce birkaç kez tek başıma geldiğim için benim anlattığım kadarıyla Amer'i tanıyordu. Amer, üzerindeki gerginliği atmak için önce elimi bıraktı sonrada oturduğu koltukta geriye doğru yaslanarak rahat olduğunu belli etmek için bacaklarını araladı.

Meliha Hanım bir cevap alana kadar Amer'e baktı. Ondan cevap gelmeyince araya girdim. "Bence artık hazırız Meliha Hanım." dedim. Meliha Hanım durumdan pek hoşnut olmayan bir ifadeyle başını sallayarak oturduğu yerden kalktı ve odanın içindeki diğer odaya açılan kapıya doğru ilerledi. Ben de arkasından ayağa kalktım. Kocamın, "Ben hiçbir iş toplantısında bu kadar gerildiğimi hatırlamıyorum." diye mırıldandığını duydum. Ben de kapıya doğru

da çok seviyormuş hem.” masum masum gözlerimi kıparken ben senin bu hallerini çok iyi bilirim der gibi bakıyordu bana. Bilmemesine imkan yoktu zaten.

“Burak Murak anlamam ben. Senin benden öncen yok, adam sana askıntılık etmiş sen de benim yanımda onu ballandıra ballandıra anlatacaksın ben de sesimi çıkartmayacağım öyle mi?” dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Konuyu başlatmadan önceki lafımı geri alıyordum. Ayrıca buralarda harcandığımı söylemiş miydim? Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerim yaşlarla dolmuştu. Amer’i bile inandırmıştım.

“Komik olan ne?” dedi hala öfkeli ses tonuyla.

Kısık bir “Hiç.” çıkabildi sadece ağzımdan.

“Bundan sonra o adamı izlemek yok. Aynı şekilde Mina da izlemeyecek. Siz adamları mı izliyorsunuz, diziyi mi belli değil? Ben de kardeşimi masum sanırım, sıra ona da gelecek.” Sonunda bir Türk olsaydı, ‘adamı hasta etmeyin’ cümlesini kullanmasını beklesem de buna benzer cümleler sıralamaya devam etti. Onun bu halin komik yüzünü daha da ortaya çıkarttı. Aslında amacıma fazlasıyla ulaşmıştım. Sonunda “Anladın mı?” beni dediğinde artık kendimi bıraktım. Amer bana deliymişim gibi bakarken ben deli gibi gülüyordum.

Kendimi güçlkle susturdum ve “Bu da sana ders olsun, Amer Bey.” dedim.

“Benim televizyon izlediğim veya Burak’ı gördüğüm falan yok. Benim çikolata şelalem yanımda ve çok şükür her gece onunla uyuyorum. Aslında bunu minik canavarımızla yaptığımız bir oyun olarak görebilirsin, yarınki tanışmanın ciddiyetini anlamam için.”

Kandırdığımı anladığındaki yüzündeki ifade görülmeye değerci. Sonradan pişman olmuşum ama iş işten geçmişti. Amer burnundan solarken koynuna sokuldum. “Söyle bakalım sence kız mı, erkek mi?”

“Kız.” diye homurdandı düşünmeden.

Başımı kaldırıp sordum. “Nerden anladın?”

“Eee senin beni delirtme işlerine ortak olduğuna göre, kesin senin gibi bir kızdır.”

O da benim gibi düşünüyordu. Yüzüme yayılan gülümseme büyüdü. “Bence de.” dedim onu onaylayan bir ses tonuyla.

olunca bakışlarım kocama kaydı. Bakışlarımda nasıl açlık varsa Amer'den önce başımızda bekleyen garson pastayı önüme koydu ve yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirdi. Aslında tatlı falan değildi sırf kocamı kesmek için başımızda beklemiyorsa ben de Asya değildim. Çatalımı elime alıp pastaya batırdığım anda kızın Amer'e attığı kaçamak bakışları yakaladım. Hem uyuz hem sinsi hem de... İncecik beli vardı. Beline bağladığı siyah önlük iki beden büyük olsa bile incecik beli ortadaydı.

Ben elimde çatala kızı süzerken önümdeki pastayı tamamen unutmuştum ki kocam elimden çatalı alıp, "Sevgilim artık bir yerden başlamak lazım." diyerek pastaya batırıp bana doğru uzattı. Ağzımı açmak konusunda geç kalmıştım ki basta dudağımın üstünden burnuma kadar bulaştı. Ağzımdaki koca lokmayı çiğnemeye çalışırken kızın bana kıkırdadığını fark ettim.

Bana mı gülüyordu o? Ağzımdaki pastayı bir an unutup, "Bana mı gülüyorsun?" dedim. Ne kadar çirkin bir davranışta bulunduğumu ağzımdan saçılan parçalarla fark etmişim ki biraz geç kalmış sayılırdım. Amer bana peçete uzatırken gayet sakindi. Aslında bu kadar sakin olması da beni delirtiyordu. Ağzımı dudaklarımı ve burnumu sildim.

"Hayır, efendim öyle bir niyetim yok, özür dilerim." dedikten sonra arkasına bile bakmadan kaçarcasına uzaklaştı. Ağzımdaki lokmayı bitirir bitirmez, Amer'e döndüm. Hala sakinliğini koruyordu. Ama onun da gülmek için kendini zor tutar gibi bir hali vardı. Burnumdan derin bir nefes aldım.

"Bana güldü. Seninde tutma içinde gül yani..."

"Olur mu öyle şey, sevgilim. Hadi sakin ol, pastanı ye." dedi Amer.

"Pastanı ye mi zaten olmuşum bilmem kaç kilo bir de beni buraya getirmişsin... Yemiyorum... Vazgeçtim... Hevesim kaçtı... Doydum zaten. Sen dışarı çıkmakta istemezdin ben şişince bir anda dışarı çıkasın geldi." motoru takmış nefes almadan konuşurken bir anda Amer'in eğilip dudaklarımı öpmesiyle afalladım. Önce öptü sonra da ağzımın kenarındaki kremayı işaret parmağıyla sildi. Etrafımıza bakındım biri gördü mü diye ama zaten çalışanlar ve bizim dışımızda kimse yoktu.

"Buraya gelmek isteyen sendin." dedi gece karası gözlerini gözlerime dikmiş beni suçlar gibi.

"İstemiyorum şu an vazgeçtim. Hepsini istiyorum ama burada istemiyorum."

"Tamam paket yaptırılır." dediği anda garsona işaret edecekken onu elini havada yakaladım ve "Hayır istemiyorum." dedim bir anda kararımın vazgeçerek. Amer bana deliymişim gibi bakmaya başladığında küçük çocuk gibi kaşlarımı çattım.

Mızmızlanırken "İstemiyorum evimize gidelim." dedim.

Amer bu halime iç çektikten sonra ödemeyi peşin yaptığı için kimseyle muhatap olmadan pastaneden çıktık. Park yerinde arka araçta bekleyen korumalarına talimat verdikten sonra arabamıza yöneldik. Önce benim kapımı açtı ben de karnımı tutarak dikkatli bir şekilde koltuğa oturdum. Başlarda her şey güzeldi. Hamile

tonuyla.

Onun bu durum umurunda değil gibiydi ki yüzünde çapkın bir ifade vardı. Hafifçe öksürüp bakışlarımla yandaki arabalarda bekleyen adamları hatırlattım. “Ayrıca bundan sonra hayatta olmaz.”

“Ne olmaz?” dedi bozulmuş bir ifadeyle yerine dönerken. Arabaya çalıştırırken bana baktı.

“Az önce ne yapmayı hayal ettiysen o olmaz. Bundan sonra madem ki sen kızlarımızla ilgilenmeyeceksin, onları istemeyeceksin ben tek başıma onlara sahip çıkarım.” Arabayı çalıştırmıştı ki sözlerimle bir an istop ettirdi. Araba sarsılınca ona baktım.

“Ağzımdan istemiyorum lafı çıktı mı benim?” dedi ses tonu bir anda yükselmişti. “İlgilenmemek de ne demek ben onların ba-babalarıyım. Seninde kocanım, çocukların ba-babaları... Bu konu kapanmıştır. Anladın mı beni?”

Ben o kadar kelime içerisinde bir kelimeyi cımbızla çekip almıştım. Sanki çocuğum ilk defa bir kelime söylemiş gibi heyecanla. Çünkü oda güçlkle kekeleyerek söylemişti. “Nelerisin sen?” dedim bir anda. Oturduğum yerden hareketlenmiş ona bakıyordum. Bakışlarım bir an karnıma kaydı. Duydunuz mu kızlar? der gibi baktım.

“Asya ben bu kelimeyi yaklaşık 30 senedir kullanmıyorum.”

“Lütfen, son defa kızlarımız için...” yalvaran bir ses tonuyla.

“Asya,” dedi sonra sabır çeker gibi iç çekti. “Babalarıyım oldu mu?”

Ağzım kulaklarımda “Olduuu...” dedim son kelimeyi uzatarak. Sonra elini tutup zorla şiş karnımın üzerine koydum. “Duydunuz mu kızlar?” dedim kıkırdarak.

Amer karnıma değil bana bakıyordu. “Senin gülüşüne ömür verilir, sevgilim.”

“Senin o tatlı diline can verilir, habibi.”

İkizlerin kutlamasının ardından 5 ay göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Bu süreçte her zaman yanımda annem, Peri ve Batuş oldu. Aslı, Amerika’da olduğu için telefonları ve görüntülü konuşmalarıyla psikolojik destekte bulunmuştu. Amer yavaş yavaş alışmıştı ama hala karnıma ancak benim zorumla dokunuyordu ve sadece benim halimi hatırlımı soruyordu kızlarımız hiç yokmuş gibi.

Önümdeki pasta tabaklarına bakarken kendimi cennette gibi hissediyordum. Tek sorun canımın frambuazlımı yoksa çikolatalı mı çektiği idi. Aslında ikisini üst üste koyup yiyebilirdim ama bu sefer meyveli olana haksızlık olurdu bir de yanında bademli vardı. Derin bir iç çekerek tekrardan pastalarının üzerinde bakışlarımı gezdirdim. Amer beni istediğime karar veremeyince beni pastaya getirmişti ve hepsinden önüme koydurtmuştu ama ben hala karar veremiyordum. Allah’ım ne zor bir tercih... Onda bunda şundadır... O piti piti... Pes ediyorum ve Antepli fıstığı tozuyla süslenmiş en geride kalmış olanı almak için uzandım. Koca karnım bana engel

Bir an benimde suratım düşmüştü. Ellerini iki yana açıp yanıma gelirken ona engel oldum.

“Hiç beni sevgi sözcüklerini oylamaya çalışma Amer. Ben her şeyin farkındayım.”

Oturduğum yerden elbisemi düzelterek ayağa kalktım. Beni sevdiğiyle ilgili onlarca şey söylerken bebeklerimizi görmezden gelmeye çalışıyordu. Her defasında alışacağını söylüyordu ama alıştığı falan yoktu. Beni oyalıyordu.

“İstemiyorsan en başından bana engel olmasaydın!” dedim. Amer sanki bana yabancı biriymişim gibi bakıyordu. “Ya bebeklerimize alışırsın kocacığım ya da...”

“Ya da?” dedi Amer tek kaşı havada. Suratı oldukça ciddi duruyordu. “Bu durumun ya da gibi bir seçeneği yok, Asya!”

İkimizde birbirimize bağırırken bir anda odanın kapısı açıldı. Meliha Hanım, “Tartışmanızı evde mi yaparsınız ben bir sonraki randevumu mu iptal edeyim?” dediğinde kibarca bizi kovduğunu anladım. Amerden önce davranarak odadan hışımla çıktım. Gözlerim dolu dolu olsa da, “Teşekkürler, iyi günler Meliha Hanım. Haftaya görüşmek üzere.” demeyi ihmal etmedim. Odanın kapısından çıktığımda ise otoparktaki arabaya kadar durmadan ilerledim.

Bebeklerim yalnız değillerdi. Ben de yalnız değildim. Birbirimize destek olacaktık. Amer artık 3’e karşı tekti. İki küçük cadı hayal ettim bir anda. Bir yandan sinirle yanağımdan yaşlar süzülürken diğer yandan dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. İyicene dengesiz olmuştum. Amer gibi simsiyah saçları olan ve beni gibi masmavi gözleri olan iki cadı... Biri kesin fırlama olacaktı diğeri de öbürünün peşinde sürüklenecekti. Bir anda gözümün önünde canlanan manzarayla gülmeye başladım. İkisinin de aynı anda elleri bellerinde babalarına laf yetiştirecekleri hayal etmişim. Yok onlar kesin benim gibi Amer’e aşık olur, beni düşman görürlerdi. Bir de kız çocuk babaya düşkün olur, derlerdi. Bu cadılardan kesin çekeceğim vardı.

“Ne gülüyorsun?” sorusuyla irkildim.

“Sana gülmüyorum.” dedim bakışlarımı başka yöne çekerek.

“Onu anladım ama neye?”

“Senin ilgini çekmeyecek şeylere...”

“Seninle ilgili her şey benim ilgimi çeker.”

“Benimle ilgili değil, bebeklerimizle ilgili...”

Amer derin bir nefes aldı. “O da seninle ilgili ama sevgilim.” dedi ve şoför koltuğunun olduğu tarafa doğru ilerledi. Yandaki iki arabada sanki hastanede bomba varmış gibi korumaları vardı. Normalde bizden uzak durulardı ama şu ara bir ağzımızın içinde olmadıkları kalmıştı.

Kendi kapımı kendim açarak arabaya bindim. Kollarımı göğsümün üzerine birleştirerek oturdum sanki çocukmuşum gibi. Amer bana baktıktan sonra derin bir çekip kemerime doğru uzandı. Kemerimi yerine taktıktan sonra sanki mümkünmüş gibi bana daha çok yaklaştı. Ben de sanki kaçacak yerim varmış gibi daha da geriledim.

“Bebeklerimizi ezeceksin.” dedim sinirli tutmaya çalıştığım bir ses

“Bilmiyorum. Sanırım delirdim.”

Bu sırada çatalı pastama batırıp iştahla yemeğe başladım. Amer benim halime yüzünde gülümsemeyle bakarken bir an ayağa kalktı ve kapıyı kapatıp kilitledi. Ben onu ağzım dolu meraklı gözlerle izliyordum sadece. İki dilim pastayı iştahla gömdükten sonra dudaklarımı iştahla yaladım. Tabağı işaret ederek, “Sen de yemek ister misin?” diye sordum. Ama onun gözlerinin çoktan saniyeler önce yaladığım dudaklarımda olduğunu anladım.

“Bir tadına bakarım.” dedikten sonra elimdeki tabağı alıp komodinin üzerine koydu. Bana doğru eğildiğinde ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Biraz sonra bir kolunu bacağımanın altına diğer kolunu sırtıma yasladığında “Taşıyamazsın.” diye itiraz etsem de beni kucağına aldı. Suratına baktığımda hiç de zorlanıyormuş gibi bir ifade yoktu.

“Sen kocanı daha tanıyamadın mı, sevgilim?” dedikten sonra beni yatağıma kadar taşıdı. Yatağıma bırakırken gülmeye başladım. Çünkü Amer bir yandan da gıdıklıyordu. Biraz sonra kahkahalar atarken, “Siz çok ayrı kaldık birbirimizden herhalde ondan...” dedi bir an ciddileşerek ama onunda gözlerinin içi gülüyordu.

“Sanırım, ya habibi.” dediğimde dudaklarına tatlı bir gülümseme yayıldı. Ona bakarken bir an içimin kaynadığını düşündüm ama aksine bacaklarımın arasına doğru şiddetli bir kasılma geldi ve suratımı buruşturdum. Ardından gelen şiddetli bir sancıyla inledim.

“İ-yi misin?” diye sordu Amer endişeli gözlerle. İyi değildim ama yine başımı salladım. Geçer gibi olana kadar Amer yanımda, elimi tuttu ben de derin derin nefes aldım. Son zamanlarda sancılarım artmıştı zaten, doktor bunun normal olduğunu söylemişti ama bu sefer ki tam geçti derken ikinci şiddetli sancıyla gözlerim doldu ve altımda bir ıslaklık hissettim. Yatağa doğru akan... “Amerrrr!!! Amerrrr!!” dedim. Bu sancılar... o sancılardı. Amer elimi sıkıca tutmuş “Söyle sevgilim!” diyordu.

“Geldi... Geliyorlar.... Kızlarımız geliyor!” dedim panikle oturduğum yerden kalkmaya çalışırken ben hareket etmeye çalışırken Amer şoka girmiş gibi boş gözlerle bana bakıyordu. Elimi önünde salladım ve üçüncü bir sancıyla inlememle kendine geldi sevgili kocam.

“Geldi mi? O zaman bu zaman mı yani?” dedi.

“Evet, aşkım! O zaman bu zaman ama biraz daha geç kalırsak...” derin bir nefes aldım. “Sanırım burada tanışacağız.” cümlem bitmesiyle Amer’in kucağından, hastane koridorlarına ulaşacağım zorlu yolculuğa giriş yapmış olduk.

“Asya?” diyordu gür sesiyle. “Ne oldu şimdi de kapıyı kilitledin, sevgilim?”

Ağladığımı belli etmemek için hafifçe öksürüp cevapladım. “Hiçbir şey olmadı. Yalnız kalmak istiyorum.” dedim. Bir yandan elimi kocaman şiş karnıma yasladım. Kızlarımı üzmem istemiyordum ama elimde değildi. Amer benden kesin sıkılmıştı. Eskisi gibi davranmıyordu zaten böyle çok ilgi delisiymişim gibi konuşuyordu. Eski sert halleri de kalmamıştı. Değişmişti adam bir kere, ben o eski sert Amer’imi istiyordum. Ve eski 36 beden halimi... İçli içli ağlarken Amer’in ısrarla kapıyı çaldığını duydum.

“Hadi güzelim, aç kapıyı... Ne demek yalnız kalmak istiyorum. Kızlarımızı içeriye alıyorsun da beni mi dışarıda bırakıyorsun?” dedi hayatımda duyduğum en sevimli ses tonuyla. Aslında sevimli olmayabilirdi ama kızlarımız demişti. Yanağımdaki yaşları silerken ayaklarımı altına toplayıp bir an doğruldum.

“Ya Amer... Benden sıkıldın di’ mi?”

“Sıkılmak mı, delirdin mi kadın sen?” diye kükrediğini duydum kapının diğer ucundan. Delirdin mi demişti o? “Deli deli mi davranıyorum yani?” diye sordum. O sırada derin bir iç çekme sesi geldi kapının diğer ucundan onu daha rahat duyabilmek için yataktan çıkıp kapıya doğru ilerledim.

“Sevgilim senin potasyumun bizim kızlara gitmiş gibi.” dediğinde ne dediğini anlamasam da, “Sen beni sevmiyorsun artık, ayrıca çok şişkoyum. Karnım kocaman, ayaklarım şiş...”

“Şişko da ne demek? Sana kaç defa söyleyeceğim sen şişman değilsin, hamilesin. Şu canavarlar bir gelsin, eski haline dönersin.”

“Yaaa dönemezsem? Ya kilolarımı veremezsem!” diye sordum panikle.

“Eee... Sen yine benim Asya’m olmayacak mısın, güzelim? Sen yine aynı sensin... Ben sadece etten kemikten ibaret bir kadına aşık olmadım ki?” içim sözleriyle erirken dolu gözlerle kapının önüne çömeldim ve bacaklarımı iki yana açtım. Top gibi karnım tam önümdeydi. Az önce Amer’e kızgınlığımdan ağlarken şimdi onun aşkına ağlayacak haldeydim. Başımı duvara yasladım.

“Artık açacak mısın, kapıyı hem elimde frambuazlı pasta var.”

Dudaklarımı hafifçe yaladım aslında canımın isteyip istemediğinden emin değildim. “Yanında bir dilimde çikolatalı...” tam oturduğum yerden kapıya uzandığım sırada “Bir de çikolata şelalesi kocan var.” diye eklemeyi ihmal etmedi. Yerden destek alarak önce kilidi çevirdim sonra da kapıyı hafifçe araladım. Arkasından çekilir çekilmez Amer kapıyı sonuna kadar ittirerek açtı bakışları önce odanın etrafında gezindi sonra da benim olduğum tarafa baktı. Bakışları yüzümde bir saniye gezindikten sonra elindeki pasta tabağıyla yanıma çöktü.

Önce hangimizi yemek istersin? der gibi bir bakış vardı yüzünde elindeki tabağı kucağıma bıraktıktan sonra yanağımdaki kuruyan yaşları okşayarak sildi.

“Ne diye ağlıyorsun anlamadım ki, sevgilim?”

Aslında elimde mantıklı bir sebep olmasa da omuz silktim.

platesi, yoga, kurslar... Ama şu an bu şiş ayaklarımla sadece evimde ayaklarımı sehpaye uzatıp boş boş televizyon izlemek istiyordum. Öyle ki işe bile gitmek istemiyordum. Bir de Batuşla dedikodu yapmayı unutmamak lazım. O ne var ne yok bana söylüyordu zaten.

Evimize giderken yolda ikimizde sessiz kaldık. Amer birkaç iş görüşmesi yaptı ama sesi yorgun ve bıkkın geliyordu. Aklıma türlü türlü şeyler gelmiyor değildi ama daha önceden aklıma gelen türlü türlü şeyleri araştırdığımda içi boş vesvese olduklarını görmüştüm. O yüzden şimdilik sakın olup, kocama sormaya karar verdim.

“Bir şeye mi canın sıkıldı, aşkım?”

Amer sorum üzerine bakışlarını yoldan çekip bana çevirdi.

“Hayır. Nereden çıktı?”

“Bilmiyorum. Sesin öyle geldi sadece.” Amer bu tezi çürütmek için başını sallarken bu seferki teorim benden sıkılmış olmasıydı. Acaba çok mu huysuz davranıyordum. Geçen gün Batuşta böyle yaparsan valla aslan parçası uçar gider demişti. Aslında çok bir şey yapmıyordum. Suç ben de değildik etrafımdaki insanlardaydı. Ne var yani bana herkesin içinde, özellikle Amer’in gözünün içine baka baka, 40 kapanmıyor 42 beden getiriyim mi diyen reyon görevlisinin kafasına elbise askısı attıysam, ayrıca kafasına bile gelmemişi. Ben hayatımda hiç 36’nın üzerine çıkmamıştım arada kilo almış olabilirim ama hiç giymemiştim. Ayrıca bir de geçen gece gittiğimiz restoranda verdiğim siparişin üzerine garsonun hepsini siz mi yiyeceksiniz hanımefendi demesi üzerine masada üzerine atılabilecek ne varsa atmış olabilirim. Dediğim gibi suç onlarda.

“Sen benden mi sıkıldın? Çok mu huysuzum?” diye sordum bir anda. Sorumun aniliyle Amer bile şaşırmıştı. “O da nereden çıktı sadece şu aralar fazla gerginsin.” dedi her ne kadar kibarlaştırmaya çalışsa da bana agresifsin demişti.

Bahçeden içeriye girdikten sonra arabayı garaja park etti. Ben hala söyleyecek bir şey bulamıyordum. Kollarımı göğüs hizamda birleştirdim ve sakın olmak için derin derin nefesler aldım. Ufaklıkların hareketiyle bir an irkildim. Aslında hareketli hallerine alışmıştım ama daldığımın için onların hareketleriyle kendime geldim. Amer’in kapımı açmasını beklemeden kendim kapımı açıp arabadan indim. Eve doğru karnımın izin verdiğince hızlı adımlarla ilerdim ve zile bastım. Yakın zamanda eve Dilber Hanım dışında gün içerisinde evde duran bir çalışan daha almıştık. Dilber Hanım temizliğe arada geliyordu.

“Hoş geldiniz.” dedi Sühan Hanım her zamanki gibi neşeli ses tonuyla, ben homurdanarak cevap verdiğim de Sühan Hanım bu hallerime alışık olduğu için - oysa ne vardı ki halimde- sadece gülümsemekle yetinmişti. Hızımı alamayıp olabildiğince hızlı adımlarla merdivenleri tırmandım ve kendimi odamıza attım. Arkamdan kapıyı kapatıp kitledim ve nefes nefese kendimi yatağa bıraktım. Kendimi mutsuz, şişman ve huysuz hissediyordum. Hiçbir şey istediğim gibi olmuyordu. Sırt üstü yatarken belimin ağrısıyla kendimi düzeltip ağlamayı sürdürdüm. Bu sırada odanın kapısının çalındığını fark ettim. Amer’in sesi idi.

istediğini fark ettim. Boştaki elini güçlükle havaya kaldırdı bana getirin der gibi bakıyordu.

“Beyefendi siz çıkabilirsiniz.” dedi hemşire bu kadar mıydı yani? Bitmiş miydi tüm işkence yoksa yeni mi başlıyordu? Kafam karmakarışık bir haldeyken karımın bana beklentiyle baktığını gördüm. Bağırmaktan kıpkırmızı olmuş yüzü ve ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerle bana bakıyordu. Öpmeye doyamayacağım dudaklarını sarkıtmıştı. Etrafımızda insanlar olmasa çoktan öperdim ama onun yerine eğilip alnını öptüm ve ona beklediğini cümleyi kurdum.

“Kızlar babalarına emanet, bizi fazla bekletme.” diye kulağına fısıldadıktan sonra ameliyathaneden çıktım. Arkamdan nasıl gülümsediğini tahmin edebiliyordum? Zaten o gülsün bana yeter.

Hemşireler uzaktan gelirken kucaklarındaki pembelikler içerisindeki iki cadıya baktım. Onları bana doğru getiriyorlardı. İkisi de ufacıktı. Aklım Asya da olsa da onlara bakmak için ayağa kalktım. Karım sağlıklıydı ve bu iki cadı... “Amer Bey, kızlarınız...” dedi sarışın olan. Bakışlarımı iki bebeğin arasında gezdirdim. İkisi de güçlükle gözlerini aralayabiliyordu. Aralık gözlerinin arasından ikisinin de masmavi gözlerinin olduğunu gördüm. Ona benzeyeceklerdi demek, hayal ettiğim gibi ama ikisi de esmer pamuk şekere benzer bir haldeydi. Bunlar bizden birer parçaydı. Asya’dan, sevdiğim kadından... Ve benden... Odaya götürülürken sadece sessiz bir hayranlıkla izledim. Hayranlık mı?

“Çok tatlı değiller mi?” diye sordu sarışın hemşire o ana kadar suratımdaki gülümsemeyi fark etmemiştim bile. Hemen kendimi toparladım ve “Karım ne zaman gelecek?” diye huysuzca sordum. Hemşire bu tepkime şaşırsa da birazdan geleceğini söyledi.

Asya gelene kadar bebeklere bakmayı reddetsem de daha fazla dayanamadım. Sanırım bu hesapta olmayan bir sevgiydi. Dünyaya gelene kadar onlarla ne yapacağımı düşünürken, şimdi onlara bakmaktan kendimi alamıyordum. Bu cadılar kesinlikle annelerine çekmişlerdi. Aynı onun gibi bir anda kalbime nüfus etmişlerdi. Derin nefes aldım ve şimdiden ikisinin de güzel birer kız olacağını düşündüm. Anneleri gibi... Ve bir sürü serserinin peşlerine takılacağını düşündüğümde canım sıkıldı. Koruma sayısını arttırmam lazımdı. Ben iki cadıyı izlerken bir anda biri ağlamaya başladı sonra diğerini de ona eşlik etti. Yarış tekrardan başlamış oldu. Bu kadar küçük şeylerden nasıl bu böylesine güçlü sesler çıkabiliyordu. Ufacık durdukları için onlara dokunmaya korkar halde etrafıma bakındım. Bağırmaya kıyamıyordum ama birinin beni kurtarmasına ihtiyacım vardı. Derken kurtarıcı meleğimi getirdiler odaya. Gerçek bir melek gibi. Başına kırmızı kurdele bağlamış olsa da beyazlar içerisindeydi. Ve çok güzeldi. Hep güzeldi. Makyajlı, makyajsız, ağlarken, gülerken, sinirliyen, alınganken...

zamanı geldi.” dedi. Rahat bir soluk almam gerekirdi, öyle değil mi? Hayır. Rahat olamıyordum. Sanki bir el, hatta iki el boğazıma sıkıca yapışmış gibiydi. Boğuluyordum. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu.

“Aşkım, sakın ol.” dedi meleksi bir ses. Karımın sesi... Benim onu sakinleştirmem gerekirken o beni sakinleştiriyordu. “Sakinim, sakiniz.” beraber aynı anda derin bir nefes aldık ve verdik.

Onu apar topar ameliyathaneye alırken ben de içeriye girmem için bana verilen kıyafetleri çabucak giydim. Giyinirken az kalsın nasıl pantolon giymeyi unutacak haldeydim. İçimde garip bir his vardı. Kötü bir his... Korkuyordum. Karıma bir şey olursa diye korkuyordum. Derin bir soluk alıp verdim ve içimi rahatlatmaya çalıştım. Daha önce okuduğum yazılarda doğum sırasında ve sonrasında yaşanan sorunlar kafamda sıralandı.

Bir an yanımdaki kadının sesiyle irkilerek kendime geldim. “Amer Bey, karınız sizi çağırıyor.” dediği anda peşine takıldım. Geç kalmış olabilirdim. Asya şu an delirmiş olmalıydı. Ya bir sorun varsa, yanımdaki hemşireye döndüm.

“Bir sorun yok değil mi?”

“Şu anlık bir sorun yok.” dedi hemşire güven vermeye çalışan bir gülümsemeyle ama ben güvende değildim ve çevremdeki kimseye güvenmiyordum. Asya’nın çığlıklarını duyduğum anda ne kadar da haklı olduğumu bir kez daha anladım.

Avaz avaz bağırırken alnında biriken boncuk boncuk terleri fark ettim. Karım daha önce hiç görmediğim bir haldeydi ve aşırı saldırgan duruyordu. Aslında aşırı derece seksi dursa da şu an aklım başka bir yerlerime kayamayacak kadar gergindim.

Asya elimi tutup sıktı, saçlarını okşadım. Derin nefesler alıp vermeye başladı. Doktor sürekli bir şeyler söylüyordu. Sözde yatıştırıcı şeyler, hiçbirini duymuyordum. Duyduğum tek şey karımın acı acı inlemeleri ve bağırması. Kendimden nefret eder hale gelmişim. Dilimin ucuna gelen tüm sözleri yutmayı tercih ettim. Bu bebek konusunda kavga edeceğimiz en son yer burasıydı ve en yanlış zamanda şu andı.

“Amer... Aşkım...Bana bir şey söyle...”

Korkak bakışlarımı deniz mavisini gözlerine diktim. Ruhun bedenimi terk etmeye yakın bir haldeydi muhtemelen boş gözlerle karıma baktım. “Seni seviyorum...” dedim. Aklıma o an başka bir şey gelmiyordu. Bunu birkaç defa tekrarladım.

O sırada başka bir kadının, “Beyefendi iyi misiniz, bembeyaz olmuşsunuz?” benim gibi esmer bir adımın bembeyaz olduğunu iddia eden kadına baktım. Karıma baktım. Yüzündeki acı ifade yavaş yavaş dağıldığında kulağıma başka bir avaz avaz bağırma ve ağlama sesi ulaştı. Ardından gelen ikinci bir diğerine benzer ses. Başımı çevirip bu seslerin sahiplerine baktım. İki tane cadı sanki karşılıklı yarışır gibi bağırarak ağlıyordu. Ve bir de karım... Onun içli ağlamasıyla yüreğimin bir an dağıldığını hissettim. O an üzerime binen sorumluluktan daha fazlası vardı. Kızlar hemşireler tarafından yıkanmaya götürülürken Asya’nın onları kucaklamak

21. Bölüm

AMER AFFAN AL-RAJHI

Bir erkeğin kendini en aciz hissettiği an ne zaman diye sorarsanız kesinlikle yaşadığım şu an derim. Karım yanımda acılar içerisinde kıvrılırken ben hiçbir şey yapamıyorum. Ona yardımcı olamıyordum. Sağa sola bağıırıp yardım istemek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Bir daha hamile kalmasına asla izin vermeyecektim, ASLA. Ufak canavarlar dünya getirmesi dışında bir de gözümün önünde acı çekmesine katlanabileceğimi zannetmiyordum.

Hastane koridorlarında şekilden şekle girerken hala neden ameliyathaneye alınmadığını anlamıyordum. Bir hemşire sürekli olarak yanımıza gelip hastane kıyafetinin altına bakıp, daha genişlemesi gerektiğini söyleyip geri gidiyordu. Karım acılar içerisinde kıvrılırken bu aradığımız genişliğin hastane personeline olduğundan emindim.

Bir kez daha hemşire odaya girdiğinde patladım.

“Artık zamanı gelmedi mi? Yeterince canı acıyor zaten!” diye bağırdım. Asya beni sakinleştirmek için elimi tuttu fakat acıdan daha çok sıkılmak zorunda kaldı. Ne kadar sıkarsa sıksın umurumda değildi hatta tüm çektiği acıyı şu an bana hissettirebilirdi.

Hemşire beni umursamadan rutin hareketini yaptı ve “Artık

YA HABİBİ FİNAL!

3 YIL SONRA...

“Sebebi ziyaretimiz belli...” dedi benim çikolata şelalesi saçlı kocam, bol köpüklü Türk kahvesinden bol höpürtülü ve abartılı bir yudum alırken. Sanırım role kendini fazla kaptırmıştı veya o da en az Ali kadar Haris’e çektiirmek istiyordu. “Allah’ın emri peygamberin kavliyle...” dedi ve bir yudum daha aldı kahvesinden. Karşımızdaki Haris boncuk boncuk ter akıtıyordu. Eminim Aslı’yı ikna ederken bu kadar zorlanmamıştır. Bu arada Aslı tükürdüğünü yalamış ve Haris’i kabul etmişti. Kim o kadar peşinden koşmaya dayanabilirdi ki zaten? Açıkçası kıskanmadım desem yalan olur çünkü Amer benim peşimde bu kadar koşmamıştı. Hatta ben onun peşinden koşmuş bile sayılabilirdim.

“Kızınız Aslı’yı, oğlumuz Haris’e istiyoruz.” dedi anneme nihayet ki o da rahat soluklar verildi. Annem hemen kabul edecekken araya Ali girdi. Annem bile gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Oğlumuz ne iş yapar, kız kardeşime iyi bakabilecek mi?” dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Al-Rajhi ailesinin mal varlığını aramızda bilmeyen yoktu ve bu soru biraz komik bir hal almıştı.

Amer inadına yapar gibi. “Oğlumuz çok güzel aile parası yer ama korkmayın yakın zamanda Katar’daki işlerin başına kendisi geçecek.”

Bunun üzerine Haris şaşkınlıkla, Arapça “Ne?” diyerek araya girdi. Anlaşılan bu kararı kocam tek başına vermişti. Ali ile birbirine baktıklarında ilk defa ortak bir noktada buluştuklarına dair bir gülümseme vardı yüzlerinde.

“Öyle mi? Çok güzel...Çok güzel... Bir de kız kardeşime sormak isterim bu konuyu, sonuçta sizde meşhur yangından mal kaçırır gibi fikir sormadan kız almak.” diyerek arada Amer’e de iğnelemesini yaptı. O sırada ikimizde anlaşmışız gibi parmaklarımızı birbirine kenetledik.

“Aslı, sen istiyor musun kardeşim bu Haris denen Arap şeyini?”

Hepsi birbirine bakarken araya başka bir ses girdi. “Ben istiyoyum babacığım...” bu Pera’nın sesiydi. “Hayis’i bana alalım.” Pera, babasının kucağına giderken Haris’e hayran gözlerle bakıyordu. Haris bizim ufaklığa göz kırpinca Pera derin bir iç çekti hayran

Batu'dan sonra odaya Ali, Peri ve Pera geldi. Asya'nın annesi Yaren Hanım... Oda bir anda dolduğunda neye uğradığımı şaşırsam da ardından gelen tebriklerle bir göğüsüm kabardı. Bir ara hava almaya ve Asya'yı annesiyle yalnız bırakmak için dışarı çıktığımda dışarıda ben çağırmadan kapıda bekleyen korumaların tebriklerini aldığımda gururum arttı. Aslında tuhaftı babalık hissi. Hesapla kitapla olmuyormuş demek ki. Bir anda veriliyormuş omuzlarına şu anlık tam yaşamamış olsam da zamanla bunu daha çok hissedeceğimi fark ettim. Garipti. Korkmuyordum artık. Kötü baba olacağımı düşünmüyordum. Hatta şimdiden kızlara öğretmek istediğim şeyler olduğunu fark ettim. Bir kere benim gibi adamdan uzak durmaları gerektiği olacaktı. Onları istememekle nasıl aptallık ettiğimi fark ettim. Benim esmer pamuk şekerlerim... Bunu lakabı Asya'ya söylemeliydim.

Sırtıma birinin vurmasıyla irkildim. Hazırlıksız yakalanmıştım aniden arkamı döndüğümde Ali olduğunu gördüm. "Sakin ol şampiyon, benim." dedi.

O sıra ne kadar daldıysam geç de olsa kendime geldim ve başımı salladım. Bir kez daha sırtıma vurdu. "Lan baba mı oldun, Arap Şeyi?"

"Ali!" dedim uyarıcı ses tonuyla.

"Tamam lan tamam, sadece ne hissettiğini biliyorum. Korkma demeye geldim. Biz her zaman buradayız, biz bir aileyiz." dedi beni şaşırtan bir olgunlukla. Ona nasıl bir şaşkınlıkla baktıysam, "Evet, bu seni zorla da olsa kabul ettiğim anlamına geliyor. Sayende yeğenlerim oldu hakkını ödeyemem ama fazla da şımarma." dediğinde tekrardan "Ali!" demek zorunda kaldım. Birbirimize döndük ve o an etrafımda sevincimi paylaşacağım kimsenin olmadığını fark ettim. Ne bir arkadaşım vardı ne de ailem.

Ali'yle birbirimize baktık sonra da gülmeye başladık. İki erkeğin sırta vurulan o kaba sarılmasını yaptıktan sonra ikimizde eski halimize geri döndük.

"Ailede olduğun seni seveceğim anlamına gelmiyor, haberin olsun. Kuzenim ve yeğenlerim için sana katlanıyorum."

"Eyvallah. Ben de karım için sana katlanıyorum." dedim.

Hastaneye doğru yürürken "Ha bir de... O kuzenine söyle kardeşimden uzak dursan. Senin ağzını yüzünü dağıtmadım ama onunkini dağıtırım."

Kaşlarımı çattım. Haris hala Aslı'nın peşinde miydi? Bundan haberim yoktu. Bu çocuk hiç akıllanmayacak mıydı?

Kızlar annelerinin geldiğini anlamış gibi sustular. Hemşireler yatağını yerleştirip, yapılması ve yapılmaması gerekenler konusunda birkaç uyarıda bulunduktan sonra kızları annelerinin yanına bırakarak odadan çıktılar. Baş başa kalmıştık nihayet.

Asya tüm dikkatiyle kızları incelerken ben de onun yüzünü inceledim. Öyle meraklı, öylesine sevgiyle bakıyordu ki bir an kıskanmadım desem yeridir. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı ama tıpkı dakikalar önce benim farkında olmadan dudaklarıma konan bir gülümseye sahipti o da.

“Çok güzeller...” dedi sonunda. Sanki onun eseri değillermiş gibi.

“Senin eserin.” diye hatırlattım.

“Bizim eserimiz.” diye beni düzeltti. Birbirimize baktık.

“Gözleri sana benziyor.”

“Tenleri esmer, saçları tıpkı çikolata şelalesi gibi.” diye şakıdı bana benzediklerini ima eder gibi. Aslında kafalarında bir tutam siyah tüy vardı ama onların ileri de çikolata şelalesi olacaklarından emindi benim güzel karım.

“Senin kadar güzel olacaklarına eminim, başım belada. Bir tanenizle zor baş ederken şimdi üç tane oldunuz.” dedim. Asya hemen düşen suratıyla, “Şikayetçi misiniz, Amer Bey?” dedi.

“Sence?”

Sorar gibi konuşmam üzerine gözlerini kısarak baktı bana o an gülmemek için kendimi zor tuttum ve bakışlarımı kızlara çevirdim. Yan yana tatlı tatlı uyuyorlardı. Çok güzel ve sessiz gözüküyorlardı.

“Aşkı mı?” diye şakıdı Asya. Aklına bir soru takılmıştı takındığı ifadedden belliydi hatta aklına takılan soruyu bakışlarından anlayabiliyordum.

“Evet,” dedim sorusunun cevabına. Nasıl anladığımı anlamaya çalışır gibi gözlerini açarak baktı bana. Yatağa biraz daha yaklaştım ve onlara daha yakından baktım. Bu güzel manzaraya. “Bir anda kalbime hücum ettiler, tıpkı annelerinin yaptığı gibi ama bu sefer geç kabullenmedim.” dedim.

Dudaklarına yayılan minnet dolu gülümsemeye baktım. Ondan 40 gün daha uzak durmam gerektiği aklıma geldi ama bir kere öpsem sorun olmazdı değil mi? Eğildim. Kızların gözleri kapalıydı nasıl olsa? Karım itirazsız başını bana doğru uzattı. Aramızda bir nefeslik mesafe kaldığı anda kapının açıldığını duydum ve 9 aydır bir fil çekmekte olduğum o ses kulaklarıma doldu.

“Asi-a ve melekleri mi gelmiş?” bu ses Batu’ya aitti. Gözlerimi devirdim zaten onun yüzünden bir çok dolu geçirebileceğim zamanlarım heba olmuştu. Batu sanki az önceki sahneye hiç şahit olmamış gibi karıma sokuldu. Kıvrıta kıvrıta yürümese bu kadar çok karıma yaklaşmasına izin vermezdim ama zarar olduğuna çoğu kez şahit olmuşum. Hatta bana zararı daha fazlaydı.

Önce karımı sonra kızları sevdikten sonra sıra bana geldi. “Hanımış aslan parçası babaşko mu olmuş?” dediğinde sakın olmak için derin bir nefes aldım. Asya bu halimize kakhahalarda güldü ve onun sesi kalbime işlerken ardından gelen ağlama sesleri de en az onun gülme sesi kadar kalbime işledi.

Bana yataktaki köşe gözükmüştü. Amer kızları sevdikten sonra bana baktı ve “Bu sefer ki oğlan mı?” dedi.

Dayanamamış ve cinsiyetini öğrenmiştim. Başımı salladım nereden anlamıştı ki?

“Çünkü bu kadar kızlar tek başıma başa çıkabileceğimi zannetmiyorum. Junior Al-Rajhi’ye ihtiyacım var.” dediğinde güldüm. Rahat bir nefes alıp tekrar güldüm. Küçük bir Amer, iç çektim. Bu sahneye çok yakışacağından emindim.

SON

konuşmadık. Amer konuşmamı beklediği belli bir surat ifadesiyle kendini yatağa bıraktı. Ben de ellerime krem sürmeyi tercih ederek biraz daha oylandım bu sırada bir yerden konuşmaya başlamam gerektiğini fark ettim. Ve kızlarımın halası Mina'dan konuya girdim.

“Mina ne zaman gelecek?”

Yoğun kremi ellerime yedirmeye çalışırken Amer'in çatılı kaşlarına baktım.

“Biz gidecektik en son, kızlar da İstanbul'a gitmek çok istiyor.” dedi.

Unutmuş olduğumu fark ettim. Ama onun kızlarımıza verdiği sözü unutmamış olması hoşuma gitmişti. Mina tamamen iyileşmemiş olsa artık bedenini hareket ettirebiliyordu ve kısa mesafeli yürüyüşlerini tek başına gerçekleştirebiliyordu. Her ne kadar bizimle kalmasını istesek de İstanbul'da hayallerinin şehrinde yaşamak onun tercihiydi.

Başka bir şeyden konuya girmeye çalışacağım sırada Amer lafımı kesti. Yatakta yan tarafına vurarak yanına gelmemi işaret ettiğinde sessizce yutkundum.

“Sorun ne Asya, bana söyleyecek misin artık yoksa ben mi tahmin etmeliyim?” dediğinde, ona engel olmak için ellerimi kaldırdım.

“Tamam, söylüyorum ama kızmayacağına söz ver?”

“Kızmayacağıma söz mü vereyim?” dedi şaşkınca.

“Hı hı...” başımı aşağı yukarı salladım.

“Söyle bakalım, sevgilim.”

Oturduğum yerden ayağa kalktım ve tam karşısında durdum. “İııı...” avucumun birini karnıma yasladım ve derin bir nefes aldım. Bakışlarının orada toplandığını fark ettim.

“Ben hamileyim.” dedim bir çırpıda. “Ama lütfen kızma, hem kızlarla da aran ne kadar iyi görmüyor musun, sen mükemmel ötesi bir babasın...” ben sözlerimi sıralarken kapının önündeki fısıldamaları duyduğumda sustum. Amer bana bakarken ben kapıya bakıyordum.

“Hamiye ne demek ki?”

“Babam kızıcana göye kötü biy şey.”

“Hmm...”

“Hmm...”

Kapıya sessiz adımlarla ilerledim ve kızlar gitmeden önce onları yakalamayı planladım. Belki Amer'in yumuşamasında onlar bana yardımcı olurdu.

Kapıyı açtığım anda iki kızımızı da çeneleri parmaklarında düşünceli bir halde yakaladım. Beni karşılarında gördükleri anla da “Hiii...” dediler.

“Kızlar.” dedim bakışlarımla odanın içini gösterirken girmeleri için.

“Anneciğim bij, şey...” diye açıklama girişti Azra. Kardeşine peşine sürükleyen de o olmalıydı. Afra, kardeşinin açıklamasını umursamayarak, “Oleyy!” diyerek içeriye girdi. Sanırım babasıyla uyuyacağı için mutlu olmuştu. Afra yatağa koştururken Azra da peşine takıldı ve ikisi de babalarının sağına ve soluna kuruldular.

hayran. Ali hariç hepimiz gülmeye başladık.

“Ben sana daha iyisini alırım bebeğim, hatta halana da daha iyisini alırım da söz dinlemiyor ki.” dedi Ali durumdan muzdarip. “Şunlarda ne buluyorsun?” diye kendi kendine söylenmeye devam etti. O akşam Ali ne kadar uğraşırsa uğraşsın Haris, Aslı’yı almayı başardı. Ve ardından kutlama yemeğine geçtik. Ben kızları oturtuktan sonra Amer’in yanına oturacağım sırada benim büyümüşte küçülmüş kızım Azra eliyle bana engel oldu ve küçük eliyle beni olduğumda yerden kendi yanına doğru çekti. Onu taklit eden Afra da boştaki elimi çekti. Ben ikisinin beni yanında istediğini düşünürken ne kadar da toz pembe hayallere kapıldığımı fark ettim. Birisi babasının sağına otururken birisi soluna kuruldu. Bana yine Amer’den uzak bir köşe gözüküyordu.

Amer ikisine de aynı sevgiyle bakıp yanaklarını sıktığında ikisi de babalarına nazlandılar. Amer yemeğini yiyemese de ikisinin de karnını aynı anda doyurmayı başardı. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyorum ama bazen onu kıskanıyordum çünkü o düşündüğünün aksine mükemmel bir babaydı. Kızlar ona hayrandı. Kızların asla bir dediğini iki etmiyordu. Onlar ne yaramazlık yaparsa yapsın delirmiyor ve hatta onlara katılıyordu. Onları besliyor, uyutuyor, onlarla oynuyordu. Benim hiçbir şey yapmama gerek kalmıyordu. Onlara çabucak alışmalı ama olsun hatta bir yaşlarına basana kadar kucağına bile almadı ama sonrasında da farkında olmadan ikisini de kucağından düşürmedi. Bazen korktuğunu görüyordum gözlerinde sanırım, en iyisi olmak için uğraşıyordu ve kızlar 3 yaşlarına basıyordu. Onun için en zorlu yaş dönemine giriyorlardı. Amer hata yapmak istemiyordu ve bir gün hata yaparsa kendisi asla affetmeyeceğini biliyordum. Ama o kusursuzdu benim gözümde kızlarında gözünde de öyle. Gotham City için Batman ne ise, Metropolis için Superman ne ise Al-Rajhi malikanesi için de Amer oydu.

Birinin kolumu dürtmesiyle kendime geldim. “Dünyadan Leyla Hanım’a... Bu gidişle aç kalacaksın sonra içerideki ufaklık...” devamını getirmesine izin vermeden susması için Aslı’yı dürttüm.

Bana kocaman gözlerle baktı. “Daha söylemedin mi?” der gibi. Söylememiştim çünkü Amer’in istememesinden çok korkuyordum. Zaten bir daha benim doğumdaki halimi görmeye katlanamayacağını söylemişti ama sonuçta sorunsuz geçmişti. Hem artık çocuklara da alışmıştı. Yine de bu konuda çok geriliyordum.

“Söyle artık.” dedi Peri yandan konuşmalarımızı duymuş gibi.

“Tamam, söyleyeceğim ama akşama... Baş başa kaldığımızda çünkü ne tepki vereceğini kestiremiyorum.” diye fısıldadım ikisine de. Başımı kaldırdığımda masadaki herkesin bize meraklı gözlerle baktığını gördüm. Özellikle kocamın, ondan bir şey sakladığımı anlamış gibi bana bakıyordu. Ona tatlı tatlı gülümsedim ve önümdeki tabağa geri döndüm. Ama bu bakışlarını benden çekmesine yetmedi. Hatta tüm akşamı diken üstünde geçirdim.

Anneleri uğurlayıp, kızları yatırdıktan sonra odamıza çekildiğimizde üzerimi değiştirip geceliğimi giyene kadar ikimizde

hikaye çıkarmışsınız. Bir okuyucular da keyif alarak sizin hikayenizde bir serüvene yolculuk etmiş olduk. Okumaya değer bir hikaye olmuş. Emeginize yetenekli kaleminize sağlık... Yolunuz başarılarınız ile taçlansın.”

sedagizemm

“Hiç unutmayacağım ve unutturmamak için sürekli hafızamı yoklayacağım bir kitap, ilk başlarda isminin ilginç olması sonucunda başladığım ancak daha sonralardan karakterlere hayran kalarak merak içersinde beklediğim kitabın değeri hiç eksilmeyecek bir konumda olan Ya Habibi’yi severek okumama sebep olan yazarımcım ellerine sağlık diyorum ve yolun hep açık olsun...”

İrem Sabiha DOĞAN

“Tesadüfen karşılaştığım ve zevkle okuduğum kitaplardan birisi YA HABİBİ. Amer ve Asya’nın aşkını anlatan bu kitap beni derinden etkiledi.”

Sezin GÜLER

“Öncelikle şunu belirtmek isterim ki hayatıma girmiş bir kitabın içinde bulunmaktan onur duyuyorum. Bu kitapla beraber kalbimin kapılarını açan yazarımıza minnetlerimi sunarım. Biz bir aileyiz ve hep de öyle olacağız. Bu hikaye beni güldürdü, üzdü. Ama ne olursa olsun hep kalbimde bir yer edindi. Sözü fazla uzatmayarak yazarımızı tebrik eder ve ileriki zamanlar içinde başarılar dilerim.”

Melisa Öykü KARAKAŞ

“Bu kitap mantık çerçevesinden çıkmamış abartıya kaçmamış, kah güldürmüş, kah düşündürmüş, okuyucuyu kendine aşık eden konsepti ile gönüllerde taht kurmuş, bize de okumak düşmüş.”

F. Zehra TUFAN

“Seni Patron Sensin ile tanıdım. Elif ve Ömer’in hikayesi ile aşık oldum. Sonra öğrendim ki kitap oluyor, çok sevindim. Sonra Sevdazede’ye başladım. Başka kitabın var mı diye arayıp Ya Habibi’yi keşfettim. Aslında nedense başta hiç okumak istemedim sonra kitap olacağını öğrenince dur bakayım nasıl bir kitapmış dedim. Doğrusunu söylemek gerekirse böyle bir şey beklememiştim. Arap ülkesinde geçen gaddar bir adam ve aşık olup yola gelişi diye tahmin etmiştim. Bu kitaba da bayıldım. Yine mükemmelsin. Amer’in kızlarla iletişimi nasıl olacak, onları nasıl sevecek deli gibi merak ediyorum. Kitap kokusuna bulanmasını merakla bekliyorum.”

nazliyildiz8

“Senin bütün kitaplarını zevkle okudum. Bu kitabında diğerleri kadar güzel olduğunu tahmin ettiğim için başladım ve güzel yazarımız tahminlerimde beni yanıltmadı.”

Sungerbobcuk

“İlk çıktığı zamanlar aslında sıkıla sıkıla okumuştum ama senin

çok güzel karşılandı. Kimse böyle bir ikiliyi sevgili olarak göremezken Yağmur bizi şaşırttı.

Amer; Romantizm'den bir gram anlamayan, öküz ve odunun tam önde gideniyken Asya onu romantizm girdabına sürükledi. Amer o kadar şaşırdı ki Asya'ya ne yapsa az kalıyordu.

ASYA ONU DEĞİŞTİRDİ.

Asya; Sadece şirketini düşünen bir CEO iken Amer geldi ve onun duygularını bulmasına yardım etti.

AMER ONU DEĞİŞTİRDİ.

Asya&Amer'in hikayesi bizi aşka inandırırken aynı zamanda güzel bir hikaye oldu aklımızda...

Bazen Amer', bazen Asya'ya sövsekte bu masal bizi çok etkiledi...

YA HABİBİ DENDİ, AKLA AMER&ASYA GELDİ.

Şerife YEŞİLOVA

"Kitabı okurken bazen Amer'e kızsam da onun ve Asya'nın mutlu olmasını istedim hep. Şimdi sanki gerçek insan olarak düşündüğümü anladım onları. Çünkü onları okudukça çok benimsedim sanırım. Kitabı çok sevdim Yağmurcum. Başarılarının devamını dilerim."

Seher ERYILMAZ

"Öncelikle kitabı çok sürükleyici ve heyecanla anlatıyorsun, yani insan okurken hiç duraklamadan devamını getirmek istiyor. Kitabın hiçbir yerinde performansın düşmemiş. Bence süper bir kitap olmuş, eline sağlık. Kitap okuyucuyu kendine çok güzel bir şekilde bağlıyor."

seda185

"Bu hikayenin amacı çok hoşuma gitti. Parayla mutluluk olmayacağını anlatıyor. Ellerine sağlık..."

Busraaydn98

"Bu kitabın her bölümünde heyecanlanıyordum acaba çikolata şelalesi ne yapacak, tepkileri veriyordum. Ellerinize düşlerinize sağlık... Bu kitabı heyecanla okuyorum."

Özlem ÖZBEKLİ

"Ellerine sağlık yazar. Gerçekten artık bu kitabı raflarda göreceğimize çok sevindim. Sayende Araplara aşkım büyüdü. Çok tutkulu ve duygusal sahneler var ve okuyucu derinden etkiliyor. İnsan Ya Habibi'yi okumaya başladığında bırakmayası geliyor ve açıkçası yakında herhalde biteceği için çok üzülüyorum."

Buesra68

"Arap hikayelerini sevdiğim için tesadüfen Ya Habibi ile tanıştım. Her hikaye benim için bir serüven. Sizin Seni Bana Vermişler kitabınızı zevkle okudum. Benim için her hikaye ayrı bir serüven. Benim için hikayenin kurgusu kadar satırları oluşturan cümlelerde önemli çünkü hikayenin inşası cümlelerin akıcılığı ile sağlamlaşarak temeli güçlendirir. Ya Habibi hikayesinde de kaleminizden dökülen cümleleri, espriler ile harmanlayıp ortaya güçlü ve sürükleyici bir

OKUR YORUMLARI

“Sıra dışı ve komik... Bir Arap hikayesinden fazlası... Hem modern hem alafranga diyeceğimiz türden bir adam. Farklı, otantik, gizemli ve çekici... Asya'nın tabiriyle, “Bir çikolata şelalesi”

Ve Asya; tipik bir Türk kızından fazlası! Kız evi, naz evi diyeceğiniz kadar var. Türklerden kız almak, deveye hendek atlatmaktan zor sözü tam Araplar için denmiş gibi. Ya da Amer için kurulmuş gibi... YA HABİBİ ön yargılarınızı kıracak ve hemen her bölüm sizi gülümsetecek bir kitap. Bir Arap iş adamı ile ortağı olan güzel bir Türk kızının komik, masalsız aşkı.

Havva BAHARYELİ

“Yağmur'un hikayelerini ve kitaplarını gerçekten çok seviyorum, akıcı ve mizah içerikli bir dili var ki okuyucuyu kendisine çekmesinin sebebi de bence bu. Farklı kurgusu oldukça sürükleyici, tanıtım yazısına bakmasan bile adından dolayı almak isteyeceğin türden bir kitap. Bence araya kattığı mizah ve duygusallık için de çok seviyorum. Çok seviliyorsun canım.”

Menekşe BÜYÜKKARAMAN

“Ben Ya Habibi'yi ilk bölüm yayımlandığı günden beri takip ediyorum. Her bölüm bittiğinde içimde acaba diğer bölüm nasıl olacak diye merak uyandırıyordu bu kitap. Amer Affan gibisini daha önce görmedim açıkçası. Sert,yakışıklı aynı zamanda romantik bir Arap iş adamı... Ve tabi bir de Asya'mız var. Güzelliği dillere destan olan da sivri diliyle ve zekasıyla başa çıkmak bir erkek için çok zor ve bunun üstesinden sadece çikolata şelalesi gelebilir. Bir sürü zorluk yaşadılar ama bütün zorluklara karşı el ele mücadele ettiler. Mutlulukları hiç bozulmadı. Romantik, komik ve heyecanlı sahnelerle dolu bir kitaba bayıldım. Tek kelimeyle HARİKA!”

Ahsen BAYRAKTAR

“Bu kitap her şeyden önce çok iyi bir hayal gücüyle yazılmış ve okuyucuya çok iyi yansıtılmış. Yazarın hayal gücü ve iletişimi iyi olması gerekir bu kadar kaliteli bir kitap yazabilmek için. Yağmur'da bunu o kadar iyi yapabilmiş ki. Gerçekten gurur duyulması bir durum...”

Amer ve Asya...İki zıt kutup...İki inatçı...İki örnek insan...

Onların karşılaşıp birbirlerine aşık olmalarını okuyucu tarafından

Yağmur Urfalıoğlu'na sevgilerimi sunuyorum..."
İlknur GÜNER

"Kitabının her satırını severek okuyorum. Hayal dünyamda başka ufuklara yelken açıyorum sayende bazen güldürüp, bazen düşündüren bir hikaye. Büyük bir zevkle okuduğum sayılı kitaplardan birisi. Bunu bizimle paylaştığın için teşekkürler."

H. Çağrı BAYDAK

"Şans eseri karşılaştığım ve çok sevdiğim bir hikaye. Sürükleyici, keyifli ve eğlenceli... Kimi zaman üzen, kimi zaman sevindiren, okuyucuyu sıkılmaktan alıkoyan, anlatımı güzel, karakterleri harikulade bir kitap... Elllerine sağlık."

Semiramis_1162

Kitabın sonuna geldiniz

Daha fazlasını ister misiniz?

tutkusu ve çekim gücüydü. Bir de senin kalemin. İkinci kitabın çıkmasını büyük bir arzu ile diliyorum.”

Aybüke KORKMAZ

“Kitabı okuma sebebim, ilk olarak ismi dikkatimi çekti ve okumaya başladım. Öyle farklı ve komik bir kurgusu vardı ki bir bakmışım bölüm gelir gelmez okumaya başlamışım. İçinde hem aşk hem de aksiyonun komedinin olduğu efsane bir kitap diyebilirim. İyi ki okumuşum. İmkansız diye bir şeyin olmadığını gösteren bir kitap. Okurken birçok duyguya ev sahipliği yapacaksınız bir bakmışsın sinirden kuduruyorsun ve bir dakika sonra gülmekten gözlerinden yaş geliyor. Kısaca kesinlikle okunması gereken bir kitap...”

Mediha TAŞKIRAN

“Her şeyiyle mükemmel bir kitap, insanın okudukça okuyası geliyor. Karakterler, konu müthiş basılmayı hak eden ve şükür ki iyi ki basılacak olan müthiş eser.”

Özlem ÖZTÜRK

“Bu kitabı yazdıran şey her neyse kesinlikle müthiş bir şey... İyi ki bu kitabı yazdın.”

suskun_okur

“Yüzünüzden gülümseme eksin olmayacak bir kitap tutkulu bir aşk, iki komik insan ve sizi bu kitaba bağlayan muhteşem imrendirecek bir aşk.”

Nazlıhan ŞANE

“Sahici bir sevgi yaşanan bu kitap, tutku dolu aşkları imrendirecek kadar büyüleyici, olağanüstü değil gerçek olması olası diyerek kendinizi avutacağınız için inşallah diyerek okumanızı tavsiye ederim. Bu kitabın yazarına ayrıca teşekkür ederim ki bu kitabı bize bu zevk ile okuttuğu için. Allah hepinize Amer nasip etsin!”

Fatma PARLAR

“Aslında bu kitap bir aşk hikayesi olmasına rağmen ben bazı yerlerinde mizah, dram ve hüznü okudum. Bence bu kitapta tutkulu bir aşk var. Düşünün ki, adam kadınla birlikte yeniden doğuyor. Aynı Anka Kuşu gibi... Bu kitap kesinlikle tozlu raflarda yerini almayı hak eden bir kitaptı... Ve sonunda gerçek oldu. Yazarın da başarılarının devamını dilerim...”

İrem GÜL

“Bu kitap bize yeni ufuklar açmamızda öncülük etti diyebilirim. Okuduğumuz her satırda bazen heyecan bazen üzüntü duyduk ama en baskın duygu tabi ki aşktı... Bize asla kadınlarla iş yapmam diyerek yola çıkan Amer’in, Asya ile evlenmesi ve de çocuklarının olması ayrı komedi oldu çok güzel bir çalışma olduğunu düşünüyorum ve bize her sayfada farklı duyguları tattıran Elif

kalemin o kadar güzel ki insanı bir süre sonra etkiliyor. Normalden biraz öte olan iki gencin aşklarını yaşadıklarını anlatan bu kitap, çok güzel. Yeri geldiğinde saydıracağınız yeri geldiğinde aşkla gönlünüz eriyecektir.”

Eflal Weasley

“Kitabı kapattığınız anda Google’a Amer duası yazmayı unutmayın!”

Hanife Sude KABAN

“Bildiğimiz üzere Wattpad’de çok fazla kurgu var ve ben seçici bir okur olarak her önüme geleni okumadığım için Yağmur’un kalemini arkadaşımın önerisiyle tanıştım. Seni Bana Vermişler’i kaç defa okudum bilmiyorum sonra bütün kurgularında kendimi buldum ve Ya Habibi’yi de okumak bana çikolata gibi mutluluk salgılatı. Samimi bir dil, eğlenceli, okumaktan sıkılmayacağınız hatta bittiğini bile fark edemeyeceğiniz bir kurgu. Şiddete karşıyım ama bu kurguyu kesinlikle şiddetle okumanızı tavsiye ediyorum ve Yağmur başarılarının devamını temenni ediyorum.”

MaviiLavanta

“Kitabı okurken sanki oradaymışçasına öyle güzel aktardın bize yaşananları. Yeri geldi güldük, yeri geldi hüznüldük. Amer ve Asya aşkını cidden bayılarak okudum. Başarılarının devamı dileğiyle...”

Aleyna ÇİMEN

“Çok beğendiğim ve etkilendiğim bir Wattpad kitabı. İlk defa Wattpad’den kitap okudum ve beni çok etkiledi. Gerçekten emeğine, yüreğine sağlık... Bana Wattpad’den kitap okuma alışkanlığı aşıladınız. Başarılarınızın daim olması dileğiyle...”

Kadriye ÜNAL

“Kitabı, Amer’i ve Asya’yı bayılarak okudum. İlk kitabın Seni Bana Vermişler’i de aynı hisle okumuştum. Yeri geldi üzüldüm, yeri geldi çocuk gibi mutlu oldum, sinirlendim. Kısacası her duyguyu sonuna kadar yaşadım. Her bölümü merakla bekledim. Sonunda kitap oluyor dediğim günler nasip oldu. Senin kaleminden nice Amer ve Asya’lı hikayeler okuruz, inşallah. Ellerine, emeğine sağlık... Seni seviyoruz ve her zaman yanındayız.

Ayşegül ÜNLÜ

“Bu kitabı başlamaya ilk başta çok çekinmiştim çünkü seçici bir okurum. Seni Bana Vermişler’den sonra kalemine duyduğum ilgi beni bu kitabı okumaya itti ve zamanla ne kadar doğru bir karar vermiş olduğumun farkına vardım. İlk başlarda çok hevesli değildim ama sonralarda okudukça öyle bir heves ile sarıldım ki, devamlı Asya ve Amer’i kafamda bir yerlerde düşündüm. Her kitapta olmaz böyle bir his, gün içinde gerçekte var olmayan ama içinde büyüttüğün hayali kahramanları gün içinde düşünmek büyük bir şeydir. Beni bu kitaba en çok bağlayan şey, Asya ve Amer’in birbirlerine olan büyük

